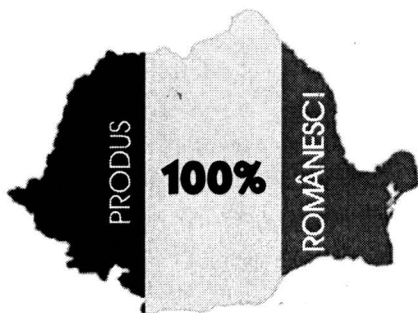

CURTEZANA ONESTĂ ȘI ASTROLOGUL ROMAN

Citește românește!

*Sușține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

SCIENCE-FICTION # FANTASY # FICTION # HORROR # HEROIC-FANTASY

Colecția Science-Fiction

#101

BIBLIOTECA
ALEPH

Voicu Bugariu

CURTEZANA ONESTĂ ȘI ASTROLOGUL ROMAN

© 2019, Voicu Bugariu

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUGARIU, VOICU

Curtezana onestă și astrologul roman / Voicu
Bugariu. București: Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-08-7

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: George Ionescu

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9057-08-7

VOICU BUGARIU

Curtezana onestă și astrologul roman

Editura PAVCON
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemuriilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Partea întâi

Curtezana

„La beauté est une promesse de bonheur.”
Stendhal

1

Vizita fetelor

Pătesc ceva interesant, în ultima vreme. Din trecutul meu îndepărtat, apar nu numai amintiri. Mi-au trimis mesaje persoane văzute ultima oară cu multe decenii în urmă. Câteva dintre acestea au dorit să ne întâlnim *face to face*. Campioana acestui tip de recuperare a fost o veche prietenă, acum stabilită în Italia și devenită, prin automatismele vieții, văduvă. Ea și-a amintit de un anume Victor Cridan, 69. Locuiești tot în București? m-a întrebat. I-am scris că am revenit la Brașov, oraș unde noi doi, cândva, am ratat o relație promițătoare. M-a invitat la ea.

În septembrie 2008, un prieten din București pierdut din vedere de mine în ultimii zece ani, mă roagă s-o găzduiesc pe fiica lui, o femeie la patruzeci și cinci de ani, dar și pe prietena acesteia. Câteva nopți, nu mai mult. Accept.

Când sosesc fetele, trăiesc un șoc. Prietena fiicei este neobișnuit de frumoasă. Genul *fausse maigre*. Îmi amintește de o apetisantă și în același timp feroce centro-bucureșteană, năs-

cută tot în zodia Balanței. Rasata Vanessa Necola, 19, face parte din categoria fetelor zise băiețoase, cu șolduri relativ înguste și sâni mici, abia vizibili. Este înaltă. *Sex appeal*-ul ei este colosal. Vreun ins mai frust ar putea spune că este prea slabă și ar trebui „să pună carne pe ea” ... Ce eroare grosolană! În realitate, fata este perfectă. Văzând-o, simt o lovitură în stomac, ca atunci când aud pe neașteptate o muzică extrem de puternică. Cu efort, reușesc să nu mă bâlbâi și să spun ce se cuvine.

De ce mă impresionează atât de tare, fata? Prin înfățișare, dar și fiindcă simt în ea o zeităte cu înfățișare umană, capabilă de miracole, atotputernică. Ceva asemănător trăiește, presupun, un proaspăt convertit la o credință religioasă.

Paul Valéry spune că frumusețea feminină este de fapt inefabilă, „în zadar am numărat pașii zeiței, le-am notat frecvența și lungimea medie; așa nu vom afla niciodată secretul grației sale instantanee”. Are dreptate. Dacă dorești să descii ce anume este atât de armonios în ființa fetei, ai probleme cu limitele limbajului. Picioarele sunt perfecte, iar mâinile ei au o viață a lor, fascinantă. De nedescris. Iar ochii... Dumnezeule, sunt verzi, mari, strălucitori, candizi, capabili să exprime, în același timp, o misterioasă plictiseală. O regină nimerită într-un apartament de provincie. Cu toate acestea, nimic arogant în atitudinea ei. Înțelege să se adapteze situației, fără să facă fasoane. Noblețea ei este izbitoare. Realizez că deține o superioritate înăscută, are o vocație de conducător. Îmblânzitoare de feline mari? Fața ei cu trăsături perfecte este pe măsura ochilor. Gura, cu buze groase și proeminente, minunat desenată, de om menit să aibă relații înalte și să dețină o senzualitate magnifică. Zâmbetul ei, nu s-ar fi putut altfel, este luminos, perfect, de zeiță. Dinții ei desăvârșiți, naturali, aparțin unei persoane dintr-o altă sferă, unde nu există dentiști și nici imperfecțiuni omenești. Realizez că Vanessa face parte din categoria femeilor splendide, aparent fragile, ilustrată de

Jennifer Love Hewitt. Mai puțin sânni. În această privință se deosebesc. Oricum, socotesc că interpreta lui Audrey Hepburn este frumoasă, iar Vanessa, desăvârșit de frumoasă. Într-un clasament alcătuit de jurnaliști, cea mai frumoasă actriță din toate timpurile a fost desemnată, pe bună dreptate, Audrey Hepburn. De ce-a fost aleasă Jennifer Love Hewitt pentru a o interpreta? Fiindcă nicio altă actriță de azi nu are fragilitatea ei adolescentină, nesfârșita ei nevinovăție, păstrată până și în niște imagini decoltate, vizibile pe Internet. Să fii mai frumoasă decât o asemenea femeie nu este puțin lucru. Vanessa este, fără nicio îndoială.

În zilele următoare reușesc cu greu să etalez ospitalitatea neutră potrivită situației. Nu sunt un novice în materie de femei, dar de această dată simt că trăiesc ceva necunoscut. Am mai văzut femei realmente frumoase. Pe câteva dintre acestea le-am cunoscut îndeaproape. Acum este altceva. Fata depășește și cele mai optimiste fantasme ale mele în materie de frumusețe și superioritate feminină. În preajma ei simt nu numai plăcere estetică, dar și ceva, mă repet, în genul unei revelații religioase. Dacă zeița frumuseții ar exista și i s-ar arăta unui muritor, așa ar trebui să se înfățișeze.

După plecarea fetelor, mă gândesc des la fosta musafiră. Ce poate să fie asta? O fixație patologică, ceva maniacal? Nu cred.

Și fiindcă veni vorba, pot spune că pacienții psihiatrilor nu-mi sunt antipatici, cu excepția celor violenți. Precizez, este vorba despre violențe fizice și nu de limbaj. În mod bizar, îmi plac cei atinși de maladia Tourette. Nu pentru ticurile și necoordonările motorii, ci pentru discursul lor obscen. Modul grosolan de exprimare mi se pare un fel de revoltă interesantă. Sau poate o formă de eliberare. Când îl aud pe unul dintre ei, recunosc în sinea mea, cu jenă: uneori aș dori să vorbesc la fel de „urât”. În fond, André Malraux a suferit de acest sindrom și asta nu l-a împiedicat să fie celebru.

Încerc să găsesc o explicație psihiatrică a obsesiei mele pentru Vanessa Necola. Nimic relevant. Ar putea fi vorba, în schimb, despre o prozaică deteriorare aflată în firea lucrurilor. O mentalitate adolescentină, apărută în urma unei normale regresii psihice. Dacă iau de bună această explicație, trăiesc o iubire necondiționată, de tip adolescentin, cu diminuarea drastică a raționalității, în dauna afectivității.

Dincolo de aceste speculații, doresc s-o revăd. Ce-aș putea face? Se află la o distanță astronomică de mine, datorită vârstei ei. Cum să abordezi o fată cu două generații mai tânără decât tine și să-i spui că te-ai îndrăgostit de ea? Îmi fac curaj, spunându-mi că inventiva realitate, în nemărginita ei permisivitate, oferă uneori punți incredibile. În definitiv, iubirea între oameni cu vârste compatibile este doar o promisiune de fericire, ca și frumusețea. Ea se poate transforma repede în indiferență sau chiar în ură. Pe de altă parte, între doi oameni nepotriviti ca vârstă poate să apară o atracție nepotrivită, dar reală.

Aș fi deci un întors la adolescență. Un ins rezonabil, la 55 de ani, nu-și va pierde capul ca un adolescent. Eventual va cugeța în mod cinic cum să pună mâna pe fată, dar nu mai mult. Un septuagenar, în schimb, poate deveni pe negândite la fel de nechibzuit precum un adolescent plin de temperament. Astrologia spune ceva interesant despre aceste lucruri. După fiecare șapte ani, omul începe să fie influențat de o altă planetă. La 63 de ani intrăm pentru a doua oară sub influența planetei Venus, ieșind de sub cea a mercantilului Mercur. Reproducem, la un alt nivel, psihologia unor adolescenți situați între 14 și 21 de ani. Astfel s-ar explica modul nebunatic, sturlubatic al unor vârstnici (re)deveniți peste noapte niște amorezi îndrăzneți, dispuși să-și asume riscuri de neconceput cu vreo câțiva ani înainte. Respectivii nu suferă neapărat niște deteriorări drastice ale inteliecției și nu acuză maladia Alzheimer, nici măcar într-o formă incipientă. Părăsind semnul lucrativului Mercur,

ei regăsesc însă un mod „neserios” de a trăi, devin cumva copilăroși. Aceasta înseamnă și mărirea disponibilității pentru o viață creativă, improvizatorie. În realitate, se întâmplă chiar așa, uneori. Proaspeții pensionari încep să facă literatură și își folosesc economiile pentru a-și edita textele. Cu un elan înduioșător, ei încearcă apoi să-și promoveze cărțile apărute în regie proprie. Se înfățișează în fața diverselor instanțe ale succesului literar sub forma unor bătrânei bine hrăniți, trepidând de o veselie cumva nemotivată. Scot la iveală recent editatele lor cărți și le oferă, zâmbind dezarmant, cu o naivitate de-a dreptul adorabilă. Probabil că această dorință de revanșă tar-divă asupra unui destin nu tocmai îngăduitor ține de natura umană.

Mă tot gândesc la Vanessa. Exercițiile yoga mă ajută. O vizualizez cât mai amănunțit posibil. Silueta ei grațioasă face parte dintre fantasmemele mele de zi cu zi. Dacă mă concentrez, cu ochii închiși, îmi apare pe un fel de ecran situat între sprâncenele mele. Și mai bine o revăd atunci când stau întins. Este un film minunat, deși aducător al unei suferințe necunoscute de mine într-o viață destul de lungă. De fapt, sunt îndrăgostit. Admit că sunt ridicol, chiar nebun, dar nu este nimic de făcut. Am picat în această situație, nu am decât să mă descurc cumva.

Fantasmemele mele erotice legate de Vanessa sunt caste. O văd pășind ca o zeiță coborâtă printre pământeni. Îi privesc cu atenție ochii verzi, mari, splendizi, capabili să transforme o mulțime dezordonată într-o masă docilă de adepți. Îi văd mișcările hipnotice ale mâinilor subțiri. Îi admir părul castaniu, tuns scurt, semn al unei pulsioni de masculinizare. Fața ei îngustă, izbitor de rasată, îmi apare în fața ochilor de câte ori doresc. Mă consider un norocos, în această privință.

După o vreme încep să mă întreb dacă ea arată chiar așa cum mi-o reprezint eu. Există o fată atât de frumoasă în lumea reală? Sau totul este o fantasmă a mea, ieșită din cine știe ce străfunduri de frustrare?

Timpul trece repede. Vanessa devine mitul meu personal, ca să mă exprim mai pretențios. Simt că este cazul să-mi amplific pregătirea fizică. Pe lângă gimnastica din fiecare dimineață, introduc treptat exerciții de forță, practicate cândva decenii în șir. Spre primăvară, corpul meu începe să arate destul de bine, iar mersul mi se modifică întrucâtva. Un cunoscut binevoitor îmi spune că mă mișc precum un om antrenat. Prin martie, exercițiile mele zilnice durează mai bine de o oră. Am o stare de spirit foarte bună. Simt că voi trăi un eveniment important. Este ca și cum m-aș pregăti pentru o întâlnire.

În primăvară, presimțirea mea se adevărește, confirmându-mi faptul că sunt dotat pentru magie. Explicația astrologică a acestui fapt este vârsta Lunii în momentul nașterii mele, adică numărul de zile scurse de la faza de lună nouă: „Nativul preferă atât tovărășia oamenilor cât și singurătatea. Este răutăcios, încăpățânat și irascibil. Poate aborda cu succes magia neagră. La nivel inferior poate deveni dictator. La nivel superior oscilează între bine și rău. Este bine să evite exploziile de agresivitate, pasiunile peste o anumită limită. Pot apărea boli ale coloanei vertebrale sau paralizii parțiale.” (Ziua a 20-a, „Vulturul”) Nu este prea încurajator. N-aș putea spune că mă recunosc, deși cuvintele pot fi întoarse în așa fel încât să însemne ce vrea omul. Unele afirmații parcă s-ar potrivi. De exemplu, aceea cu pasiunile peste o anumită limită. Este un fel de a spune, nu cred că există pasiuni rezonabile, situate în afara exceselor. În acest caz n-ar mai fi pasiuni.

În fine, presimțirea mea se împlinește într-o promițătoare zi de aprilie, când omul, indiferent de vârsta lui, își spune că nu sunt excluse surprizele plăcute. Primesc un telefon de la amicul din București. Îmi spune că fetele vin din nou în orașul meu și că eventual îmi vor cere ajutorul. Da, desigur, mă grăbesc să-i răspund, buimac. Mă simt ca și cum trăznetul ar fi lovit din senin la câțiva metri în fața mea. Urmează s-o văd pe

Vanessa, nu numai cu ochii minții, ci în realitate. Voi avea din nou ocazia să-i admir ochii de culoarea unor misterioase plante marine. Mersul ei de regină mă va încânta iar.

Atins de amețeața unui privitor într-o prăpastie și încercând s-o depășesc, fac eforturi să fiu rezonabil, să-mi impun convingerea că niciun demers erotic nu este posibil. Arăt destul de bine, îmi spun, dar între noi este un abis de timp. O disperare necunoscută vreodată mă vizitează. N-am oare nicio șansă? Ea este din București, în plus. Mă va considera un provincial caraghios, un ins cu simțul realității alterat din cauza vârstei.

Fetele mă sună a doua zi. Vor pleca mai departe, peste câteva ore, dar dacă vreau să le văd... Ne întâlnim în oraș. Fiica amicului a suferit o anumită abrutizare. A câștigat vreo cincisprezece kilograme și a căpătat o agilitate dizgrațioasă de supraponderal. Îmi dau seama că buna ei dispoziție se explică prin „ingerarea” unei cantități de bere. Este băută, atât de tot. Euforia ei are niște note de agresivitate. N-are stare, trepidează de energie. Ține să le arate tuturor că ea, doamna din București, este nemaipomenită. Vorbește prea tare, gesticulează prea larg, se mișcă prea mult. Este excesivă în tot ce face. Cumva era componenta virilizată dintr-un cuplu de lesbiene? Nu aprofundez această ipoteză.

Vanessa e de față. Cineva fără prea mult spirit de observație ar putea spune că doamna cea corpulentă, atât de volubilă!, atât de vivace!, o eclipsează total pe fata cu aspect de adolescentă, preocupată să găsească unghiuri cât mai bune pentru fotografiile ei. Eroare. Fata, proaspăta studentă, nu este defel ostentativă, dar domină scena. În modul ei reținut de-a vorbi și de-a se mișca, mi se pare că observ o dezaprobare discretă față de maniera deșănțată a femeii adulte. Este însă mai mult o părere de reproș, fin, vag, aproape imperceptibil compătimitor.

Se întâmplă apoi să merg împreună cu Vanessa spre a cumpăra nu mai știu ce. Fiica amicului ne așteaptă pe o bancă din

parc, lângă sticla de bere golită pe jumătate, cu țigărușa ei fumegândă între degete. Pe drum, îmi ascund trudnic emoția. Îmi dau seama că orice încercare a mea de-a ieși din rolul bătrânului înțelept n-ar stârni decât condescendența stilatei fete sau, mai rău, niște ironii. Iar dacă fata are o înclinare spre delațiune, i-ar spune doamnei, partenerei (?), că aparent amabilul domn, scriitorul, este de fapt un porc bătrân.

În cele din urmă, le conduc pe fete la gară. În așteptarea trenului, facem puțină conversație, iar eu trăiesc o mică disperare. Vanessa pleacă și poate n-o s-o mai văd niciodată. În ultima clipă, găsesc ceva neutru. Te rog să-mi trimiți cutare informație, prin email. Găsești adresa mea pe Internet, îi spun.

Vanessa, amabilitatea personificată, dar și curtezana înnăscută, îmi scrie. Așa începe una dintre cele două înșiruiți de fapte neverosimile trăite de mine în anul Boului, dar începute în anul Șobolanului.

Predicția ce mă privește pe mine este severă, pentru 2009. Este un an „aspru și neîndurător”, plin de dezamăgiri și drumuri fără rost. Probleme de sănătate, datorate neliniștii. Un an plin de necazuri. Cum se va vedea, neplăcerile s-au ivit și anume din plin. Pe de altă parte însă destinul mi-a oferit și cea mai reușită perioadă din viața mea, un fel de încununare triumfală, inimaginabil de savuroasă, nesfârșit mai bună decât cele mai optimiste așteptări și vise ale mele. Din platitudinea zilelor a crescut un crin. Nu renunț la această imagine, poate prea bombastică.

2 O altă vizită

Într-o dimineață de mai, la interfonul lui Victor Cridan se auzi o voce de om politicos, aproape mieros:

— Aș dori să vă vorbesc într-o chestiune importantă. V-aș fi recunoscător, dacă m-ați primi.

Modul foarte distinct de articulare a cuvintelor trimitea gândul la un actor.

Cridan izbucni în râs. Cât de ceremonios! Țsta nu poate fi decât un sectant religios, își zise, resemnat. Vrea să mă convertească. N-o să mă apuc să-l chestionez prin interfon. Îi deschise.

Insul era un bărbat la 45 de ani, cu o înfățișare neutră, rezervată. Părul lui castaniu, destul de lung, era pieptănat înspre spate, într-o manieră demodată. În România mileniului al treilea, bărbații *trendy* se tundeau foarte scurt. Îmbrăcat într-un costum maro, deși era o vreme călduroasă, vizitatorul îl privea țintă pe Cridan, părând un om sincer, poate chiar puținel naiv. Intensitatea și fixitatea privirii lui erau cumva exagerate, adăugate în mod artificial unui comportament cumpătat.

— Wagner, se recomandă omul.

Răutăciosul Cridan își aminti că o asemenea privire au marii mincinoși. Îl frapă și un alt amănunt. Destul de des, domnul Wagner își întorcea palma mâinii drepte cu degetele în sus, ca și cum ar fi vrut să se mândrească cu un inel prețios. Cridan își zise că omul are de gând să-i vorbească despre ceva simbolizat de o furcă... Ce naiba ar putea fi? La mâinile lui Wagner, Cridan mai observă ceva neobișnuit. Degetele mari erau anormal de viguroase. Prima falangă era neobișnuit de lungă, indiciu al voinței puternice. Dictatorii au probabil astfel de degete, își spusese Cridan. Era destul de avizat în materie de chiromancie.

Autorul din Brașov era un om cu lecturi „speciale”, socotite de amicul său Ghiță, filozof omologat, un semn de puerilitate. Pasiunea ta pentru psihologie mi se pare dubioasă, spunea acesta. Mai degrabă pentru caracterologie, replica blând Cridan. Realitatea socială este cu mult mai vastă, continua Ghiță, „catedratic”. Psihologia este doar o rotiță dintr-un angrenaj. Da, admit, dar ce rotiță interesantă!

Fiind absolvent de filologie, ar fi fost probabil normal să adune cărți semnate de clasicii literaturii universale și românești. El își făcuse, în schimb, o bibliotecă ticsită de lucrări ezoterice, referitoare la discipline neomologate științific. Numeric, pe primul loc se aflau cărțile de astrologie. Printre ele, câteva rarități prețioase, obținute înainte de decembrie 1989, cu bani mulți, de la un anticar bătrân. Acesta îi știa meteahna și apărea la Casa Scânteii cu o servietă ticsită și un zâmbet dezarmant. Cărțile aduse de el erau mai totdeauna irezistibile.

Crihan era un avizat în materie de sisteme caracterologice și divinatorii (de la cartomanție, la chiromanție și de la oniromanție, la consultarea oracolului *Yi Jing*). În materie de astrologie era însă de-a dreptul un erudit. La un nivel imediat inferior se situa competența lui în materie de numerologie.

Știa că un astrolog serios recitește fără încetare sursele. Altfel apare riscul improvizațiilor. Îi și plăceau textele respective. Când le parcurea, își amintea diverse horoscoape alcătuite de-a lungul deceniilor. Confrunta predicțiile sale cu evoluțiile reale ale respectivilor. Constata cu satisfacție că o cam nimerise. Cu trecerea timpului, ajunsese să nu se mai înșele aproape niciodată atunci când era să spună ce influență are asupra cuiva, de exemplu, o conjuncție sau o opoziție, un sextil, ascendentul, vârsta Lunii în momentul nașterii și așa mai departe. Ajutat de memoria lui cândva excelentă, ulterior doar bună, știa pe dinafară semnificațiile diferiților decani ai zodiilor. Când avea niște *come back*-uri îmbucurătoare în materie de memorie, era chiar în măsură să-și amintească predicțiile din calendarul thebaic referitoare la diferite zile.

La început, cei doi schimbă niște opinii despre vreme.

— Lăsați-mă să ghicesc de ce ați venit la mine! zise apoi Crihan.

Wagner zâmbi mecanic:

— Vă rog!

— Reprezentați o congregație. Observați, n-am spus sectă. Știu că nu vă place termenul.

Zâmbetul lui Wagner se ivi din nou. Cridan observă ceva neliniștitor. Era vorba despre așa-numitul „zâmbet sigilat”, cu gura închisă, caracteristic oamenilor situați în poziții sociale foarte înalte. Deși zâmbește, omul respectiv semnalează că adevărata lui stare de spirit rămâne ascunsă. *Un sectant de rând cu asemenea caracteristici! Hm!*

— De data aceasta v-ați înșelat.

— Da. De altfel am anumite îndoieli în această privință.

— Vă pricepeți la oameni, știu asta.

— De unde știți?

— Știu, pur și simplu.

Cridan era un ins capabil să savureze episoadele plictisitoare. Continuă stoic conversația.

— Văd că mă flatați. Frumos gest! Numai că... N-ar fi mai bine să trecem la „cestiune”?

În camera de zi al lui Cridan nu mai pătrunsese niciodată un om la fel de sigur de sine precum Wagner.

— Da, desigur, să trecem. Trebuie însă să procedez treptat. Nu merge să vă spun totul dintr-odată. Așa se întâmplă numai în filme.

— Ce-ar putea fi? se nedumeri Cridan. În existența mea, surprizele sunt excluse. Desigur, cu excepția unui *exitus*.

— Nu încă. Mai aveți, cum se spune?, de tras.

— Nu sunteți român?

— Sunt ce vreți dumneavoastră.

Cridan avu o inspirație subită. Bizareria insului ieșea tot mai mult la iveală. Era pe placul lui.

— Sunteți mai tânăr decât mine cu o generație. Deci iau eu inițiativa. Să ne spunem pe nume! Eu sunt Victor, tu?

— Prenumele meu este tot Wagner. Asta-i situația. Nu cred că are vreo importanță.

— Ia spune, Wagner. Cum stau lucrurile? Am vreo boală incurabilă?

— Nu. Oricum, s-ar putea rezolva.

— Ei, chiar așa... Că doar nu ești vreun făcător de minuni...

— Să lăsăm asta, dacă vrei, spuse Wagner, cu buzele întinse de zâmbetul lui cu gura închisă, intimidant.

Cridan era un ins cu gusturi mai deosebite. Recunoștea că preferința lui pentru situații când realitatea imită literatura este un semn de inadaptare. *Ce pot face dacă așa sunt!?* Se așeză mai bine pe fotoliul desfundat. Fața lui fără riduri, dar cu o cădere incipientă a obrazilor, exprima plăcerea.

— Să lăsăm, corect. Poate-mi spui, în fine, ce dorești.

— Da. Mai întâi, te rog să-ți amintești de partenerile tale. Sau de iubitele tale, dacă preferi acest termen.

— De toate?

— De cât mai multe posibil.

Cridan privi înspre tavan, de parcă acolo s-ar fi aflat o listă cu nume.

— Da, în ordine. Mi-am amintit. Și ce-i cu asta?

— Pe unele nu le-ai pierdut din vedere. Știi ce fac actualmente.

— Da.

— Seamănă între ele prin ceva?

Cridan se încruntă o clipă. Ținea la reputația lui de om perspicace.

— Toate au ajuns foarte bine. Unele chiar s-au îmbogățit. O întâmplare fericită.

— N-a fost hazardul. Le-ai influențat destinul.

Cridan începu să râdă.

— Dă-o naibii de treabă! Asta este prea de tot. O iau ca pe o glumă, bună de altfel.

— Eu nu glumesc, spuse Wagner. N-am timp pentru așa ceva și nici nu vreau să demonstrez că sunt deștept. Oamenii se influențează reciproc. Știi asta din astrologie. Ar fi bine să crezi ce spun. Nu avem prea multă vreme la dispoziție.

Cridan râdea, dar în sinea lui înclina să-i dea o oarecare dreptate lui Wagner. Din întâmplare sau nu, fostele lui prietene erau, fără excepții, OK. Putea fi însă vorba și despre alt-ceva. Întotdeauna, începând din facultate, când se apucase de astrologie, nu intrase în legături intime decât cu persoane (de sex opus) potrivite, compatibile. Asta însemna că nu aducea noroc oricui, iar de bun augur era potrivirea descoperită prin astrologie.

— Înclini să-mi dai dreptate, spuse Wagner.

— Da, dom'le, da! Dar asta nu înseamnă nimic.

Omul ăsta are ceva de robot. Cridan simți că anxietatea, prietena lui intimă, începe să-i dea târcoale. Ridică din umeri. *În definitiv, de ce să n-am puteri paranormale!? Întotdeauna mi-am dorit să trăiesc întâmplări neobișnuite. Poate de aceea m-am apucat de literatură și comit tot felul de texte fantastice. O nevoie maladivă de-a ieși din viața reală.*

Repetă, resemnat:

— Da, bine, admit că ai dreptate.

— Ești o raritate. Nu un unicat, dar o raritate.

Wagner avu zâmbetul lui golit de orice emoție.

— Ce te amuză? se interesă Cridan, din ce în ce mai indispus. Că n-am spus nimic deosebit.

— Ai avut o replică în minte. Te-ai gândit că te fletez pentru că sunt un homosexual! Nu sunt așa ceva.

— OK. Ai dreptate. De unde știi că mă interesează astrologia? Ești cumva de la FBI?

În ultima vreme am un fel de veselie antomată. Cred că este efectul vârstei. Tot timpul am tendința de-a face glumițe.

Wagner părea decis să nu se amuze la niciuna dintre replicile lui Cridan:

— Știu multe despre tine. Aproape totul, de fapt. Printre altele, știu că mâinile tale au puteri vindecătoare. Cunoști ce înseamnă *reiki*, nu?

— Da.

— N-ai devenit un practician, dar știi că atingerile tale au efecte foarte bune.

Deci femeile atinse de mine au ajuns bine în viață! Este flatant, dar greu de crezut. Pe de altă parte, dacă mă gândesc bine, am vindecat destule dureri de cap, doar cu mâinile. Cine mai știe ce-o fi fost...

— Visul meu a fost întotdeauna să fiu spion, nu terapeut, nu reuși să se abțină de la nouă glumă. Să duc o viață dublă.

Ăsta nu are simțul umorului, este clar. Este bine sau rău?

— Da, ai dreptate, veni nemilos replica oaspetelui-cititor de gânduri. Știu doar teoretic ce este simțul umorului. Pot să-l și simulez.

Cridan simți cum pe spate i se scurg niște picături reci. *Nu-mai să nu fac chiar acum o crizișoară de anxietate!*

— Nu pot să trec direct la chestiune, spuse seriosul Wagner. N-ai putea suporta. Este necesară o gradare. Așa procedăm.

— Sunt pregătit pentru aproape orice, de fapt. Este avantajul vârstei mele.

— Teoretic, da. Să facem o încercare. Ești gata?

Cridan ridică din umeri. *Ce-ar mai putea să mă emoționeze?*

Corpul lui Wagner începu parcă să vibreze, să-și piardă contururile ferme. *Am amețeli? Îmi scade tensiunea? Mor?* În locul bărbatului începu să apară, cu încetinitorul, silueta unei femei. Deși stupefiat, Cridan reuși să observe că transformarea se petrece cu oarecare caznă, ca un fel de naștere. Când pe canapeaua veche, în locul lui Wagner, apăru Vanessa, Cridan tresări violent, ca și cum o fantomă s-ar fi ivit brusc în locuința lui. Inima începu să-i bată mai repede, sângele îi năvăli în cap, ca într-una dintre crizele lui de tahicardie paroxistică. *Ăsta mă omoară! îi trecu prin minte. Așa se întâmplă. Nivelul adrenalinei crește brusc și urmează ce urmează.* Văzu negru și își pierdu cunoștința, pentru o lungă secundă. Își reveni. Vanessa, cu cearcănele ei imense, mai potrivite la o femeie coaptă, dar nimic nu putea fi nelalocul său pe fața ei îngustă, desăvârșită, de contesă

transmutată dintr-un alt secol, îl privea cu zâmbetul ei candid, de fetiță-femeie inițiată.

— Vanessa, bâigui Cridan, mă omori, scumpo! Tu nu poți să fii aici.

Fata (hologramă, rod al unei sugestii hipnotice, halucinație?) îl privea binevoitoare. *Dacă-mi vorbește, cred că o să fac un infarct, o s-o mierlesc pe loc. Deși... Inima mi s-a domolit, mai repede decât de obicei. De fapt, mă simt bine. Trăiesc o plăcere de nedescris, ca întotdeauna când o văd. Este ceva în genul unei combinații de emoție estetică și religiozitate.*

Vanessa (sau imaginea ei vivantă, realizată în trei dimensiuni; ce mai conta...) rămânea tăcută. Pe fața ei nobilă, Cridan crezu că vede compasiunea, cruzimea vârstei, dar și promisiunea unei atracții absurde (iubire?).

Cridan știa multe despre hipnoză. Se mândrea cu faptul că nu poate fi hipnotizat. La vreo două sau trei demonstrații cu public, profesioniștii respectivi se dăduseră bătăuți și declaraseră că Cridan face parte dintr-o minoritate imună la sugestionări. *Cumva mi-am găsit nașul în materie de hipnoză? Admit, dar de unde știe la cine mă gândesc?*

Silueta fetei începu să tremure și procesul se repetă în sens invers. Wagner reapăru, cu zâmbetul său de robot, realizat doar cu gura, fără participarea mușchilor *orbicularis oculi*, aflați în jurul ochilor. Cridan reuși să treacă destul de repede peste șoc. Anii din urmă îi aduseseră și un mod detașat de-a privi lumea, de neconceput cândva. Trăirile lui intense erau de domeniul trecutului, având însă darul de-a renaște uneori. Un asemenea *come back* se petrecuse atunci când o văzuse prima oară pe Vanessa și se repeta atunci când reușea s-o vizualizeze. *Ivirea ei „în carne și oase” ar fi putut să mă lovească rău mai demult. Acum însă uite că sunt în stare să văd și latura comică a lucrurilor.*

Rematerializat pe deplin, Wagner (sau cine-o fi fost) păstră tăcerea, având aerul îngăduitor al unui adult chemat să discute cu un adolescent rebel. Cridan îl privi cu ochii măriți de uimire:

— Da. M-ai convins. Nu știu ce ești, dar nici nu mă prea interesează. Aștept să-mi spui ce vrei de la mine. Se pare că am devenit un om foarte important. Eu credeam că sunt un ni-meni... Cu tot cu cărțile mele...

Wagner se ridică de pe canapea cu o mișcare nespus de lentă:

— Cred că a fost suficient pentru astăzi. O să vin iarăși mâine, dacă mă primești.

— Îți bați joc de mine cu primitul...

— Nu înțeleg ce spui.

— Bine, bine... Te aștept mâine.

Ajuns la ieșirea din apartament, Wagner se întoarse, în stilul detectivului Columbo:

— S-ar putea ca Vanessa să-ți facă o vizită. Ar urma să stea la tine șase zile.

Rămas singur, Cridan începu să se plimbe pe diagonală camerei sale de zi. Nu se mai punea problema să lucreze. Era buimăcit. *Uită că am trăit o întâmplare bizară, pe gustul meu, dar nu sunt în stare s-o diger. Și nici nu pot să cer sfatul nimănui. Fără nicio excepție, toți mi-ar spune că am avut o halucinație, am luat-o la vale din cauza vârstei mele. N-ar fi greu să găsească o suferință psihică menită să explice totul. O varietate oarecare de delir.* Începu să vorbească singur, în șoaptă, adresându-se covorului de sub picioarele sale:

— De unde naiba știa de Vanessa? Numai din mintea mea. Ce serviciu de informații? Nici vorbă. Are puteri paranormale. Magician? Înger!? Extraterestru? Ce să caute la mine unul ca ăsta!? Mă invadează un personaj de film prost. Extraterestrul cu chip uman.

Începu să înjure, atent ca nu cumva să scape vreo referire la cele sfinte.

Apoi își vorbi din nou:

— O vizită? Ar fi mult prea frumos. Așa ceva nu se poate, în realitate. Eventual, în literatură. Cum naiba să vină la mine

o asemenea frumusețe de fată?! La un bătrân fără bani? Își bate joc de mine, porcul ăsta de Wagner!

3 Tratative

Wagner, dătătorul de frisoane, nu apare a doua zi, cum a spus. Nu se ține de cuvânt. Cum orice minune durează trei zile, uit de el. De ce să-mi bat capul cu toți ciudații!?

Mă întorc la obsesia mea nepotrivită: Vanessa.

Schimbăm multe emailuri. Discutăm și direct, pe *messenger*. În aceste luni de conversație de la distanță descopăr, prin analize astrologice și numerologice, că ea are un apăsător complex de superioritate. Țin cont de acest fapt, o flatez. Scriind că este un exemplar regal, sub toate raporturile, nu mint. Cred că lucrurile chiar stau așa.

Iubirea anulează luciditatea? Posibil. În ceea ce o privește pe Vanessa, doar viitorul va lămuri lucrurile.

Pe ce mă bazez, atunci când îi spun că este o regină? Mai întâi, ascendentul în Leu. Se adaugă conjuncția între Soare și Marte. Aceasta favorizează firea de cuceritor și dorința feroce de a conduce. Spre regret, în Balanță, această conjuncție este nefavorabilă, fiindcă aduce ingratitudine din partea semenilor, precum și înclinația nativelor de a-și lovi partenerii de sex masculin. Se adaugă trei cifre de 1, în numerogramă. A destinului, a nașterii și a scopului în viață. Oamenii cu asemenea cifre sunt născuți pentru a conduce. Așa-numitul limbaj al corpului mi se pare de asemenea grăitor. La ea, mersul și ținuta exprimă fără dubiu conștiința propriei superiorități, poate chiar într-un mod excesiv.

În horoscopul ei descopăr mai multe predicții ale unei vieți excepționale. Printre acestea, ceva legat de intențiile sale de-a

deveni o stea în materie de arte ale vizualului. Conjuncția dintre Venus și Pluton semnifică forța creativă explozivă a natiunii, dar și tendința de-a ucide ceea ce iubește. Beethoven ar fi avut un asemenea aspect.

Aflu din horoscopul Vanessei, dar și din convorbirile purtate cu ea pe *mess*, că are probleme de concentrare. În școala elementară colegii râd de ea atunci când, în loc să răspundă la o întrebare pusă de profesor, rămâne într-o stare de prostrație. Fiind atât de orgolioasă de felul său, asemenea scene îi provoacă o suferință intensă, necunoscută de un copil obișnuit.

Perseverez în practicarea unei retorici a admirației fără margini. Intuiesc că numai niște ditirambi o vor satisface. Josnicia unui bătrân doritor să posede o fată teoretic inaccesibilă? La prima vedere, da. Există însă și alte componente. De exemplu, o convingere a mea, întărită cu trecerea timpului. Lăudând-o fără nicio măsură, îmi spun, fac un act terapeutic, un fel de chirurgie psihică, menită să scoată la iveală personalitatea ei cea adevărată.

Nu poți să minți convingător, dacă nu crezi tu însuși ce spui. Sunt un mitoman oarecare? Disperarea vârstei mi-a inoculat un morb al minciunii? Nu știu. Din pricina unei inerente „voalări” a inteliecției, nu mai sunt în stare să discern adevărul? Cert este doar faptul că, prin rostirea unor laude absolute, iubirea mea pentru ea s-a consolidat.

Îi scriu despre stilul său aristocratic. Nu mint. În personalitatea ei se găsește, nici vorbă, o componentă formată din banalitate plus conformism. Există însă și o superioritate umană adevărată, ținând de noblețea autentică a sufletului.

Despre vinovăția mea morală, acum. După ce bizarul Wagner mi-a spus că Vanessa ar putea veni la mine, pentru șase zile (!), apar niște întrebări. Lingușirile mele sunt de fapt niște josnicii? Am îndreptățirea să profit de naivitatea unei fete și să încerc s-o aduc în patul meu rece, de bătrân? În general vor-

bind, nu. Există însă unele amănunte. Ce naiba să fac dacă o fată va dori să vină la mine, iar eu sunt departe de postura unui bătrân impotent? Să-i spun să nu vină? Eu n-am invitat-o. Nici n-am îndrăznit să-mi închipui că așa ceva ar fi posibil. De altfel, este cazul să spun că raporturile de forțe sexuale, ca să zic așa, s-au schimbat în vremurile noastre. Fetele de vârstă Vanessei, multe dintre ele, sunt niște experimentate, iar nu puțini bărbați din generația mea au rămas de căruță în privința practicilor sexuale contemporane. Ferice de ei! Subsemnatul, cu obsesia lui sexuală nenorocită, le știe aproape pe toate, dar desigur asta nu înseamnă nimic.

Pe când eu întorc pe toate fețele, precum un cazuist medieval, predicția (promisiunea?) lui Wagner, lucrurile o iau razna. Vanessa, în modul său decis, adorabil, îmi spune într-o bună zi, pe *mess*, că va veni la mine pentru mai multe zile. Brusc, dezbaterea mea pe teme de morală se perimă. Dacă i-aș spune că nu doresc să vină, aș muri pe loc, cu siguranță. Ar crăpa inima în mine, cum se spune la țară. Uite-al dracului, Wagner! A știut-o! Sau este cadoul lui!?

Nu cumva pasiunea mea este un semn de ramolire? Prioritățile recomandate sunt altele, desigur. Religiozitate tradițională sau măcar o formă de religie populară (cum ar fi adorarea unei echipe de fotbal). Iată ce-ar fi potrivit. În schimb, eu, idiot piramidal, visez să ating, cu o plăcere de nedescris, mâinile ei de madonă, simt că atunci când mă voi oglindi în ochii ei de zeităte marină, voi trăi apogeul. Imaginându-mi c-o voi putea atinge (nu penetra, atinge), știu cu certitudine că acele momente vor fi cele mai reușite din viața mea.

Conceptele, oricât de convingător s-ar înlănțui, nu mi-au spus niciodată prea mult. Le-am învățat, le-am folosit, dar am avut încredere doar în ce am simțit. Este bine sau rău? La drept vorbind, nu mă interesează. Spună cine ce dorește despre această atitudine a mea.

Știu că Vanessa se va ține de cuvânt. Orgolioșii sunt niște paroliști. La vestea că va locui câteva zile la mine, mă simt ca un câștigător al marelui premiu, la loteria vieții. Euforic, încep să fac pregătiri. Nu mă gândesc la acuplări. Bărbații de vârsta mea au fantasme sexuale populate de femei tinere. Ei bine, n-am așa ceva în legătură cu ea. Ideea că am putea ajunge amândoi în același pat îmi flutură de câteva ori prin minte, dar numai ca ipoteză extravagantă. Iubirea are ceva absolut și își este sieși suficientă. Dacă vin și acuplările, este foarte bine. Acestea pot însă să și lipsească. Filmele comerciale americane, vizibile la televizor, spun că un asemenea mod de a vedea lucrurile e romantic. Cine îl trăiește este naiv sau de-a dreptul prost. Un *pattern* de neînving, cultivat de aceste filme, spune că iubirea este un condiment relativ neînsemnat al vieții, poate să lipsească. Esențiale sunt succesul și juisarea. Acest punct de vedere mi-e străin. Prefer să ador o zeiță întrupată într-o fată din Drumul Taberei. Acest sentiment de natură cvasireligioasă mi se pare cel mai important. Spune cineva că această preferință este destul de ieftină? Retro, la modul penibil? Nu mă interesează.

În perioada pregătirilor pentru primirea Vanessei, destinul îmi trimite un semn. Fac o hemoragie vitreeană, din senin. De unde și până unde? Nimeni nu poate să-mi spună. N-am diabet și nici hipertensiune. Urmez un tratament și îmi întrerup pregătirea fizică. Lucrurile se remediază. Ulterior voi afla că motivul ar fi fost tensiunea emoțională. Adevărul este că ideea apariției de vis a Vanessei în apartamentul meu m-a adus într-o stare de beatitudine de-a dreptul periculoasă. Stările intense nu sunt pentru seniori.

Euforia, asemănătoare unui desăvârșit cer montan, îmi este întreruptă de niște scurte manifestări ale instinctului de conservare, suspendat atunci când omul este realmente îndrăgostit. În asemenea momente, observ că în relația cu mine, Vanessa nu joacă în niciun caz rolul fetei naive. Deși uneori este copilă-

roasă, întrevăd vocația ei de femeie fatală, sortită să „sfărâme inimi”. Eu, cu toată experiența mea în materie de femei, par mai degrabă o victimă și mai puțin un seducător. Știu că ea a aranjat lucrurile ca să ne mai vedem o dată. A venit la Brașov cu fiica amicului meu, pentru a mă vedea. Dacă, în gara din Brașov, n-aș fi avut ideea cu informația trimisă prin email, Vanessa mi-ar fi scris oricum. Asta fiindcă are un puternic *killer instinct*. Destinul sau cine mai știe ce forță ocultă i-au șoptit că în palmaresul ei ar da bine un ins în vârstă.

Nu este vorba doar despre ce spune astrologia, ci și despre ce simt eu. Știu că ea este o devoratoare de bărbați și probabil de femei. Cândva în viitor, foștii ei amanți părăsiți, precum și abandonatele ei iubite vor putea să formeze un club al supraviețuitorilor și să se bucure împreună că n-au murit în înfruntarea dură cu seducătoarea Vanessa.

4 Silver-Cord

În monologurile lui rostite în șoaptă, pentru ca vecinii de bloc să nu-l audă, Cridan începuse să-l numească Alien, pe Wagner. Se întreba de ce nu mai apare, după cum îi promisese. *Punctualitatea le este cumva rezervată oamenilor mărunți, banali, ca mine?*

Wagner, alias Alien, nu-l uitase. Reapăru într-o după-amiază. Întors din oraș, unde cumpăraseră niște abțibilduri, bune la decorarea în stil adolescentin a băii sale, Cridan îl văzu în fața blocului și constată încă o dată cât de tocită este propria lui capacitate de-a se mai mira, indiferent ce-ar fi văzut. Calm, surâzând mecanic, Wagner îl aștepta. Se salutară cu blazarea unor vechi vecini și urcară în tăcere. Cridan chicoti scurt:

— Mi-am amintit de un admirator al meu, spuse. Îmi făcea o curte îndrăcită, iar eu nu pricepeam, credeam că este doar prietenos.

— Și?

Wagner se așeză pe canapea, exact în locul unde mai stătuse cu vreo câteva săptămâni înainte. *Este îmbrăcat la fel, dar absolut la fel.*

— Chiar vrei să-ți spun povestea?

— Da, eu am timp. Tu nu prea ai. Voi nu aveți.

— Hm! O știi și pe-asta! De ce n-aș avea timp? Am exact atât cât mi-a dat Dumnezeu. Și ce vrei să spui cu „voi”? Oamenii de pe scara mea?

Auzindu-mă că-l pomenesc pe bunul Dumnezeu, ar trebui să se strâmbе, ca și cum ar simți o durere fulgerătoare de dinți. Asta dacă este diavolul în persoană. Parcă așa se întâmplă în filmele de gen.

Wagner rămase impasibil, cu zâmbetul lui de robot lipit pe buze.

— Și cum a fost cu admiratorul? N-ai terminat de povestit.

Pe Cridan îl încercă una dintre indispozițiile lui ivite din senin. Cheful de-a relata o întâmplare amuzantă îl părăsi. Prin minte îi trecură imagini ale amicului, un om cam de vârsta lui, cu grații feminine, nemaipomenit de atent cu propria sa înfățișare, ros parcă de o melancolie bine ascunsă, trădată totuși cu mult tact, din când în când, decorativă la urma urmelor. Trecură vreo trei decenii de când respectivul îl aștepta să termine partida (Cridan participa la diverse concursuri de șah, alături de alți jucători legitimați, de nivel mediu) și apoi îl conducea acasă. Făceau împreună o plimbare destul de lungă, treceau pe lângă Operă, lăsau în urmă Academia Militară, se adânceau în cartierul Drumul Taberei. Discutau aproape exclusiv despre șah. Cridan era un maniac al pregătirii teoretice, dar și amicul se pricepea. Victor aducea vorba și despre femei, fără niciun succes. Cum acest subiect părea a-l plictisi de moar-

te pe amic, Cridan ridica din umeri și revenea la șah. Ajungeau în cele din urmă la Favorit, unde Cridan urma s-o ia pe strada lui, numită pe atunci Miron Constantinescu. Cum amicul voia să-l însoțească în continuare, Victor producea niște microscopice semne de iritare. De aici merg singur. Că doar nu mă conduci până acasă. De altfel, trebuie să pice cutare. Și o numea pe una dintre prietenele lui. De regulă, nici nu mințea. Era foarte activ în acest domeniu, în ciuda efectelor cert anafrodisiace ale practicării șahului de performanță. Amicul, politețea întruchipată, își lua imediat la revedere și se îndepărta, cu anumite discrete unduiri feminine ale șoldurilor. Cridan și-a dat seama că insul avea o orientare sexuală mai specială doar după câteva decenii. *Ca să vezi când îmi amintesc de amărâtul acela! Sau poate că de fapt amărâtul sunt chiar eu!?* Mergea împreună cu el să mănânce, la un bufet de la Casa Scânteii. Spre surprinderea lui, nu reușea să lege o conversație mai promițătoare cu nicio femeie de acolo (și erau prezente nu puține, de toată mâna în materie de vârste, intelectuale sadea). Toate îl priveau cu un soi de repulsie și-i răspundeau din vârful buzelor. Ce naiba, își spunea, în alte împrejurări nu stârnesc asemenea reacții.

Îi răspunse lui Wagner:

— Omul era homosexual și eu nu-mi dădeam seama de asta, nici cu poliția! Mă tot arătam cu el și femeile credeau că sunt și eu așa ceva!

— Interesant. Cum de n-ai observat? Există anumite semne.

— Pe vremea aceea, aveam niște priorități foarte clare. În rest, eram destul de neglijent. Omul se pricepea la șah și se comporta civilizat? Da. Restul nu mă mai interesa. Ulterior, rememorând diverse scene, totul a devenit evident.

Wagner, șezând impasibil, cu spatele drept, pe canapeaua uzată:

— Știi, presupun, că Vanessa ta este și lesbiană.

— Mi-a trecut prin minte chestia asta, spuse Cridan, mohorât.

Într-una dintre convorbirile lor memorabile pe *messenger*, Vanessa îi povestise pe larg cum fusese îndrăgostită lulea de o profesoară a ei, de la școala elementară. Tremura de iubire pentru ea, iar atunci când aceasta refuza s-o întâlnească, desigur pentru întrevederi caste, simțea că se rupe ceva în ea, din cauza frustrării. Iubirea n-a dispărut cu trecerea timpului, ba chiar s-a întetit, dacă așa ceva era posibil. Când era elevă de liceu, Vanessa a continuat să-i dea telefoane și să-i propună să se întâlnească, să meargă la teatru, să se plimbe prin Herestrău etc. De regulă, femeia o refuza, iar îndrăgostita suferea ca un câine rănit, pedepsit cu cruzime, fără motiv, de un stăpân ingrat.

— Și? insistă Wagner.

— Și, nimic. M-am îndrăgostit de ea, ca un idiot bătrân.

— Vrei s-o vezi? Acum?

Cridan era din ce în ce mai indispus și mai înciudat pe sine însuși, dintr-un motiv imposibil de înțeles pentru un om tânăr. *În ultima vreme, între mine și lume s-a interpus parcă un perete cenușiu, abia translucid. Ca și cum nimic nu m-ar mai privi în mod special.*

Oferta lui Wagner îi schimbă pe loc starea de spirit. *Doar când mă gândesc la Vanessa îmi recapăt normalitatea afectivă. Ar fi bine să mi-o arate din nou.*

— Te transformi iarăși?

— Nu. Te trimit pe tine. Să vezi cu ochii tăi cum stau lucrurile.

— OK. Sunt de acord.

Nu cred că mai am ceva important de pierdut, în momentul actual. Vanessa a devenit singura mea miză cât de cât autentică.

— Bine, spuse Wagner, calm, prevenitor și decis ca un dentist, ridicându-se. Întinde-te, te rog, pe canapea.

Când ieși din sine, conform unei proceduri cunoscute doar din lecturi, autorul din Brașov nu simți nicio tulburare.

Își aminti de posibilitatea ca așa-numitul corp astral să se detașeze de corpul fizic. Da, călătoria astrală nu este o călătorie

printre aștri, ci doar o deplasare paradoxală, petrecută în exteriorul propriului corp. Unii o numesc dedublare astrală. Se vorbește și despre excursia astrală. Ceva asemănător s-ar petrece în timpul somnului, când omul visează și poate ajunge într-o clipă în locuri îndepărtate. Un vis trăit, deci. Corpul astral este legat de cel fizic printr-un cordon de argint (*Silver-Cord*), foarte elastic, capabil de mari alungiri. De grosimea unui braț la început, poate ajunge subțire ca un fir de păr. Dacă este întrerupt, omul respectiv moare. În timpul excursiei astrale, percepția este redusă la văz. Nu este posibilă ascultarea și nici palparea. *Îmi amintesc două mantre: Egipto și Faraon. Rostite cum se cuvine, de mai multe ori, permit părăsirea voluntară a propriului corp fizic.*

Cridan ieși din sine însuși și se văzu de sus. Întins pe dormeză, cu picioarele lipite unul de celălalt și mâinile întinse pe lângă corp. Părea un ascet adormit. *Chiar așa de bătrân arăt? Chiar atât de bătrân sunt? Alien ăsta ar trebui să mă întinerească... Dacă tot are puteri supranaturale...*

Se înalță lent, ca și cum ar fi fost ghidat de un șofer prudent, atent ca nu cumva să-și gripeze motorul printr-o accelerare prea bruscă. Trecu prin cele două apartamente suprapuse peste al său. Străpunse lin planșeele de beton, fără niciun efort, ca într-un vis frumos, unde nu există amenințări și nici palpi-tații ale inimii, aduse de anxietate. Continuă să se înalțe, în aerul limpede. Constată că era redus la văz. Nici unul dintre celelalte simțuri ale sale nu mai funcționa. Ar fi trebuit să se simtă frustrat pentru această limitare, dar nu era așa. Era incapabil de vreun alt sentiment în afară de o curiozitate avidă.

Ca un avion cu decolare verticală, ajuns la o înălțime convenabilă, se angajă într-o mișcare paralelă cu solul. Privi placid cum sub el defilează păduri, șosele, drumuri, case cu acoperișuri roșii. Apoi munții, cu traseele pe unde călcase cândva. Un rudiment de simț al umorului se manifestă în gândurile lui.

Sunt un superman, dar nu simt vântul cum îmi șuieră pe la urechi. Și nici n-am senzația de putere adusă de zborul fără mijloace tehnologice, prin forțe proprii. Probabil că o pasăre migratoare este la fel de indiferentă ca și mine la tot ce nu privește mecanica zborului.

Își spuse că de fapt a murit (m-a omorât nemernicul de Alien!) și se îndreaptă către arhicunoscuta lumină strălucitoare de la capătul tunelului, cunoscută din atâtea relatări ale unor supraviețuitori, întorși din starea de moarte clinică. Când depăși ultimele dealuri și ajunse la câmpie, gândurile negre îi dispărură din minte. Nu, n-am murit, mă duce la București. *Este unul dintre drumurile mele preferate. De la Brașov, la București. Își aminti cum pleca uneori de la Brașov cu o durere de cap surdă, iar când ajungea pe la Câmpina, migrena dispărea ca prin farmec, lăsând în loc o bună dispoziție misterioasă. Când ajungeam pe la Chitila, vesel ca un pește, trebuia să mă stăpânesc pentru a nu începe să fluier vreo melodie săltăreață și să-mi contrariez vecinii de compartiment. Intrarea în București mă făcea fericit. De altfel, până în ziua de azi, lucrurile stau tot așa. Explicația să fie faptul că am copilărit la București? Poate că da.*

Pe lângă Ploiești, tot înainte, pierzând traseul căii ferate și apoi regăsindu-l. Buftea, Chitila, Triajul... O încetinire deasupra Gării de Nord, ca și cum Alien sau ciracul său, ghidul delegat de el, ar fi știut că lui Cridan îi place foarte mult acea zonă. *Doamne, Dumnezeule, mi-am dorit întotdeauna să scriu un roman pornind de la cunoștințele mele ezoterice... Iată că-mi este dat să-l trăiesc...*

Deasupra bulevardului Dinicu Golescu, peste Știrbei Vodă, cu blocul unde cândva Cridan locuise. Cartierul Cotroceni, selecta concentrare de vile inaccesibile oamenilor de rând, apoi Drumul Taberei, plin de intelectuali mai mult sau mai puțin realizați profesional, oricum posesori ai unor apartamente decente, asta dacă se admitea că standardele comuniste de decență sunt încă valabile.

Ajunse la un bloc cu patru etaje, prin nimic deosebit de altele asemenea lui. Acolo, într-un apartament de la etajul întâi, o revăzu pe fiica prietenului, vizitatoarea lui de anul trecut, Emilia. *Da, se pare că nu m-am înșelat. Sunt un cuplu de lesbiene.* Dacă n-ar fi fost dominat de curiozitate, Cridan ar fi simțit ciudă, chiar indignare. Cum, o fată perfectă face sex cu femeia aceasta supraponderală!? Ar fi constatat probabil și că masiva femeie era întrucâtva *sexy*, avea o plăcută carnație, iar trăsăturile ei, îngroșate de vârstă, dar și de băutură, aminteau de o tinerețe când Emilia trecea drept o femeie frumoasă.

Locuința părea abandonată. Pereții, nezugrăviți de decenii, perdelele înnegrite, parchetul deprimant de murdar... Emilia era îmbrăcată doar cu un negligeu străveziu. Un veșmânt profesional, ai fi spus. Prin el se vedea totul foarte bine. Nu purta desuuri. Cridan (ce mai rămăsese din el) constată că figura femeii exprima o anumită duritate virilă. Emilia se plimba agitată prin apartament, în mână cu un pahar înalt, plin pe jumătate cu bere. Țigara îi fumega, în cealaltă mână. Calculatorul era deschis, dar nu-i dădea nicio atenție. Îl trata ca pe un element de decor, printre altele.

Folosi de câteva ori telefonul mobil. Cridan nu auzea ce spune. La al treilea apel, pe fața ei apărură niște semne de satisfacție. Pocni din degete, ca un jucător la bursă intrat în posesia unei informații prețioase, a unui pont. Peste trăsăturile ei de om ajuns într-o stare de abrutizare incipientă, trecu un zâmbet de satisfacție. Prin nu se știe ce minune, Victor știu că Emilia a primit vestea cea bună de la Vanessa. Placid, constată că apropiata venire a fetei nu-l emoționează chiar deloc. Prin rudimentul lui de conștiință trecu o constatare ținând, vag, de simțul umorului: *Sunt un voyeur perfect, nu mă interesează decât imaginile, în nuditatea lor.*

Nu se înșelase. Vanessa apăru repede. Strălucitoare, perfectă, o zeiță a frumuseții. Înfățișarea ei părea imposibil de co-

rupt prin trecerea timpului. Nimic n-o putea atinge pe această fată desăvârșită, capabilă să-i convingă pe toți scepticii că doar prezentul, în splendoarea lui, există, iar un viitor al decrepitudinii ține de imaginațiile bolnave, nu de realitate.

Vanessa părea indispusă, ca și cum ar fi venit acolo *à contre-cœur*. Niște zâmbete fugare ale ei, abia vizibile, spuneau însă cu totul altceva. Când Emilia se apropie de ea, cu vioiciunea ei nu tocmai grațioasă, de supraponderală, Vanessa avu un gest de reținere, ca și cum ar fi vrut să evite orice efuziune. Se lăsă totuși sărutată pe obraz. Cridan, transformat, la propriu, într-un narator omniscient; văzu totul, de undeva de deasupra celor două. Cum apartamentul avea tavanul destul de puțin înalt, era foarte aproape de ele, indecent de aproape, ar fi putut să spună, dacă n-ar fi fost aproape în starea inumană a unei camere de luat vederi.

Fetele începură să discute. Emilia gesticula și se plimba agitată. Vanessa stătea nemișcată, în picioare. Asculta cu mare atenție. Erau niște reproșuri, după toate aparențele. Cridan privea placid, în chip de spectator al unui film mut. Dacă n-ar fi fost redus la rolul unui *voyeur* fără opinii, ar fi putut presupune că asista la *une querelle d'amour*. Femeia matură, cunoscătoare a tuturor trucurilor, o certa pe fată, pentru ca apoi s-o poată împăca mai bine. Ducea lucrurile cât de departe era posibil. De câteva ori se apropie amenințător, ba chiar ridică mâna dreaptă, cu unghiile vopsite în galben, ca și cum ar fi intenționat s-o pălmuiască pe vizitatoarea ei. Vanessa, întrupare a orgoliului, nici nu clipi. Ulterior, Cridan avea să fie mândru de această atitudine a ei.

Cearta se termină brusc. Emilia își dezbracă neglijoul cu gesturi încetinite, languroase. Se întinse pe dormeză. În penumbră, corpul ei de supraponderală, aflată totuși doar la granița obezității, luci brânzos. Vanessa rămăsese acolo unde se oprise la început. În picioare, cu ghetetele ei la modă apropiate

una de alta, închipuind parcă poziția de drepti a unui subaltern doritor să-i fie pe plac șefului său. Începu să vorbească. Pe figura ei nobilă apărură semnele unei indignări evidente. Pentru o clipă, Victor ieși din rolul celui capabil exclusiv de curiozitate și intui că fata nu mai voia să continue relația. I se părea că este sub demnitatea ei. Avea de învățat, nu se mai putea ocupa de prostii. Emilia mai auzise, se pare, asemenea proteste. Ridicată într-un cot, cu sânii ascultând în mod inexorabil de legea gravitației universale, îi vorbi cu maximă blândețe. Buzele ei se rotunjeau, iar ochii aveau o privire iubitoare, de cățelușă devotată. Victor îi citi pe buze:

— Vino aici, scumpa mea! Te rog din tot sufletul! Vino lângă mine! Hai, vino, te rog frumos să vii!

Parcă împotriva voinței ei, Vanessa se puse în mișcare. Se așeză pe marginea patului, fără zâmbet, cu spatele foarte drept și mâinile pe genunchi. Emilia, dintr-odată transformată într-o pisică languroasă, îi mângâie mâinile de copil. Pe figura fetei persista o expresie de nemulțumire, ca și cum s-ar fi aflat acolo împotriva voinței ei. Frumoasa și bestia? s-ar fi putut întreba Cridan, dacă ar fi fost în stare să depășească nivelul unei curiozități aflate în stare aproape pură. Până la un punct, poate că da, și-ar fi răspuns. Femeia între două vârste este într-adevăr dizgrațioasă, dar poate să-i ofere divinei fete adorația ei autentică. Cam așa ceva se vedea pe fața Emiliei în acele momente ale preludiului. Trăsăturile îngroșate de trecerea anilor și de băutură se subțiaseră în mod miraculos, ca și cum ar fi căzut o mască. Ochii se măriseră, iar mângâierile păreau aproape imperceptibil vibratile, ca și cum transmiteau o energie prea puternică spre a fi ținută în frâu. Lent, Vanessa își întorsese privirile și vedea că partenera ei, iubita?, era de-a binelea transfigurată. Mângâierile ei îi induceau ceva irezistibil. Nu se putea opune. Vanessa avu o ultimă manifestare de revoltă. Printr-un mic miracol, regizat de Wagner?, Victor auzi ce spunea:

— Nu vreau să mă dezbrac! N-am ce căuta aici, am treburile mele. Nu mă dezbrac!

Vocea fetei era cumplit de excitantă.

Mâna frumoasă a Emiliei (femeile grase au asemenea mâini, numite „de călugăriță”) se insinuă lent spre pielea bronzată, strălucitoare, vizibilă deasupra taliei joase a blugilor. Vanessa nu se mișcă. O clipă, de sub severitatea ei, ieși la iveală cu totul altceva decât o expresie de neplăcere. Buzele Emiliei articula cuvinte blânde. Cridan le auzi.

— Fii cuminte, dezbracă-te, scumpa mea! Iubito! Cea mai frumoasă fată din lume! Bustiera ta scumpă!

Ultima remarcă se referea la un accesoriu al Vanessei, feciorelnic, de culoare neagră.

Vanessa era o fată cu decizii abrupte. Deși figura ei exprima în continuare nemulțumirea, se ridică în picioare și își dezbracă tricoul, iar apoi renunță și la bustiera ei, adorată în chip fetișist de Emilia. Sâni ei erau mici, dar perfecți. Anihilatului Cridan nu-i rămase decât să constate, la rece, că bustul fetei era de zeiță, trimițând gândul la *Nașterea Afroditei din spuma mării*, de Botticelli. De altfel, Vanessa semăna și la față cu personajul respectiv. Zeița frumuseții, în pânză, își ține capul înclinat spre unul dintre umerii ei desăvârșiți. Vanessa, la rândul ei, dezbrăcându-se, reproducea această postură, indicată de analiștii gesturilor drept un semn al acceptării și al sumisiunii.

Vanessa nu se opri din dezbrăcat. Se reazează pe dormeză, scăpă de ghetetele ei straniu de dizgrațioase, dar *trendy*. Renunță apoi la ciorăpeii ei albi, de școlăriță cuminte. Își scoase blugii cu mișcări inconștient grațioase.

Dacă (ne)fericitul Cridan ar fi putut dezvolta mai multe sentimente, n-ar fi resimțit doar satisfacția unui curios, ci și tremurul interior al unui îndrăgostit.

Mai rămâneau chiloții, negri, nu tanga, dar nici prea bogați, ca pe vremuri, când femeile doreau să-și ascundă darurile pri-

mite de la Cel de Sus. Vanessa îi păstră pe ea și se întinse lângă Emilia. De undeva de sub tavan, unde se afla, Cridan (sau rudimentul lui) observă că pe fața ei se putea citi abandonul, amestecat în mod straniu cu severitatea. Contemplând-o, cineva s-ar fi putut gândi la amestecul ambiguu de ape apărut acolo unde un fluviu se varsă în ocean. Copilă încă, fata era în același timp și femeie.

Figura Emiliei era iluminată de satisfacție, ca a unui alchimist tocmai intrat în posesia unui secret de breaslă. În fine, o avea pe iubita ei la îndemână. La propriu și la figurat, ar fi cugetat ironic Cridan, dacă ar fi fost în stare. Lesbianismul este o masturbare reciprocă, ar fi continuat el, citându-l pe Julius Evola, din *Metafizica sexului*. Prin urmare, mâinile sunt foarte importante.

Teoreticienii vin întotdeauna în coada realității. Mai bine zis, se târăsc în urma ei, precum niște estropiați. A spus-o Roland Barthes, ce-i drept, cu referire la realitate și la literatură. Cele două femei nu țineau cont de opiniile teoreticienilor, le ignorau într-un mod sănătos. Mai întâi, chiloții. Dispărură. Mâna Emiliei, mică, de om nu tocmai demn de încredere, dacă este să ne luăm după spusele chiromanției, explorează blând pânțele Vanessei, urcă spre sâni, îi palpă cu mișcări eterice, timide, se înalță apoi spre gât, întârzie în zona erogenă din preajma urechii, ajunse în creștetul capului și se dedă la un masaj îngesc de superficial, aproape redus la niște pase magnetice. Figura de femeie-copil a Vanessei arăta că nu este imună la asemenea subtilități. Îi plăcea, micuței! Lăsase la o parte indignarea și savura clipa. Ce-i drept, mângâierile veneau dintr-o direcție greșită, corect ar fi fost ca în locul revărsatei Emilia să se afle un băiat frumos, cu mușchii abdominali sculptați și pectoralii de Adonis... *Et pourtant...* Se pare că mergea și așa.

Un Cridan în integrală stare de funcționare ar fi avut de ce să se mire. O asemenea balenă, o morsa supraponderală este capabilă să dezvolte o gingășie de gheișă ultrarafinată!

Lucrurile nu stăteau pe loc. Emilia, cu o perseverență de-a dreptul diabolică, prelungea preludiul peste toate limitele. Trecu la o etapă mai puțin eterică. Până atunci își ferise trupul de cel al fetei, atingând-o doar cu o mână. Se întoarse spre ea, sprijinindu-se într-un cot. Un sân colosal se revărsă asupra fetei, precum coca unui cozonac pantagruelic, obținând ca răspuns o tresărire abia perceptibilă. De dezgust? Mai degrabă de plăcere.

5 Pregătiri

Am scris cele de mai jos în jurnalul meu, după prima vizită a lui Wagner.

Omul îndrăgostit, fie el și bătrân (sau mai ales acesta din urmă!?), intră într-o stare ciudată, paroxistică. Facultățile lui se ascut, ies la iveală niște posibilități teoretic dispărute. Nu mai știu ce-am simțit când am fost îndrăgostit, așa cum se cuvine, în adolescență. Poate că zbor, levitez? Am căpătat un fel de omnipotență, iar orice aș încerca mi-ar reuși? Cred că m-a stăpânit dorința exasperată de-a fi lângă fata/femeia iubită. Acum vreau același lucru, evident, dar a apărut și o ciudată senzație de plenitudine. Mă simt realizat, ca și cum aș fi așteptat aceste momente toată viața. Acest sentiment de împlinire are dramatismul și frumusețea muzicală a unei revelații. Ceva analog cred că simte un convertit la o credință religioasă. El trăiește fericirea adusă de o certitudine. Sau, poate mai exact spus, sentimentul de împlinire al unui ins cu o viață psihică structurată armonios, optim.

Omul de azi, descris de teoreticienii postmodernismului, este departe de asemenea trăiri. Consideră că partenerii sunt interșanjabili, nu se fixează în mod special la cineva anume. Iubirea i se pare ceva de-a dreptul incomod și desigur demo-

dat. Este înlocuită cu atracția, fizică, dar și intelectuală. Nu există nicio componentă mistică în alegerile lui. Ceva asemănător se poate spune despre omul New Age. Acesta îl caută pe Dumnezeu în el însuși. De aici cultul propriului corp, obsesia alimentației corecte etc. Există un narcisism fundamental, incompatibil cu valorile religioase tradiționale.

În așteptarea Vanesei, îmi trece prin minte că în realitate nu sunt decât victima banală a unei rătăcirii senile, tipice. Aparențele pledează pentru așa ceva. Se știe că adesea bătrânii își încheie carierele de bărbați printr-un amor discordant pentru o fată cu mult mai tânără decât ei, pentru o virtuală nepoată. Într-una dintre convorbirile noastre pe *mess*, Vanessa îmi spune ce a aflat la facultate despre Cioran. Pe când avea vreo 75 de ani, acesta s-ar fi îndrăgostit de o fată cu o jumătate de secol mai tânără decât el. O vânzătoare, o chelneriță? Cică se prezenta la ea cu buchete de flori, fără să se jeneze. Interesant. Există un fel de sindrom? Nu cumva pică în asemenea rătăcirii oamenii cu o imaginație mai puternică?

O explicație ar putea fi dedusă dintr-o ciudată teorie despre fantome. Acestea ar aparține unor oameni incapabili să-și dea seama că au murit! Îndrăgostiții tardivi ar fi deci niște inși incapabili să realizeze faptul că au îmbătrânit! Se pare că există această inaptitudine. Înseamnă ea lipsă de înțelepciune, de inteligență, de intuiție? Nu știu și nici nu-mi bat capul cu așa ceva.

Mă întorc la pregătirile mele.

Baia am rezolvat-o. Strălucește, iar abțibildurile îi vor aduce o notă jucăuș-adolescentină. Am instalat și o oglindă mare, pentru a crea iluzia de spațiu dilatat. Mă gândesc cu plăcere că Vanessa va putea să facă dușuri fără ca frigorigida idee de sărăcie să apară în conștiința ei. În tratatele de *Feng Shui* scrie cât de important este acest loc al locuinței. Sunt de acord.

Mă ocup și de bucătărie. Găsesc în mine niște energii neversosimile pentru un ins rob it prejudecăților. Ai șaptezeci? Ești în mod automat ramolit și neputincios. Așa ar spune acesta.

Curăț pereții și tavanul de huma străveche, operație chinuitoare. Cățărat pe o masă, pentru a ajunge la tavan, lucrez cu delicii de masochist. Îmi pică de câteva ori în ochi frânturi de humă. Se mai întâmplă, nu este o tragedie. În viața mea n-am fost mai bine dispus, niște amănunte nu mă vor deturna înspre o altă stare de spirit. Urmează zugrăvirea cu vopsea lavabilă. Pe când mișc la nesfârșit bidineaua (ar fi fost mai bun un tra-falet...), îmi trece prin minte că am greșit cu profesia asta de scriitor. Zugrav trebuia să mă fac, nene!

Poate că avea dreptate bietul taică-meu, pe vremuri, când îmi spunea că mi s-ar potrivi o meserie manuală. Până în ziua de azi mă mir de această părere. Un ins cu pregătire superioară, poliglot autentic, să-i dea fiului său un asemenea sfat! Să fi avut o intuiție nemaipomenit de profundă? Adevărul este că munca fizică mi-a procurat întotdeauna o mare satisfacție. Să fie vorba doar despre serotonină și endorfine? Acestea ar apărea după efortul fizic și ar influența creierul. Cei condamnați de destin la „munca de jos” n-o duc chiar atât de rău! De altfel, este cunoscută veselia cronică a muncitorilor manuali. Ea nu indică, precum ar crede vreun arogant, sărăcie cu duhul, ci o bună stare de spirit. Pe de altă parte, este știut, depresiile psihice le fac mai ales cei din birouri etc.

Există un snobism în alegerea unei profesii intelectuale, precum și o dorință josnică de comoditate. Tatăl meu ar fi avut intuiția că nu toți intelectualii au o reală vocație pentru ce fac. Eu aș fi făcut parte din această categorie a falșilor oameni de carte.

Ar mai fi o ipoteză, totuși. Poate că muncesc cu atâta spor, nu pentru că am o vocație de zugrav, ci fiindcă mă aflu în starea de grație a unui convertit.

Omul postmodern canonic este descris drept o persoană preocupată de propriile interese, desigur în limitele legalității. El are un mod pragmatic de-a concepe relațiile cu ceilalți oameni. Actul de-a se îndrăgosti la modul cvasireligios îi este

prin excelență străin. De ce au înflorit relațiile de tip homosexual în vremurile din urmă? De ce aceste relații sunt, la urma urmelor, definitorii pentru omul postmodern? Fiindcă iubirea pentru un partener de același sex este de fapt o iubire de sine mai complicată. Așa stând lucrurile, partenerii pot fi schimbați relativ repede, fără probleme de atașament. O relație homosexuală este comodă prin excelență, în ciuda aparențelor. Nu se pune problema copiilor, iar fundalul psihic este unul special. Cei doi (sau cele două) sunt niște prestatori de servicii speciale, nu cu mult mai mult decât atât. Se poate produce o stare similară iubirii, întreținută cu patos isteric, dar nu este vorba despre ceva ținând de natura originală a omului.

Putem înțelege mai bine lucrurile, apelând la o analogie. Arta manieristă, făcută din prefabricate și adresându-se intelectului, este considerată de unii egala artei organice, pornită de la natură și având darul de a emoționa, în absența concepțelor. Răceala ei este însă de nevindecă, oricât de mari maeștri ai combinațiilor surprinzătoare ar fi promotorii ei. O pictură de Salvador Dali, manieristul prin excelență, va impresiona prin ingeniozitate, dar nu va emoționa niciodată. La fel este și patosul masturbator al minoritarilor sexuali. Doar iubirea lăsată de Dumnezeu, între oameni de sexe diferite oferă acel inefabil necunoscut minoritarilor.

Nu este vorba despre vreo pledoarie pentru normalitate. Fiecare face ce dorește. De altfel, mă feresc din răspuțeri să-i judec pe oameni. Dacă nu se intră în domeniul codului penal, totul este OK. Cât privește preferințele omului postmodern, amintite mai sus, ar fi o naivitate să le aproximez cu măsurile moralei creștine, tradiționale la noi. Poate că vremurile noi au impus un asemenea comportament. Poate că iubirea tradițională, cu preferință pentru monogamie, în armonie cu monoteismul creștin, este perimată, iar practicanții ei sunt niște anacronici. Activitatea sexuală postmodernă este o întoarcere

la poligamie și la politeism. Iubirea, așa cum o trăiesc eu, de exemplu, este ceva analog fervorii mistice creștine.

6 Un fel de sex

Corpul astral al lui Victor Cridan, plutind sub plafonul camerei de bloc din Drumul Taberei, constată cum evoluează lucrurile în patul larg al Emiliei. Mâna mică a femeii adulte întârzie asupra sânilor sculpturali ai fetei. Îi mângâie lent, cu toată palma și apoi cu un singur deget, la nesfârșit, închipuind niște cercuri magice de jur împrejurul mameloanelor, al sfârcurilor întărite, țepene, colorate într-un roșu vinețiu. După o vreme, Emilia renunță la politica de acaparare lentă. Mai întâi sărută la modul serafic, evlavios, apoi nu se mai putu stăpâni și începu să sugă sfârcul mai apropiat de ea, cu destulă convingere pentru ca Vanessa să-și deschidă pentru o clipă ochii a surpriză, nu neapărat neplăcută. Totul se petrecu în deplină liniște. Sub acest raport, „norocosul” Cridan nu pierdu nimic. Auzul nu i-ar fi fost de folos. Intuiția lui, activată din când în când, de către Wagner?, îi spuse că Emilia ar dori să plescăie atunci când sugă sfârcul de mărgean, precum un copil liber de orice constrângere „stilistică”. Îi mai șopti că Vanessa nu scotea niciun sunet fiindcă se afla sub imperiul unei damnări ciudate, aceea de-a căuta cu orice preț un comportament străin de vulgaritate. Fata nu știa cum se comportă în pat o regină sau o ducesă, atunci când făceau sex, dar credea că acestea sunt niște discrete. Filmele contemporane, unde amanții erau niște zgomotoși, n-o influențaseră deloc. Se încăpățâna să creadă că eleganța cerea ca femeia să nu scoată niciun sunet în timp ce face sex. Emilia o imita, după toate aparențele. Sau Vanessa îi interzisese în mod expres orice manifestare sonoră? Vicleana adultă

facea tot ce putea pentru a-i crea fetei o dependență, dar știa că nu trebuie să depășească niște limite. Aflase oare că sunetele voluptății ar aduce-o pe Vanessa mult mai repede la o dorită subordonare? Poate că da, dar nu voia să riște.

Prin creierul (!?) lui Cridan treceau asemenea idei, sub forma unor străfulgerări de luciditate. Totuși, facultatea lui dominantă rămânea curiozitatea de *voyeur*. El văzu cum mâna dreaptă a Emiliei, mică, albă, urcă spre scalpul fetei și începu un masaj lent, îndepărtând și apoi apropiind degetele, lent, la nesfârșit. Pe fața Vanesei apărură o expresie nouă, ca și cum fata ar fi ascultat, în fine, o muzică îndelung așteptată. Femeia adultă nu văzu această schimbare, era ocupată să lingă cel de al doilea sân. Limba ei nefiresc de lungă ocolea mamelonul, iarăși și iarăși, ca și cum dacă l-ar fi atins s-ar fi produs o explozie. În cele din urmă, (după câtă vreme?; Cridan nu avea noțiunea timpului), Emilia ajunsese cu buzele deasupra sfârcului și începu să-l sugă. Cridan, având calitatea de-a vedea din toate unghiurile posibile ce se întâmplă, îi constată expresia de beatitudine, de triumf dus dincolo de toate limitele posibile. Trimisul lui Wagner n-avea capacitatea de-a fi ironic, la fel ca atunci când era în starea lui obișnuită. Și nici criticist. Nu putea, prin urmare, s-o deteste pe Emilia pentru că transporta o fată nevinovată în ținutul impur al perversiunilor sexuale. El constata doar că Emilia, precum un șef de orchestră emerit, reușea s-o aducă pe Vanessa într-o stare mai mult decât plăcută. Ba chiar reușea să mai găsească resurse pentru mărirea excitației chiar și atunci când procedurile respective păreau a fi fost epuizate.

Ca un pianist, capabil să cânte cu ambele mâini, partituri diferite, Emilia se apropie de partea finală, *allegro*. Mâna ei stângă, pururi ezitantă, aproape tremurătoare, coborî pe pânțele netede ale Vanesei înspre pubis. Întârzie cu mișcări de orb asupra părului des, de culoare foarte închisă, aproape neagră.

Până atunci, Vanessa își ținuse picioarele lipite unul de celălalt, drepte, de parcă ar fi fost statuia de piatră de pe un sarcofag medieval. Dintr-odată, în stilul ei abrupt, Cridan avea să-l cunoască din plin într-un viitor nu prea îndepărtat, își desfăcu picioarele magnifice, nesfârșit de lungi, de zeiță dispusă să și-o pună doar cu vreun efeb desăvârșit de frumos. Emilia începu s-o mângâie lin pe partea interioară a pulpelor, insistând în partea opusă rotulelor mici, acolo unde se formează un fel de cupe.

Insensibilului Victor Cridan nu i se păru că lucrurile durează prea mult. Dacă un bărbat mai puțin imaterial ar fi văzut scena, s-ar fi crucit. Cum de rezistă atât de mult femeia asta? Iar un al doilea, mai pătrunzător, i-ar fi răspuns. Rezistă, fiindcă tocmai aceste preliminari nesfârșite sunt temeiul actului sexual al unor lesbiene. La ele primează tandrețea.

Mâna mică a Emiliei ajunsese în fine la clitorisul fetei. Cât trecuse de când se întâlniseră cele două? O oră? Mai mult? Masajul scalpului continua. La fel sărutările depuse pe sâni, din nou lin, cu pietate. Degetul mijlociu al femeii coapte pătrunse suav în vaginul fetei. Cridan, privilegiatul, văzu că fusese atins punctul G. Mișcări nespuse de line, un masaj angelic, incapabil să supere nici măcar o floare. Încheierea veni repede. Vanessa îl arătă printr-o ușoară cabrare a corpului. Gura i se deschise și pleoapele i se strânseseră, într-o expresie de suferință intensă, mută. Nu se știe cum, Cridan simți contracțiile frenetice ale vaginului ei sau mai degrabă intră în rezonanță cu ele. Urmă o înșeninare. Fața Vanessei, strâmbată mai înainte de chinurile plăcerii, deveni ca prin minune cea a unei madone laice, arătând o splendidă împăcare cu sine și cu lucrurile acestei lumi.

Încă pe când contracțiile Vanessei se derulau, Emilia începu să se zvârcolească cu mișcări scurte. Pe fața ei se văzu efortul pătimaș, disperat, obsedat până la nebunie de atingerea unui scop anume. Cu o expresie de exasperare pe figura ei cu tră-

sături îngroșate, de totem, luă mâna stângă a fetei și o duse către vaginul ei. Fata se opuse, dar fără vlagă, de formă. Sfârși prin a o masturba, cu o discretă expresie de scârbă pe figura ei nobilă, revenită la înfățișarea ei obișnuită, dincolo de suferința plăcerii și de relaxarea *post coitum*. Nu prea este recunoscutoare fata asta, ar fi putut spune Cridan, dacă n-ar fi avut o conștiință de sine atât de redusă, de castrată.

Cele două femei, cu vârste egalizate de plăcerea dată reciproc, rămaseră întinse pe spate. Nu mai aveau ce să-și spună. Emilia, parcă silnic, printr-un efort dificil, își reintră în rolul îndrăgostitei idealiste. Iubita ei trebuia să aibă parte de un post-ludiu la fel de reușit ca și precedentele episoade. *Post coitum omne animal triste est*. După sex, orice animal este trist. O femeie deșteaptă ca ea n-avea voie să uite asta. O luă de mână pe Vanesa, regăsindu-și mișcările delicate. Îi sărută degetele, unul câte unul. Fata păru că se îmbunează, iar expresia ei obișnuită de iritare stăpânită se estompă.

Aveau să mai urmeze câteva satisfaceri reciproce. În mintea ciuntită a lui Cridan flutură această presimțire. Va mai zăbovi, pentru a vedea ce mai imaginează ingenioasa Emilia? Liberul lui arbitru era mult limitat, dacă nu cumva anulat. Wagner avea să decidă. Când femeia adultă dădu semne că va începe o nouă procedură, apropiindu-se, ca din întâmplare, de Vanessa și lipindu-se de ea cu un suspin înăbușit, Cridan, corpul lui astral sau ce-o fi fost, decolă lent. În mod corelativ, curiozitatea i se stinse încet, precum luminile dintr-o sală de spectacole, atunci când actorii sunt pe punctul de-a intra în scenă. Cridan trecu încet prin trei planșee, străbătu ca o boare câteva apartamente. Doar unul dintre ele era populat la acea oră. O femeie între două vârste îi înregistrează trecerea cu un frison și-și făcu o cruce largă. Ce-i cu frigul ăsta? Doamne păzește!

Se ridică deasupra blocului ca un elicopter nevăzut, plană apoi peste cartier, înstrăinat, incapabil de cea mai mică trăire

omenească. Cridan și-ar fi putut spune că această stare de obnubilare este tocmai amplificarea relativei depresii psihice resimțite de el în ultima vreme și dispărută în mod miraculos odată cu apariția Vanessei în viața sa.

Înspre Gara de Nord, ca și cum forța ce-l menținea în aer ar fi știut că acel loc îi place foarte mult, către Basarab, Triaj, Chițila, pe firul căii ferate. Viteza se mărea treptat. Pe măsură ce se îndepărta de București, iar firul de argint (*Silver-Cord*) se îngroșa, redevenea tot mai mult adevăratul Victor Cridan, insul aflat la o vârstă când, conform simțului comun, oamenii mai au doar șansa unei iubiri naive pentru proprii nepoți și a unor indignări factice vizavi de politica guvernului. Când trecu munții, își aminti de Aurel Vlaicu, de încercarea nereușită a acestuia, din anul 1913. Și de faptul că, mort fiind, aflat printre resturile aeroplanului său, Vlaicu le-a arătat supraviețuitorilor o figură destinsă, vag zâmbitoare, de om neînfricat. Nici lui Cridan nu-i era frică, dar pe măsură ce-și recăpăta personalitatea lui autentică, o mică anxietate începea să-i dea târcoale. Când ajunse, parcă printr-o scamatorie, deasupra Brașovului, ieșind dintr-o pâclă ciudată, era de-a dreptul înfricoșat. Știa că nu i se poate întâmpla nimic, dar se simțea din ce în ce mai mult ca și cum și-ar fi recăpătat deja corporalitatea. Ultima porțiune a zborului său de întoarcere fu cea mai chinu-itoare. I se înteeți senzația penibilă de pericol iminent, se simți amenințat cu o moarte de neocolit. Traversarea celor două apartamente suprapuse din blocul său îi duse la paroxism neplăcuta senzație. Se văzu întins pe dormeza veche, dar nu mai avu niciun chef să-și ironizeze propria înfățișare fanată, cum obișnuia în ultima vreme. Reintră în el însuși cu un suspin interior de ușurare, desigur cunoscut de nemilosul, implacabilul Wagner.

— Ei, cum a fost?

Cridan nu se grăbi să răspundă. Își reluă locul pe unicul fotoliu din locuința sa și-l privi meditativ pe Wagner. Acesta, cu

bustul foarte drept (ca un husar, îi trecu scriitorului prin minte), aștepta, lăsând impresia că oboseală și plictiseală sunt cuvinte cunoscute de el doar din dicționare.

— Interesant, spuse Cridan în cele din urmă, făcând parcă un efort să vorbească. Nu știu de ce m-ai trimis acolo.

— N-a fost decizia mea. Urmez o procedură stabilită de alții. Dacă ți-aș fi spus de la început ce dorim de la tine, ai fi avut o reacție imprevizibilă. Așa, treptat, îți dai seama cu cine ai de-a face.

— Da. Cred totuși că puteai să spui de-a dreptul ce ai de spus. Nu prea mai sunt în stare să mă mir, indiferent ce mi se întâmplă. Asta-i situația. De asemenea, am căpătat un soi de credulitate adolescentină, foarte curioasă.

Wagner ridică din umeri, cu un gest ce-l umaniză, în ochii lui Cridan:

— Nu mă întrebi cine sunt? Pe cine reprezint?

Cridan avu o grimasă de plictiseală, răsfrângându-și buzele:

— Poți să fii orice. Înger, demon, fachir, hipnotizator... Chiar și extraterestru. Știi cu ce mă ocup, așa că... În capul meu există un fel de fișier cu situații și personaje. Intri și tu într-o categorie. Cea mai amuzantă ar fi varianta cu extraterestrul, nu? La autorul de *science fiction* vine un *alien*! *In person*!

Wagner nu cunoștea nerăbdarea. Cridan își dădu seama că dacă va vorbi o oră, etalând considerații ieftine despre invazia ficțiunii în viața reală, vizitatorul său îl va asculta cu atenție, ba chiar îi va lăsa impresia că pricepe foarte bine tot ce-i spune. *Aproape sigur, perfecționatul ăsta nu este om. Nici nu știu ce să fac, când mă uit la el. Să intru în panică sau să râd?* Continuă:

— Oamenii de azi sunt produsele mass-media, ca mentalitate. Percepția lor asupra lumii este învățată de la televizor. Pe de altă parte, cine a văzut suficient de multe filme comerciale despre ființe venite din altă galaxie sau din iad, vampiri, vârcolaci, diavoli, știe că există un număr limitat de situații posibile. Mie nu-mi rămâne decât să aleg una dintre ele. Nu știu dacă

vei pricepe ce o să spun acum, dar aceste entități nonumane sunt comice, iremediabil comice. Regizorii și-au dat seama. Cele mai multe filme de soiul acesta sunt niște comedii. Comicul probabil că nu-ți spune prea mult, din moment ce nu ai simțul umorului...

Wagner așteaptă. Vorbi doar când Cridan îl privi întrebător:

— Îl înțeleg doar teoretic. Nu pot să-l produc. Nu pot nici să-l detectez, dacă este prea subtil.

Cridan făcu un efort să găsească o replică potrivită, bună pentru continuarea discuției. Îi era greu să uite scenele tocmai văzute în București. O revedea pe Vanessa, în toată splendoarea ei de fată-femeie. Imaginea Emiliei, dizgrațioasă, impunătoare, îl asalta ca un bruiaj sâcâitor. *Nu resimt nici cea mai mică gelozie. De ce oare? Dacă ar fi fost cu un bărbat, poate că altfel m-aș fi simțit. Ideea că actul sexual este numai cel îndeplinit de un bărbat și o femeie și anume prin penetrarea vaginului... Probabil că mă agăț de această teorie... Restul este masturbare... Sunt un idiot fără seamăn. Colegii mei literați, desigur mai tineri decât mine, se gândesc cum să realizeze niscaiva romane politice, iar eu... Mă consideră un obsedat sexual. Combinată cu vârsta mea, această etichetă înseamnă o piatră funerară, pusă pe cariera mea literară. Au probabil dreptate. Uite cu ce mă ocup! Cu juisările unei fete din Drumul Taberei!*

Cridan nu greșea prea mult, în privința confrăților săi. În cele mai multe dintre romanele sale exista o preocupare deosebită pentru sexualitate, cu tendința de-a se transforma într-o obsesie. Dintr-o comoditate cu totul de înțeles, comentatorii ajunseseră să-i asocieze numele cu „freudismul practic” al respectivelor personaje. De aici și până la etichetarea sa drept un maniac ridicol n-a fost decât un pas. Ce-i drept, Cridan vedea în privirile unor confrăți ceva asemănător cu invidia, dar asta nu conta. Importantă rămânea declasarea sa relativă. Cu umorul său de neînving, Cridan spunea că numai el însuși este de vină pentru această situație. Ia să fi avut eu anvergura lui Na-

bokov, ia să fi scris într-o limbă de mare circulație! Alta ar fi fost situația. Când începea să pledeze, desigur în glumă, teza absurdă că el este un Nabokov al literaturii române, devenea de-a dreptul amuzant. În asemenea situații venea cu argumente curioase, scoase din lecturile lui ciudate. Invoca, de exemplu, pasiunea lui Nabokov pentru jocul de șah. Și eu acuz așa ceva, ba chiar am fost șahist profesionist! zicea. Nu uita să amintească un studiu al lui Reuben Fine, din 1956, *Psychoanalytic Observations on Chess and Chess Masters*, devenit o carte de mici dimensiuni, în același an, *Psychology of the Chess Player*. Amintea o expresie a lui Fine, unde *masturbation* este scris intenționat în forma folclorică: „*desire for mutual masterbation*”. Dorința de masturbare reciprocă a șahiștilor... O dorință desigur homosexuală... Desigur, perfect ascunsă sub alte considerente... Regele de la șah, simbol al penisului... Tentativa de-a da mat ascunde dorința de castrare a adversarului... Cu asemenea picanterii, își amuza Cridan interlocutorii.

Se autoironiza, în asemenea împrejurări, dar era convins că nu greșește, atunci când acorda actului sexual o importanță primordială în viața unui om. Ar fi putut veni cu argumente din tantrism, dar prefera să-și bată joc de sine și de preferințele lui, obținând astfel o satisfacție curioasă (masochistă?). Pe măsură ce anii lui treceau, era tot mai sigur că nu se înșelase. Firul vieții cuiva este jalonat de câteva noduri (mai pretențios spus, puncte nodale). Acelea contează, dau desenul unei existențe. Ei bine, i-ar fi putut spune unui ascultător realmente interesat (*par malheur*, septuagenarul Cridan nu prea mai beneficia de așa ceva) pentru mine acele puncte au fost niște acte sexuale. Pentru a nu se considera că am fost vreun juisor banal, voi preciza că am avut trăiri analoage unor revelații mistice. Crede fiecare ce dorește. Eu asta am simțit.

Își dădea seama că asemenea argumente nu puteau fi considerate decât niște rătăcirii senile. Știa că în vremurile unde

ajunsesse datorită norocului de-a nu fi murit încă, actul sexual sacralizat de iubire era considerat un semn de romantism desuet și surghiunit într-o categorie distinctă de filme comerciale. Mai știa că omul postmodern, cu idealurile de viață împrumutate din mass-media, nu dorește în primul rând să iubească, ci să se îmbogățească și să devină o vedetă. Iubirea romantică, discretă, durabilă și fanatică, începută printr-o revelație asemănătoare cu o convertire religioasă, se consumă în intimitate. În schimb, cuplurile mediatizate sunt publice și efemere. Imitatorii lor anonimi sunt numeroși. Pentru cei cu psihologii formate de mass-media, actul sexual este un adjuvant al luptei pentru succes. De aici modul sportiv, „laic”, de a-l concepe.

Cridan se smulse din reverie. Minteia lui făcu un salt neașteptat, atât de caracteristice pentru un ins eminent subiectiv ca el:

— Da. Ești un *alien*. Un extraterestru. Numai așa ceva poți să fii. Asta dacă nu cumva visez toate scenele astea neverosimile.

Wagner, îl privea liniștit.

— Întotdeauna am susținut că literatura invadează realitatea, continuă bătrânul scriitor. N-aș fi crezut că tocmai eu voi avea parte de așa ceva. Ești extraterestru. Corect?

— Da.

— Nu trebuie să-mi spui de unde vii, n-are niciun rost. Eu însumi aș putea să imaginez zeci de scenarii. Principalul este că ai ajuns aici, la mine.

Cridan se ridică de pe fotoliu și începu să se plimbe prin încăpere. Figura lui de ascet, slab, fără probleme de sănătate somatică, exprima plictiseala fără margini. *Nu pot să mă simt surprins, nici cu poliția. Nimic nu mă mai atinge. Asta este în mod clar o infirmitate adusă de vârstă. Mă întreb cum aș reacționa dacă s-ar transforma într-un monstru, ca într-un film de groază.*

Wagner dovedi încă o dată că este în stare să citească gândurile altora și că este un „om” expeditiv. Corpul lui începu să

tremure, în felul deja cunoscut de Cridan, pierzându-și contururile ferme, ca și cum între el și privitor s-ar fi interpus succesiv mai multe geamuri parțial translucide. *Dumnezeule, să nu mi-o arate din nou pe Vanessa. Nu mai suport! O să crape inima în mine!*

Spre ușurarea lui Cridan, nu apăru Vanessa. Se ivi un umanoid monstruos, cu un rudiment de trompă și niște ochi porcini. Pahidermia îi transforma fața în imaginea sculptată a unui totem, executată de un primitiv dintr-un lemn exotic, foarte dur, de culoarea sângelui închegat. Gura lui (sau ce-o fi fost acea crevasă neagră) era lățită într-un zâmbet involuntar, sinistru.

Cridan trăi un amestec bizar de frică și amuzament vecin cu demența. Monstrul era o halucinație? Nu. Se afla în fața lui, la nici doi metri distanță. Dinspre el venea un miros imposibil de scorțișoară, mai amenințător, în situația dată, decât o duhoare de cadavru. Cridan văzuse foarte multe filme unde apăreau extraterestri monștruoși, mai mult sau mai puțin grotești, obținuți din combinarea unor trăsături umane, animalliere și robotice. Citise și nenumărate sefeuri, plasate în galaxii îndepărtate, unde ființe raționale apăreau sub varii forme. Autorii acestora încercaseră permutări dintre cele mai îndrăznețe. Personajele insectiforme i se păruseră cele mai insolite dintre toate, poate fiindcă insectele terestre sunt ființele cu „stilul” cel mai apropiat de cel al unor mecanisme. Citise și despre inteligențe lipsite de orice legătură cu viața organică de pe Pământ, galaxii sau planete gânditoare, de exemplu. Îl interesaseră doar atunci când autorul respectiv reușise să sugereze că entitățile cu pricina ar fi niște metafore ale unei zeități supreme.

Avea un exemplar de extraterestru la el acasă! Învingându-și frica viscerală, își spuse că îndeplinește cerința scepticilor, a celor dispuși doar să-i ironizeze pe susținătorii tezei că oze-neurile sunt ceva real și nu un mit. Ozeniștii, docti sau simpli

aderenți la această formă de religie populară, își băteau joc de increduli, spunându-le „Ce, vrei să-ți bată la ușă extraterestrul? Numai așa o să crezi că există?” Continuând să suporte ironiile pregătite de soartă pentru el, Cridan lua cunoștință de cea mai curioasă dintre toate. Ani de-a rândul își bătuse joc de ozeniști, desigur în modul lui politicos, amical. Le spusese, în scris sau prin viu grai, că sunt niște persoane cu o înclinație pentru religiozitate și că l-au înlocuit pe zeul creștin prin ceva similar. *Ei bine, nu numai că extraterestrul mi-a apărut la ușă, dar s-a așezat și pe canapeaua mea! Nu l-am pipăit însă. Dacă este o hologramă sau ceva în acest gen?*

În zodiacul indian, Cridan era descris drept un ins emina-mente impulsiv, incapabil să se abțină atunci când simte nevoia să acționeze într-un anumit fel. Pe vremuri, mama lui îi spunea că este un necugetat, dar nu-l sfătuia să se schimbe. Poate că simțea că așa ceva este imposibil.

Se ridică de pe fotoliu și se apropie de monstrul ivit în locul lui Wagner. Deși aproape tremura de frică, ridică mâna dreaptă și strânse ușor umărul creaturii. Nu era o hologramă. Cridan avu impresia că pune mâna pe scoarța unui copac. Avu un gând nebunesc. *Dacă reușesc să-i pun mâna pe ceea ce s-ar putea numi obraz, fără să fac pe mine de frică, înseamnă că Vanessa mă va iubi puțin, împotriva tuturor pronosticurilor.* Reuși. Obrazul creaturii era cald, dar impresia de lucru străin lăsată de ansamblu era atât de puternică, încât Cridan simțea o amenințare venind înspre el, ca o radiație distrugătoare.

Cât timp Cridan întârzie în preajma lui, avatarul lui Wagner stătu nemișcat, ca o statuie. Când omul se retrase, clătinându-se ușor, către fotoliul său, fostul Wagner își permise câteva mișcări ușoare, ca și cum ar fi vrut să-i dovedească unui terț invi- zibil că este însuflețit. „Fața” lui se dovedi destul de mobilă. Când Cridan, reșezat în fotoliul său, reuși să-și domine ușorul tremurat al membrelor și să se calmeze, observă că reîncarna-

rea lui Wagner (cum ar fi fost mai potrivit să-i zică!?) avea niște expresii faciale greu, dar nu imposibil de asociat cu cele umane. Efectul acestor asemănări era însă unul iremediabil parodic. Cridan nu reușea fie impresionat, dincolo de reacția animalică de frică în fața necunoscutului, a străinului. *În minte îmi vin tot felul de personaje bizare văzute prin filme de gen. Îmi spun că platoul de filmare s-a mutat, în mod absurd, la mine acasă. Simt că sunt victima unei înscenări, a unor efecte speciale. Irealitatea făpturii din fața mea mi se pare evidentă. Înseamnă că sunt fosilizat, că mintea mea nu mai poate să conceapă noul dincolo de niște limite? Posibil.*

Când creatura începu să emită niște sunete înalte, fără să-și miște „buzele”, Cridan constată din nou cât de insensibil a devenit. Nu știa dacă este o emisie telepatică sau chiar aude acele țiuitori amintind de avertizările unui șarpe. Se întrebă, fără frică, dacă alcătuirea involuntar comică din fața lui este originalul lui Wagner. *Așa arată aceste ființe atât de evolute, acolo, pe planeta lor, în cine știe ce galaxie îndepărtată? Aici, la noi, un asemenea exemplar este aproape omnipotent.*

Se înveseli fără veste, zâmbi larg. Ipochimenu din fața lui semăna bine cu un personaj dintr-un anumit film cu extraterestri! Cu câtă inadmisibilă întârziere își adusese aminte de asta! Se amuză la ideea că Wagner putea fi doar un iluzionist de geniu, iar personajul produs de el era împrumutat dintr-o ficțiune. În definitiv, ar fi și greu să mai găsești ceva original, după ce autorii de sefeuri, fie acestea transformate în filme sau nu, au făcut aproape toate combinațiile posibile.

Arătarea din fața lui îi citea în continuare gândurile. Din gura ei ieșiră sunete inteligibile. Era vocea impersonală a lui Wagner, articulând cuvintele impecabil, așa cum nici cel mai rutinat actor n-ar fi reușit:

— Nu sunt un magician. N-are rost să-ți spun de unde vin, dar nu ești victima unei mistificări. Știu că te interesează locu-

rile comune, indiferent unde apar acestea, dar nu este momentul să te mai preocupi de ele acum. Am adoptat intenționat aspectul unui personaj de film. Este mai confortabil pentru tine. Insolitul absolut este mai greu de suportat.

Are dreptate, nenorocitul! Țsta chiar mă pregătește pentru o nouă terifiantă! Numai așa se poate explica gradația. Nu văd cum ar putea să mă surprindă. O să mor peste trei luni, trei săptămâni sau trei zile? Ei și? Oricât ar părea de ridicol, o să mor cu seninătate, cu imaginea Vanesei în fața ochilor. Asta înseamnă să ai o vocație religioasă! Dumnezeu să mă ierte, dar am zeificat-o pe fata asta, în sinea mea. Când am văzut-o în pat, cu cealaltă, acest sentiment nu mi s-a micșorat chiar deloc. Este ceva necondiționat. N-am simțit gelozie și nici furie. Este o formă de adorație, nu o dorință de posesie. Sunt un fanatic al frumosului, dar și al religiozității. Atingerea, penetrarea, privirea, ascultarea fac parte dintr-un ritual al adorației. Inclusiv satisfacțiile ei finale. Chiar dacă sunt realizate cu altcineva. Poate că asta este adevărata vocație de voyeur...

Wagner era un „om” expeditiv. Realiză rapid metamorfoza în sens invers. Cridan nu se mai miră atunci când imaginea monstrului extraterestru începu să se estompeze, iar contururile ei deveniră instabile. Omul între două vârste în costum maro, cu părul pieptănat înspre spate, în stil retro, reapăru pe canapeaua veche, exact în locul unde se așezase prima oară.

— Da, spuse Cridan. Te cred. Poate că o să-mi spui acum ce dorești de la mine.

7

O propunere barocă

Wagner îmi comunică, în fine, despre ce este vorba. Este ca un scenariu de film catastrofic american. Poate că, într-adevăr, dacă mi-ar fi spus de la bun început, l-aș fi luat în râs. Acum

însă, după micile episoade neverosimile trăite, reușesc să-l pri-
vesc cu seriozitate. Îmi cere să particip la o acțiune colectivă,
menită să schimbe mentalitățile la nivel mondial. Dacă este să-l
iau în serios, fac parte dintre cei aleși, capabili să interacționeze
în mod eficient. Am citit despre asemenea lucruri, dar nu cre-
deam că sunt posibile altfel decât în paginile unor cărți sau pe
Internet, unde fiecare scrie ce dorește.

Ultimul meu dialog cu el se încheie în felul următor:

— Ai admis că femeile tale au ajuns foarte bine în viață,
spune Wagner.

— Da, dar poate fi coincidență.

— N-a fost așa. Pe lângă o anumită înzestrare de terapeut
reiki, mai este ceva. Vocea ta are o calitate foarte rară.

— Mantre?

Mantra este o formulă de rugăciune brahmanică, având vir-
tuți magice.

— Da, ceva în acest gen. Vibrațiile vocii umane pot modifica
lumea. În spatele lor stă mintea omului, desigur. Acolo unde
vei ajunge, dacă accepți, vor fi mai mulți inși asemănători cu
tine. Vocile voastre se vor uni.

— De ce trebuia să mă pregătești atât de mult pentru asta?
Va fi o călătorie de plăcere. Mai ies și eu din orașul ăsta.

— Nu tocmai de plăcere. Există posibilitatea ca unii dintre
participanți să nu reziste tensiunii.

— Aha, un sacrificiu colectiv. Vom îmbuna zeii, ca la incași...

— Dacă vrei, poți alege varianta aceasta. De fapt, lucrurile
stau altfel. Nu poți obține un rezultat atât de important fără o
mare investiție de energie vitală. Spre deosebire de sacrificiul
incașilor, voi veți accepta de bună voie riscurile. Nu vă obligă
nimeni să participați.

— Este o cauză nobilă... Poate că merită. Eu, cel puțin, mi-am
cam trăit traiul, cum se spune pe la noi... Poate că mi-ar con-
veni un sfârșit apoteotic...

— Nu cred că așa judecă un om îndrăgostit.

— Da, aici ai dreptate. În cazul meu, este însă o pasiune cu totul nepotrivită. Totul este împotrivă. În primul rând, vârsta. Ce naiba, aş putea să-i fiu bunic! Este ridicol.

— Da.

N-am pomenit în viața mea un dialog mai anost. Dacă aş scrie un roman fantastic, „obligându-l” pe Wagner să-mi devină personaj, mi-ar fi rușine să apelez la un asemenea schimb de cuvinte. De altfel, întreaga poveste este livrescă. Pătesc așa cum mi s-a mai întâmplat de câteva ori în viață. Realitatea, cu o docilitate agasantă, se mulțumește să imite literatura. De această dată, evident, prototipul este *Faust* de Goethe. Nu pricep de ce Alien și-a luat numele de Wagner, discipolul mediocru al lui Faust, și nu, direct, pe cel de Mephistopheles. Ce naiba! Pot să-mi dau și eu seama de anumite lucruri.

— Da, viața imită literatura, dar asta nu înseamnă nimic, spune implacabil Wagner. Tu ai o problemă cu locurile comune, ești agasat de ele. Le ocolești cât poți de mult. Numai că de data aceasta altceva este important. La timpul potrivit, vei înțelege mai bine despre ce este vorba. Vei vedea cu proprii tăi ochi ce se va întâmpla.

— Și ce vom realiza noi, adică acel grup amintit de tine?

— Oamenii nu pot interveni în evoluția Cosmosului. Nici chiar noi nu putem.

— Dar cine poate?

— Unicul Atotputernic. Oricum, nu asta ne interesează pe noi acum. Important este ca oamenii să reacționeze în mod adecvat după catastrofă.

— Ce catastrofă?

— Vei vedea cu ochii tăi, la momentul potrivit. Peste doi ani vor avea loc niște evenimente destul de neplăcute. Nu le putem împiedica. Dacă oamenii își vor păstra agresivitatea de azi și vor continua să se distrugă reciproc, ca scorpionii închiși împreună, nu va mai exista un viitor pentru ei.

Mă gândesc la tot felul de combinații „epice”. Se întâmplă să trăiesc un roman senzațional. *Dacă este așa, atunci nu văd de ce m-aș mai codi de la o implicare totală. Ce loc are Vanessa în această construcție neverosimilă? Anunțata ei venire la mine a fost regizată de Wagner și de forțele aflate în spatele lui? Este o întâmplare? Așa s-a nimerit?*

— Da. Eu am determinat-o pe Vanessa să se decidă. Vreau să fii eficient și știu că doar ea îți mai redă sensibilitatea avută cândva.

— Este umilitoare această variantă. Eu am crezut că există o punte între mine și ea. Una foarte îngustă, dar reală.

— Poate că ea însăși ar fi luat aceeași decizie, fără intervenția mea.

— Asta mă consolează, oarecum.

Wagner – personificare a răbdării, ca un dascăl aflat în fața unui elev cam greu de cap:

— Trăirile omenești nu sunt niciodată univoce. Repet, poate că Vanessa ar veni și fără intervenția mea. Eu trebuie însă să-i induc o anumită percepție. Pentru o perioadă de vreme, ea ar urma să te perceapă ca pe un bărbat în floarea vârstei și să se îndrăgostească de tine.

— Așa ceva se poate întâmpla și fără intervenții magice. S-au mai văzut cazuri.

— Oricum, lucrurile sunt încă într-un stadiu de incertitudine. Tu nu ești dispus să iei o decizie acum. Vom mai vorbi după vizita fetei la tine.

Înțepenit pe canapea, vizitatorul mai are o ultimă precizare de făcut:

— Cred că știi și singur. Într-un om îndrăgostit se trezesc niște forțe imposibil de catalizat în alt mod. Destinul – să-i spunem astfel – a aranjat lucrurile în așa fel ca tu să iubești și să fi fost iubit în momentul când vei participa la sesiunea decisivă.

Totul merge precum într-un film siropos, deși ce spune „îngerul” meu are o logică.

Mi se propune un târg, după câte îmi dau seama. Probabil că este unul foarte avantajos. Ce poate fi mai frumos decât să mori știind că ești (ai fost) iubit și că iubești? Când te afli în cea mai intensivă dintre toate stările psihice posibile, ce mai poți să-ți dorești? Știi că altceva mai bun nu poate să urmeze, că mai poți întâlni doar amărăciunea, lupta meschină pentru existență. Intensitatea este iremediabil de domeniul trecutului, iar moartea ți se pare o minunată resursă.

Iarăși ajung la literatură. Evident, ideile acestea au mai fost spuse și încă mult mai pregnant. Romeo și Julieta, Tristan și Isolda... Marile cupluri tragice, ucise de prea multă iubire... Nu este cazul meu și-al Vanesei. Din fericire, ea va trăi mai departe, îmi va supraviețui cu dezinvoltură, va ronțai mulți bărbați (și multe femei) înainte de-a deveni o bătrânică înțeleaptă, cu mult umor, unsă cu toate alifiile...

Un al doilea semn al destinului, de factură biblică, dacă ne gândim la faptul că ochiul este organul cel mai gingaș al omului, apare în ziua când sosește Vanessa. Trenul ei se împotmolește în gara din Predeal. Linia ferată nu este funcțională sau nu mai este curent electric. Mă sună și-mi spune vestea, cu iritare bine temperată în glas. Iau imediat un taxi și plec după ea. Pe drum se produce a doua hemoragie vitreeană, la același ochi. Văd din nou fire negre, mișcătoare, ca și cum ar ploua cu păcură, iar eu aș sta în spatele unei ferestre. Nu mă las deturnat de la bucuria mea. Hemoragie? O vom trata.

O găsesc în gara cu pricina, mai frumoasă decât oricând. Fata, nu gara. Cu rucsacul lângă ea și aparatul foto în mână, zâmbind dezarmant și complice. În taxi, vorbim despre bunica ei, soția mea, cea mai crasă irealitate evocată vreodată pe niște serpentine... Mi-a făcut orez cu lapte? Da, scumpo, ți-a făcut...

Cu dulceață de afine? Da, desigur... Satisfăcut că lucrurile sunt clare, taximetristul zâmbește binevoitor. La venire, mi-a spus că n-am figură de bunic.

Urmează niște zile curioase, când firea contradictorie a Vanesei mi se arată tot mai clar. Umblăm împreună prin oraș și simt pe pielea mea forța prejudecăților. Sau a mentalităților, dacă preferăm acest termen. Din toate părțile și de nicăieri, cuplul nostru paradoxal este atacat de o radiație implacabilă. Niște forțe imateriale ne dictează să ne despărțim și să trăim, fiecare separat, destinul generației sale. Vanessa, bravă, rezistă, dar pe fața ei frumoasă văd contrarietatea. Corespondența dintre noi a mers strună, cuvintele s-au dovedit foarte ascultătoare. Realitatea nonverbală nu mai este însă la fel de docilă. Cât mă privește pe mine, sunt în al nouălea cer. Simpla ei vedere mă satisface pe deplin. Iar vocea ei, accentul de București sunt o desfătare pentru urechile mele. Totuși, până în ziua de azi nu-mi pot ierta faptul că undeva în adâncimile conștiinței mele iese la iveală lașitatea. O microscopică jenă mă încearcă. Sunt mort după ea, nici vorbă, dar parcă ar fi mai bine să nu umblăm pe străzi împreună. Nu arăt prin nimic că nu mă simt bine pe deplin. Cât timp voi mai fi conștient, voi regreta acea mică lașitate. Ce idiot! Trăiesc cele mai reușite clipe din viața mea, ea este întruparea celor mai profunde așteptări, pentru mine. Iar eu am nu știu ce reticențe!

În schimb, în apartamentul meu de bloc ne simțim foarte bine. Este vădit că zodiacul japonez, *kigaku*, zice corect în ceea ce ne privește. În ciuda tuturor prejudecăților, ne potrivim. Iese la iveală înzestrarea ei nativă de curtezană? Știe ea cumva, din instinct, cum să se poarte cu un bărbat, indiferent de vârsta lui? Posibil.

Când Vanessa sosește la mine, ideea că m-ar putea iubi, în ciuda unor piedici practic de netrecut, există în conștiința ei. O dovadă este faptul că îmi zâmbește, aproape cu tandrețe.

Este efectul unei intervenții a lui Wagner? Sau așa a evoluat situația, în mod natural? Nici nu mai contează prea mult. Uneori, între natural și artificial apar niște legături, precum cele dintre doi frați siamezi.

Pe parcurs, nu știu dacă Vanessa și-a dat seama de asta, zâmbetele sale mie adresate s-au împuținat, aproape au dispărut.

Cuvintele instituie realități psihice. Emailurile și conversațiile pe *mess* au născut între noi promisiunea unei iubiri, în ciuda nepotrivirii catastrofale de vârstă. În taxi, apropiindu-ne de Brașov, citesc în ochii ei așa ceva.

Plimbările noastre prin oraș și vizitarea unor puncte turistice produc primele deteriorări ale situației, ca să mă exprim astfel. În mintea ei s-a fixat o cifră, cu forța unei obsesii. În a doua sau a treia zi, îmi spune, cu un amestec de stupefacție, indignare și îndurerare: „Cum să iubesc un bărbat de 70 de ani? Cum?” Așa ceva este posibil, îi spun, dar calea către o asemenea performanță este îngustă cât un fir de păr. Cei doi au nevoie de niște personalități foarte puternice, pentru a reuși. Ei au de învins una dintre pornirile esențiale ale naturii umane, aceea de a-și imita semenii. În ziua de azi, când mass-media îți oferă pe tavă imaginea bărbatului demn de-a fi iubit de către o fată de vârsta ta, este aproape imposibil să fii originală.

Așa începe, în conștiința Vanessei, revolta rațiunii împotriva propriilor sentimente, cu întrebări dramatice legate de vârsta mea. În personalitatea ei domină modul rațional de abordare, în dauna celui sentimental. Conversația cu mine a satisfăcut-o în mod profund, iar înfățișarea mea poate fi socotită pasabilă. Ideea că va avea o relație cu un ins atât de bătrân i se pare însă inacceptabilă. În schimb, a doua jumătate a personalității ei vede lucrurile tocmai pe dos!

Vanessa este, scumpa de ea, o persoană în esență convențională, nu agreează revoltele. Vrei să faci artă adevărată, aş putea să-i spun, dar atunci când originalitatea tinde să-ți inva-

deze existență, ești cuprinsă de indignare. Ai însă și îndrăzne-lile tale. Poate că faci parte dintre artiștii străini de orice boemă, de felul lui Mallarmé. Îndrăzneț la culme în poezie, burghez în viața cotidiană.

Pe stradă, nu ne simțim noi prea grozav. În schimb, în intimitate iese tot mai limpede la iveală cu totul altceva. Ea, tigresă superbă, nu se sfiește chiar deloc să stea goală lângă mine. Când îi spun că aș vrea să-i fac un masaj, este imediat de acord. După primele mele mișcări, îmi spune că nu mă pricep. Dar cum să fac? Îmi arată. Nu trece multă vreme până când îmi dau seama că, de fapt, îmi stă la dispoziție. După câteva zile aș fi putut s-o am, cu condiția s-o brutalizez un pic, așa, ca într-un film de pe vremuri, când nu femeia lua inițiativa, ca astăzi. O asemenea „procedare” mi se pare însă prea primitivă. Vreau să prelungesc cât mai mult preliminariile. Când am atins-o pentru prima dată, am simțit un fel de revelație, ca și cum aș fi găsit limanul căutat toată viața. Sună ridicol, știu, dar este adevărul. La o vârstă când bărbații discută despre locurile lor de veci și se consultă în privința unor laxative, eu găsesc marea iubire! Caraghios? Da. Real, în același timp. Vanessa, *mia piccola*, într-unul dintre momentele sale de pătrundere psihologică, îmi spune că nu de ea îmi place, de fapt, ci de tinerețea ei. Sună bine, plauzibil. Este oare și adevărat? Eu susțin că iubirea mea este pentru ea, personal. Am iubit-o și o iubesc pe Vanessa, cea din Drumul Taberei, nu pe o tânără oarecare. Iubirea este alegere, este preferință absolută.

În acele zile de rai, neverosimil de plăcute pentru mine, începem să stăm ore în șir unul lângă celălalt. Este vară, ea, goală așa cum a făcut-o mămica ei, bine dispusă, se lasă mângâiată de mine până peste toate limitele mângâierilor. Doamne, Dumnezeu, cât de plăcut este! Din aproape în aproape, ca să spun așa, fără nici cea mai mică ironie, ajung la clitorisul ei. Nu se opune chiar deloc. S-ar spune că asta așteaptă. Aici se ivește

ceva mai neobișnuit. Nu este sensibilă în acea zonă. Unde este oare punctul său G? Slavă Domnului, la locul lui! Îl ating, îl mângâi. Ea, rezervată, într-un stil întâlnit de mine doar la niște frigide absolute. I se accelerează un pic respirația, atât. Niște contracții convingătoare vin repede. Vreun suspin? Nimic. Vanessa păstrează tăcerea desăvârșită, de parcă ar fi pus pariu cu cineva să nu scoată niciun sunet.

Îmi vin în minte scenele de vis trăit văzute la București, atunci când Wagner m-a trimis acolo, în chip de colet mai special, magic. Am imitat-o oare destul de bine pe revărsata Emilia? Stând cu ochii închiși, Vanessa își închipuie oare că se află alături de iubita ei? Prin minte îmi flutură frânturi dintr-o posibilă „metafizică a masturbării”, fatalmente caricaturală. Dilema cea mare... Este masturbarea inferioară sexului natural, inventat de natură pentru ca oamenii să nu dispară de pe planetă? Homosexualii sunt niște handicapați sau, la drept vorbind, sunt absolut OK? În lumea postmodernă, asemenea dileme sunt mai degrabă caraghioase. Cui îi mai pasă realmente de felul cum își ating oamenii plăcerile lor prețioase? Wagner mi-a spus că planeta noastră va ajunge destul de curând la un cataclism. Am citit destule pe tema aceasta. Calendarul maya... Inversarea polilor magnetici ai Pământului... Sfârșitul timpurilor... Exploziile solare nimicitoare... Dispariția tehnologiei bazate pe electricitate... Întoarcerea la o lume deja descrisă de *steampunk*... Rolul meu în prevenirea unei demențe colective... În timp ce îi ating și îi mângâi la nesfârșit corpul de zeiță, savurându-mi senzațiile mult dincolo de limitele recomandate de decența creștină, gânduri de acest fel mă lovesc vag, ca aripa unui fluture de noapte.

Nu încerc să-i cer ceea ce un bărbat poate obține de la o femeie. Mă mulțumesc cu aceste masturbări încrucișate. Unilaterale până atunci când ea, cu mânuța ei de copil, cu nonșalanța unei fecioare sau a unei profesioniste, schițează niște mișcări

de răspuns, niciodată duse la până la capăt. Nici nu încerc s-o sărut.

Atingem totuși, pe calea satisfacerilor ei repetate, o ciudată, hibridă intimitate. De prisos să spun cât de greu îmi este în ultimele zile să mă păstrez în rolul masturbatorului. Cu fiecare interminabilă și sfâșietor de savuroasă repriză de mângâieri sunt tot mai stors de puteri. Este o epuizare psihică. Să stai zile în șir lângă femeia adorată – risc acest cuvânt – și să nu... Da, a fost posibil ca lucrurile să se petreacă tocmai așa.

În dimineața ultimei zile, Vanessa dă niște semne că dorește o acuplare tradițională. Goi amândoi, în patul retro, cumpărat de mine special pentru ea, suntem pe punctul de a începe o relație sexuală în stil tradițional, fără degete, puncte G și dil-douri, adoptând poziția *vir incubus*. Ce folos... Ea nu mă lasă s-o sărut pe gură, iar eu am una dintre foarte puținele crize de impotență din viața mea.

După ce Vanessa pleacă din Brașov, găsesc scrisoarea ei de mulțumire și am prilejul să-i admir grafia de om absolut onest. Își exprimă recunoștința pentru tot ce s-a întâmplat. Scrie: „Îți mulțumesc pentru ce mi-ai făcut”. Da, i-au picat bine acele masturbări, dubioase din perspectiva tradițională. Stephen King spune într-un roman al său că un bărbat și o femeie pot face orice împreună, pot ajunge pe numeroase căi la plăcere. Ei rămân însă tehnic virgini, dacă nu se produce penetrarea. Interesantă afirmație, probabil corectă. Tu ai însă o relație de mare tandrețe cu masturbarea, aș putea să-i spun Vanesei. Nu te șifona, nu ești nici pe departe singura. Să nu ne poticnim în nimicuri de tipul ce va spune lumea aflând că m-am masturbat intens încă de când eram fetiță. Lumea nu va spune nimic, fiindcă nu-i pasă absolut deloc de tine, de mine sau de altcineva. Trăim într-un ocean de indiferență, ca niște vietăți solitare de mare adâncime, dar ne place să credem că nu este așa. Oamenii ne privesc cu interes doar atunci când pot obține ceva de la

noi, atâta vreme cât suntem încă niște promisiuni de fericire sau de bogăție. Când nu mai avem ce oferi, ne acoperă indiferența, ignorarea, tăcerea, abisală ca o moarte.

8 Spre Italia

După vizita Vanesei la Brașov, Cridan trăia un ciudat amestec, format din epuizare fizică și satisfacție situată mai sus de toate standardele cunoscute de el până atunci. *În viața mea nu m-am simțit mai împlinit. Realizările mele anterioare, inclusiv în materie de relații cu femei frumoase, mi se par de-a dreptul derizorii. Ce poate fi asta? Ramoliment, fără nicio îndoială. Amestecat eventual cu satisfacția dubioasă a cartoforului necinstit. Am trișat viața și am obținut un „folos necuvenit”. Alien, ciudatul meu protector, m-a ajutat. A venit cine știe de unde, tocmai la mine! Miracolul cerșit de mine în ultimii ani, de când întrevăd că partida este pierdută, s-a împlinit în acest fel. Un noroc porcesc.*

Nu suferea absolut deloc fiindcă n-o „penetrase”. Extazul lui prelungit era al unui convertit, în sens politeist, eventual. Un pocăit creștin trăiește totul în imaginație. Îi este solicitat doar văzul, atunci când privește icoanele. La el, pe primul loc fusese simțul tactil. *Eu sunt un convertit păgân, să mă ierte Dumnezeu. În plus, se pare că sufăr de hiperestezie tactilă. Am stat lângă zeița mea și am reușit s-o ating. S-o mângâi, ore în șir! Zile la rând! Ce mi-aș putea dori mai mult? Niciodată nu mi-aș fi închipuit că asemenea senzație de împlinire este posibilă.*

La patru zile de la plecarea Vanesei, urma călătoria în Italia. Cridan nu-și depășise încă starea de epuizare, iar drumul către peninsula i se părea o performanță dificilă, cumva riscantă. Anxietatea lui latentă ieși la iveală în orele de dinaintea plecării spre aeroport. Se gândi că, în definitiv, ar putea re-

nunța la călătoria în *la bella Italia*. Apoi avu o revoltă salutară. Începu să înjure cu voce tare, având grijă să nu pomenească de cele sfinte. *Băi, ramolitule! Căcăciosule! Ți-e frică să te urci în avion? Dacă nu mai ești în stare să ieși din casă fără să te caci pe tine de frică, sinucide-te, naibii! Îndrăgostitu' lu' pește!*

În acest fel, se montă vreun sfert de oră. Se plimbă agitat, strigând, fără să-i mai pese de vecinii de bloc. *Las' că și eu îi ascult când se ceartă!* Monologul lui antianxietate se încheie brusc, când își aminti că gorilele, atunci când vor să se monteze, se bat cu pumnii în piept. Începu să râdă. *Ce cretin! Mă poticnesc de niște nimicuri.*

Din acel moment nu mai avu nicio problemă cu propriul psihic, ca și cum în capul lui ar fi fost apăsat un buton. Își făcu liniștit ultimele pregătiri. *Da, ăsta este stilul casei. Luăm cu dificultate o decizie strategică, dar când am luat-o, nu mai avem probleme. Pluralul majestății!*

Făcuse un tratament pentru hemoragia vitreeană. Lucrurile păreau remediate.

Drumul către Otopeni, într-un microbuz unde oamenii stăteau înghesuiți unul în celălalt de parcă ar fi fost membrii reciproc iubitori ai unei familii... Românii nu sunt pretențioși... Se adaptează... Mai ales cei mai în vârstă... O criză de panică, controlată cu destulă dificultate... Hiperventilație... O depăși printr-o metodă neortodoxă, inventată de el, pe loc. Și-o imagina pe Vanessa, goală, în toată splendoarea ei de zeiță și de regină, luminoasă, perfectă. Metoda funcționa. Respirațiile i se răriră. Umilitoarea senzație de panică se rarefie și dispăru. *Când am întrebat-o ce să-i aduc din Italia, s-a încruntat, de parcă aș fi spus o necuviință. Apoi a avut o umbră de zâmbet. Un parfum de violete! Pe la noi nu se găsește. Dacă mă gândesc bine, motivul principal al călătoriei acesta a și fost, să iau un parfum de violete pentru ea. Ce Firenze!? Ce Galeria Uffizi!? Evident, o călătorie în Italia, fie ea și tardivă, nu este de lepădat. Cu toate acestea, dați-mi voie să fiu*

paradoxal. Nu m-am răzgândit, am plecat totuși, deși n-aveam absolut niciun chef, fiindcă am apucat să-i promit ei un parfum de violete.

Până cu vreo zece ani în urmă, Cridan privea aeroporturile cu blazarea unui călător profesionist. Constată că lucrurile se schimbaseră. Niște neliniști vagi îl cutreierau. Se întrebă, alunecat într-o stare psihică de adolescent timid, dacă nu cumva se va încurca la *check-in* sau la îmbarcare. Se liniști destul de repede. Cu *low cost airlines*, ca și el, călătoreau oameni obișnuiți, în niciun caz niște *globetrotters* rutinați în materie de aeroporturi internaționale. Iar cu *Blue Air*, companie fără mari pretenții, capabilă să-l depună la Forlì, călătoreau persoane modeste, muncitori manuali, după toate aparențele, demni de tot respectul, evident.

Se instalează pe locul lui cel îngust. Cum arătau stewardesele? Erau, toate, niște persoane la 35-40-45 de ani cu un aspect vag ponosit. *Glamour*? Nu. Nu era cazul. Stewardesele din filme, dar și cele ale altor companii europene cunoscute anterior de Cridan, erau niște fete strălucitoare, agile ca niște foste balerine, multe dintre ele de-a dreptul frumoase. Cele de față păreau niște gospodine modeste, ieșite printr-un efort de voință din bucătăriile lor strâmte, de bloc. Cridan, rob al criteriului lui estetic, aplicat în cele mai nepotrivite situații, constată doar că ar fi fost mai bine ca fetele să fie mai aspectuoase și mai puțin uzate de viață. Imediat apoi, le simpatiză, găsindu-le scuze și lăudându-le în sinea sa. *Curajoase! S-au apucat de meseria asta destul de târziu! Sau au zăbovit în ea, ceea ce este același lucru.*

Un călător întârziat, Wagner. Îl căuta pe Cridan cu privirea. Acesta, mulțumit că reușise să-și depășească anxietatea, preocupat de ideea că-i va reveni hiperventilația atunci când avionul avea să ruleze pentru a decola, nu reuși să se mire. Ridică din umeri și îi făcu semn noului venit să se așeze lângă el. Erau două locuri libere, ca și cum venirea „îngerului” ar fi fost prevăzută inclusiv de fetele de la *check-in*.

Curând, avionul se puse în mișcare. Ajuns la capătul pistei, își ambală motoarele. Cridan privi înspre Wagner. Acesta se uita drept înainte, impasibil.

Cridan trăi o mică emoție atunci când avionul se desprinsese de sol, dar apoi își regăsi calmul. *Îmi vine să cred că totul se petrece în imaginația mea.* Prea este neverosimilă povestea. Cusută cu ață albă. Ființa asta (sau ce-o fi) de lângă mine îmi citește gândurile, poate să mă trimită cine mai știe unde, cunoaște viitorul planetei. Organizează salvări. Este prea de tot. Așa ceva nu este posibil altundeva decât în literatura proastă. Și mai este ceva. Relația mea cu acest Wagner este prea domestică, nu are nimic spectaculos. Într-un film cu extraterestri, fie el și de duzină, lucrurile ar fi puse în scenă cu oarecare suspans. Pe când în cazul meu... Platitudine pe toată linia... Dacă un vecin de bloc ar veni la mine într-o seară și mi-ar spune că provine din galaxia Andromeda, cunoscută și ca „Messier 31”, ar fi cam la fel.

— Te înșeli, deși ești un om inteligent, spuse Wagner. Ce rost ar fi avut să regizez ceva mai spectaculos? Eu am un obiectiv foarte clar. Înțeleg să-l ating așa cum cred că este mai bine. N-ar mai trebui să te uiți la aspectul formal al lucrurilor. Îți consumi în gol energia.

— Puteai să-mi spui totul de la bun început.

— Am mai discutat despre acest aspect. N-ar fi fost bine. Avem nevoie de un Victor Cridan aflat într-o stare intensivă. În nici un caz de unul ironic, așa cum ești de obicei. Ironiștii nu sunt potriviți pentru ceea ce urmărim noi. Avem nevoie de oameni aflați într-o stare asemănătoare cu fanatismul religios. Sunt suficient de explicit?

Se întorsese spre interlocutorul lui și își înșira argumentele cu o față imobilă. Cridan avu impresia că dinții lui au o textură curioasă, deși nu păreau a fi o proteză. S-ar fi spus că erau o imitație întrucâtva stângace a unei dentiții umane. *Cine l-a făcut pe ăsta a greșit un pic la dinți!*

Alien nu arată prin nimic că i-a recepționat și acest gând. Cridan trecu repede peste puerila constatare privitoare la dinți:

— Este interesant ce spui. Și logic. Un om ironic se distanțează, privește lucrurile din afară. Practic, este mai puțin apt pentru colaborare. Emoțiile îi unesc pe oameni, nu inteligența.

După o tăcere de vreo cinci minute, Wagner îl mai surprinse o dată pe Cridan cu posibilitățile lui de demiurg:

— Acum, dacă ești de acord, o să vezi cum vor sta lucrurile în scenariul cel rău.

— Apocalipsa?

— Nu neapărat așa ceva. Ar urma să apară niște forțe interne distructive, în rândul supraviețuitorilor. Aceștia, în loc să colaboreze, s-ar angrena în lupte fără sfârșit, cu urmări foarte rele.

Reîntors în starea lui obișnuită din ultima vreme, Cridan nu reuși să se emoționeze, deși ar fi fost cazul. *Rolul de salvator mă onorează, dar nu sunt în stare să mă implic emoțional. Doar în două ocazii reușesc să ies din torpoarea asta ciudată. Când mă gândesc la Vanessa și când am micile mele crize de anxietate și de tahicardie. Atât.* Spuse, cu o urmă de veselie mecanică, lipită cu sila pe figura lui:

— Merge și aici manevra cu corpul astral? Ca atunci când am văzut-o pe Vanessa și pe iubita ei cea elefantină?

— Nu. Vei participa la niște evenimente.

Cridan, filozofic:

— Am spus că ficțiunea și realitatea nu pot fi deosebite prea bine între ele. Visul, realitatea obiectivă... Cine știe... Cine decide?

Wagner, prozaic:

— Trebuie doar să stai liniștit, cu ochii închiși. Cei din avion nu-și vor da da seama ce se petrece cu tine.

Cridan, blazat:

— Chiar dacă ar ști, ar ridica din umeri. Absolut nimeni n-ar fi interesat. Asta pentru simplul fapt că sunt bătrân, nu celebru și nici bogat. O mortăciune.

Alien nu dădu nicio atenție observațiilor dubioase ale lui Cridan:

— Ești gata?

— Da, da! *Engage!*

O aluzie la serialul *Star Trek*, neluată în seamă de Wagner.

9

București, decembrie 2012

Ajung într-unul dintre viitorurile posibile, sar peste doi ani și mai bine, aterizând spre sfârșitul lunii decembrie 2012 într-un București cu cer senin, luminat doar de Lună. Mă aflu pe Bulevardul Magheru și mă uit în jurul meu, mirat de absența oricărei animații. Este lună plină. Ca și în urmă cu 35 de ani, în 1977, după cutremurul cel mare din 4 martie, principala sursă de lumină este în cer. Se aud doar sunetele ascuțite ale vântului. Nicio reclamă luminoasă. Ferestrele blocurilor arată ca niște ochi orbi. Câteva bannere flutură cu pocnete metalice, nefiresc de audibile. Ca în poezia lui Hölderlin, *Hälfte des Lebens*, îmi spun în șoaptă. Nicio mașină. Trece, în schimb, fantomatică, neverosimilă, o trăsură cu doi cai albi, de poveste. Lovind asfaltul de pe bulevard, copitele cailor scot niște zgomote aproa-pe insuportabil de puternice. Auzul meu s-a ascuțit dincolo de limitele normalului?

Asemănările cu acea seară bucureșteană de martie din 1977 se opresc repede. Acum este aceeași lună plină, dar lipsesc mașinile bezmetice, farurile lor aprinse, claxoanele disperate, isterice. Nu se văd nici pietonii grăbiți de atunci, cu fețe înfricoșate, luminate straniu de farurile mașinilor, îndreptându-se spre locuri incerte, unde eventualele replici ale cutremurului nu mai pot să le facă rău. Acum este liniște și pustiu. Mașinile au dispărut, iar pietonii lipsesc, de parcă ar evita un virus mortal, existent în aer.

Lumina bolnavă a Lunii transformă peisajul cândva atât de animat al bulevardului într-un sinistru deșert urban. Cu întârziere, observ că magazinele sunt devastate. Vântul se lovește de marginile tăioase rămase din fostele vitrine și pătrunde indiferent în spațiile întunecate, unde nu demult au mișunat femei frumoase, doritoare să-și cumpere vreo confecție sau niște pantofi *trendy*.

Îmi amintesc că am scris cândva un roman despre un București postapocaliptic, unde avantajele tehnologiei moderne au dispărut, iar copacii din Cișmigiu au fost înlocuiți cu replici de plastic. Scriind acel roman, am trăit sentimentele chinuitor de contradictorii ale unui paricid. Am înfățișat orașul meu preferat, București, mutilat de o istorie sadică. Nici până astăzi n-am reușit să-mi explic de ce am ales orașul copilăriei mele, spre a-mi scoate la iveală o înclinație morbidă pentru distrugere, existentă latent în mine, alături de un mod intim dominat de generozitate și impulsivitate.

Fiecare ucide ceea ce iubește, a spus Oscar Wilde.

Mă uit în interiorul vandalizat al unui magazin alimentar, unde se întrezărește un haos de ambalaje abandonate. Niciun suflet de om. Și nici de animal. Unde au dispărut pisicile? Dar câinii vagabonzi, ziși comunitari? Nu se știe.

Uite că acum Bucureștiul este ca în romanul meu. Realitatea imită literatura. Lipsesc haitele de câini. Ar trebui să fie prezente. Când oamenii se retrag, câinii se întorc în starea de animale sălbatice și pun stăpânire pe situație.

Dinspre Universitate se ivește o un grup tăcut de tineri costumați ca niște rockeri. Sau sataniști? Trec pe lângă mine ca și cum nu m-ar fi văzut. Din nou sunt invizibil? De fapt, asta nici nu contează. Wagner m-a trimis aici pentru a vedea cu ochii mei ce se va întâmpla într-unul dintre viitoruri, în cel rău.

Acum nu poate fi mai mult de 9 seara. Știu că suntem în decembrie 2012. Atunci de ce este atât de cald? Și de ce aerul este

parcă vibratil, ca și cum un compresor uriaș, dar silențios și invizibil, ar acționa fără încetare?

Îmi amintesc de predicțiile prăpăstioase, atât de abundente în epoca mea. Apocalipsa... Cum se va încheia partida oamenilor, pe planeta lor albastră? Calendarul maya... Încheiat la 21 decembrie 2012, ca și când după această dată nu va mai fi nimic. În 21 decembrie 2012, la solstițiul de iarnă, la ora 11:11 a.m. GMT, se va produce o conjunctură planetară: Pământul se va alinia cu Soarele, aflat în mijlocul unui ecuator, cel al galaxiei Calea Lactee, alcătuind ceea ce mayașii numesc „Copa-cul sfânt”. După mayași, centrul galaxiei este uterul cosmic: loc al morții, al transformării, al regenerării și al renașterii. Cu acest moment, se încheie calendarul lor. Anumite predicții științifice întăresc viziunea mayașilor. Pentru aceeași perioadă sunt pronosticate niște furtuni electromagnetice extrem de puternice. Inversarea polilor magnetici ai Terrei va avea de asemenea urmări nu tocmai confortabile.

Dar iubirea mea pentru Vanessa? Poate că este de două ori anacronică. Mai întâi, pentru că sunt prea bătrân, apoi fiindcă atunci când lucrurile merg rău pentru toată lumea, este imoral să-ți cultivi micile pasiuni. Uite, majoritatea rezonabilă a oamenilor, a contemporanilor mei, au o altă filozofie. Nu se îndrăgostesc. Le plac femeile, oho, cât de mult le plac!, dar se limitează la încheieri copioase, cât mai multe cu putință, nu contează prea mult cu cine obținute. Bărbatul postmodern... Pentru el, femeile formează o plasmă roză, nu contează în cine se întrupează pentru moment... Să fie sănătoși toți postmodernii! Eu sunt anacronic. Da, dom'le!

Îndur căldura și vibrația aceasta dătătoare de angoasă și/sau furie (infrasunete, ca în decembrie 1989?), produsă nu se știe unde. Îmi induce o senzație de disconfort, inedită. Nici ideea că mă aflu aici nu este comodă, în principiu. Am noroc cu modul meu interior. Nu prea-mi mai pasă, iată adevărul.

La ora actuală, singura mea sursă de emoție este Vanessa, frumoasa mea Vanessa. Dacă-i pe-așa, n-are niciun rost să-mi pun întrebări de filozof... Sunt într-adevăr aici, într-unul dintre viitorurile posibile? Sunt, de fapt, în avion și trăiesc un film total? Cui îi pasă!?

Nu știu ce-ar trebui să fac. Să intru într-un bloc de pe bulevard și să văd starea unor sedii de firmă și a unor locuințe? Mi-ar trebui o sursă de informare. Măcar la una dintre ferestrele întunecate (observ cu întârziere că multe sunt sparte) ar trebui să observ sclipirile intermitente ale unui televizor. Nu există așa ceva. Mass-media nu poate rezista prea mult într-o lume atât de avariată. Dar Internetul? Dacă alimentarea cu energie electrică a încetat, calculatoarele sunt de domeniul trecutului. Într-o lume lipsită de electricitate, totul se schimbă. Ziare tradiționale!? Mai apar? Pe bulevardul murdar se văd și cadavrele unor publicații scrise pe hârtie, dar par vechi, pe jumătate calcinate de o căldură mare.

Am apărut, prin scamatoria lui Wagner, undeva în apropierea Pieții Romane. Am parcurs o porțiune de bulevard. Îmi mulțumesc Celui de Sus pentru că Luna nu este acoperită de nori și pot să văd pe unde merg. Mă îndrept domol către Universitate, în direcția de unde au venit ciudații rockeri. Sau ce-or fi fost.

Au trecut pe lângă mine fiindcă sunt invizibil sau pentru că m-au considerat lipsit de orice interes?

Nu mă simt amenințat, deși lumea unde mă aflu este în mod evident una a primejdiilor de tot felul. Îmi trece prin minte ideea rezonabilă că întâmplările extravagante trăite de mine în ultima vreme au darul de a-mi accelera procesul de deteriorare psihică, proces inerent, de altfel.

Dacă are un instinct de conservare intact, un ins de vârsta mea alege să stea deoparte. Se plimbă liniștit prin parcuri. Nu se bagă în toate ciudățeniile. Da... De parcă aş putea să aleg varianta rațională, atunci când am un impuls.

În dreptul Galeriei Orizont, cu marile vitrine făcute țândări, se află o femeie încărunită și nepieptănată, slabă, având aspectul păraginit și murdar al unei boschetare. Stă rezemată de un stâlp și fumează cu mișcări absurd de elegante. Mă apropii ezitant de ea. Știu că asemenea oameni, ajunși acolo de unde mai jos nu e decât mormântul, sunt imprevizibili și, în ciuda atitudinii lor servile, au un dinte împotriva celor protejați de civilizație. De îndată ce-i prind privirea, îmi dau însă seama că femeia nu e o *homeless* obișnuită. Nu are ochii injectați ai unui fumător înrăit, iar faptul că doarme prin cine știe ce gură de canal sau subsol de bloc nu pare s-o fi afectat prea mult. (Ba nu, acum regula asta nu mai funcționează. Cum orașul pare să se fi golit, poate să-și aleagă cea mai elegantă locuință. Doar cu spălatul poate să aibă o problemă, fiindcă s-ar putea să nu prea mai fie apă.) Observ că gura ei nu exprimă amărăciunea și nici nu divulgă practicarea unor vicii josnice, cum ar fi fost de așteptat. Fiziognomonistul Cridan se pricepe la astfel de interpretări.

Femeia are un obraz murdar, dar neted. Sprâncene subțiri, grațioase. Când o privesc în ochi, tresar. Are ochii mari, verzi, superbi, ca ai Vanessei!

Desigur nu chiar ca ai ei, fiindcă Vanessa este unică, dar pe aproape.

Privirea femeii, fetei?, vie, inteligentă, denotă curiozitate intelectuală, o calitate nu atât de frecventă pe cât s-ar putea crede.

Ia te uită!

O salut, politicianul din mine iese prompt la iveală.

— Ce-i cu tine pe-aici? mă întreabă femeia.

Vocea este a unei persoane cultivate, nu mă înșel în asemenea privințe. Cât privește formula de adresare... Pentru mine, familiaritatea cuiva a ajuns să fie mai degrabă o flaterie decât o ofensă... Psihologie de câine bătrân...

— Poate-mi spui și mie ce se petrece, spun, liniștit de modul ei amical. Am fost plecat din București și nu știu...

— Poate ai fost pe altă planetă... De vreo patru luni a început. Prin toate părțile dintr-odată. Așa că las-o baltă cu călătoria... Poate ai fost amnezic... În comă?

O femeie inteligentă.

— Cu ce te-ai ocupat la viața ta? o întreb.

— Profesoară de liceu. Fizică și chimie.

Ritualurile de comunicare au devenit ridicole. Uite că apar și anumite avantaje... Oamenii se înțeleg între ei direct, fără s-o mai dea cotită prin cine știe ce formule de adresare, semne de respect și altele de-astea...

— Și? Cum de...?

— Încă nu înțelegi. Nu pricepi ce s-a petrecut.

— Nu prea.

Cu o fluiditate a mișcărilor de natură să-mi aducă din nou aminte de Vanessa, femeia face câțiva pași și se așează pe bordura trotuarului.

— Stai lângă mine, mă invită. Eu sunt Marisa.

— Victor.

— Se pare că și tu ai o profesie intelectuală, Victore. Mă înșel?

— Nu te înșeli. Sunt scriitor. Numai câți ani am să nu mă întreb, că nu-ți spun.

— Eu pot să ți-i spun pe ai mei. Dacă nu cumva i-ai ghicit deja.

Marisa are un zâmbet plăcut, de bucureșteancă inițiată și, în plus, cu dantura bine întreținută. Bordura este caldă. Trăiesc sentimentul absurd, repede trecător, că mă aflu într-o situație confortabilă.

— Suntem în decembrie 2012, da? o întreb.

— Da.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat?

— Nu mai există electricitate. Poți și singur să dezvolti această premisă. Toată civilizația noastră s-a dus de râpă. Printre altele, a dispărut mass-media. Nu mai există nici Internet.

Și nici telefoane mobile. Oamenii nu mai pot comunica între ei decât prin viu grai.

— Dar mașinile? Unde sunt? Ar fi trebuit să mai funcționeze, nu?

— După o vreme n-au mai avut combustibil. Benzina și motorina trebuie transportate. Apoi pompate, pentru a ajunge în punctele de alimentare. Pomparea se face cu electricitate.

— Înseamnă că nici magazinele nu mai sunt aprovizionate cu alimente. Și nici apa nu mai urcă la etaj...

— Așa este. Apa nu mai vine deloc pe conducte. Cine a mai rămas în București ia apă din izvoare, atâtea câte sunt.

— Acela din Cișmigiu, de pildă.

— Da, numai că apa de acolo nu prea este bună. Nu mai contează, oricum.

Profesoara Marisa este o vorbăreață. Continuă să-mi prezinte situația, de parcă i-aș fi șef ierarhic. Între timp, i-am tot micșorat vârsta. De fapt, cred că are sub treizeci.

Pe măsură ce conversăm, constat că ea, ca și mine însumi, de altfel, are darul de-a se referi la un context ce-o include ca și cum de fapt ar fi în afara lui. Se privește pe ea însăși din afară. Ceva în acest gen.

Este o ironică. Și eu sunt așa. Situația mea este însă alta. Wagner mă poate chema înapoi oricând, prin scamatoriile lui. Am o resursă, ca să spun așa. Dar ea? Vorbește ca și cum evenimentele acestea nu i-ar fi distrus viața, iar rolul de boschetară nu i-ar fi fost impus, ci l-ar fi ales ea, pentru a se distra. Iată ce înseamnă să ai simțul umorului!

Fata mă informează că transformatoarele electrice s-au ars, toate, din cauza furtunii solare distrugătoare, a unei emanații masive de plasmă a coroanei solare. Repararea lor nu este posibilă. Trebuie altele noi, inexistente deocamdată. Înlocuirea este dificilă și cere timp. S-au stricat și sateliții, inclusiv cei de comunicații. Timpul meu, când planeta a devenit un sat mare, unde lumea știe totul despre toate, este de domeniul trecutului.

Înregistrez ce mi se spune, dar în același timp mă gândesc la ridicolul situației mele.

Ar trebui să fiu îngrijorat, *mon Dieu!* În schimb, eu o fac pe îndrăgostitul. N-am încotro. Țsta sunt. Am propria mea viață. Dacă însă pot să-i ajut pe alții, o fac.

Ridic din umeri. Un gest interpretat greșit de femeie, drept un semn de indiferență față de nenorocirile altora. Pe figura ei nespălată de multă vreme, dar lipsită de semne ale abrutizării, trece o expresie reprobativă. Cu toate acestea, Marisa continuă să vorbească, de parcă ar avea în față una dintre clasele ei.

— A murit multă lume. De exemplu, bolnavii de diabet. N-au mai avut insulină, fiindcă aceasta se păstrează la rece. Pe căldura asta, fără frigidere... Nici alte medicamente nu mai sunt disponibile.

Neplăcut.

— Nici cu alimentele nu mai merge treaba, continuă fosta profesoară. În orașe, nu mai există aprovizionare. Supraviețuiesc cei cu surse alimentare la îndemână. Țăranii. Sau fermierii, cum le zice astăzi. Prost este că peste ei au năvălit orașenii înfometați. Nu mai avem mass-media, ca să ne informeze asupra atrocităților din țară, dar ne putem imagina ce s-a întâmplat. Unele informații au mai venit. Este un fel de reînțoarcere la barbarie.

— Dar tu? o întrerup. Ce mănânci? Apă, de unde?

— Am sursele mele. Ceva îmi spune că tu nu mă vei urmări, să vezi unde stau, pentru a mă jefui. Anumiți prezicători au spus de multă vreme că se va întâmpla acest dezastru. Sunt singură, mi-am făcut provizii.

— Înseamnă că o faci pe boschetara la derută... Da?

Mă privește țintă, foarte serioasă:

— Da.

Am una dintre intuițiile mele de psiholog amator:

— În clipa asta ți-e frică de mine! Ce vremuri, domnule! Dac-ai știi... Te-ai strica de râs, în ciuda situației. N-o să-ți iau mâncarea, fii liniștită... Și nici apa...

Femeia (fata?) se relaxează. Încearcă să zâmbească.

— Da, așa este. Este o situație de neconceput cu puțină vreme în urmă. În doar câteva luni de zile, poleiala de civilizație a căzut. Se vede metalul ruginit.

— Te exprimi poetic...

Simt o simpatie de bunic pentru fata de lângă mine. Sunt mândru de ea, aș putea să spun.

Pe negândite, Marisa are o intonație de femeie cochetă, înregistrată de mine în trecere, dar cu satisfacție:

— Păi, dacă discut cu un scriitor...

Zâmbesc binevoitor.

10 Lângă Piața Romană

În timp ce Cridan trăia (sau credea că trăiește) o călătorie în viitorul apropiat, în București viața cotidiană se desfășura nestingherită. Fiecare considera că este buricul pământului și poate că și era, din moment ce obiectivitatea deplină îi aparține lui Dumnezeu. Frumoasa Vanessa avea întâlnire cu iubita ei.

Emilia, adultă vicleană, mirosise că Vanessa s-a cam plictisit de ea și făcea eforturi s-o păstreze. Reușise să împrumute un apartament elegant lângă Piața Romană. Acolo o invitase pe Vanessa. Spera că fata din Drumul Taberei, un pic snoabă de felul ei, va fi foarte atinsă (*touched*) de interiorul somptuos, își va depăși ezitățile și privirile piezișe din ultima vreme. Emilia era o femeie deșteaptă. Știa că iubirea trebuie întreținută, mai ales atunci când obiectul acestei iubiri este o fată extrem de ambițioasă, cu un apetit neobișnuit de mare pentru succes so-

cial. Desigur, Vanessa era mulțumită de plăcerile procurate de partenera ei, le savura, în ciuda modului ei reținut de-a se comporta în intimitate. Emilia simțea însă că plăcerea pur fizică devine tot mai puțin suficientă.

Apartamentul de pe Bulevardul Ana Ipătescu, situat într-un bloc vechi, construit într-o vreme când economia la materiale nu era încă descoperită (comuniștii aveau s-o inventeze și s-o aplice la nesfârșit) urma să hrănească imaginația Vanesei, s-o determine să viseze la o vreme apropiată când ea, studenta modestă, avea să-și schimbe în mod triumfal condiția, să abandoneze metroul în favoarea unei mașini scumpe (printre altele).

Vanessa apăru cu mare punctualitate. Fața ei îngustă, rasată, exprima agasarea, parcă mai mult decât oricând.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea? o întreabă Emilia.

Fata se mulțumi să ridice din umeri. Pe sub tricoul ei deschis la culoare, bustiera ei neagră se întrevedea ca o părere.

— Nu mă săruți? supralicită Emilia.

— Ba da.

Un sărut neglijent, savurat totuși de femeia adultă.

— A intervenit ceva?

— Nimic din exterior, spuse Vanessa. Probă că am venit aici. Este o problemă totuși.

— Știi că te iubesc, spuse Emilia. O știi foarte bine pe-asta, nu?

— Da. Numai că...

Emilia se înfurie pe negândite:

— Numai că vrei să nu ne mai întâlnim o vreme. Am ghicit? Vrei să meditezi, în singurătate, asupra vieții și a relațiilor dintre oameni. Cât ai stat la Brașov, ți-a venit această idee. În gazdă, la bătrânica aceea minunată... Te-ai uitat la munți și te-ai gândit să mă lași în urmă, să mă dai deoparte...

Fata ridică iarăși din umeri. În firea ei era să nu se certe cu nimeni, să găsească un mod amiabil, să aplaneze. Știa că Emilia este imprevizibilă, de când aceasta spărsese în mod demons-

trativ niște farfurii, cu gesturi teatrale, ca într-un film cu Stan și Bran. Totuși nu se temea de ea. În ciuda fragilității ei fizice, Vanessa era o fată curajoasă. Își ridică palmele într-un gest de pace:

— Emilia, noi am avut clipe foarte reușite. Nu contest asta. Acum am însă o problemă. Îmi trebuie o vreme, să mă lămuresc. Este ceva foarte curios. Pot să-ți spun ce este. Nu este un secret.

— Spune-mi, te rog!

— După câte știu, eu nu am nimic la creier, adică nu sunt nebună, spuse Vanessa, după ce se așeză pe un somptuos fotoliu de piele, având probabil un preț mai mare decât cel al tuturor pieselor dintr-un dormitor popular la un loc. Am cunoscut în tren un bărbat, un bătrân. Cu dinți, fără burtă, cu părul negru, nevopsit și așa mai departe, dar un bătrân. Ei bine, acum nu mai știu dacă nu cumva era mai puțin bătrân decât am crezut.

— Sper că nu este Cridan...

Vanessa minți cu virtuozitate, privindu-și amanta în ochi:

— Nu. Este din București. Stă pe Știrbei Vodă. Am fost la el acasă.

Ochii Emiliei se îngustară, iar degetele ei cu unghii roșii (foste galbene) se transformară în niște gheare. Corpul ei de femeie scundă și supraponderală păru că-și mărește dimensiunile. Vocea i se transformă într-un șuierat:

— Și? Ați făcut-o?

Vanessa o privi cu o uimire copilărească în ochii ei verzi:

— Nici vorbă! Cum îți închipui așa ceva? Numai că mă intrigă chestia asta. Am avut momente de parcă eram hipnotizată. Ideea că este mult prea bătrân pentru mine îmi ieșea pur și simplu din minte. Ce spui de chestia asta?

Emilia fierbea, dar se stăpânea bine. Știa că amanta ei nu era din categoria sclavelor potențiale. Nu mergea s-o forțeze

și nici să adopte rolul îmblânzitoarei. Doar cu viclenia și cu flătățile fără măsură avea o șansă. Spuse mios:

— Norocos, bătrânul acela! Să obțină ca o fată atât de frumoasă ca tine să-i intre în casă! Cred că a fost mai mult decât în cele mai optimiste vise ale lui.

Lauda îi pică bine Vanessei. Pe figura ei se observă aceasta și Emilia înregistră cu satisfacție micul ei succes. Se gândi că hopul a fost trecut și poate trece la procedura cunoscută atât de bine de amândouă. Se îndreaptă spre ușa făcută, după toate aparențele, din lemn de tek.

— Vino, te rog! O să-ți arăt dormitorul.

Vanessa nu mai văzuse așa ceva decât în filme cu subiecte de epocă.

Proprietarul apartamentului era nu numai foarte bănos, dar și rafinat. Un cunoscător în materie de interioare. Mobila dormitorului părea făcută în perioada napoleoniană, poate că și era astfel. Ceva din atmosferă șoptea cuvântul „autentic”. Vanessa, cu instinctul ei de contesă crescută de o bună femeie din popor, își dădu seama că acolo este un loc unde expresia „bogăție reală” este la locul ei. Nu era vorba despre acumularea rapidă a unor valori, realizată de niște parveniți.

Vicleana Emilia știa că o fată ca Vanessa, doritoare de succes mai mult decât de orice altceva, va fi impresionată, iar emoția ei se va putea transforma în dorință sexuală. Fără s-o știe, Emilia raționa ca un psihiatru.

Somptuosul pat cu baldachin, drapat în mătăsurii de culori pastelate, situat prin bogăția lui dincolo de orice ironie (post)modernistă, le aștepta, trufaș, dar dispus să se lase călărit de o femeie frumoasă. Parfumata Emilia se întinse pe el și se dezbracă, după ce în prealabil avusese grijă să lase transperantele. În penumbră, carnea ei alb-gălbuie luci interesant.

— Vino lângă mine, scumpo, spuse ea, cu o voce dulce. Ești atât de frumoasă!

Vanessa, rămasă în picioare, își pierdu expresia de agasare și de revoltă, cunoscută și savurată de către amanta ei. De data aceasta, figura ei rasată exprima altceva. Părea peocupată de rezolvarea unei dileme:

— Uite, Emilia, eu nu vreau să mă cert cu tine. Știu că femeile ca noi au niște trăiri foarte violente. Eu nu le am, dar așa am citit. Sper că n-o să-mi faci vreo scenă. Eu vin la tine ca la o prietenă. Am nevoie să mă lămuresc. Ți-am spus despre ce este vorba. Apartamentul acesta este splendid, recunosc. Dar azi nu pot să fac. Nu te supăra, te rog!

Vicleana Emilia știa că Vanessa este o persoană extrem de orgolioasă și orice bruscare a ei este contraindicată. Tot duhul blândeții era recomandat:

— Vino doar puțin lângă mine! Te roog, iubita mea! se pisici ea.

În Vanessa se trezi pe deplin spiritul de stăpână, pronosticat de Cridan:

— Nu. Vom vedea ce va fi în viitor.

Curios lucru, deși teoretic vorbind, în calitate de adultă, ar fi trebuit să domine scena, Emilia adoptă brusc rolul de slugă supusă și imploratoare. Coborî din patul cu baldachin, goală, parfumată. Pielea ei alb-gălbuie sclipi misterios în penumbră. Se apropie cu pași cumva oblici de Vanessa și îngenunche în fața ei. Îi îmbrățișă picioarele ascunse în blugi și își lipi fața de pulpele ei. Într-un film de duzină, în acest punct al scenei mâna fină a fetei ar fi trebuit să schițeze niște mângâieri ale părului celei prosternate. Nu se întâmplă așa. Vanessa, cu o duritate poate pentru prima experimentată, rămase cu brațele încrucișate, statuie a adolescenței aflate în punctul unde se transformă în femeie. Și anume într-o femeie fatală, menită să le răzbune pe toate îndrăgostitele trădate. Avusese dreptate

Cridan, atunci când îi spusese, într-una dintre sesiunile lor interminabile de mângâieri de la Brașov, că vocația ei este să-și facă fericiți partenerii (și partenererele) și apoi să se retragă, fără nicio ezitare. De fapt, tu ești o emblemă a postmodernismului, scumpa, zisese el. Niciodată nu te vei rezuma la un bărbat sau la o femeie anume. Tocmai infidelitatea ta fundamentală te va face foarte dorită și disputată.

Emilia înțelese că scena împăcării este ratată. Se ridică cu oarecare caznă, scăpând un mic icnet din cauza efortului. Se îndepărtă de Vanessa și începu să se îmbrace, tacticos.

— Îeșim împreună? se interesă Vanessa, cu o voce neutră.

— Nu. Te rog să pleci tu prima. Ne auzim.

Fata, femeie fatală *in nuce*, ieși cu pași siguri.

Dacă Cridan ar fi căpătat de la Wagner darul ubicuității și ar fi asistat la scenă ar fi putut să exclame: Ce simple sunt toate, domnule!

11 În Piața Palatului

Amintirile mele despre Vanessa au tendința de a se deforma. Îmi este tot mai greu să decid unde este visul. În trecutul meu de bătrân nebun sau în prezentul suprarrealist? În schimb, fata de lângă mine pare din ce în ce mai reală. Cred că sub boarfele de pe ea se află un corp frumos. Nu perfect, ca al Vanesei, desigur, dar din aceeași categorie, a frumuseților subțirele. Este sfârșitul lumii? Ei și?

Dau curs unuia dintre impulsurile mele imposibil de controlat:

— Îmi dai voie să te ating?

Ochii verzi ai Marisei se măresc, sprâncenele ei elegant desenate se ridică. Mirarea ei nu durează mult. S-ar spune că se așteaptă la o asemenea cerere:

— Sunt murdară... Și așa voi rămâne...

Intonația ei este aproape imploratoare.

— Nu este ce crezi. În primul rând vreau să văd dacă nu cumva trăiesc o halucinație. În al doilea...

Figura Marisei îmi amintește de Vanessa, cu violența unei arsuri ivite din senin. Același amestec de reproș și chemare subliminală, aceeași grație supranaturală. Eternul feminin... Sau ce? Îmi revin:

— Atingerea este calea spre adevăr, spun, sentențios. Eu am o situație specială. Nu cred că este cazul să-ți povestesc. Oricum nu m-ai crede.

Ezitantă, Marisa îmi întinde dreapta ei de copil, nespălată de multe săptămâni, cu unghiile îndoliate. Mâna ei seamănă izbitor cu a Vanessei. O iau între palmele mele, ca și cum aș vrea s-o încălzesc. Îmi închid ochii și-mi închipui că lângă mine se află Vanessa. Regăsesc ceva din revelația avută de fiecare dată când am atins-o pe ea. O senzație de împlinire deplină. *Poate că sunt muribund și nu-mi dau seama de asta. Poate chiar am murit deja.*

Când deschid ochii, văd că Marisa este emoționată. Pe fața ei frumoasă, cumva nobilă, acum parcă paradoxal avantajată de masca jegului, a apărut ceva asemănător cu ceea ce am văzut pe figura Vanessei, atunci când i-am sărutat, cu evlavie laică, palmele moi.

— Știi câți ani am? mă întreabă cu timiditate, după ce i-am lăsat mâna.

— Douăzeci și cinci?

— Da. Mi-am vopsit părul într-un alb special, ca să pară cărunț. Să nu mă spăl a fost destul de ușor, apă nu prea mai este pe aici.

— Dar hainele? Le-ai luat din gunoi?

— Nu mă întreba...

O grimasă alterează pentru o clipă trăsăturile frumoase ale Marisei. Îmi amintesc, cu încântare, schimele de agasare ale

Vanessei, apărute atunci când venea vorba despre imposibilitatea logică a relației noastre sexuale. Am învățat s-o cunosc, în cele câteva zile petrecute împreună. Ea este o persoană convinsă că propria rațiune trebuie urmată fără excepții. Seniorul Cridan, subsemnatul, vede lucrurile tocmai invers... Crede că intuiția este regina... Impulsurile iraționale... Vanessa are un simț estetic dezvoltat, dar eu, unul hipertrofiat, periculos de „umflat”. Astfel se explică faptul că atunci când m-am aflat în preajma Vanesei am simțit o plăcere fără margini, indiferent ce-ar fi spus sau ar fi făcut ea. I-am și spus într-o zi: Dacă nu mi-ar plăcea ceva la tine, ar fi ca și cum i-aș aduce lui Mozart o critică, aș avea o rezervă față de un pasaj oarecare. Nu, scumpo, îmi place în mod absolut tot ce ești și tot ce faci.

Iată de ce strâmbăturile ei de contesă oripilată, nimerită printr-o ironie a soartei într-o situație nedemnă de ea, m-au încântat într-o asemenea măsură, mai ales că au fost urmate, în tradiția strălucită a gheișelor, de cedări foarte expresive, unde corpul a arătat cu totul altceva decât indignare și dispreț pentru situație... *Între fetele acestea există o mare asemănare. Fizică, dar și de stil. Peste câțiva ani, Vanessa va arăta ca Marisa, desigur fără murdărie corporală și fără păr încărunit cu vopsea. Profesoara este o ediție ulterioară a studentei. Așa va fi Vanessa când își va depăși complexe și va reuși să se exprime fără nicio opreliște inte-rioară.*

Marisa continuă:

— Nu mi-a fost greu să găsesc hainele, ci să trăiesc în ele. Eu am o obsesie pentru curățenie. Mai ales, corpul meu... Nu suport să fie murdar... Îți dai seama prin ce am trecut...

— Da, desigur. Numai că prioritățile se schimbă. Și încă foarte repede... Dintr-odată, omul se trezește într-o situație de neconceput cu o zi înainte... Asta este și farmecul vieții, de altfel. Unul dintre ele...

— Acum sunt resemnată. Nu prea îmi mai pasă de mine. Printre altele, mi-am dat seama că sunt o femeie curajoasă. Sau am căpătat indiferența unui condamnat la moarte?

— Și eu trăiesc așa ceva. Din alte motive. La mine este ceva normal. Mă întreb dacă pe timpul unei crize ca asta, bătrânilor li se retrage statutul de handicapați, de condamnați... Sunt cumva tratați fără discriminări? Fără respectul greșit cuvenit unor condamnați la moarte?

Marisa mă privește cu atenție, încruntându-se într-un fel adorabil:

— Nu prea înțeleg ce spui tu acolo...

— Cred și eu că nu înțelegi... Numai că...

Tac brusc, îndreptându-mi bustul și rămânând nemișcat, ca și cum m-ar fi străbătut o durere, din senin:

— Auzi?

— Nimic neobișnuit. Doar vântul.

— Sunete bizare. N-am mai auzit niciodată așa ceva. Niște pocnete melodioase, dacă se poate imagina așa ceva... Fâșăituri... De parcă o orchestră celestă s-ar pregăti să cânte muzica sferelor...

Fata mă privește cu aparentă bunăvoință. Ba chiar cu o urmă de interes, pentru mine, ca bărbat, îmi place să cred.

— Ești un om norocos, spune ea. Un asemenea optimism... Vezi întotdeauna partea bună a lucrurilor, nu? Muzica sferelor... Hm!

Lumina rece a Lunii dispare treptat, fiind înlocuită de una acuzat nepământească. O perdea luminoasă uriașă, cu o dominantă verzuie, acoperă cerul. Luminile tremură, curg, se încolăcesc, se împletesc, tind să dispară doar spre a renaște, mai intense, se schimbă lent în nuanțe de violet și roșu, revin apoi la verde și gălbui. Sunetele continuă să-mi răsună undeva în creier, parcă fără intermediul organelor auditive.

— Aurora boreală! La București!

— Da, confirmă ea. Prima a fost atunci când ne-a prăjit toate transformatoarele și cine mai știe ce încă. Cum nu mai există mass-media, fiecare își închipuie ce dorește.

— Măcar a fost un dezastru frumos, spun, pradă unei puerilități de adolescent.

Marisa mă privește cu milă.

— Da, frumos, ce să zic... Dacă ai ști câți au murit...

— Scuză-mă... Am o anumită inconștiență. Te rog s-o pui pe seama vârstei mele...

Ea se ridică:

— Eu o să plec acum. Te rog să nu vii după mine...

— Înțeleg că nu vrei să afli povestea mea...

— Nu cred că vreau. Mă duc să mă culc. Înainte trebuia să camuflez ferestrele, să nu intre lumina reclamelor... Acum nu mai este cazul... La revedere.

Am impulsul să-i spun *ci vediamo*, dar îmi înghit vorbele. Fata a devenit foarte gravă.

— Bine, n-o să vin după tine. La revedere.

Rămas singur, mă întind pe spate, pe asfaltul murdar și cald. Admir luminile de pe cer, ascult sunetele ce-mi răsună undeva dincolo de urechi. *Poate că este excitat direct nervul auditiv.*

A avut dreptate să se supere pe mine. Ce să fac, dacă am psihologia unui vizitator? Trebuia să merg după ea. Mi-a spus însă să n-o urmăresc. Nu trebuie să ții cont de ce zic femeile, fiindcă adesea se răzgândesc. Asa este ceva din folclorul „seducătorilor”. Nu, asta nu, eu sunt un ins civilizat.

După nici cinci minute mă ridic de jos, ca în urma unei comenzi hipnotice, irezistibile. Mă iau după ea. S-a dus înspre Piața Palatului. Sunt un impulsiv. Nu văd de ce m-aș schimba la spartul târgului.

Nu mă grăbesc. Întăziesc ezitant, ca și cum aș vrea de fapt doar să simulez căutarea ei. *Ciudat animal mai ești, bătrâne!*

Poate este într-adevăr un vis trăit, fiindcă lucrurile merg ca și cum aș avea o putere asupra lor. Marisa fumează liniștită, la nici o sută de metri de locul unde ne-am despărțit.

— Am știut că n-o te ții de cuvânt, zice, tristă.

— Nu fi atât de necăjită, scumpo!

Cine a rostit aceste cuvinte stupide. Cumva nea Victor? Idi-otul bătrân amestecat în afaceri totalmente neconcordante cu situația lui biologică? Se pare că da.

Marisa – frumos nume! – mă privește cu un amestec de reproș și docilitate. Este exact dozajul folosit de Vanessa, Doamne, Dumnezeule! Își bate joc Wagner de mine? Sau o caut pe Vanessa în toate femeile de vârsta ei, cum mi se întâmplă în ultima vreme?

— Marisa, spun, te-ai supărat degeaba pe mine. Eu nu sunt un inconștient. Numai că, din când în când, capăt o psihologie de adolescent. Mă mir și eu de mine însumi, în acele momente. Un fel de neseriozitate, cum să-ți spun... Nu cred că este important.

— Bine, să mergem, spune ea, cu aerul cuiva aflat la mâna unei fatalități implacabile.

O iau de mână cu un gest firesc, pornit, ca și decizia de-a o urmări, dintr-o instanță exterioară mie. Strângerea ei este fermă, în niciun caz nu are moliciunea feminină tradițională. Parcă văd că este născută în Balanță și ascunde sub frumusețea ei o duritate masculină.

Mergem încet, cu opriri. Marisa se uită înapoi de mai multe ori, nu cumva să fim urmăriți. Se pare că avem noroc, în această privință. Străzile sunt pustii, nici măcar o pisică noctambulă nu trece. Bate vântul, alungând gunoaie de tot felul. Pe cer, aurora boreală continuă spectacolul ei improbabil. Frumusețea ei îmi spune că sfârșiturile pot fi nespuse de reușite sub raport estetic. Sublim de frumoasă, aurora bucureșteană. În același timp, un semn al morții.

Ajungem la blocurile aflate vizavi de Sala Palatului, chiar la scara unde pe vremuri locuia o iubită de-a mea. Ciudată coincidență! Mă încăpățânez să cred că undeva, cineva decide asemenea potriviri.

Înainte de-a intra, stăm o vreme ascunși după un stâlp, ca doi îndrăgostiți doritori să se sărute, la despărțire. Marisa se tot uită în stânga și în dreapta. Totul pare a fi în ordine. Ușa de intrare în bloc are sticla spartă, dar este încuiată! Nicio problemă. Nu mai există cioburi tăioase în partea de jos a ramei metalice, cineva le-a scos. Putem să intrăm fără să riscăm zgârieturi. Urcăm prin întuneric, orbecăind, etaj după etaj.

Aurora boreală luminează vag apartamentul Marisei. Probabil că nici lumina Lunii n-ar fi rea. Aurora poate înceta oricând. Ne va rămâne Luna.

— Aprinzi vreo lumânare? o întreb.

— În niciun caz. Nu poți ști cine vede pâlpâiri de lumină. Vrei să vină cineva peste noi?

— În război este la fel. Ferestrele sunt camuflate.

Stăm amândoi în picioare, în fața unui geam închis, pentru ca vocile noastre să nu fie eventual auzite de cineva din bloc. Aerisirea se face prin camera alăturată. Marisa nu mai spune nimic. Stă în fața mea, la vreun metru distanță. Îi văd neclar trăsăturile. În schimb, părul ei încărunțit este avantajat de lumina slabă. A căpătat o strălucire de argint. Miroase urât, profesoara, amfitrioana mea. Din fericire, omul se obișnuiește repede cu mirosurile neplăcute și încetează curând să le mai simtă. Așa se întâmplă și de data aceasta.

Ce-ar spune Vanessa, dacă ar nimeri într-o asemenea situație, scandaloaasă din punctul ei de vedere? S-ar adapta, probabil. Ar observa repede că principalul este să nu mori. Cum scapi, te privește.

Când dispar convențiile societății civilizate, relațiile dintre oameni se simplifică mult. Încep să funcționeze alte reguli, mult mai simple. În primul rând, omul este dator să-și salveze pielea și să-i apere pe cei apropiați lui. Viața tribală funcționează într-un mod asemănător.

Și relațiile intime dintre sexe devin mai directe. Baletul înaintărilor și retragerilor dispare. Îmi amintesc cum li se fac pro-

puneri femeilor într-un anumit trib african. Bărbatul se apropie de femeie și își pune palma acolo unde ceafa ei se unește cu spatele (o zonă erogenă!). Dacă femeia se ridică și îl urmează, înseamnă că acceptă. Cuvintele nu mai sunt necesare. Nu mă îndoiesc, în viitor, dacă va mai exista un viitor, se va reveni la asemenea procedări. De pe acum, „pertractările” referitoare la actul sexual s-au simplificat. Baletul ezitărilor este rezervat unor adolescenți cu preferințe retro și unor bătrâni (da, în ciuda aparențelor, femeile devin tot mai inabordabile pe măsură ce înaintează în vârstă!). Adulții sunt expeditivi. Dacă toate s-au iuțit, acest domeniu nu putea să rămână în afara procesului.

Întind mâna după Marisa. Cu blândețe, o întorc cu spatele și o lipesc de mine. O îmbrățișez încet. Ea își ridică mâinile, ca pentru a-și proteja sânii. Nu este însă nicio primejdie de agresiune din partea mea. Vreau doar s-o simt. Corpurile noastre știu mai bine decât noi dacă vor ajunge să se împreuneze sau vor rămâne la atingeri ce fac parte din ritualul solidarității umane. O sărut eteric pe părul ei vopsit și murdar. Îmi pun palmele peste ale ei. O aud suspinând abia auzit. Sunt pe punctul de-a o imita. Închizând ochii, o văd distinct pe Vanessa. O clipă, iluzia că de fapt o îmbrățișez pe ea este perfectă.

În *Shining*, Stephen King are o afirmație flatantă, pentru mine. Spune că bărbații foarte potenți reușesc întotdeauna să deosebească o femeie cu apetit sexual de o abstinentă. Ei bine, fără a-mi pune niște galoane de general în materie de potență, pot afirma că am și eu această calitate. De pildă, acum știu cu certitudine că Marisa și cu mine ne potrivim și că „o vom face”. Va merge totul foarte lin, ca și cum am fi împreună de cine știe când. Este un vis, totul? O întrebare superfluă. O iluzie perfectă egalează realitatea. Mă va lăsa, Wagner? Îmi va permite, în omnipotența lui? Nu mă va rupe brusc din acest vis tocmai când eu voi crede, în mod demential, dar și îndreptățit, că dra-

gostea cu o femeie mă scoate din efemer și mă plasează în eternitate?

Mâinile moi ale Marisei se retrag lent. Acum se află peste palmele mele. Cu mișcări încete de somnambul, dau la o parte boarfele și ajung la sânii ei mici. Ca ai Vanessei! Sfârcurile ei tari, de piatră! Cuprins de un fel de religiozitate (extaz?), o mângâi încet. Bizareria situației mă stăpânește, dar senzațiile copleșitoare transmise prin palme stârnesc în mine o vibrație de nedescris. Am iarăși certitudinea că atingerea acestui corp de femeie, de fată, este esențială, capitală. Prima oară în viața mea am trăit așa ceva în zilele când Vanessa a fost la mine. Așa pătesc bărbații ajunși la o anumită vârstă? Capătă o potențare patologică a senzațiilor tactile? Cui îi pasă?

Aurora boreală dispare. Luna nu se mai vede. Am dintr-o dată certitudinea că fata de lângă mine este Vanessa! Bâigui:

— Tu ești? Vanessa! Cum ai ajuns aici, cu mine?

În clipa următoare trăiesc sentimentul schizoid că Marisa este și în același timp nu este fata iubită în stil retro de mine.

Am respectat întotdeauna femeile, indiferent de rolul lor social. Fără geniul lor, dat de Dumnezeu, totul s-ar duce de râpă. De acest geniu ține mila. Marisa nu arată prin nimic că a fost ofensată de cuvintele mele. Dimpotrivă. Nu spune nimic, dar se dezbracă. Nu-i este greu s-o facă. Pe stradă, poartă un fulgarin jegos, pentru ca nimeni să nu-i vadă corpul armonios. Pe dedesubt nu are prea multe.

De ce are de gând Marisa să facă sex (urâtă expresie!) cu mine? De ce nu-mi spune, precum agasata Vanessa, că sunt mult prea bătrân pentru ea? Am răspunsuri la asemenea întrebări. În vreme de război sau de ciumă, regulile nu mai contează. Sărăcuța de ea a căpătat psihologia unei femei nimerite pe o insulă pustie, desigur tropicală, unde, printr-un miracol, din junglă apare un bătrân bine „conservat”.

Aici este și o chestiune de mentalități. Micuța mea Vanessa ar fi putut să-mi acorde notă de trecere, ca să spun așa. Pentru

o asemenea decizie, ar fi trebuit să ia în considerare niște elemente obiective. Ar fi spus cam așa. N-are burtă, abdomenul lui este suplu, chiar musculos. N-are proteză dentară, n-are chelie, părul lui este încărunțit doar la tâmpile, în mod decorativ. Este potent, fără viagra, iar mintea lui este OK. Cu toate acestea, Vanessa n-a avut energia necesară pentru o asemenea relație discordantă. Asta pentru că fata din Drumul Taberei este o vanitoasă, are o nevoie vitală de aliniere. Nu este în stare să aleagă pe cont propriu o variantă ieșită din comun. Vrea să fie în rând cu lumea. Colegele mele umblă cu niște băieți de vârsta lor? Da. Eu trebuie să fac la fel.

În fine, la naiba cu explicațiile! O mângâi ușor pe Marisa. Pielea ei este netedă, atât de netedă! Ideea că situația mea este absurdă și ridicolă îmi apare de câteva ori în minte, dar din ce în ce mai slab, ca strigătul cuiva aflat pe o corabie tot mai îndepărtată. Pășesc și acum ceva obișnuit în viața mea. Mă trezesc în situații imposibile și marșez, pătrund tot mai adânc în ele, scafandru al impulsivității.

O întorc încet cu fața spre mine. Tremură ușor, dar nu de frig. Parcă ar face eforturi să facă față situației. Aș întreba-o dacă are chef să se culce cu mine, un ins dintr-o altă generație și dintr-un alt timp. Îmi țin gura. Știu că trupurile noastre sunt mai deștepte decât noi. Ele vor lua decizia cea bună.

Îi simt sânii, țepeni, lipiți de pieptul meu. Nu mai este nimic de spus. Stăm lipiți o scurtă eternitate. O mângâi pe spate și pe fesele tari, în timp ce ea mă ține strâns cu mâinile ei de copil, devenite ferme. Părul ei urât mirositor îmi pare că are parfum de ambră. Din nou, iluzia disperată că o am lângă mine pe frumoasa Vanessa. Apoi, plăcerea contradictorie de-a te culca cu o femeie neiubită, plăcere hibridată de durerea trădării.

Marisa se desprinde încet de mine și mă ia de mână. Mă duce în camera cealaltă, unde se află un pat parcă prea mare pentru o cameră de bloc. Un pat conjugal?

Stăm întinși unul lângă celălalt. Păstrăm tăcerea. Mă întorc încet spre ea, o mângâi cu mișcări lente. Cu o oarecare întârziere, îmi dau seama c-o imit pe Emilia, iubita Vanesei! Fata de lângă mine nu-și reprimă sunetele de plăcere. Suspină. Este atât de plăcut s-o aud!

Actul sexual poate fi ceva banal, atunci când cei doi urmăresc doar să-și ofere reciproc una sau mai multe încheieri plăcute. În aceste situații, este vorba despre un mod laic (sau prozaic?) de-a concepe relația. În locul respectivei ar putea să fie o altă femeie sexy. Atunci când iubești o anumită femeie și vrei cu tot dinadinsul să faci dragoste cu ea și numai cu ea, lucrurile se schimbă. Intervin niște elemente inefabile. Apar energii inexistente în cazul actului sexual banal, chiar dacă acestea este „executat” de niște profesioniști. Îmi este greu să găsesc cuvintele pentru a surprinde această situație. Probabil că nici nu poate fi descrisă în mod mulțumitor. Iubirea este sugerată de marii poeți, actul sexual făcut cu iubire este de fapt indescriptibil.

Situația mea din acest București de vis este încă și mai complicată. Eu o caut pe Vanessa într-o femeie din viitor. Și o găsesc! Se poate așa ceva? Nu cumva asta face ca teoria mea despre iubire să ajungă la gunoi? Nu știu ce să mai zic. Am citit cândva un aforism enigmatic. Spunea că un partener începe să fie „tradus” doar când este iubit! Fidelitatea ar fi efectul lipsei de iubire! Crede fiecare ce dorește.

Probabil că Marisa n-a mai avut parte de niște mângâieri atât de îndelungate. Poate doar când era un bebeluș și tânăra ei mamă nu ostenea s-o mângâie și s-o sărute la nesfârșit. Printre avantajele unui bărbat de vârsta mea se numără și unul destul de ciudat, de neînțeles pentru un om tânăr. Eu nu țin să ejaculez neîntârziat. Presiunea mea seminală (ce expresie!) nu este imperioasă și drept urmare pot amâna oricât trecerea la fapte. Marisa este de-abia ieșită din vârsta când hormonii au rolul unor cuceritori nemiloși, deloc dispuși să stea la tratative.

Timpul trece repede, chiar și așa. Să fie de vină rezonanța Schumann, numită și pulsul Terrei, cu valori tot mai mărite în ultima vreme? Aceste valori ar avea drept consecință o accelerare a trecerii timpului. S-a spus că de fapt în lumea mea 24 de ore sunt resimțite ca 16 ore. Astfel s-ar explica lipsa de timp cronică a omului de azi, frenezia lui de a face multe într-un timp tot mai scurt. Schumann se numesc rezonanțele electromagnetice globale, exercitate de descărcările fulgerelor în cavitățile formate de suprafața Pământului și ionosferă.

Îmi amintesc despre acest fenomen în cele mai nepotrivite momente cu putință. Plăcerea intensă a atingerii se retrage, dar revine imediat.

Adesea mi-am dorit să mă instalez în irealitate, altfel decât prin literatură. Acum mi s-a îndeplinit această dorință. Fac un efort pentru a-mi curăța mintea de gânduri și a mă lăsa pe deplin în voia senzațiilor. Reușesc, iar atunci când trupul subțire al fetei mă primește cu o generozitate regală, simt că sunt împlinit. Nu mă mai gândesc că satisfacția mea ar fi derizorie pentru niște ființe mai evolute. Este o secvență perfectă. Când atinge culmea în materii de senzații permise ființei umane, Marisa își contractă tot corpul cu o forță de necrezut, de parcă ar suferi de tetanos. Geme. Printre suspine, șoptește cu o voce ce îmi amintește că durerea și plăcerea sunt surori:

— Paul, iubitul meu Paul!

Apoi se destinde, iar corpul ei fin capătă o moliciune de mătase.

Cu vorbele ei, cercul a fost închis, iar simetria a fost atinsă. Fiecare dintre noi este un surogat, pentru celălalt. Natura omenescă permite așa ceva. Moraliștii și puriștii vor zâmbi disprețuitor. Ne vor spune că nu suntem suficient de puternici pentru a ne apropia doar de persoanele iubite. Apelăm la înlocuitori. Da, o facem.

Când atinge din nou culmea dată de Dumnezeu cărnii pieritoare a omului, Marisa șoptește ceva nedeslușit și mă strânge

cu mâini atât de ferme încât mă întreb de unde găsește această forță. S-a petrecut înlocuirea? *El salto?* L-a uitat pe Paul și îl iubește un pic pe absurdul bătrân potent venit din viitor? De fapt postmodernii au dreptate, atunci când spun să oamenii sunt interșanjabili, că anumite necesități pot fi satisfăcute cu indiferent cine? De fapt, iubirea este o invenție derivată din creștinism și nu are un corespondent în natura reală a omului? Omul nu este făcut pentru fidelitate, este un animal incapabil să rămână cu un singur partener altfel decât printr-un act artificial de voință? Se poate obține o scurtă și șubredă victorie asupra entropiei, indiferent de partener, cu condiția ca acesta să corespundă unor parametri?

Profesia mea are darul de a-l transforma pe practicantul ei într-un dubitativ. În clipa când are prea multe certitudini, este bine ca autorul de literatură să renunțe și să se apuce de altceva. Acum, stând sub povara dulce a Marisei, mă gândesc la ambiguitatea situației mele. Nu sunt Paul, dar corpul Marisei se simte atras de al meu. Asta deși ne-am oferit reciproc ceea ce ne puteam oferi. Corpurilor le place să rămână lipite unul de celălalt. Recunoștință? Nu cred că este atât de simplu. Subțirica Marisa stă deasupra mea, m-a escaladat cu niște mișcări stângace de adolescentă. De ce nu se îndepărtează de mine, cu scârbă? Parcă așa se petrec lucrurile în filme, când cineva se culcă un partener nou, deși încă îl iubește pe precedentul.

Lucrurile acestea mi se par simple, de fapt. I-am spus-o și Vanesei și o să i-o repet, dacă mi se va mai ivi prilejul. Se întâmplă ca două trupuri de oameni vii să se placă, dincolo de orice considerent rațional. Dacă se întâmplă așa, rațiunea și conveniențele ar face bine să se ducă naibii și să lase trupurile în pace.

O altă dilemă este însă mai greu de soluționat. În lumea de azi, dragostea trupească mai are vreo relevanță? Merită să intre în literatură, fie aceasta și publicată doar pe Internet? Poate că

postmodernii au aflat un mare adevăr: dragostea trupească este ceva demodat și cu totul neimportant. Nu trebuie în niciun caz problematizată. Altfel spus, dragostea este un lux, ceva retro, în genul unui corset, menit să subțieze talia femeii, dar să-i strice cheful. Vremurile de azi cer în mod imperativ o atitudine relaxată, bazată pe considerarea actului sexual o performanță sportivă.

Aș discuta toate acestea cu Marisa. Sunt convins că mi-ar spune lucruri interesante. Vine însă o clipă de amețală. Simt că mă pierd, de parcă aș fi în pragul leșinului. Mor, îmi trece prin minte, ca o pâlpâire.

12 Despre apocalipsă

Cridan se regăsi în scaunul lui incomod din avion. Wagner îl privea imperturbabil, afișând zâmbetul lui de robot, lipsit de nuanțe, realizat fără participarea ochilor.

— Ce părere ai?

— Foarte realist, spuse Cridan. Un număr de magie.

— Dacă preferi acest termen, n-am nimic împotrivă. Spune-mi totuși cum ți s-a părut o asemenea lume.

Cridan răspunse printr-o întrebare:

— Cât timp a trecut, aici?

— Unsprezece minute, patru secunde și două zecimi.

— Acolo mi s-a părut că au trecut cel puțin cinci ore.

Wagner, calmul personificat:

— Și voi v-ați dat seama că durata subiectivă are viteze diferite de derulare. Așa e. Nu e nicio contradicție. Te rog însă să-mi spui ce părere ai despre o asemenea lume fără electricitate.

— Ce-aș putea să-ți spun? În calitate de vizitator, lucrurile mi s-au părut suportabile. Știam că mă vei rechema. Oamenilor

de atunci li se va părea ceva îngrozitor. Totul se va schimba. O întoarcere în timp cu mai bine de un secol. Este o modificare imensă. Oamenii se vor adapta cu greu la așa ceva. Se vor sălbătici, probabil. Va domni din nou legea celui mai tare. Democrație fără electricitate nu prea merge.

— Există și alte consecințe. Nu ți le-am mai arătat. Pentru ca oamenii să se poată adapta la o asemenea situație, trebuie să capete o mentalitate bazată pe solidaritate cu toți membrii speciei. Creștinismul a încercat așa ceva, dar n-a reușit să-i vindece de egoism.

— Și? Ce pot să fac eu, un ins neînsemnat prin excelență?

— Ai niște calități deosebite, cum ți-am mai spus. Împreună cu alții ca tine, veți modifica mentalitatea globală. Știi că pare de necrezut, dar așa stau lucrurile. Noi nu ne pierdem timpul cu utopii, precum oamenii. Ar trebui să fii bucuros pentru că ești un ales. Știi că oamenii au o dorință fundamentală de a ieși în evidență printre semenii lor.

— Nu este și cazul meu. Eu am preferat anonimatul. Meseria mea m-a obligat însă să devin o persoană publică.

Wagner îi explică mecanismul colaborării din grupul respectiv. Era vorba despre puterea cuvântului. Ca în poveștile pământene despre vrăjitori. Descânțece. Civilizația de unde venea Wagner nu era bazată pe tehnologie, în sensul cunoscut de pământenii. Exista o serie de dispozitive materiale, dar în principal funcționau niște formule rostite de inițiați.

— Așa ceva se cunoaște și la noi observă Cridan. Sunt mantrele. Am mai discutat noi despre asta.

Se pare că Wagner n-avea nicio lacună în materie de cultură generală pământească. Memorarea unor enciclopedii era, după toate aparențele, cea mai mică dintre performanțele sale. Cel puțin așa socoti Cridan, atunci când Alien începu o mică disertație despre imnurile vedice, unde apar pentru prima oară mantrele.

— Da, este ceva asemănător. Asta arată că și voi puteți să modificați materia prin puterea cuvântului. De altfel, știi cum începe Evanghelia după Ioan: „La început era Cuvântul, și cuvântul era cu Dumnezeu, și cuvântul era Dumnezeu.” Puterea cuvântului este reală.

— Bine, dar eu și ceilalți ca mine nu avem o asemenea putere.

— Ba da, o aveți, dar numai dacă interacționați.

Cridan nu pricepea ceva:

— De ce nu interveniți voi, la urma urmelor?

— Noi nu înțelegem să ne amestecăm direct în evoluțiile altor planete. Locuitorii respectivi trebuie să se salveze singuri sau să dispară, pentru a lăsa locul altor ființe, inteligente sau nu. Există, de pildă scenariul posibil al unui Pământ unde lucrurile revin la trecut, când apariția omului era doar o posibilitate printre altele. Terra este o ființă vie. Pentru voi, această afirmație este greu de înțeles.

— New Age, mormăi Cridan.

Wagner continuă, ca și cum nu l-ar fi auzit:

— Voi considerați că viu poate fi doar un organism biologic. Prin urmare, admiteți că o planetă ar putea fi vie doar în mod metaforic.

— Și o operă de artă poate fi vie. Spre deosebire de una nereușită, artificială.

— Da, dar este aceeași situație. Este tot o metaforă. Prin ea denumiți un anumit grad de complexitate și de autenticitate.

Cridan, resemnat cu ideea că „prietenu” lui le știe pe toate, ridică din umeri. Infailibilul Wagner continuă:

— Să revenim, te rog. Noi nu intervenim direct, fiindcă suntem adepții diversității. Dacă am interveni, am găsi soluții deduse din civilizația noastră. Or, pentru ca să nu se producă o uniformizare, voi singuri trebuie să inventați niște rezolvări. Cu mințile voastre. Mai este ceva. La acel grup trebuie să participe doar oameni capabili de empatie pentru semenii lor. În

stare de iubire pentru aproapele lor, cum ați spune voi. Și să aibă calitățile necesare. De asemenea, participanții trebuie să știe că se expun unor riscuri. Cei desemnați reușesc un consum mare de energie, la un moment dat. Unii pot să moară. Sunt însă oameni cu spirit de sacrificiu.

— Nu fi prea sigur de asta, spuse morocănos Cridan, uitându-se pe hubloul din dreptul său și constatând că Adriatica era calmă.

Își aminti că o ghicitoare în cafea îi prezisese cu decenii în urmă că va călători peste o apă mare. *Ocazia mi se ivește doar acum, la spartul târgului.*

Wagner, indiferent la lungimile din discursul său, fără să țină cont de remarca sceptică a bătrânului său companion, continuă:

— În lumea vizitată de tine, mulți oameni vor muri, nu vor suporta schimbările. Cei rămași trebuie însă să respecte anumite reguli, pentru a supraviețui.

— Asta o știu.

— Grupul vostru va amorsa schimbarea. În etapa următoare, toți supraviețuitorii vor avea calitățile tale. Ei vor realiza ce recomandă vechile texte sacre ale oamenilor. Anume ca gândul, sentimentul și emoția să devină una, să se alinieze. Atunci, orice va fi posibil.

— Câți vor muri din cauza schimbărilor?

— Mulți.

— Și dacă grupul tău nu se va realiza? Dacă nu vei găsi amatori de sacrificiu?

— În acest caz, veți intra într-un scenariu nefavorabil. Nici noi nu știm cu exactitate ce se va întâmpla, dar nu va fi bine pentru voi. Pentru oameni. Poate că o altă specie animală va evolua și va căpăta conștiință de sine.

Cridan se gândi că firea lui duală ieșea la iveală într-un moment nepotrivit. N-am niciun chef să mor, tocmai acum când

am întâlnit-o pe Vanessa. Pe de altă parte, spre surprinderea mea, admit și varianta contrară. În definitiv, am trăit destul. Sigur, nu sunt un campion în materie de longevitate, ca oamenii din neamul meu, dar... N-am de gând să stau între cele două posibilități la nesfârșit. O voi alege pe una dintre ele. Și încă repede. Frumos ar fi fost ca Vanessa să mă iubească un pic, în ciuda vârstei mele. După o poveste de dragoste cu ea, fie și una foarte scurtă, moartea în condițiile respective ar fi o plăcere și un privilegiu pentru mine.

— Hopa! exclamă el.

Asta este varianta corectă. Așa este cinstit. Dacă ființa asta de lângă mine (sau ce-o fi) este omnipotentă, atunci va fi o bagatelă pentru ea să mă ajute. Este cumva imoral să-i cer așa ceva? Nu cred.

— Hm? Ce zici? se întoarce spre Wagner. Sunt sigur că știi la ce mă gândesc.

Cel poreclit Alien nu putea fi surprins cu nimic.

— Da, știu. Dorești ca Vanessa să te iubească. Nu doar să facă sex cu tine, ci să te și iubească.

— Da. Probabil că vreau prea mult. Dacă aș spune asta unui om tânăr sau unui adult, m-ar socoti un porc bătrân. Cineva de vârsta mea ar înțelege, m-ar scuza.

— Vrei să apară acum aici, lângă tine? Vanessa?

Cridan căpătă dintr-odată o figură plângăcioasă, nepotrivită cu trăsăturile sale împietrite, de om resemnat să trăiască singur și să reziste eroic până la urmă, fără să decadă.

— Nu, te rog, nu! N-aș putea să suport. Atunci când ai adus-o la mine în casă, am crezut că fac un infarct.

— Nu faci infarct cât sunt eu lângă tine.

— N-o aduce, te rog! Mai bine spune-mi dacă poți să faci ce ai spus. Ea mi-a zis de mai multe ori că îi place de mine, dar ar prefera să fiu mai tânăr! Cred și eu! I-am arătat o poză de-a mea de-acum vreo două decenii și i-a plăcut foarte mult. Chiar poți să mă întinerești?

Spunând aceste ultime cuvinte, Cridan realizează fulgerător ce prostie spusese. *Sigur că poate. Țsta este un înger. Sau un vrăjitor?*

— Nu te întineresc în mod obiectiv, explică Wagner, în continuare foarte serios. Biologic vei rămâne același. Ea te va vedea însă tânăr. Te va simți tânăr, mai exact spus. În mod rațional va ști ce în continuare ce vârstă ai, dar pe plan subiectiv te va găsi la fel de reușit ca și un bărbat tânăr. Ea va trăi această contradicție. Va fi o luptă între logică și sentimente. Oricum, în anumite secvențe, te va simți ca pe un iubit al ei, potrivit din toate punctele de vedere. Asta ar trebui să te mulțumească.

— Așa ceva am văzut deja la ea, atunci când a stat la mine șase zile. Era tot mâna ta?

— Da. Probabil că n-ar fi venit, dacă nu interveneam eu.

Cât de naiv pot să fiu, Doamne! Eu am crezut că doar scrisorile mele de dragoste au determinat-o! Este foarte clar. Psihologia mea a devenit adolescentină. Este tipică această autoiluzionare. Un adult n-ar fi comis niciodată o asemenea eroare de apreciere.

Impulsivul Cridan avu tendința de a atinge mâna lui Wagner. Se abținu în ultima fracțiune de secundă cu un mic frison de oroare.

— Nu se întâmplă nimic dacă mă atingi, anunță Alien imperturbabil. Structura mea biologică actuală este ca și a ta.

— Am vrut să te ating, ca semn că m-am decis. Nu știu ce legătură poate fi între aceste două elemente. O să fac ce mi-ai cerut. Iar dacă nu voi scăpa cu viață, înseamnă că așa a fost să fie. În horoscopul meu scrie că sunt un altruist. La fel, în numerogramă. O să fac ce dorești, dacă Vanessa mă va iubi. Să fie o perioadă scurtă, nu sunt absurd. Dar vreau ca atunci când ne vom apropia unul de celălalt să fie cu iubire și nu din cine știe ce motive.

— Te va iubi, spuse Wagner, cu tonul potrivit pentru un anunț oarecare, banal.

Din cauza măririi valorilor indicate de rezonanța Schumann sau pentru motivul prozaic că timpul oamenilor în vârstă trece mai repede, călătoria a fost scurtă, își spuse Cridan. Am ajuns deja deasupra peninsulei.

Întârzie cu privirea asupra norilor mici de sub avion și la parcelele de pământ diferit colorate. Se uită la acoperișurile roșii ale caselor, gândindu-se că literatura cinstită este aceea unde autorul vorbește despre sine însuși. Restul este clișeu. Când se întoarse spre Wagner, văzu scaunul liber. *S-a volatilizat, Mefisto al meu.*

De când văzuse cine mai știe câte filme cu teme sefiste, știa că performanțele prezumate ale magiei pot căpăta nume cu rezonanță științifică. De exemplu, dispariția magică putea fi numită decorporalizare. Și pentru alte performanțe magice se puteau găsi nume sefiste, de natură să sugereze o metodă tehnologică. Serialul Star Trek era o adevărată comoară în această privință. *Acolo se dovedește că aproape orice truc cândva pus pe seama vrăjitorilor poate fi realizat cu mijloace descoperite de tehnica viitorului.*

— Deci Wagner s-a decorporalizat! mormăi pentru sine, dar suficient de puternic pentru ca o femeie cu un copil în brațe, aflată dincolo de intervalul dintre cele două rânduri de scaune, să-l audă și să-l privească întrebător.

Îi adresă un semn liniștitor.

13 *La bella Italia*

Italia este o țară solară, cu oameni veseli, vorbitori ai unei limbi splendide. Aici, un depresiv ar trebui să se vindece de suferința lui. Nu știu dacă va fi și cazul meu. Dacă admitem că iubirea de tip pasiune este un fel de maladie mentală, atunci pot spune că sunt depresiv, în aceste zile.

Prietena mea, o doamnă de 62 de ani, mă așteaptă la aeroportul din Forlì. Constat că păstrează ceva din fosta ei mare frumusețe. Mă bucur, realmente, s-o văd. Această întâlnire improbabilă ține cu siguranță de norocul meu tardiv, prezis de zodiacul japonez, *kigaku*, dar și de anumite configurații astro-numerologice referitoare la ultima perioadă a vieții mele. Destinul le rezervă unor oameni o bătrânețe norocoasă. Ei pot spune, cu vorbele lui Schopenhauer, că trăiesc *die besten Jahre*, cei mai buni ani ai lor.

Nu sunt un turist standard. Nu folosesc fluxul neîntrerupt al noutăților în chip de drog euforizant. Acest remediu nu funcționează la mine. De fapt, nici nu-mi prea plac călătoriile. Altceva mă satisface, în cazul de față. Cred că-mi este împlinită nevoia nesănătoasă de situații originale, apărute din neant ca niște broaște căzute în mod paradoxal din cer, în timpul unei ploii banale. Mai este ceva, ținând de o subiectivitate exagerată: povestea cu parfumul de violete!

Așa stând lucrurile, apogeul călătoriei e o călătorie la Firenze. Scopul principal, vizitarea Galeriei Uffizi. Buna mea amfitrionă a avut grijă să se programeze din timp, pentru a nu aștepta prea mult la intrare. Aproape obnubilat, din motive obscure, poate din cauza căldurii, nu reușesc să mă emoționez cât s-ar fi convenit. Trec din sală în sală cu o admirație lipsită de entuziasm, ba uneori chiar cu interioara distanțare cretinoidă a unui ins axat pe vreo varietate de cultură populară (cum ar fi sefeul). Cenestezia mi se schimbă brusc, în bine, atunci când ajung în fața pânzei lui Sandro Botticelli, *Nascita di Venere*. Am citit că o asemenea învioreare nemaipomenită trăiește cine prizează cocaină. Prietena mea, o persoană foarte intuitivă, bagă de seamă schimbarea și pricepe dintr-odată ce-ar putea fi.

— Fata ta, vreau să spun iubita ta, seamănă cu ea, da?

Cu umilință, dar și cu o mândrie înduioșătoare de părinte, recunosc:

— Da, acesta este genul. Aici modelul a fost o femeie ceva mai coaptă, la vreo douăzeci și cinci de ani. Așa va arăta probabil Vanessa peste vreo cinci ani.

Mergem apoi la numărul 16, pe *Via della Scalla*. Acolo se află *L'officina Profumo-Farmaceutica di Santa Maria Novella*, un fel de templu al parfumurilor. Clădirea are grandoarea unui palat, iar instituția este veche de secole.

Cu parfumul în buzunar, copilăros peste niște limite acceptabile, simt o satisfacție deplină. Da, scopul meu principal a fost atins! Un om realist și serios ar acorda achiziționării unui parfum o secvență foarte scurtă din călătoria lui. Eu îmi permit să fiu subiectiv până la capăt.

La plecarea din Firenze, pe serpentinele ce duc spre Forlì, destinul îmi trimite încă un semn, mai apăsător decât precedentele. Se produce o nouă hemoragie vitreană, a treia, gravă, de data aceasta. Merg la oftalmolog. Poate este o desprindere de retină, poate nu. Am voie să zbor cu avionul? Nu prea, este indicat repaus total. Cu toate acestea, plec.

Vanessa vine în Gara de Nord, să mă vadă. Când o îmbrățișez, simt că voi muri pe loc, de plăcere. Îi dau parfumul de violete. Plus o amintire purtătoare de noroc, cumpărată din *Repubblica di San Marino*.

În așteptarea trenului meu, stăm împreună pe o bancă, pe peron. O simt contrariată. Poate că luptă cu impulsurile generate de Wagner. Are o personalitate foarte puternică, este o fire dominatoare. În principiu, dacă este să ne luăm după astrologie și numerologie, nu va ști niciodată ce înseamnă să-ți pierzi capul după un bărbat. Se pare că rezerva ei de iubire-pasiune a fost deja consumată, în preferința pentru acea profesoară de la școala elementară. Atunci? M-am convins, Wagner este în stare s-o influențeze. Există însă și așa-numitul liber arbitru. Alien al meu nu este chiar un omnipotent. Iar noi, oamenii, nu suntem niște marionete. Putem să ne revoltăm, iar în acest caz până și propria noastră moarte devine un accident oarecare.

Stând lângă subțirica, înalta, negricioasa Vanessa, atingându-i din când în când, ca din întâmplare, mâinile subțiri, mă las în voia unei plăceri ce are și caracteristicile unei revelații. Da, așa ceva nu am mai trăit niciodată. Resimt o plăcere negrăit de intensă, periculoasă.

Simțul comun este bazat pe sănătoase și verificate clișee de comportament. El le recomandă oamenilor de vârsta mea să fie rezervați, să nu cedeze unor asemenea tentații. Să se limiteze la fantasme. Să vadă pe stradă o fată frumoasă și să-și imagineze ce-ar face și ar drege în compania ei... Există și un alt scenariu posibil, întâlnit în realitate. Un bătrân se angrenează într-o aventură cu o fată de vârsta nepoatelor sale. Seniorul dă dovadă de multă pasiune, eventual ingerează pastile de viagra, dar, ce folos?, face un infarct tocmai atunci când... Moare, iar fata trăiește o experiență terifiantă, de natură s-o lecuiască pentru totdeauna de bătrâni. Asta, desigur, dacă nu cumva este o profesionistă.

O astfel de moarte este o apoteoză sau o lamentabilă dovadă de prostie? Iată dilema. Cine preferă o existență contemplativă, probabil reușită în felul ei, constată că a fost un caz de prostie. Dar... Dacă omul nu e în stare să adopte o existență de plantă, atunci... Moartea respectivă i se pare ceva reușit, chiar eroic.

Ar mai fi ceva. Există două mari principii ale magiei, al similitudinii și al atingerii. Primul spune că similarul produce similar, efectul este asemănător cauzei sale. Al doilea afirmă că lucrurile și oamenii aflați în contact continuă să se influențeze reciproc și după ce contactul a încetat. Am neta senzație că întâlnirea mea cu Vanessa n-a fost întâmplătoare, iar atingerile noastre sunt de bun augur pentru ea. Va începe să funcționeze calitatea mea paranormală de a le asigura partenerelor mele un viitor plin de succese? Sau este numai o idee inculcată de maleficul (beneficul?) Wagner?

Sporovăim. Vanessa este o persoană cu simțul umorului. Apreciază glumele mele. Devine însă serioasă atunci când îi povestesc episodul vizitei mele la Ursula, inițiată, ghicitoarea în cărți de tarot. Ai întrebat-o și despre mine? Da, desigur, Vanessa.

În Italia, prietena mea mă duce la această Ursula. Unii privesc prezicătoarele cu un dispreț abia ascuns. Când vine vorba despre ele, devin niște pozitiviști. Au nevoie doar de certitudinile lor senzoriale și de „adevărurile” aflate din mass-media și de pe Internet. Nu suportă existența unui teritoriu aflat în penumbră, unde adevărurile științei devin doar niște posibilități și nu niște certitudini.

Ursula, o femeie trecută binișor de granița celor șase decenii de viață, mi se pare o persoană ștearsă. Privirea ei are însă darul de-a te pune pe gânduri. Ea are ceea ce chinezii tradiționali numesc ochi puternici, adică maiestuoși, plini de forță, destul de aspri pentru a te face să-ți înclini fruntea în fața lor. Încă înainte de a întinde cărțile de tarot, îmi lasă impresia că este în stare să privească în interiorul meu. Wagner a reușit așa ceva, cu o ușurință supraomenească. Ea, în schimb, pare conectată la alte forțe. Este o inițiată de pe planeta aceasta. Există și această categorie de oameni.

Ne înțelegem într-un amestec de limbi europene, simpatic. Precum o doamnă din înalta societate, crescută cu bone și guvernante din țări diferite, ea amestecă idomurile, nu pentru că nu și-ar găsi cuvintele, ci fiindcă așa este *trendy*. Și așa a fost cândva *chic*. Ea este de altfel o femeie bogată. Trăiește într-un conac aflat într-un parc și dotat, printre altele, cu o piscină olimpică.

Cunosc și eu semnificațiile cărților de tarot. Știu destul de multe despre felul cum se ghicește cu ele. Ea însă depășește regulile și prescripțiile cunoscute. Pare intrată într-un fel de transă. Privește abstrasă cărțile și acestea se transformă în niște

ferestre deschise către o o lume a virtualităților menite să se transforme în realități.

Vorbind despre Ursula, mă uit din când în când la frumoasa Vanessa. Este profund interesată.

Îi spun ce-am aflat despre ea. Fata de nouăsprezece ani, cu un nume început prin litera V. Da. Sunteți suflete pereche, în ciuda diferenței de vârstă. Așa a vrut Dumnezeu. Vă faceți bine unul altuia. Tu nu mai ai nevoie de prea mult bine, spune nemiloasa Ursula, dar ea are tot viitorul în față. Veți avea o relație scurtă și benefică. Ea va reuși să-și depășească blocajele psihice, va ajunge în centrul atenției, așa cum își dorește. Într-un fel sau altul, va ajunge să le dea ordine altora, să le determine existențele. Într-un domeniu ținând probabil de mass-media, va ajunge să fie o șefă.

La aceste fraze ale mele, Vanessa are un curios zâmbet neîncrezător, aproape îndurerat. A avut prea multe eșecuri intelectuale fata asta. O știu din relatările ei. Să cunoști atât de devreme gustul detestabil al înfrângerii! Nu-i ușor de mistuit așa ceva. Se pare că senzațiile cele mai dezagreabile le ai atunci când ți se spune sau ți se sugerează că ești cam prostuț de felul tău. Inteligența, domeniul cel mai sensibil! Nimeni nu admite că este prost. Boschetarul slinos și viciosul ruinat sunt niște persoane cu orgoliul intact. Au convingerea că sunt niște oameni foarte inteligenți, iar lumea, în perversitatea ei, a aranjat astfel lucrurile încât ei au ajuns acolo de unde mai jos nu este decât propriul mormânt. Spune-i unuia că este imoral! Va rânji, mai degrabă satisfăcut decât stânjenit. Spune-i că este prost! Nu ți-o va ierta niciodată.

Povestindu-i Vanesei despre vizita mea la clarvăzătoarea Ursula, simt cum o disperare blândă mă ia în stăpânire. Toate bune și frumoase, desigur, dar ea este la București, iar eu mă duc la Brașov. Acum pot să-i ating mâinile divine (nu mi-a scăpat din greșeală această expresie, chiar așa le simt), dar peste

o oră voi fi singur. O voi mai vedea vreodată? O idee îmi luminează creierii. Cum de-am putut să uit un lucru esențial, spus de Ursula? Sau ea n-a zis așa ceva!? Cumva fabulez, în spiritul nenorocitei mele deformări profesionale?

O privesc pe Vanessa cu figura unui om tocmai ieșit dintr-o pasă amnezică:

— Am uitat de pactul magic.

— Ce pact?

— Există un moment magic, când o fată poate să-și îndeplinească dorința ei cea mai puternică. Tu dorești pătimăș obținerea succesului în profesie. Nu cred că mă înșel în această privință.

Privirea ei sclipitoare de curiozitate exprimă acum seriozitatea fanatică:

— Nu te înșeli.

— Ei bine, momentul este atunci când suma celor două vârste, a ta și a amantului tău este 90 de ani. Atunci îți poți schimba destinul. În bine.

Are un râs nervos, cu o nuanță de dispreț:

— Adică tu... Cu tine...

— Cu mine sau cu altul de vârsta mea. Acestea sunt cele două vârste ale pactului magic. 70 și 20. Nu altele.

— Hm...

— Ursula a spus că destinul tău norocos te-a făcut să te întâlnești cu mine și să ai această ocazie.

Schimbăm replici pe teme ezoterice, cu totul nepotrivite în decorul prozaic al gării.

— Nu cred, spune Vanessa, decisă.

— Atunci cum îți explici faptul că eu am ghicit felul tău intim de-a fi?

— Nu știu cum. Simt că este o înșelătorie.

— Foarte bine. Atunci cum îți explici că deja ai început să te simți mai sigură de tine de când m-ai cunoscut pe mine?

Se încruntă. O cunosc destul de bine. Știu că se silește să abordeze datele problemei în mod rațional.

— Da, recunoaște. Dar poate fi vorba doar despre un proces natural de maturizare.

— Așa de repede? În câteva luni de zile?

Pe peronul alăturat, mi se pare că-l văd trecând pe neverosimilul Wagner. *Ăsta știe tot de fac și mă urmărește, ca un spion. Sau am halucinații!?*

Vanessa zâmbește cu zgârcenie, în stilul cunoscut și iubit de mine. Iese brusc din secvența certitudinii cu privire la adevăratele intenții ale bătrânilor libidinoși.

— Cred că ai ceva dreptate, îmi spune. Nu mă simt deloc rău în ultima vreme. Mai este ceva. Am întrerupt o relație cu cineva. De ce? N-aveam niciun motiv.

Știu despre ce este vorba, simt mai degrabă. Ceva din atitudinea Vanesei s-a schimbat. A intervenit Wagner sau este simpla dezvoltare a situației? Se pare că a renunțat la relația ei barocă. Este o fată onestă de felul ei. O calitate nu tocmai grozavă în ziua de azi, când cuvântul imoralitate este un arhaism. Nu înțelege să aibă două relații sexuale simultan. Chiar dacă este vorba despre o femeie și un bărbat. Emilia nu s-ar da în lături de la așa ceva. Nu sunt Wagner, dar pot paria că mai are și alte „resurse” în afară de frumoasa Vanessa.

Alien trece pe peronul vecin. Da, este el. Nu se uită înspre mine, dar mersul lui de marionetă perfecționată nu mă înșală. Evident, este îmbrăcat exact la fel ca întotdeauna. Poate că hainele sunt lipite de corpul lui. Sunt consubstanțiale! Ha, ha!

Memoria mea, excelentă cândva, acum doar bună, îmi scoate la iveală o spusă dintr-o carte. Să fi fost un text științific, de psihiatrie? Sau a scris-o un romancier pătrunzător? Oricum, mi-am asumat-o. Se afirma că fiecare lesbiană păstrează în subconștientul său nostalgia actului de-a fi penetrată de un bărbat autentic și nu de un dildo. Pare plauzibil. Oricât am suci-o, nu

putem să înfrângem natura. Putem încerca, este drept, iar cum viața nu durează la nesfârșit... În final, cineva poate spune cam așa. Da, dom'le, am fost o lesbiană adevărată, nu m-am atins niciodată de un bărbat! Dar ce folos!?

— Ce ziceai de vârstele alea? mă întreabă Vanessa, cu tonul degajat al unei cucoane.

— Fereastra se închide pe 14 august.

— Ce-i asta?

— Fereastra magică. Până atunci tu poți să-ți modifici în bine destinul.

Izbucnește cu indignare, având totuși grijă să nu ridice tonul:

— Adică să mă culc cu un bătrân! De ce nu cu un bărbat potrivit pentru mine?

Eu, răbdarea personificată, neștiind în continuare dacă Ursula mi-a spus despre pactul magic sau l-am inventat eu:

— Ce să-ți faci!? Dacă ai douăzeci de ani... Așteaptă cinci ani, și atunci vei avea la dispoziție un bătrân cu cinci ani mai tânăr decât mine...

Bosumflată:

— Acum vreau succesul, nu peste cinci ani!

Trenul meu garează lent. Hotărât lucru, Gara de Nord este unul dintre locurile mele preferate din această lume. Iar în viitor, dacă va mai exista un viitor pentru mine, îmi va plăcea și mai mult. Aici am întâlnit-o pe Vanessa!

Stăm câteva minute fără să ne mai vorbim. Apoi ne luăm la revedere. Ne îmbrățișăm. Corpul ei subțire se lipește o clipă de mine. Din nou, am certitudinea că-mi împlinesc cea mai importantă așteptare a vieții mele. Îmi permite s-o sărut pe obrazul ei de contesă. Vorbim! Da, scumpo, vorbim!

14 Vise

În zilele următoare, Wagner îi lăsa lui Cridan impresia că s-a retras, dând astfel de înțeles că spusele sale despre viitorul terifiant ținuseră de umorul negru. Mai erau câteva săptămâni până când fereastra magică urma să se închidă. Cridan n-ar fi putut să spună dacă acest interval miraculos era o realitate a tradiției ezoterice, comunicată de ghicitoarea Ursula, sau era o invenție a sa. Cu o vagă mirare constată că nici nu dorea să-și clarifice această dilemă, deși mica eclipsă a memoriei sale în privința unui eveniment recent ar fi fost normal să-l neliniștească.

La drept vorbind, la ora actuală am psihicul unui monomaniac. Sau, pentru a renunța la acest termen demodat, sufăr de o nevroză obsesională. Freud are o formulare pregnantă pentru a defini ritualul obsesional. El spune că acesta este asemănător unei religii private! Ei bine, da! Mă gândesc la Vanessa cu un fel de religiozitate. În asemenea condiții, ce mai contează dacă doamna Ursula mi-a spus de fereastra magică sau am inventat eu totul!? Iubirea și religiozitatea sunt surori, asta este clar.

Repede ieși însă la iveală faptul că Wagner recursese la o altă metodă. Ca și cum ar fi vrut să consolideze decizia lui Cridan de-a se implica, începu să-i trimită vise. Sau acestea derivau în mod spontan din imaginația bătrânului autor? *Un amănunt lipsit de importanță.*

Visă că fiica lui l-a invitat în America și că pornea la drum. În realitate, așa ceva ar fi fost absolut imposibil. Fiica lui îl ura, iar sentimentele ei negative față de el aveau darul curios de-a se amplifica. Timpul nu împingea relațiile spre o conciliere, ci le agrava. Blazatul Victor era resemnat în această privință.

Într-o lume fără electricitate produsă de om, când doar atmosfera terestră continua să nască fulgere și trăznete, se recur-

sese la soluții retro. Aceasta până când vechile structuri aveau să fie refăcute. În visul său minuțios, Cridan se îmbarcă pe o corabie cu pânze, manevrată de oameni îmbrăcați în straie de epocă. Când se aflau? În secolul XXI? Sau XVIII? În vise, asemenea amănunte nu contează.

Cu o disponibilitate curioasă pentru dedublare, datorată probabil somnului său superficial, de om în vârstă, Victor se întrebă, în vis, de ce nu există vapoare cu aburi, ca în literatura *steampunk*. Își răspunse că pentru realizarea acestora era nevoie de o tehnologie dispărută. Lumea avea nevoie de timp și pentru așa ceva. Lucrurile nu mai mergeau atât de repede ca înainte de mica apocalipsă din decembrie 2012. Nu mai existau computere funcționale, proiectarea era mult mai anevoioasă.

Pe corabie, poate la dorința lui ocultă, se ivi o femeie, o fată. Zeul visului, Morpheus, fiul lui Hypnos, îi făcuse această plăcere? Sau își băgase coada sa (neagră?) Wagner? Cridan o recunoscu pe Marisa, cea din călătoria lui în timp. De data aceasta nu mai avea înfățișarea unei boschetare. Părul ei își recăpătase culoarea lui originală, castaniu deschis, trăsăturile ei fine nu mai erau estompate de murdărie. Era îmbrăcată într-o rochie de muselină, albă. Părea o prințesă răpită de niște pirați.

În vise nu ne mirăm, această calitate ne este suspendată. Partea lucidă din conștiința lui Victor reuși, în schimb, o mică indignare.

Sunt nebun de-a binelea. Ce naiba, eu sunt un pensionar foarte liniștit. Nu vreau decât să joc șah pe Internet. Cum de nimeresc în asemenea situații absurde!?

Apoi cele două trupuri începură să se manifeste cu independența din teoria respinsă de raționala Vanessa, în zilele începutului de iulie. Victor și Marisa se îmbrățișară cu familiaritate, lipindu-se unul de celălalt, de parcă ar fi fost un soț și o soție din categoria rară a celor cu atracția fizică reciprocă nedusă pe apa sâmbetei. Unde era iubirea lui pentru Vanessa? Nu dispă-

ruse, desigur, intrase doar pentru o vreme în culise, așa cum se întâmplă și în realitate.

În vise totul merge lin, ca și cum o magie ar ajuta la trecerea peste etapele intermediare, atât de obositoare în lumea reală. Întâlnirea se produsese pe puntea corăbiei, printre marinari cu înfățișări sălbatice. Cei doi, la fel de doritori, se pomeniseră apoi undeva într-un spațiu întunecos. O cabină? Senzațiile din vise pot fi uneori la fel de intense precum cele din realitate, dacă nu cumva chiar mai vii. Urmă o îmbrățișare lungă, interminabilă. Când lucrurile păreau a lua calea așteptată cu aviditate de cei doi, se petrecu o metamorfoză. În locul Marisei, apăru Vanessa, cu figura devorată de niște ulcerații înspăimântătoare. În vis, Cridan știu că este efectul bolii de radiații. Se trezi urlând.

Orice în afară de așa ceva, începu să vorbească singur. Să pătesc eu orice, dar ea să nu fie atinsă de nimic rău. Pricepu că Wagner îi dă încă un semn. Îi trimite o ilustrată dintr-un viitor posibil, unul sinistru, unde fetele frumoase din București vor fi rănite, desfigurate, ucise.

— Mai du-te-n pizda mă-tii, nea Wagner, începu să strige, asumându-și riscul de-a fi auzit de vecinii de bloc și de-a fi catalogat drept senil.

Furor senilis! Ei nu știu că așa se cheamă, în termeni savanți, furia nemotivată a bătrânilor, dar cunosc fenomenul.

— Am priceput, nea Wagner, nu trebuie să-mi mai arăți nimic. O să fac ce vrei tu.

În definitiv, dacă reușesc să stau o vreme cu Vanessa mă voi socoti perfect realizat și chiar voi fi așa. Nu mai am motive serioase să trăiesc în continuare. Nu vreau să mor, evident. Cine vrea? Poate doar personajele din romanele proaste. Pe de altă parte, după ce Vanessa va dispărea, pentru mine, lumea mea va deveni ceva destul de cenușiu. Simt asta. O să am la dispoziție amintirile, aș putea chiar încerca să scriu un roman, folosindu-le.

Într-o altă noapte, Cridan avu un vis curat *steampunk*. Se făcea că merge cu un tren cu aburi. Stătea la geamul deschis al vagonului și inspira cu nesaț fumul albicios expulzat de locomotivă în aerul curat al muntelui. Era un vagon vechi, de felul celor folosite în România până prin 1970. Fereastra se manevra cu ajutorul unei benzi de cânepă. Sub ea se aflau inscripții în mai multe limbi europene. Memoria lui Cridan o scoase la iveală pe cea în italiană: *Non sputare nella carrozza*. Peisajul era cel de pe Valea Prahovei. Nu avem simțul mirosului în vis, dar el recunoștea izul fumului de cărbune, unic. Apoi se făcea că intră într-un compartiment unde se aflau două fete. Parcă le știa de undeva. De unde oare? Își forța luciditatea înjumătățită, încercând să-și aducă aminte. Iar apoi, când într-una dintre fete o recunoștea pe mult iubita lui Vanessa, începea să plângă, ceea ce în vis se întâmplă destul de rar.

O voință ironică dicta apoi ca a doua fată să vină spre el, cu mișcări languroase, provocatoare. Să se lipească de el, într-o îmbrățișare. Iar el, nenorocitul de el, să se simtă atras de ea, să o dorească, deși Vanessa (sau sosia ei) rămăsese undeva în planul al doilea, surâzătoare precum o zeiță aflată deasupra pasiunilor meschine trăite de muritori. Începeau apoi preliminariile unei acuplări, încheiate înainte de vreme, capabile doar să-i lase gustul neplăcut al eșecului.

Apoi, treaz, Cridan se gândi la ultimele mesaje schimbate cu Vanessa și își spuse că totul are o turnură de vis, însăși viața lui era un vis trăit. Prea deraiașe de pe liniile recomandate de mentalitatea dominantă a celor din generația lui. Prea o luase razna. Își aminti ce scria într-un calendar thebaic despre cei născuți în aceeași zi cu el. Pur și simplu, aceștia erau puși sub semnul prostiei! Da, domnilor. Cumva toată povestea cu Vanessa era o dovadă de prostie? Nu, n-aș spune asta. Mai degrabă una de imprudență. În căutarea unor trăiri autentice, mi-am suprimat instinctul de conservare. Asta, da. Ceva în acest gen s-ar putea

zice. Miza vieții mele ține de senzații, de propriile senzații. Este jenant să recunosc așa ceva, dar n-am ce face. De altfel în horoscopul meu scrie că verbul definitoriu este a simți. Lucrurile se leagă.

Căutând să uite cât mai repede visele sale neplăcute, începuse să combine un *plot* de roman. Literatura oferă o soluție, un colac de salvare. Este înlocuitorul reușit al trăirii, poate să mă ferească de o cădere psihică atunci când Vanessa va dispărea din viața mea pentru totdeauna, își spuse. Da, ar fi un roman de dragoste. O dragoste nepotrivită, privită de oameni cu ironie sau, în cazul celor mai sensibili, cu milă. Cu toate acestea, ea există. Are prestigiul inatacabil al lucrurilor reale.

Cum ar putea să fie acest roman? Cea mai simplă soluție este cea a sincerității. Să relateze cum poate un *ins* de vârsta lui să intre într-o asemenea conjunctură imposibilă. Cu toate acestea, își spuse, sinceritatea nu este bună în literatură și nici în viață. Ea este cel mai adesea asimilată cu prostia. Lucru curios, oamenii nu vor adevărul, ci versiuni compatibile cu mentalitatea lor.

Așa stând lucrurile, romanul său n-ar putea fi decât comic, de fapt tragicomic. La vârsta lui, lumea nu-i mai permite să iubească pasional, îi „repartizează” alte trăiri. Personajul ar urma să fie deci un bărbat de vârsta lui, dar ar evolua altfel decât prototipul său real. El ar întâlni, într-adevăr, o frumoasă fată de 19 ani, dar relația lor s-ar desfășura pe două planuri distincte. Pe planul evenimentelor reale, bătrânul ar trata-o pe fată într-un mod cumpătat, dovedindu-i cât de deștept este el și cât de bine înțelege viața. Romanul ar începe prin vizita celor două parteneri de așternut, dar atunci când fata ar veni la el, pentru o vizită de șase zile (sună a *Blitzkrieg*, războiul de șase zile...), nu s-ar întâmpla nimic în sens sexual. Ar fi discuții îndelungate, pe diverse teme. Fata, încrezătoare de parcă ar discuta cu propriul său bunic, i-ar povesti pe îndelete micile ei aventuri amoroase, trăirile ei de lesbiană nefericită, suferindă

din dragoste pentru o femeie. El, peste poate de înțelept și de citit, ar veni cu sfaturi judicioase, de parcă ar fi un psihiatru în toată regula. Cei doi nu s-ar atinge, în bărbat s-ar declanșa niște frâne de neînving. Cum, să-i fac curte unei fete cu vârsta unei nepoate? În niciun caz! Ar fi un scandal! Ceva imoral! Un scriitor, un ins spiritualizat nu face așa ceva. Are demnitatea lui. O lasă pe fată să aibă aventuri cu băieți de vârsta ei. Da, dom'le!

Ar fi un roman al renunțării, al înfrânării înțelepte. S-ar merge pe rețetele din filmele comerciale, unde întotdeauna unui bătrân îi este rezervată o iubire, desigur castă, pentru o femeie de vârsta lui. Și, pentru ca nu cumva cititorii să adoarmă de plictiseală, autorul ar avea grijă ca personajul să aibă o fantasmă. Da, asta-i altceva, este permis. El doar și-ar imagina o aventură cu preafrumoasa fată. Personajul ar fi în perfectă stare fizică, dar asta, evident, n-ar conta. Nu s-ar pune la socoteală faptul că el este de fapt un bărbat și nu un moș. Fantazările lui vinovate ar fi contrapuse cu schimburile inteligente de replici dintre el și prietena lui, femeia vârstnică. Ar ieși poate ceva interesant, literar vorbind.

Dar dacă ar recurge la un *remake* după *Faust*, ce-ar fi? Metoda asta este fără greș. În primul rând, fiindcă oamenilor le place să remarce niște asemănări. Capătă astfel un sentiment de siguranță. Autorul de literatură este bine să fie original, dar nu din cale afară de mult. Uite filmele comerciale, de exemplu. Dacă lipsesc anumite clișee, lumea se indispuce. De ce polițistul alb nu are un partener negru? De ce cutare om tânăr nu-și urăște tatăl fiindcă acesta și-a părăsit familia când el era mic? De ce o chelneriță frumoasă nu are o fetiță superbă și nu este o mamă singură? De ce adolescența strălucitoare nu-i consideră pe bărbații de treizeci de ani niște bătrâni lamentabili?

Problema era că nu putea introduce un diavol în lumea de azi. Ar fi fost ridicol. Asta fiindcă nu dorea să scrie un roman

fantastic. Genul respectiv nu-i reușise niciodată. Nu știa de ce, dar avea nevoie de amănunte realiste, în ceea ce scria. Altfel textul i se părea invalid. Avea nevoie de o forță extraumană, capabilă să înfăptuiască miracolul întineririi, fie și prin magie. La fel cum făcea forța răului (doritoare să facă binele) din *Faust*.

Ajuns aici cu raționamentele sale de autor necăjit, dar și vesel la ideea că Vanessa ar mai putea veni la el încă o dată, cel puțin, Cridan începu să vorbească singur. Până atunci stătuse culcat, cu ochii închiși, ca atunci când dorea s-o vizualizeze pe Vanessa. Se ridică. Plimbându-se prin cameră, începu să-și vorbească în șoaptă:

— Asta am stabilit-o mai demult. Wagner este discipolul mediocru al doctorului Faust. Diavolul este înlocuit de un extraterestru. Nu mă va întineri, dar o va face pe fată că mă vadă tânăr. Iar eu sunt chemat să mă duc la dracu', adică s-o mierlesc.

Tăcu o vreme, continuând să se plimbe. Reîncepu să vorbească în șoaptă:

— Este o coincidență, desigur. A spus-o și nea Wagner. Se mai întâmplă asemenea lucruri. Anumite tipare de comportament se repetă. Întotdeauna un bătrân va dori să fie iubit de o fată tânără, întorcând timpul înapoi. Este un loc comun. De altfel, Vanessa mi-a spus că așa stau lucrurile. Nevinovată fata, dar deșteaptă!

Se gândi apoi la spusele prezicătoarei Ursula, cu privire la apocalipsa din 2012. Când o ascultase, simțise un fior de spaimă. Descriesese o lume identică celei vizitate de el, atunci când Wagner îl trimisese în viitor. Ba chiar venise cu amănunte terifiante. Spusese că ar fi posibilă o mutație de mentalitate, iar mila creștină ar deveni ceva exclusiv de domeniul trecutului. În general vorbind, oamenii unui asemenea viitor ar fi niște ființe fără sentimentul religios, reduși la animalitate. Spunând acestea, se uita la Cridan cu o privire ce vădea o anumită uimire respectuoasă.

— Văd ceva curios aici, referitor la tine, spusese ea, cu niște ezități neașteptate la o femeie atât de sigură pe sine și pe puterile ei.

— Moarte în viitorul apropiat? întrebasese Cridan, sincer blazat. Poți să-mi spui, nu mi-e frică.

— Da, ceva în acest gen.

Victor râsese.

— Ce ar putea să fie în acest gen? O catalepsie prelungită? Redevenind serios:

— Moartea este egală doar cu ea însăși.

— Da, continuase Ursula, așa este. Numai că la tine văd un fel de apoteoză. Sună destul de ridicol, dar așa ceva văd. Ar urma să mori fericit, ca un fel de sfânt...

Își dăduse seama că în lumea lor asemenea formulări nu puteau să sune decât caraghios. Ridicase din umeri și începuseră să vorbească despre altceva.

15

Pe messenger

Privită din exterior, pasiunea mea pentru Vanessa este ridicolă, iar insul cu pricina, subsemnatul adică, demn de milă. Bătrân și nebun. Așa se spune despre un rătăcit în grădina tinereții. Sunt de acord. Cu toate acestea, emoțiile și trăirile mele sunt atât de intense, încât nu cred că pot fi confundate cu un puseu de senilitate.

Pe de altă parte, Vanessa simte că bătrânul provincial, fostul bucureștean, meseriașul scrisului, trăiește ceva cu mare intensitate. Rațională cum este, rezonabilă peste poate, intuiește totuși că se petrece un episod autentic, dincolo de clișeele vieții cotidiene. (Lucrătura lui Wagner sau simpla mecanică a întâmplării?) Își spune totuși că așa ceva contrazice decența, este un

scandal. Cu toate acestea, pe parcursul unor scurte secvențe, trăiește de câteva ori iubirea pentru mine, iubirea pură și simplă, nevalidată rațional. În acele momente mă privește ca pe un bărbat. Asemenea trăiri apar în timpul paroxismelor ei mute, dar numai Dumnezeu știe cât de profunde, dar și în anumite momente de tandrețe. Atunci când îi sărut palmele de copil indecis, pe fața ei apare o emoție neprețuită pentru mine. Barierele raționale cad, îi întrevăd sufletul de fetiță vulnerabilă. În asemenea clipe, mă iubește.

Să nu anticipăm însă. Să revenim la vremea când o „penetrare” a ei mi se pare ceva de domeniul utopiei. Da, iubitul ei N., băiatul de vârstă ei, în ciuda peyroniei sale, precum și voluminoasa Emilia, matroana irezistibilă, au toate îndreptățirile. Dar eu... Zidit de viu în vârstă mea, considerat de către simțul comun un ins condamnat la o moarte iminentă, n-am nicio șansă.

După frumoasa noastră despărțire din Gara de Nord, urmează o perioadă când șansele de-a ne revedea par mici. În discuțiile pe *mess*, Vanessa se arată destul de sceptică. Da, putem discuta la nesfârșit, dar o nouă întâlnire este destul de improbabilă. Reîncep să-i vorbesc despre pactul magic. Sunt disperat, ideea că n-o voi mai atinge niciodată îmi dă un vertij aproape insuportabil. În continuare, nu știu dacă Ursula mi-a vorbit despre acest pact sau l-am inventat eu.

Ea ar trebui să priceapă starea mea. A fost îndrăgostită, mi-a povestit. Atunci când doamna cu pricina n-a vrut s-o întâlnească, a simțit că se rupe ceva în ea. Cam așa mi-a spus. Da. Cunoscut foarte bine această senzație de moarte iminentă. Niciodată creierul meu n-a combinat cu mai multă disperare un scenariu. Încerc s-o mai aduc o dată aproape de mine. Pe de altă parte, vine un moment când cred în pactul magic din tot sufletul. Cred că este posibil să-i influențez destinul, în bine. Wagner mi-a plantat în creier această convingere? Sau am realmente această calitate?

Nu știu cum ar defini un psihiatru această încredere în puterea unei ficțiuni. Mitomanie? Delir de revendicare? Acesta din urmă este o formă clasică de paranoia. Individul dorește în mod maniacal să obțină ceva ce îi este refuzat de societate. Paranoia îi dă o energie nemaipomenită. Vanessa, în definitiv, este pentru mine ceva analog unei vedete. Nu este omologată ca atare, dar extrema ei tinerețe, „coroborată” cu vârsta mea și cu faptul că nu sunt un ins bogat, o fac inaccesibilă pentru mine.

Rămâne neclar dozajul între minciună conștientă și credință irațională. Cert este că de la un moment dat încep să cred că o relație sexuală cu ea, petrecută la granița celor 90 de ani, va duce la rezultate foarte bune. Ea își va depăși neputința de-a se concentra, iar drumul către marele succes profesional îi va fi deschis. Construcția mea intelectuală, constructul, cum ar spune un pedant, are și o motivare deloc magică. Sunt, fără nicio îndoială, primul ei admirator total, fără nicio rezervă. Pentru o fată extrem de orgolioasă, profund rănită de mai multe eșecuri, incapabilă în mod cvasipatologic să le uite, o terapie cu laude, cu iubire de fapt, pare a fi tot ce poate fi mai potrivit. Adevărat, ar fi mai bine ca iubirea să vină de la un bărbat potrivit ca vârstă, dar... Un psihiatru ar fi de acord cu demersul meu și ar considera că Vanesei îi lipsește nu forța inteliecției, ci încrederea în ea însăși.

Revin la evoluția relației noastre. Încep să înțeleg tot mai clar modul său de-a vedea lucrurile. Ea crede că zilele petrecute la mine, șase la număr, sunt suficiente. Modul său chibzuit de-a concepe relațiile cu bărbații admite iraționalul, dar în doze mici. O relație cu un ins în vârstă, inteligent și cult, bun cunoscător al femeilor, specialist în caracterologie, astrolog, numerolog... I se pare interesantă, cu condiția fermă de-a nu se prelungi. Sigur, este plăcut să aștepți în Gara de Nord un ins tocmai sosit de la Otopeni, venit din Italia, mare admirator al tău, dar cum să prelungești relația cu el? Totul este împo-

trivă, începând cu nepotrivirea catastrofală a vârstelor și terminând cu faptul că trăiți în orașe diferite.

Destinul, numit eventual Wagner, nu stă însă de pomană. Îmi dă încă un semn. Vanessa îmi scrie, pe *mess*, că urmează să meargă într-o localitate turistică, pentru mai multe zile, împreună cu niște colegi ai săi și cu o profesoară. Urmează să treacă prin Brașov. Te vei opri la mine? o întreb. Nu pot, sunt cu colegii. Și apoi, ce să spun acasă? Simt că-mi ia foc creierul. Trebuie să insist pe varianta cu pactul magic. Ei îi place literatura, știu asta. Sau, mai degrabă, n-o disprețuiește în mod automat, în numele unei iubiri pentru o varietate oarecare de cultură populară. În plus, știu din horoscopul ei că are o preferință pentru proiectele himerice. În neverosimile zile petrecute împreună, în timp ce-o mângâiam la nesfârșit, i-am povestit câteva dintre aventurile mele amoroase, cu amănunte rostite într-un limbaj frust, cum am descoperit că-i place. Literatură vorbită. Combinația de mângâieri feminine și relatări decoltate îi este pe plac. Încununarea acestei pregătiri fără sfârșit: una dintre trăirile ei tăcute (intense?), obținute cu ajutorul meu, prin stimularea tandră, chiar evlavioasă a punctului său G. Cum se leagă asta cu problemele sale de concentrare și cu orgoliul?

Printr-un act de perspicacitate nepotrivit cu vârsta mea, o „etate” a înduioșătoarei naivități copilărești regăsite, dacă nu cumva, direct, a maladiei Alzheimer, pricep cum trebuie s-o abordez. Sau poate că Wagner, omnipotentul, mi-a dresat creierul în acest sens. Iubirea mea disperată, absolută, ridicolă trebuie să se îmbrace în haine retorice și magice, pentru a pătrunde în conștiința ei. Aceste straie sunt un amestec ciudat de minciună și de adevăr. Astrologia și numerologia îmi salvează viața.

Dacă dau greș, aș putea să-i spun Vanessei, mă sinucid. Ca Julien Sorel, al lui Stendhal, dacă nu și-ar fi făcut curaj s-o apuce de mână, pe sub masă, pe doamna de Rênal, mama ele-

vilor săi. Sufăr de maximalism nebunesc, paranoic. Sub acest raport, semănăm. Am combinat povestea sub amenințarea morții, este bine să țin cont de asta.

Îi scriu pagini întregi despre pactul magic, doar amintit în discuția noastră din Gara de Nord.

Pornesc de la orgoliul său nemăsurat. Știu că dorește, mai mult decât orice pe lume, succesul, exprimat mai ales prin posibilitatea de a-i conduce pe alții, dacă nu ca dictator, măcar ca lider de opinie. Nu iubirea, nu trăirea, ci succesul social. Să-i fie recunoscută superioritatea, oamenii să accepte ideea că este îndreptățit să primească ordine de la ea. Pactul magic este o cale spre atingerea acestor scopuri, reliefează potențialitățile celor doi. La mine nu mai este cazul să fie scos ceva la iveală. Cel mult o tehnică avansată de înfruntare a bătrâneții. Ca și cum așa ceva ar exista... Ea însă dorește cu patimă succesul, nu fericirea, succesul. Ei bine, îndeplinirea pactului magic este în măsură s-o transforme într-o fată de succes. Conjuncția dintre Venus și Pluton oferă o cheie a personalității sale, precum și o variantă retorică pentru mine. Oamenii cu o asemenea caracteristică riscă să nu se realizeze. Să ai calitățile unui artist autentic, dar să nu reușești să te exprimi! Se pare că este tocmai cazul său. Relația cu mine urmează să anuleze această dificultate. În zilele rămase până la plecarea ei spre orașul turistic, discutăm mult pe tema acesta. În această literatură pentru uzul unei singure persoane, mă întrec pe mine însumi. Nu mint, cred tot ce îi spun.

Este o echivalare terapeutică a magiei. Dacă fata asta reușește să aibă o relație cu un bătrân, îmi spun, înseamnă că obține o victorie împotriva prejudecăților, dar și asupra unui mod fricos de-a trăi. Este vorba și despre un act artistic. Prin modul cum a început și cum a continuat, relația noastră are un puternic aer de ficțiune literară. În realitatea nonverbală, așa ceva nu prea se întâmplă.

Pe lângă astrologie și numerologie, folosesc și eneagrama, unde sunt descrise nouă tipuri de personalitate. Am încadrat-o în tipul de personalitate șase, dominat de activitatea mentală și de teamă. Oamenii din această categorie au capacitatea de-a fi loiali, sunt stăpâniți de teamă și iau greu decizii. Doresc să fie apreciați pentru cinstea lor. În mod curios, din teama lor poate ieși la iveală curajul autentic.

În cele din urmă, Vanessa acceptă să se oprească pentru o noapte la mine. Sosește pe la opt seara. Urmează ritualul cel vechi. Discuții nesfârșite, plăcute, în mod evident, pentru amândoi, ea, goală, perfectă, întinsă lângă mine, eu, în extaz, mângâind-o îndelung, cu niște plăceri tactile de nedescris. Pe nesimțite, ajungem la miezul nopții. Din motive necunoscute, nu-i cer mai mult decât mângâieri. Timpul trece fulgerător. Îi spun, într-o doară, când ne pregătim de culcare, ținând cont de faptul că are un temperament de șef și nu-i displac cruditățile de limbaj:

— Dacă mi-ai permite să ți-o bag puțin...

Între noi a existat întotdeauna unul și același cod umoristic. Un lucru foarte important într-o relație. Cu alte cuvinte, ne-am amuzat de aceleași poante sau subînțelesuri.

Ea, imediat:

— Îți permit. Fă-o!

Intru între picioarele ei perfecte. Trăiesc, de departe, cel mai intens act sexual din viața mea. Nu durează prea mult, dar nici prea puțin. Copleșit de fericire, îi șoptesc tot timpul cuvinte de iubire, în stil retro. În mod straniu, când încerc s-o sărut pe gură, se ferește cu mișcări smucite, menite să compromită totul. Suntem însă prea excitați amândoi, nimic nu ne mai poate opri. Încheierea ei este cotropitoare. Nu i se mai termină contracțiile.

În ceea ce mă privește, lucrurile sunt mai complicate. Ani în șir m-am antrenat pentru a putea obține ceea ce orientalii

numesc ejaculare interioară. În acest fel nu se fac copii, iar bărbatul, se spune, își conservă energia vitală, ba chiar și-o mărește. Nu știu exact cum stau lucrurile în această privință. Știu cu certitudine, în schimb, că de fiecare dată după ce am făcut dragoste (nu sex, dragoste) cu ea, m-am simțit extraordinar de remontat fizic, psihic și intelectual. Nici vorbă de epuizare, dimpotrivă. Poate că m-am canonit cu îndelungate antrenamente doar pentru că urma s-o întâlnesc cândva pe ea.

Așa începe fluxul relației noastre. O plajă aridă – viața mea – se întâlnește cu marea cea vie și adevărată. O comparație poate prea romantică.

A doua zi dimineța, înainte de-a ieși din apartament, spre a pleca la gară, mă îmbrățișează strâns și-mi zâmbește într-un fel poznaș, dar și cumva nedumerit. Parcă s-ar întreba pe ea însăși cum de este posibil să-l iubească, totuși, pe un bărbat atât de bătrân.

16 Iubire și zapping

Cridan se gândea mult la Vanessa și la posibilitatea de-a o reîntâlni. Constata însă că preocuparea lui era destul de futilă. Într-devăr, cuvântul futil avea o sonoritate ambiguă pentru un român, dar asta nu rezolva dilema. *Pot să fac cât umor vreau, inclusiv jocuri de cuvinte. Situația este însă așa cum este. Târgul acesta cu Wagner este o porcărie, dacă mă gândesc bine. Are în el ceva atât de derizoriu! Cu toate acestea, sunt parcă sub imperiul unui blestem. Nu pot să mă opresc. Vorba cântecului. I Can't Stop Loving You.*

Se gândea la cel botezat Alien poate la fel de mult ca la Vanessa. Avea nevoie de o teorie, de o explicație globală a lucrurilor. Nu reușea să construiască nimic plauzibil. Gândurile îi alunecau pe suprafața realității ca niște patinatori experți. Nici

vorbă să pătrundă dincolo de crusta aparențelor. Avea nevoie de ceva concret. Știa asta din lunga lui experiență. Întâmplările, cu condiția să se petreacă în realitate și nu în imaginația lui nesănătos de vioaie, aveau darul de a-i limpezi mintea.

Îl urmărea mai ales ideea că relațiile lui cu Vanessa și Wagner sunt eminamente ieftine. O deformare profesională îl îndemna să-și imagineze cum ar fi sunat totul într-un roman. Pe cine naiba ar putea să intereseze tribulațiile unui ins de vârsta mea? Pe nimeni. Atunci?

Fără să știe, doar bănuind uneori, Cridan era tot mai contaminat de mentalitatea mass-media, promovată în emisiunile de televiziune. Exista așa ceva? Se pare că da, deși nimeni n-ar fi putut explica foarte clar mecanismele. Așa numita cultură populară nu era o vorbă goală. Ea exista și-l impregna pe caraghiosul îndrăgostit din Brașov cu germenii ei. În clipele lui de luciditate, Cridan începea să se uite, pentru o vreme, doar la *TVR Cultural*, la *Mezzo* (un canal axat pe muzică clasică și jazz), precum și la niște canale științifice, fără legătură cu cultura populară. Ideea că astfel adera la o elită îl agasa însă. Revenea la fotbal și seriale comerciale.

Îl puneau pe gânduri episoadele din sitcomul *Friends*. În ele, umorul se obținea din batjocorirea și minimalizarea actului sexual. Realitatea este altfel, raționa el. Americanii știu să iubească, iar caricaturizarea iubirii are rațiuni artistice. Mă rog, mormăia el, cât de artistic poate fi un asemenea film... Cu toate acestea, nu se poate ca oamenii să râdă de situații cu totul străine pentru ei. Pare clar că ei se amuză doar atunci când se recunosc, într-o oarecare măsură. Simțul umorului, spune Escarpit, vine din sentimentul că suntem cu toții în aceeași oală.

Își dădu seama, „cu ușurare, cu umilință, cu groază” (formulare din „Ruinele circulare”, povestirea lui Borges) că *zapping*-ul practicat de el însuși seară de seară se aplica și relațiilor dintre oameni. Trecerea lesnicioasă de la un canal de televi-

ziune la altul a modificat mentalitățile. Nu se mai dorește aprofundarea. Sau oamenii nu mai sunt în stare s-o obțină? Preferă rătăcirea comodă printre informații. Acest model de viață se aplică și în relațiile cu partenerii sexuali. Cel mai simplu în ziua de azi este să te desparți de un iubit sau de o iubită, spuse în șoaptă, doar pentru sine. Eu în schimb, handicapatul naibii, am cele mai mari probleme în asemenea situații. Când este anunțat că a fost părăsit, un postmodern ridică din umeri și zice „Ei și?”. Eu, dimpotrivă. Am nevoie de ani, spre a-mi reveni. Iată de înseamnă să fii inadapdat! Spunând aceste ultime vorbe, Cridan simți o bizară satisfacție, ca și cum situația de inadapdat era una foarte avantajoasă.

Cridan nu era un moralist, nu-i judeca pe oameni și nici nu socotea că o formă de viață este superioară alteia. Drept urmare, nu-i considera superiori pe cei axați pe alte forme culturale. *Zapping*-ul era o formă de viață printre altele, nu mai mult, nici mai puțin. Cultiva efemeritatea accelerată. Dragostea tradițională nu mai încăpea în această formulă de viață? Da, dar era treaba fiecăruia ce alegea.

Își spuse că numai Wagner poate să-l lămurească, să-i spună dacă el, Cridan, este un ins terminat, cu neuronii duși pe apa sâmbetei sau încă n-a ajuns așa ceva. Să-i explice cum cele două preocupări ale sale, năucitor de diferite una față de cealaltă, pot fi integrate într-o singură existență.

Mă întreb dacă-l pot invoca pe bizarul ăsta de Wagner. Dacă este echivalentul unui înger înseamnă că-i pot adresa ceva în genul unor rugăciuni. Sau este un fel de djin, precum cei din „1001 de nopți”, nici înger și nici om!?

Încercă să-i povestească totul amicului său, filozoful. Nu trecu multă vreme până când pe figura acestuia apărură o expresie cunoscută. Compătimire, îngrijorare sinceră... Nu-l credea, socotea că prietenul său Cridan a luat-o la vale cu mintea... În cele din urmă, îi spuse că de fapt este vorba despre un ro-

man aflat în stadiul de proiect... Amicul se liniște. Da, asta era cu totul altceva...

17 **Raiul de la Astoria**

În zilele următoare, îi scriu Vanessei că pactul magic va funcționa doar dacă ne vom întâlni de șapte ori. Nu i se pare *unfair* această ajustare. Are totuși niște reproșuri. De ce nu mi-ai spus de la bun început? mă întreabă. Păi, fiindcă n-am vrut să fii prea contrariată. Acceptă. Preferința ei pentru mine, întreținută prin discuții interminabile pe *mess* și prin mesaje, întărită de Wagner, este încă vie. Poate că modul său foarte rațional de-a vedea lucrurile este compatibil cu teoria pactului magic. Magie, magie, dar dacă are o aparență foarte logică!? Așa se pare că raționează, atunci când, după infinit de lungi discuții, este de acord să mă întâlnească într-un hotel din București. Spre surprinderea mea, optează pentru un hotel de două stele, Astoria (pentru mine, acest hotel devine astfel un sinonim pentru Rai). Evident, poate să aleagă unul de cinci stele. Eu n-am nicio ezitare. Preferința mea pentru ea este necondiționată. În această opțiune a ei iese la iveală modestia, aflată într-un curios concubinaj cu orgoliul nemăsurat. De ce nu vrea un hotel mai puțin modest? Nu cumva s-o vadă cineva cunoscut... Ca și cum i-ar păsa cuiva de ea, în această lume de interese materiale exacte... Sfântă naivitate...

Astfel încep ciudatele noastre întâlniri. Nu ne încadrăm în niciunul dintre *pattern*-urile cunoscute. Cupluri atât de nepotrivite mai există, dar au un alt mod de funcționare. Regula de fier spune că o fată frumoasă și-o pune cu un bătrân doar dacă este plătită. În bani, obiecte sau servicii. Mai există și cazul când o adolescentă neglijată se îndrăgostește de un bătrân fiindcă

acela a fost primul ei admirator fervent. Într-o oarecare măsură, așa ceva se întâmplă și cu Vanessa. Ea îl are pe N., este drept. El o inițiază în viața sexuală, dar nu-i satisface nici pe departe setea de succes și de recunoaștere publică. Urmează Emilia. În schimb, eu o descopăr. Înțeleg că are o nevoie nemăsurată de adulație. Eu i-o satisfac primul. Sunt convingător, nu neapărat fiindcă sunt un meseriaș al cuvintelor, ci pentru că știu: îi este rezervat un destin mare.

Vanessa dă dovadă de o anumită bravură, venind să mă întâlnească la hotelul Astoria, în septembrie. Spun asta având în vedere firea ei temătoare. Ascuns sub frică, după cum corect scrie în eneagramă despre tipul său de personalitate, curajul iese la iveală.

Hotel Astoria... N-am mai văzut-o de o lună și jumătate. Este alta. Mai grea cu vreo șapte kilograme și mai bine, are o figură de femeie tânără relativ sigură pe sine. Obraji ei sunt mai proeminenți, aspect oarecum dezavantajos, dar, evident, este tot frumusețea cunoscută de mine. Fata roasă de îndoieli cu privire la propriile posibilități intelectuale și creative a dispărut în trecut.

Cum să interpretez modificarea ei de gabarit? A mâncat mai mult din cauza stresului? Corespondența noastră și ideea unor întâlniri cu un bărbat prea bătrân pentru ea au agasat-o într-o asemenea măsură? Sau s-a simțit bine, pur și simplu? Înclin să optez pentru ultima variantă. Nu cred că oamenii cu o poftă sănătoasă de mâncare sunt în mod necesar niște complexați.

Este destul de nemulțumită de prezența ei acolo, dar fără convingere. Când îi iau mâna și-i sărut palma de copil, se liniștește ca prin farmec.

Oricum ar fi, se apropie de mine cu o foame capabilă să mă ridice în al nouălea cer. În timp ce o facem, în modul tradițional, mă strânge cu mâini ferme și mă ține lipit de ea, nu cumva să-mi iau zborul într-o altă dimensiune. Expresia feței ei se mo-

difică dramatic, văd suferința fără margini, iar apoi pacea, ca după o naștere naturală.

Ulterior, îmi spune de mai multe ori că plăcerea sexuală nu înseamnă cine știe ce pentru ea. Întrebarea este cât adevăr personal se află în această afirmație și câtă influență a filmelor comerciale americane, unde actul respectiv este un fel de spălat pe dinți practicat în mod isteric.

Urmează o seamă de întâlniri, unsprezece la număr. Cele șapte planificate inițial se înmulțesc. Nu știu dacă datorită unui truc sofistic, al meu, sau fiindcă lucrurile chiar stau chiar așa cum le prezint eu. Ideea pactului magic este ca ea să mă iubească și astfel, printr-un act de insurgență împotriva tuturor prejudecăților posibile, să elibereze din ea mari energii creative și intelectuale. Când cele șapte întâlniri se epuizează, îi spun că patru dintre ele trebuie refăcute, pentru că au fost acuplări fără iubire, deci lipsite de orice relevanță. Bine, dar eu nu te iubesc, zice. Fața ei frumoasă și naivă este schimbată de o grimasă adorabilă, atunci când spune aceste cuvinte fatidice.

Aici este cazul să amintesc ceva destul de important. În patul modest, dar curat, de la Astoria, Vanessa mă înștiințează că-i este scârbă de mine. Spun:

— În cazul ăsta, să renunțăm. Ne îmbrăcăm și ne cărăm. Nu este nicio supărare.

Scumpa mea Vanessa se repede:

— Nu, asta nu. Dacă am venit aici, o facem!

Cum adică? Dacă-ți este scârbă de cineva, atingerea lui îți provoacă o senzație de vomă. La spusa mea, ea ar fi trebuit să zică mersi și să se îmbrace. În fine...

Vorbim apoi despre sexul fără iubire. Îi spun că magia se face prin similitudini. Scopurile ei vor fi atinse, dacă va simula destul de bine că mă iubește.

— Poate că ai dreptate, spune.

Teoria cu simularea iubirii pare de domeniul ficțiunilor extravagante. Cu toate acestea, sunt convins că pactul imaginat

de mine (sau aflat de la Ursula) și bazat pe o teorie din tradiția ezoterică o ajută. Când orice legătură dintre noi va dispărea, îmi va da dreptate. Relația cu mine îi face bine.

Descopăr în cursul acestor întâlniri câteva amănunte ciudate. De exemplu, faptul că, la ea, zona erogenă este scalpul. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta încă de când am văzut întâlnirea dintre ea și Emilia. Înțeleg și că este persoana unei singure iubiri, iar această iubire este de domeniul trecutului. De altfel, așa ceva se poate afla atunci când calculăm poziția Lunii în momentul nașterii ei. Cândva, pe când a fost elevă în cursul elementar, iar lumea a privit-o cu dispreț, datorită unei pretense inferiorități intelectuale, o profesoară i-a dat atenție și a mângâiat-o pe cap în mod repetat. Atunci s-a îndrăgostit de ea, pe viață. Amanților și amantelor ei de azi și de mâine nu le-au rămas decât resturile. Nu va mai iubi pe nimeni ca pe acea femeie, banală la urma urmelor, din moment ce n-a tratat-o ca pe o ființă deosebită, ci doar ca pe o fată necăjită. Combinată cu masturbările frenetice, această iubire fără speranță, de nuanță lesbiană, dă formula vieții sale sexuale.

În lunile următoare, duc o luptă de ariergardă. Bătălia este pierdută. Urmează să ne mai întâlnim doar de câteva ori. Trebuie să mă pregătesc pentru momentul când ea nu mă va mai cunoaște.

Ne întâlnim, iar și iar, la Astoria. Ea are ocazia să se exerciteze în domeniul cinismului postmodern. Îmi spune: „Fuți bine!” Da, îmi acordă această medalie de merit și încă de mai multe ori. Vine și ea la mine, o dată. Este evident că ne înțelegem din ce în ce mai bine, cu condiția să rămânem în împrejurări intime. De îndată ce ieșim din casă, „în lume”, radiația cunoscută de la vizita ei de șase zile începe să ne atace și să ne inducă un sentiment de inconfort și de deșertăciune. Dacă, prin absurd, am nimeri amândoi pe o insulă pustie, ar fi perfect...

În această perioadă trec și prin alt supliciu, alături de cel al iubirii discordante. Mă operez, pentru desprindere de retină, la o clinică particulară din apropierea Gării de Nord, o adevărată fabrică de făcut bani. Cei de acolo au drept cuvânt de ordine modul expeditiv de a lucra. N-aș fi crezut vreodată că o să fiu victima unui asemenea cinism. Mă amână, celulele din retina mea migrează... Pe scurt, operația nu prea reușește. Încep să văd cu ochiul bolnav, dar imaginile sunt până în ziua de azi distorsionate, diferite de cele obținute cu ochiul sănătos. Un om cu vederea normală își poate cu greu închipui ce înseamnă să vezi două imagini diferite și să încerci tot timpul, fără succes, să le suprapui... Cum n-am pretins niciodată că mi se cuvin numai bucurii și satisfacții, primesc destul de ușor aceste neajunsuri. Poate sufăr un fel de pedeapsă biblică. N-am dreptul să iubesc o fată atât de tânără? Sunt pedepsit pentru această îndrăzneală? Posibil. Moralistului acuzator îi spun că n-a existat nicio alternativă. În clipa când am văzut-o, lucrurile au fost decise. Spre deosebire de Vanessa și de alte persoane din categoria raționalilor, n-am fost în stare să mă cenzurez, să-mi spun că „așa ceva nu se face”. Instinctul meu de conservare a fost suspendat. Atunci și acum aș fi în stare să mor pentru ea, fără să clipesc. Socotesc că „defectarea” ochiului este o pagubă colaterală, neînsemnată.

Pe măsură ce întâlnirile programate se consumă, comportamentul Vanesei se schimbă. De la întâlnire la întâlnire, devine tot mai acră și mai indispusă, pe planul relației exterioare. Zâmbetele sale luminoase de cândva sunt simplă amintire. În mod straniu, dar nu de neînțeles, implicarea ei în actele noastre sexuale devine tot mai profundă. Pe măsură ce despărțirea se apropie, ne potrivim tot mai bine la pat! Îi atrag atenția asupra acestui paradox. Îmi răspunde, agasată, că mintea trebuie să domine trupul. Spun:

— Inima este mai inteligentă decât creierul. Există două criterii ale potrivirii. Mai întâi, bărbatul trebuie să fie în stare s-o

aducă pe femeie la liman cu ușurință. Al doilea este criteriul tactil. Dacă atunci când celălalt te atinge simți repulsie sau ceva asemănător, lucrurile nu merg. Suntem mamifere, nu reptile și nici insecte. Și nici pești. Atunci când suntem atrași de o persoană, simțim nevoia s-o atingem.

Ne potrivim la pat. În această privință lucrurile sunt foarte clare, n-are rost s-o mai sucim. Mai ceva. În compania cuiva ne schimbăm într-un anumit fel. Are loc o osmoză. În compania mea, se simte mai aproape de ceea ce dorește să fie. O recunoaște. La rândul meu, prosper lângă ea. Nu numai din cauza vârstei ei. Să nu simplificăm lucrurile într-un asemenea hal.

În momentul când ne despărțim, simbioza noastră funcționează foarte bine, în mod vădit. Ne întâlnim rar, dar fiecare dintre noi este obligat să recunoască un fapt: ne facem bine unul altuia.

Realitatea este paradoxală. Chiar și ea, aflată la vârsta tuturor iluzionărilor, începe să întrevadă că așa stau lucrurile. Relația cu N., un băiat atât de potrivit cu ea, ca vârstă și preocupări, nu i-a făcut bine. Nici aceea cu matroana Emilia. Iar eu, venit dintr-o altă generație și din altă sferă culturală, am schimbat-o într-un mod favorabil. De ce s-a întâmplat așa? Cum poate observa și ea însăși, psihosociologia nu explică totul. Nici raționamentele ei de față înțeleaptă și rezonabilă nu reușesc s-o facă. Există ceva inefabil în povestea asta.

Chinul ei, de-a lungul celor șase luni... A făcut totul pentru ca nu cumva să se atașeze de mine. Îmi este greu să înțeleg o asemenea prudență înfricoșată. O femeie cu o fire de artistă nu calculează atât de atent totul. Este mai curajoasă, mai puțin conformistă.

Dacă vreun pragmatic ar citi ce scriu eu, probabil ar râde în hohote. Ce bătrân idiot! ar spune. Ce-i aia iubire? Ce înseamnă un sărut? Ce importanță are un orgasm? Astea sunt monedă mărunță. Altele lucruri contează în viață. De fapt, am

impresia că și ea crede tot așa. Să-l lași pe un bărbat să te pătrundă de multe ori, dar să nu-l lași să te sărute pe gură! Am auzit că așa fac profesionistele. Tariful de bază se referă la vagin. Intri acolo, plătești cutare sumă de bani. Sărutul pe gură este mai scump chiar decât perversiunile, cum ar fi *coitus per anum* sau *coitus per os*. Unele profesioniste, se zice, exclud din capul locului sărutul pe gură. Declară că n-au de vânzare o asemenea marfă. Îl păstrează probabil pentru amanții lor de inimă. Sunt de acord cu felațiile, dacă acestea sunt recompensate în mod echitabil, dar nu și cu sărutul pe gură!

Vanessa îmi povestește că în timpul petrecerilor lor studențești, se sărută în mod copios cu băieții. Ne pupăm în bot, spune, cu umorul ei atât de asemănător cu al meu. În schimb, din rațiuni diverse, nu „și-o trage” cu ei. Deocamdată, desigur. De ce? Probabil pentru a nu risca o deteriorare a imaginii sale sociale.

18 Amintiri din viitor

La câteva luni de la întoarcerea sa din Italia, în perioada când întâlnirile sale cu Vanessa, de la Hotel Astoria, deveniseră un fel de bizarerie instituționalizată, Cridan trăiește o nouă experiență curioasă, primejdioasă pentru echilibrul său psihic.

De această dată, lucrurile se petrecură fără intervenția vizibilă a lui Wagner. Într-o după-amiază, pe când stătea întins pe dormea sa, încercând s-o vizualizeze cât mai bine pe Vanessa, Cridan tresărește, ca și cum în locul celei dorite ar fi apărut chipul hidos al unui monstru. Precum un amnezic mântuit brusc de deficiența sa, realizează că vizita sa în Bucureștiul anului 2012 fusese mult mai bogată în evenimente decât și-o amintea. Revăzu totul.

Este adevărat, avusese acea aventură cu Marisa, varianta mai evoluată a Vanessei, dar aceasta fusese doar începutul. Da, își amintea aurora boreală și Bucureștiul întunecat, cu străzile parcurse doar de un neliniștitor vânt cald, șuierător, purtător al unor ambalaje murdare și al unor forme întunecate, de mărirea unui cap uman, capabile să se rostogolească, unele după altele, la nesfârșit.

De fapt, fusese altfel. Acum știa că din apartamentul vag luminat din Piața Palatului nu ajunsese direct în avionul de Forli. În realitate, mai urmasse un capitol. Cum de uitase aceste lucruri? Admițând că memoria îi jucase o festă, Cridan observă în treacăt ambiguitatea situației sale. *Niciodată n-am mai simțit atât de clar o ștergere a granițelor dintre fantezie și realitate. Probabil că așa ceva simt și suferinzii de personalitate multiplă, atunci când se află în perioadele de tranziție. Sau comutarea se face brusc? Omul duce o existență obișnuită, iar apoi, fără tranziție, devine reîncarnarea lui Napoleon!? Și nu-și mai amintește ipostaza sa anterioară?*

În mod curios, dar nu inexplicabil, mirările sale de acest fel erau destul de slabe. O componentă recent apărută în psihicul lui îl îndemna să se lase în voia evenimentelor. Pe nesimțite, prin simpla acumulare a experiențelor de viață, devenise un fatalist.

„În realitate”, rămăsese lângă Marisa. Ea voia să-i arate ceva chiar în acea noapte, dar renunțase, la rugămințile lui. Întinși unul lângă celălalt, se lăsaseră cuprinși de o moleșală plăcută. Trupurile lor se simțeau bine împreună, niciunul dintre ei nu putea s-o conteste.

A doua zi de dimineață, Cridan înfruntase cu stoicism privilegiile curioase ale femeii. Ce va spune, când îmi va vedea obrajii căzuți? Dar pungile de sub ochi? În lumina anemică, pătrunsă prin ferestrele murdare, Marisa i se păruse extrem de tânără, aproape un copil. Nu, nu părea nemulțumită de înfățișarea lui. Dimpotrivă, se arătase satisfăcută că-l descoperise alături de

ea, că nu dispăruse printr-o scamatorie, la fel cum se ivise. *Se comportă ca și cum aș fi singurul bărbat rămas în țara aceasta.*

Patetic de murdară, dar bine dispusă, Marisa scosese la iveală niște biscuiți și o sticlă cu apă minerală. *Este o scenă de roman. În ultima vreme mi se oferă pe tavă elementele unei cărți. Este totul o fabulație a mea? Sau Wagner, prin cine știe ce metodă, îmi umblă la creier? Este ca și cum aș trăi în realitatea unei cărți nescrise.*

Veselă ca un cintezo, fata schiță câțiva pași de dans, sub privirile mai mult decât binevoitoare ale lui Cridan:

— Mergem să vezi ceva interesant. Nu este ceea ai putea să presupui. Am fost însă obligată să-mi găsesc un protector.

Cridan, incapabil să se mire:

— Nu este nicio problemă. Numai să nu se supere pe mine. Protectorul acesta.

Marisa râse cristalin:

— În mod sigur n-o să se supere.

Pe drumul către Piața Unirii, Cridan realizează că deși în seara precedentă fusese decembrie 2012, dacă nu cumva se înșela, în clipa de față trecuse un an. Se uită mai atent la însoțitoarea sa. Era neschimbată. În fulgarinul ei plin de pete, cărunță, cu trăsăturile ei fine estompate de murdărie, aceeași bătrână-tânără întâlnită sub faldurile fastuoase ale aurorei boreale. *Lucrurile se petrec ca în povestirea lui Mircea Eliade, La țigănci.*

Timpul e relativ. Să mă instalez în acest prezent, n-am altceva la dispoziție. Dacă asta este maniera lui Wagner de a-mi oferi date despre viitorul cel rău, ce pot să fac!?

— Suntem în 2013, decembrie, nu?

— Da, desigur.

Se gândi să-i ceară fetei anumite amănunte. S-o întrebe, de pildă, de când îl cunoștea. Renunță. O parte din conștiința lui îi spunea că totul este un fel de documentar trăit, foarte sofisticat, imposibil de realizat în epoca lui. *Da, asta este o realitate*

alternativă, unde omul este aruncat, în modul cel mai realist cu putință. Așa ceva am văzut doar în sefeuri. Știam că teoretic este posibil. Iată că se poate și practic. Este ceva analog unei hipnoze. Respectivului i se spun niște lucruri, iar el începe să le trăiască.

Pe drum, mergând încet pe bulevardul pustiu, ticsit de gunoaie, Marisa îi povestește că instituțiile statului nu mai funcționează de ceva vreme. Exista un guvern, după câte auzise. Se instalase la Brașov (!). Acolo era mai bine, nu știa de ce. Se făceau eforturi pentru redresarea economiei și a sistemului comercial. Agricultură tradițională era singura sursă de alimente. Sistemul de import-export nu mai exista.

— Vine câte unul din provincie și ne mai spune ce se petrece, zise Marisa.

— Armata? Poliția? Jandarmeria? Mai funcționează?

— Nu în mod vizibil. Probabil că mai există ceva în acest gen. Cine poate să știe?!

— Și unde mergem?

Marisa își făcu auzit râsul ei cristalin. Lui Cridan, aceste sunete îi plăceau tot mai mult.

— Ai fost vreodată la Sala Polivalentă?

— Ei, cum să nu!?

— Acolo mergem. Ca scriitor, o să ai ce vedea. Acolo își are sediul Stăpânul.

Îl privi pieziș, dintr-odată serioasă, ca și cum s-ar fi temut ca el să nu se supere. Completă grăbit:

— Nu este stăpânul meu, dar așa își spune. Are o formație paramilitară. Sunt înarmați și se luptă cu alte bande. Oficialitățile nu intervin, după câte știu eu. Se luptă pentru sfere de influență. Distribuie și droguri.

— Interesant.

— Când ajungem acolo, te rog să te așezi în genunchi în fața lui și să spui „Să trăiți, Stăpâne!”

Cridan observă că o secvență oarecum asemănătoare se întâmpla într-un roman al lui cu temă postapocaliptică. Și acolo

apărea un mare șef, cu preferință pentru actele de vasalitate umilitoare, ale altora. *Deci viața (sau ce-o fi asta) imită literatura mea! Sau există niște scheme atotputernice? Înseamnă cumva că totul este rodul imaginației mele?*

Stăpânul era un bărbat smolit, la vreo 45 de ani, cu părul și barba negre-păcură. Tronul său se afla pe un pedestal. Cum vremea continua să fie călduroasă, exact ca și cu un an în urmă, omul era îmbrăcat lejer, într-un stil parțial oriental. Purta niște șalvari de mătase verde (ca steagul Profetului, își aminti Cridan relatările despre războaiele domnitorilor români cu turcii). Șalvarii păreau autentici, veniți din apropiata Turcie.

Stăpânul își privea placid supușii, având înfățișarea unui consumator de droguri ușoare, cum ar fi marijuana. În imensa sală se aflau numai câteva femei. Lui Cridan nu-i trebui prea mult timp să observe că tribul respectiv era unul de oameni cu preferințe dosnice, dacă se putea exprima astfel. Ceea ce părea a fi garda pretoriană a Stăpânului erau vreo douăzeci de tineri îmbrăcați sumar, fardați, cu priviri languroase. În fond, efebii erau la fel ca acești băieți, cugetă Cridan. *Dacă nu cumva mă înșală memoria, se lăsau iubiți...* Ochii băieților erau fardați cu artă. Epidermele lor netede erau izbitor de deschise la culoare. Privirile lor se întorceau din când în când spre Stăpân, amintindu-i lui Cridan devotamentul fără margini al unor câini inteligenți. Stăpânul nu părea a le da prea multă atenție.

— Țsta-i un harem, îi spuse Cridan căruntei sale însoțitoare.

— Nu mai vorbi, spuse Marisa, nu prea îngrijorată. Poate să te audă cineva. Mai bine respectă protocolul. Du-te în fața lui și fă cum ți-am spus.

Are dreptate să nu fie speriată. Băieții ăștia nu sunt violenți, prin tradiție. Practicile lor îi efeminează. Deși, cine știe!? Vremurile se schimbă. Poate că acum au devenit și ei mai agresivi. Dacă nu cumva vor să fie învinși de vreun trib de amazoane... Or fi existând și de-astea...

Animat de-o veselie interioară bine stăpânită, Cridan își făcu loc către pedestalul unde se afla cocoțat tronul. Mișcarea lui fu observată de Stăpân. Ochi negri și mari, de hipnotizator, ai acestuia se fixară asupra lui. *O să observe cât de bătrân sunt și n-o să considere că reprezintă vreun pericol pentru tribul lui.*

La o distanță potrivită de pedestal, Cridan, cu capul plecat, nu cumva să-l privească, în mod ireverențios, în ochi pe Stăpân, ingenunche, cu niște mișcări de marionetă stricată, truate. *Ăsta nu trebuie să vadă că de fapt eu nu am probleme cu articulațiile.*

— Să trăiți, Stăpâne!

— Să trăiești și tu, mă! se auzi vocea groasă a șefului de trib. Ce te aduce la noi, bătrâne? Ridică-te! Încet, mă! Să nu-ți faci vreun rău!

Ia te uită ce milos este! Își bate joc de mine. Nicio problemă.

Cridan avu o inspirație subită. Cu capul plecat spuse:

— Mi-am pierdut memoria, Stăpâne! Nu mai știu nici cum mă cheamă.

Ar trebui ca Vanessa să vadă această scenă. În fine, mă prezintă cum crede ea că sunt. Ramolit cât cuprinde. Asta le face plăcere tuturor semenilor, așa este natura omenească.

Stăpânul răsă gros (dacă se putea spune astfel):

— Lasă, bă, că este mai bine așa! Ce să-ți mai încarci mintea cu tot felul de prostii!

Nu se știe prin ce semnale oculte, membrii gărzii personale și oamenii din sală, înțelesesă că este liber la răs. Se auziră niște hohote bine temperate. Efebii reușeau niște tonuri cristaline, de fecioare imaculate. *Bună treabă! Acum toată lumea este mulțumită.*

Stăpânul își reteză brusc răsul. Evident, toți supușii își sistară la rândul lor semnele de veselie. Un efeb neatent continuă să râdă sonor vreme de câteva secunde, pentru ca să amuțească, aruncând o privire de implorare către maestrul și sultanul său. Stăpânul făcu un semn de clemență în direcția lui.

— Poți să te ridici, bă! auzi Cridan glasul înveselitului șef de trib. Ia să te vedem, ești în stare?

În bătrânul scriitor zăcea un histrion. Se ridică cu mari eforturi și cu gemete expresive. *Îi fac fericiți pe oamenii ăștia cumsecade.* Își compuse o față de milog, cu colțurile gurii lăsate cât mai jos posibil și ochii micșorați. Încă puțin și ar fi început să lăcrimeze.

Se apropie cu mișcări smucite de Marisa.

— Acum ce facem? o întrebă în șoaptă.

— Mai stăm puțin și plecăm. Ai fost bun.

Asistară apoi la o scenă destul de picantă. Stăpânul îi făcu un semn cu degetul arătător unuia dintre efebi. Acesta, subțirel, cu chipul iluminat de fericire, chiar de beatitudine, ar fi putut spune Cridan, se apropie de el. Sfios și chemător. Stăpânul îl luă pe genunchi și îl sărută pe gură, apăsător. Mâinile sale negre rătăciră cu voluptate pe coapsele suple ale protejatului său.

Pe drumul de întoarcere, Cridan îi spuse prietenei sale, cu o mutră de om uluit:

— Nu știi ce se întâmplă, dar în ultima vreme dau tot timpul peste minoritari sexuali. Aș fi preferat să văd niște scene mai semnificative din lumea ta. De exemplu, cum se trăiește la țară în ziua de azi.

— Putem să mergem, se arătă dispusă fata. Eventual, cu niște biciclete. Știu de unde putem să luăm așa ceva.

Marisa începu să chicotească, fără motiv aparent.

— Lasă-mă să ghicesc, te rog! Ți-ai amintit de îngenuncherea mea chinuită, da?

— Da. Te pricepi la teatru, după cum văd. După câte am văzut eu, nu ai probleme cu condiția fizică...

— Dragă Marisa, eu am pățit multe la viața mea. Am învățat, printre altele, că este foarte avantajos să pari prost sau bătrân. În aceste două situații, semenii tăi nu te vor mai socoti un con-

curent. Eu sunt destul de bătrân, de altfel. Probabil că sunt și cam prost. Cel puțin, așa scrie într-un calendar thebaic.

Fata îi trecu mâna peste mijloc și se lipi de el.

— Da, ești foarte bătrân... Ce să zic! Ceva de speriat!

— Da, scumpo, da... Viața asta este un lucru foarte curios.

Uite, eu cunosc o fată numită Vanessa...

— Știu, o strigi și în somn...

— Tu semeni cu fata asta, să știi. Destul de mult.

— Da, și?

— Ei bine, îi este frică să mă iubească. Consideră că așa ceva nu se face. Tocmai din pricina vârstei mele. Are nevoie să facă ceea ce vede la televizor. Există acolo cupluri discordante și bătrâni potenți? Nu.

— Ce fel de televizor? Cu baterii? Nu mai există așa ceva, Victor.

Cridan se întrebă ce se va întâmpla dacă îi va spune că vine din trecut. Îl va considera nebun?

Se întâmplă însă că în acest punct amintirile sale atât de vii se întrerupseră, ca și când cineva ar fi intervenit. Trăise un fel de transă absolută, atât de real i se păruse totul. Fusesse o reverie desăvârșită, un vis trăit în stare de semiconștiență. Practic, mai fusesse odată în viitor. Era posibil așa ceva? Se pare că da. Posibilitățile lui Wagner se arătau a fi nesfârșite, în materie de influențare a creierelor umane.

Lui Cridan nu-i rămânea decât să constate amestecul de realitate și ficțiune din viața sa. Stând în continuare întins pe dormeaza sa, ieșit din fluxul amintirilor atât de vii despre o aventură fictivă, se gândi că n-are motive de supărare și cu atât mai puțin de revoltă. În definitiv, acest Wagner s-a adresat cui trebuia. Un ins cu o imaginație mai puțin puternică și, de asemenea, cu o vocație mai mică sau chiar nulă pentru literatură, n-ar fi reușit să digere ce-am trăit eu. S-ar fi dus imediat la psihiatru, fiindcă fluxul de întâmplări neverosimile ar fi devenit tot

mai greu de suportat. Ar fi fost diagnosticat cu delir de imaginație (sau imaginație delirică) și tratat în consecință.

Pe de altă parte, raționă Cridan, mi se oferă pe tavă material pentru un roman. Un al doilea subiect bun. Primul este un *re-make* după *Faust*. Păcat că nu voi avea ocazia să-l scriu pe niciunul dintre ele. Cu toate acestea, începu el să vorbească cu voce tare, Wagner a greșit într-o anumită privință. Corect ar fi fost să-mi arate, într-un fel sau altul cum ar arăta lumea după ce eu și comilitonii mei ne vom sacrifica.

19

Rondo: Tempo di menuetto

Ultimul act al tragicomediei cu două personaje se petrece la Brașov, în ziua de 31 ianuarie 2010. În contabilitatea noastră bizară mai sunt restante încă două acuplări. Vanessa se oferă să mă viziteze, în scopul realizării lor.

Este seară, nu prea frig. Zăpada destul de mare de pe străzi și trotuare s-a transformat într-o pastă murdară, un fel de înghețată imundă aflată în curs de topire. Trenul are ceva întârziere, ca de obicei. Am de așteptat. O sun pe telefonul mobil. Pare de-a binelea indispusă:

— Mai fac acest efort, îmi spune. Ultimul.

— Da, ultimul. Desigur.

În gară, urmărind-o cum cum se apropie de mine cu mersul ei de conchistador, observ că iritarea scrisă pe fața ei îngustă ei este parcă mai accentuată decât altă dată. Nemulțumirea ei fără obiect precis continuă și după ce ajungem acasă la mine. Ce-ar avea de spus Wagner despre asta? Numai iubire nu este...

M-am străduit să curăț cât mai bine apartamentul. Mai ales baia și bucătăria. Știu că Vanessa pune mare preț pe curățenie. Am cumpărat două băuturi; șampanie Asti Martini și vin de

Porto, o varietate pentru desert. Înaintea vizitei ei mitice de șase zile din 2009, mi-a spus că acestea sunt băuturile ei preferate. Atunci am trăit niște delicii în plus, umblând în căutarea unor cupe pentru șampanie și a unor pahare potrivite pentru vin. După ce a venit, am aflat că bea cel mult o înghițitură. Îi este frică să nu se îmbete și să-și piardă controlul.

Are un zâmbet palid, atunci când îi spun de cele două băuturi, din nou disponibile.

— Vrei să încheiem simetric lucrurile, spune.

— Da, scumpo, da. Așa vreau.

Am pregătit și niște gustări, cu îndoiala că nu sunt cele mai potrivite în raport cu băuturile respective. Vanessa le apreciază, mănâncă zdravăn.

Bea și puțină șampanie.

— O să beau și vin, mai încolo.

În continuare, deși nu ne-am mai văzut de aproape o lună de zile, ne comportăm ca și cum am fi niște amanți vechi, capabili să se înțeleagă aproape fără cuvinte. Tăcerea intimității. Da, este o expresie corectă. Aranjăm împreună așternuturile din cele două paturi. Apoi ne instalăm într-unul dintre ele, al meu. Înainte de-a se dezbrăca, Vanessa nu mă mai ceartă, de data aceasta, nu-mi mai reproșează situația intolerabilă unde am adus-o. Văd, în schimb, o anumită tristețe pe fața ei de fată frumoasă. Simt că așteaptă cu aviditate s-o ating, deși în stilul ei, al discreției absolute, n-o arată. Este imposibil să mă înșel.

Fără nicio vorbă, se întoarce. Pot să-i mângâi spatele și umerii de fetiță, fesele de femeie, picioarele perfecte, interminabil de lungi, de zeiță.

Îmi amintesc un episod de la Hotel Astoria, semnificativ pentru potrivirea obiectivă dintre noi doi. Când repriza de mângâieri și de conversație se apropie de sfârșit, deși pare interminabilă, iar picioarele ei magnifice se despart, parcă independent de voința ei, trebuie să ocup o anumită poziție. Spun, cu vocea unui om nemulțumit:

— Ai picioarele prea lungi, ce naiba! Mă încurc în ele!

Nu ezită nici măcar o fracțiune de secundă, înainte de a se amuza. Zice, cu un chicotit scurt:

— Lasă că nu sunt atât de lungi!

Am avut și avem același cod umoristic. Mă repet, spunând asta.

Înapoi în prezent, în Brașov.

Vanessa nu scoate niciun sunet, dar simt că o vibrație misterioasă este stârnită de atingerile noastre. Plăcerea mută ne stăpânește pe amândoi. Mi-ar pica probabil bine să scot vreun suspin de plăcere. Vanessa mi-a interzis însă orice sunet, iar eu sunt un idolatru ascultător.

Respectăm și cealaltă parte a protocolului stabilit în mod spontan în cele șase luni de când întâlnim. Vanessa adoră să discute, eu, la fel. Poate la fel de mult pe cât ne place să ne atingem. Drept urmare, reușim să le facem pe amândouă, simultan! Înseamnă asta că mângâierile mele sunt superficiale, mecanice? Nicidecum!

Îi povestesc cum o văd în camerele *single* de la Astoria. Goală, luminoasă, netedă, perfectă, se apleacă pentru a lua ceva din sacoșa ei de tip militar. O văd cum se ivește dinspre baie, o fată goală, cu o figură severă, vine lângă mine și atunci când trupurile ni se ating știm amândoi că este OK. Dincolo de vorbele despre bătrânețe, mod rațional de-a trăi, înfrângere rezonabilă a pornirilor cărnii se află un adevăr simplu: ne facem bine unul altuia, suntem capabili să ne opunem entropiei. Nu este puțin lucru. O mai văd cum intră în holul de la Astoria, unde o aștept, atât de supărată pe mine și pe viață, considerându-se o mare nedreptățită, pentru ca după vreo trei sau patru ore să plece mult înseninată, reușind chiar, la despărțire, să-mi ofere un zâmbet scurt, neprețuit pentru mine.

— Am un proiect de roman, îi spun.

— Despre mine?

— Da, desigur. O să am o ocupație când nu ne vom mai vedea.
Îi explic cum trăirea se estetizează, devine literatură. Iar ea, Vanessa se transformă dintr-o fată reală într-un personaj.

— Este un fel de terapie prin cuvinte.

— Interesant. Terapie pentru ce? Că doar nu ești bolnav.

— Este o suferință, scumpo. Tu ești tare de tot. Eu nu sunt atât de tare.

— Hm!

— Ia spune, o întreb cu o voce neutră, știi ce-o să-mi lipsească cel mai mult?

— Da. Că n-o să mai poți să mă atingi. Ai putea să te lipsești de futut, dacă ai putea să mă atingi.

Ce să mai zic? M-a citit. Nu știu dacă este genială, dar foarte deșteaptă este cu siguranță.

Într-adevăr, ideea că n-o voi mai putea atinge îmi dă o suferință vie, tăioasă, surprinzătoare. Dacă spiritele venite printre cei iubiți în existența materială, încă vii, sunt capabile să sufere, atunci ceva asemănător trebuie să simtă.

— Nu-mi spui de roman?

— Ba da. Ar urma să folosesc ideea din *Faust*. Un om în vârstă, inițiat în treburi ezoterice, vrea tinerețea. Un trimis din altă lume îl ajută.

— Oho! Diavolul, *in person*?

— Acela, să-l numim Alien, o face pe fată să-l iubească un pic. O vreme, fata îl vede ca pe un bărbat, nu ca pe un moș.

Îi povestesc Vanessei ce face personajul:

— Pleacă dis-de-dimineață la gară și ia trenul spre București. Pe la Chitila, începe să se simtă în al nouălea cer. Nu simte nicio oboseală, deși s-a trezit din somn pe la ora patru. Este odihnit și bine dispus. Hotel Astoria. Urmează ce urmează. Seara, din nou în tren, încă și mai bine dispus, zero epuizare. Noaptea doarme profund. Ar fi echivalentul unei regăsiri a tinereții.

— Țta ești tu.

— Oarecum. Fata este la început nesigură de ea însăși. Devine o tânără femeie decisă. Nu doar futaiurile îi fac bine. Asta ar fi prea simplu. O ajută și admirația sinceră a bărbatului. Lucrează și magia atingerii. Este lucrătura lui Wagner, dar numai parțial. Astrologia spune că există o potrivire profundă între cei doi.

— Da, posibil. Cine-i Wagner?

— O să-ți povestesc mai încolo.

Îi mai spun despre fereastra magică. În continuare, nu știu dacă am inventat-o eu sau mi-a vorbit Ursula despre ea. În timp ce vorbesc, mâna mea stângă continuă să rățăcească pe corpul ei. Deși cuvintele ar trebui să ne scoată din sfera simțurilor, nu se întâmplă așa. Ceva se acumulează fără încetare.

— Deci omul întinerește, pentru o vreme, numai în sensul că ea nu-l mai percepe ca pe un bătrân.

— Da, poate că a fost așa ceva, spune Vanessa, cu o voce aproape imperceptibil răgușită.

S-a excitat și ea, nu se mai poate stăpâni în mod perfect.

— Să-ți spun acum despre fată, mă fac eu că nu observ. Personajul din roman.

— Da.

— Are vocația de-a da ordine și de-a fi ascultată. Dorește cu disperare să fie admirată, să se afle în centrul atenției. Pentru ea, savoarea vieții nu vine prin simțuri, ci prin satisfacții ținând de vanitate.

— Hm!

— Vanitatea își subordonează simțurile. Ba chiar le disprețuiește.

— Ei, chiar așa!?

— Ceva în acest gen. Fata este originală, dar și banală. Un paradox. Drept urmare, are cel puțin două viitoruri, la fel de posibile. Poate să ajungă artistă cunoscută sau proprietară a

unei galerii de artă, dar nicio carieră de bună soție nu este exclusă. De fapt, este în stare să reușească în amândouă domeniile. Logica internă a romanului ar duce către una dintre aceste continuări. Fata este contradictorie. Explicația s-ar afla și în două aspecte din horoscopul ei. Mai întâi, cuadratura lui Marte cu Jupiter. Așa ceva îl face pe om dogmatic, dar și rebel, nesăbuit și capricios. Apoi în opoziția dintre Jupiter și Saturn. Asta înseamnă egoism și afirmare dificilă.

— Hm!

— Nu suntem obligați să luăm în serios chestiile acestea.

Cu un gest aproape imperceptibil, îi semnalez că ar fi bine să se întoarcă pe spate. Pricepe imediat ce-i transmit, de parcă Wagner ar fi înzestrat-o cu darul telepatiei. Când îi văd sânii de zeiță și apoi îi ating, simt un paroxism periculos. Imediat apoi, trăiesc o spaimă venită din senin, ca un leșin ultrascurt. Este ultima oară când o văd! Este posibil așa ceva?

— Da, domnilor, îmi răspund cu glas tare, cu tonul din bancurile cu Radio Erevan, este posibil.

— Ce anume?

— Să ne despărțim.

Vanessa tace. Ar fi poate momentul să facem acel lucru în mod evident plăcut pentru amândoi. Nu, nu încă. Voi prelungi la nesfârșit preliminariile.

În timp ce-i ocolesc sfârcurile de mărgean cu mângâieri aproape imateriale, vine vorba despre astrologie, specialitatea mea. La început mă privea cu ironie, atunci când aduceam vorba despre așa ceva. Ulterior însă, după ce i-am spus ce ascund niște persoane apropiate ei, niciodată întâlnite de mine, a devenit mai atentă. Poate că este ceva și cu astrologia asta, a spus.

— Ai niște aspecte mai speciale în horoscop, îi spun.

— De exemplu...

— Unele ți le-am spus deja. Ești foarte vanitoasă, te porți într-un mod excesiv în societate. Explicația este opoziția

Jupiter-Uranus. Tendințe periculoase spre franchețe brutală, nervozitate, încăpățănare, neîncredere în oameni, dusă până la paranoia. Prietenii se pot retrage. Bine, astea sunt tendințe.

Vorbind, o mângâi în continuare. Este o consultație de astrologie nu tocmai ortodoxă.

— Ar mai fi și conjuncția Uranus-Saturn. Comportament greu de suportat pentru alții, tensiune nervoasă, dificultăți de concentrare, tendință de-a distruge situații favorabile, risipă sterilă de energie.

— Dar omul nu poate să facă ce vrea el? Totul este scris de dinainte?

— Ba poate, Vanessa, sigur că poate. Țsta este liberul arbitru. Unii spun că predestinarea poate fi învinsă.

Nimeni nu mai vorbește o vreme. Corpul ei fin vibrează abia simțit, dacă nu cumva este o iluzie a mea. Orgoliul (sau vanitatea) o împiedică să recunoască faptul că ar dori un anumit lucru. Cu mine, nu cu altcineva.

— Mai sunt niște indicii venind din alte direcții. Punându-le cap la cap, am ajuns la o concluzie destul de curioasă.

Nu spune nimic, stă cu ochii închiși. Mă întreb dacă mai aude ce spun. Când mâna mea coboară pe pântecul ei de sidef, mângâind cu evlavie, își desface picioarele, parcă fără să vrea. Buzele ei magnifice sunt mai mărite decât le-am văzut vreodată. Nu mai putem amâna.

Urmează ce urmează. Durează o eternitate, reprizele ei de contracții patetice nu se mai sfârșesc. În perioada Hotel Astoria mi-a spus de câteva ori că-i este silă de mine și în același timp de corpul ei trădător. Cuvintele...

După o vreme, revenim la discuția noastră. Ochii ei magnifici mă privesc cu o anumită uimire. Pare cu adevărat interesată de ceea ce îi spun.

— Din forma feței rezultă că ai putea fi o soție foarte bună și o mamă devotată. Se vede și o tendință spre dogmatism.

Asta o ai, cred că recunoști... Abordezi viața rațional, după reguli precise. Ești dominată de frică și de loialitate. Nu trădezi, nu îndrăznești.

— Asta da.

— Problema este că ai o natură duală. Contradictorie.

— Cum?

— Pe de o parte, ai o vocație de soție bună, pe de alta, ești o curtezană înăscută.

— Ha!

Am învățat că acest chicotit exprimă satisfacția.

— Trecerea de la una la alta este dificilă, pentru tine, dar și pentru alții. Naturile duale sunt dificile. Oamenii vor lucruri clare și univoce. Nu este și cazul meu, eu savurez contradicțiile tale. Le consider o operă de artă vie.

Pe figura nobilă a Vanesei se amestecă în mod bizar relaxarea femeii îndestulate și curiozitatea intelectuală a studentei cu vocație.

— Ce face o curtezană?

— Păi, ce să facă... În primul rând, schimbă des bărbații. Îi face fericiți și apoi îi părăsește. Le dă explicații foarte logice, în niciun caz nu-i tratează inelegant.

— Ha!

— Ai o înclinație naturală, excelentă, pentru relații cu oameni bine situați socialmente. Este dezastruos să ai treabă cu oameni de proastă calitate. Nu vei face o asemenea greșală. Te și plictisești repede, semn că ești o curtezană pur sânge.

— Corect.

— Dar ești și bizară. De exemplu, refuzi câteva zeci de mii de euro de la mine. Este o adevărată performanță. O fată-standard din ziua de azi nu face așa. Ia liniștită banii și apoi își vede de treabă. Oricum, eu sunt în alt oraș. Relația n-are cum să dureze prea mult. Ce mai contează câteva întâlniri, din moment ce precedentele n-au fost deloc neplăcute?

Vanessa are un gest de agasare.

— Bine, bine, facem cum zici tu. Chestia asta este scrisă în horoscop, lucru curios. Ai Luna în casa a II-a, în Fecioară. Mai puțin bine aspectată, Luna îi induce ciudata înclinare de-a refuza banii oferiți de alții! Oricum, nu vei duce lipsă de bani în viața ta.

Mai vine vorba despre faptul că îi place să le provoace suferințe bărbaților. Sadismul femeii fatale ar explica această atitudine. Mai există așa ceva? Femei fatale?

Vanessa ascultă cu mare atenție. Fata asta are o curiozitate intelectuală reală.

— Bărbatul postmodern, în războiul iubirii – un luptător dintr-o trupă de comando. Are o mare mobilitate psihică. N-are treabă cu suferințele tradiționale. O femeie îl părăsește? Atâta pagubă! Nu se sinucide, precum tânărul Werther. Merge la concurență, adică la o altă femeie. Părăsirea partenerului s-a banalizat. În romanul meu este o iubire retro. Drumurile la București... Schimbarea modului de viață... Amenajările din locuință... Plus altele... Așa ceva nu se mai face într-o vreme postmodernă, când cuvântul de ordine este obținerea propriei comodități. Personajul feminin vede în aceste eforturi semnul perversității și al disperării. Ea spune că sunt faptele unui bătrân nebun, doritor să mai guste din plăcerile vieții, *une fois de plus*. Bărbatul spune că ea practică dogmatismul îngeresc, pune etichete, cu nevinovăție. El crede că a fost o iubire în stil retro, fără nicio legătură cu sexul sportiv, neangajant. Nepotrivită, dar iubire.

20 Un e-mail de la Wagner

Într-o epocă a comunicării instantanee, din ciorba compozită a existenței lui Cridan nu putuse să lipsească emailul, mesa-

jul primit prin Internet. Wagner, cu posibilitățile lui nesfârșite, își dăduse seama că Victor era contrariat cu privire la atitudinea Vanessei. Iubirea, promisă prin contractul lor ciudat, nu era tocmai realizată, conchisese acesta.

Wagner știa, se pare: Cridan este sensibil la argumente logice, chiar sofistice. Asta fiindcă îi plăceau dezbaterile de tip avocațesc. Dacă i se argumenta destul de bine că nu are dreptate, era imediat de acord să renunțe la părerea lui.

Drept urmare, Cridan primise un mesaj destul de lung, într-o română impecabilă, fără semne diacritice. Când văzuse cine îi scrie, bătrânul scriitor din Brașov începuse să râdă. *La posibilitățile lui, putea să mă contacteze telepatic. Ce se mai încurcă așa, cu mesaje? Sau să vină personal. După câte am eu impresia, călătoriile nu sunt nicio problemă pentru el.*

Dintr-o deformare profesională, începuse să analizeze stilul mesajului. Cum scrisese acest Wagner? Nu era nimic special. *Ăsta ar fi bun de redactor într-o redacție de televiziune. Uite cât de impersonal este. Știrea nudă și atât. Nu vine cu păreri personale. În cutare loc s-a întâmplat cutare eveniment.*

Vanessa este o persoană contradictorie, scrisese Wagner. *Pe asta o știi. Noi nu schimbăm felul de-a fi al oamenilor. Operăm doar mici ajustări. Ea a avut momente când te-a iubit și ți-a dovedit-o. Credem că este suficient. Noi nu înțelegem iubirea voastră, dar știm cum se manifestă oamenii îndrăgostiți. În cazul tău și al Vanessei considerăm că au fost îndeplinite condițiile respective.*

Cridan remarcase imensul umor involuntar al mesajului trimis de Wagner. Da, ai dreptate, ar fi putut să-i spună celui venit de cine mai știe unde. *A pus-o cu mine, deci mă iubește... Doamne, Dumnezeule, cât de derizorii pot părea uneori lucrurile omenești! Mă întreb cum se înmulțesc ei, semenii lui Wagner. Cine știe ce fel de sciziparitate bizară funcționează...*

În mesaj existase și ceva realmente interesant, îmbucurător pentru maximalistul Cridan. Prin mijloacele lui inuman de

perfecționate, Wagner constatasese că între cei doi pământeni, atât de nepotrivii pentru o relație amoroasă, se născuse o tensiune posibilă doar în cazul unei implicări afective deosebite. Această tensiune apare doar când oamenii se iubesc, scrisese el. Deci a fost așa ceva, își spusese Cridan, extrem de satisfăcut. Numai prin atingerea acestei stări intensive devii capabil să participi la acțiunea grupului respectiv, continuase Wagner. *Lucrurile se leagă. Adevărul este că în ultimii treizeci de ani nu cred că m-am mai simțit vreodată atât de bine. Probabil că așa se simte în mod normal un om la douăzeci de ani. El trăiește zilnic sentimentul de preaplin, dar nu știe că există și altfel de stări... Ceneștea lui este perfectă și rămâne așa un număr de ani.*

Bine, dar dacă totul a fost ceva subiectiv? se întrebase Cridan. Dacă de fapt ei i-a fost silă de mine tot timpul, așa cum mi-a spus de atâtea ori, cu glasul ei capabil să mă delecteze chiar dacă m-ar fi anunțat că urmează să mor peste o oră? Atunci? *Nu dom'le, dacă Wagner o spune, înseamnă că sentimentul a fost reciproc.*

Cridan avusese o noapte foarte bună. Dormise adânc, fără să se trezească măcar o singură dată. Așa mai dormise doar după câte o călătorie la București, unde o întâlneau pe Vanessa. Nevoia lui prostească de autenticitate (formularea îi aparținea) fusese satisfăcută.

21 Finale: Molto Allegro

Este noapte târziu, dar niciunul dintre noi nu dă semne că ar fi obosit. Ultima noastră întâlnire merită să fie prelungită.

Lucrurile încep să se repete, de la o vreme. Încep din nou s-o mângâi. La început, cu mișcări absente de om distrat. Repede însă am din nou sentimentul că aceste atingeri sunt esen-

țiale. Telepatic sau cine știe cum, ea pare a simți același lucru. Asta dacă nu cumva toată impresia mea de reciprocitate este simpla fantasmă a unui ins în vârstă.

Îi vorbesc, mă prevalez de bizara noastră capacitate de-a comunica simultan, pe două canale aparent incompatibile.

— Să-ți mai spun ceva despre proiectul meu de roman, dacă vrei.

— Da. Îmi place.

— Titlul ar fi *Curtezana onestă și astrologul*. Cu o aluzie la Veneția de altădată, la Veronica Franco, dispărută în 1591, la 45 de ani... În Veneția renașcentistă, „*cortigiana onesta*” are un anumit prestigiu, ca acela al gheșelor. Curtezanele sunt nurlii, dar și inteligente. Cultivate. Știu să converseze. Participă la intrigă politice. Seamănă oarecum cu prostituatele de lux, de azi.

— Alea erau cultivate. Am văzut pe net. Astea de azi nu prea sunt.

— Corect. Sunt și excepții.

— Da?

— Una din Londra a terminat filologia și a scris o carte despre meseria ei. A avut succes. Oricum, îmi plac mai mult cele din vechime...

Îi povestesc că în vechea Veneție exista și „*cortigiana di lume*”, „femeia de stradă”.

— Asta este o prostituată obișnuită. Își agață clienții *semplice*, în spații publice, de preferință lângă podul Rialto. Îi rezolvă rapid, fără garnituri umaniste.

— *Semplice* înseamnă simplu?

— Da, scumpo, da.

Când schimbăm aceste replici, Vanessa stă pe spate. Mă privește cu seriozitate. Doar gura ei cu buze mărite pare a-mi spune că mângâierile mele lente, nesfârșite, îi trezesc niște senzații capabile să se acumuleze. Ce simple sunt toate când un bărbat și o femeie se plac! Desigur, ei îi este silă de mine. Corpul ei are însă viața lui independentă. Vanessa spune:

— Știi că unele studente o fac?

— Ca un *second job*?

— Da.

— Știu. Și unele mame de familie o fac uneori, fără prea mare gălăgie. De altfel, în cea mai suavă căsătorie... Un pic de profesionalism... Nu strică...

Un timp destul de lung, nu mai vorbim. O mângâi în neștire, cu sentimentul foarte net că îndeplinesc un ritual esențial. Cine și-ar fi putut închipui vreodată că atingerea unei femei poate fi atât de plăcută? Prin minte mea aleargă imaginile unor femei frumoase, goale, superbe. Cândva le-am atins și pe ele. Nu, nu se poate compara cu nimic din trecut ceea ce simt acum.

Iarăși, în vocea Vanesei o răgușeală abia perceptibilă, semn de emoție:

— Nu mai spui nimic?

— Mă gândesc la acel roman. Fata are o structură duală. Două suflete sălășluiesc în pieptul meu, spune Goethe, în *Faust*. Astfel se explică inaptitudinea ei pentru iubire.

— Ei! Chiar așa?

— O inaptitudine relativă, scumpo... Ea este dispusă să iubească, dar într-un mod raționalizat.

— Se poate așa ceva?

— Se pare că da. Ea vrea iubiri domesticite, rezonabile.

— Iubiri domesticite! Îmi place expresia asta.

Vanessa îmi povestește apoi cum a pus-o (excelentă expresie!) cu N., dar nu l-a iubit. L-a părăsit, fiindcă nu este suficient de inteligent.

O întrerup;

— L-ai părăsit, fiindcă nu este un om de succes. Așa zic eu.

Mă privește ținută, fără să răspundă.

— Să știi că asta nu e teoria mea. Horoscopul tău spune așa ceva. N-ai treabă cu relațiile studentești, bazate pe prefe-rință pură, adică pe iubire sau măcar pe atracție fizică. În horoscopul

tău, planetele se îmbulzesc în casa a II-a, a banilor. Nu sunt admise iubiri fără legătură cu scopul strategic: obținerea rapidă a unei poziții sociale importante. Vrei o notorietate rapidă.

Nu se supără. Cumpănește ce am spus. Răspunde după o vreme:

— Este ceva rău în asta? Nu cred.

— Evident că nu. Numai că trebuie să fii atentă la o contradicție. Ți-am mai spus. Orgoliul te obligă să faci totul singură. Atunci? Drept urmare, vei refuza ajutorul unor inși influenți. De bani, nu mai spun...

Ar fi în stare să mă asculte la infinit câtă vreme vorbesc despre ea. Iar eu sunt capabil s-o analizez la nesfârșit. Mă interesează foarte mult persoana ei.

Îi spun că și vocația ei de curtezană modernă este contradictorie. Știe din instinct să-i ia pe bărbați (și probabil pe femei), dar deține și un potențial de excentricitate și de obsesie (conjuncția dintre Uranus și Neptun). Este realmente carismatică, dar și aducătoare de disconfort psihic pentru ceilalți. Are, printre altele, darul de a-i îndepărta pe oameni din preajma ei. Cineva trebuie să aibă nervi de oțel pentru a-i suporta mai multă vreme complexul de superioritate.

— Cei mai mulți oameni au suflete de sclavi, dragă Vanessa, dar rareori își dau seama de asta. Tu ai nevoie de slugi devotate. Așa ceva este greu de găsit în ziua de azi. Ai o vocație de curtezană, dar nu ești suficient de abilă. Deocamdată ai atuul tinereții. Ce te faci când nu vei mai fi o prospătură? Sinceritățile tale dure... Pică greu la stomac... Te vor flata până când știm noi ce și apoi vor dispărea...

— Să-i ia naiba pe ăștia!

— Sunt de acord.

— Uite, eu te mângâi acum și...

Are unul dintre puținele ei zâmbete luminoase, depline:

— Da, înțeleg.

Îi mai vorbesc despre problema ei principală: frica. Se teme și de trăirea profundă a actului sexual. Îi este teamă să se atașeze de cineva. Se teme să iubească.

— Ai și tu dreptate, adaug. Iubirea este poate un lux în ziua de azi.

Profilul ei psihic este favorabil. O curtezană nu-și poate permite să trăiască prea intens apropierea de fiecare nou partener. Ar fi ceva foarte obositor și chiar periculos.

— O să fii o artistă a despărțirilor, *ma petite*.

Are un râs scurt.

— Poate că da.

Deși se pare că discuțiile despre felul ei de-a fi ar trebui înlocuite prin altceva, prelungesc așteptarea. Vin cu niște explicații psihiatrice. Nu știu dacă le mai ascultă.

— Se pare că ai hipohedonia...

Are vocea unuia tocmai trezit dintr-o reverie:

— Ce-i aia?

— I se mai spune și hiposexualism. Este o capacitate redusă de a trăi plăcerea.

— Aha! Adică nu prea-mi place să mă fut?

În gura ei, expresia frustă sună absolut nevinovat. De parcă un înger ar cita un cuvânt folosit de muritori.

— Așa ceva... Ar fi o varietate de hipoestezie tactilă.

— Umbli la termeni speciali...

— Niște biete cuvinte... Înseamnă că tu ai o diminuare a percepțiilor obținute prin simțul pipăitului. Și probabil prin celelalte simțuri. În schimb, ai o preponderență a dialogului interior. Reflectezi mult și cel mai adesea rațiunea învinge pasiunea. Treci totul în cuvinte. Te pricepi să comentezi situațiile dificile, dar în tine apar frâne puternice atunci când este să trăiești momentele plăcute ale vieții. Ar fi de dorit să ai mai mare încredere în simțurile tale.

— Interesant. Tu, în schimb, ești exact invers. Mori de plăcere când mă atingi.

Spune cele de mai sus cu falsă indiferență. Cel puțin aceasta este impresia mea. Sunt mândru de inteligența ei.

— Da, ai dreptate, scumpo. Se numește hiperestezie tactilă. Nu pricep de ce tot spui că nu ești destul de deșteaptă. Eu cred că ești foarte inteligentă. Numai Dumnezeu știe de ce nu ți-ai dat drumul încă.

— Înseamnă că ai și hiperhedonie.

— Da, spre rușinea mea. În loc să fiu terminat, uite ce...

Din nou, despre vocația ei de curtezană. Relativa ei insensibilitate sexuală este aur curat pentru o femeie născută spre a-i face fericiți și a-i folosi pe bărbați. Favorabilă este și mica importanță acordată de ea actului sexual. Numai cine vede astfel lucrurile poate utiliza cu sânge rece faptul că bărbații, inclusiv cei de succes, sunt în stare de multe pentru a se apropia de o femeie frumoasă.

Mă ascultă cu atenție.

— Dacă vei reuși să-ți depășești orgoliul, bărbații îți vor mânca din palmă și se vor gudura la picioarele tale perfecte.

Apropo de asta, ce spune tipologia chineză tradițională despre fața Vanessei? Buzele ei minunate, groase, senzuale promit relații cu oameni bine situați, precum și o ușurință naturală a abordării acestora. Ochii apropiați prevestesc însă un mod dogmatic și pesimist de-a vedea lucrurile, precum și o vocație de subaltern! Blasfemie! Cum? Marea Vanessa, subalternă? Niciodată. Nu este decât o altă contradicție. Una dintre multele aflate în personalitatea ei. Va avea de luptat.

— Deocamdată ești în stadiul de eboșă. Viitorii săi parteneri vor simți însă pe pielea lor forța ta agresivă. Vor avea nevoie de multă inteligență pentru a se adapta acestui stil al hărțuirii fără de sfârșit, întrerupt, în mod miraculos, în pat... Asta este geniul tău. Te vei dovedi supradotată și în artele vizualului? Poate că da. În relațiile amoroase cu bărbații (și cu femeile) ești însă superlativă, în mod sigur.

Mă ascultă cu multă atenție, încruntată. Cântărește fiecare cuvânt spus de mine.

— Ai mari calități. Rămâne de văzut în ce măsură propriul orgoliu îți va băga bețe în roate. Pentru succes trebuie inteligență, dar mai ales vitalitate. Să nu uităm nici norocul. În cazul tău, este, cu carul. Mai este și carisma, reală. Ai și o vitalitate situată peste medie? Poate că da. Vei pricepe rolul compromisiului în rețeta succesului? Vocația de curtezană pare a fi cel mai sigur filon.

Vorbăria mea nu ne-a împiedicat să fim tot mai aproape de o anumită acțiune. Pe la trei noaptea, într-un mod probabil plictisitor pentru un privitor neimplicat, Vanessa își desface din nou picioarele, fără motiv, exact cum a mai făcut-o cu vreo câteva ore mai înainte. În cameră este un întuneric superficial, diluat, ca să spun așa, de un felinar din fața blocului. Picioarele ei adorate luminează vag.

Urmează ce urmează. Se scurge o nouă eternitate. Ce să mai spun? Miracolul implorat de mine lui Dumnezeu (poate mi-am făcut păcate, rostind o asemenea cerere) s-a împlinit cu asupra de măsură. Am trăit lângă Vanessa cu o asemenea intensitate, încât pot spune că sunt un bărbat perfect realizat. Mai mult decât atât este de neconceput. Sună probabil retoric ce spun. Acesta este însă adevărul meu.

Înainte de-a ne culca, mâncăm. Suntem înfometați. Acest capitol de proză ni se pare foarte potrivit în context.

A doua zi ne trezim pe la ora unsprezece. Vanessa este strălucitor de frumoasă, iar eu, prin nu se știe ce paradox psihosomatic, nu arăt deloc descompus, am o culoare foarte bună. Am dormit profund. Trebuie doar să mă bărbieresc și să fac un duș. După aceste manevre, intru în camera fostei mele iubite. Este într-adevăr fostă, fiindcă numărul prescris de acte sexuale a fost realizat. O trezesc, mângâindu-i ușor mâna de madonă. Își deschide larg ochii ei verzi, dovadă vie a tezei corecte că Dumnezeu a sădit perfecțiunea în femeie. Zâmbește abia vizibil.

Știu că ne gândim amândoi la același lucru. Da, am mai putea s-o facem o dată. Dar nu, mă mulțumesc să-i sărut palma, pentru ultima dată. Îmi face loc lângă ea, în pat. Intru, în calitate de prieten și sfătuitor. Lumina soarelui a anulat orice conotație sexuală din relația noastră.

— Am câteva sugestii pentru tine, Vanessa? Ești dispusă să le asculți?

— Da.

— Să analizezi cu atenția relația cu mine, te rog. Vei înțelege multe despre bărbații trecuți de o anumită vârstă. În viitor vei avea nevoie de bărbați mai copti, ca să spun așa.

A învățat cu mine, în șase luni de zile, mai mult decât ar fi făcut-o în cinci ani, experimentând cu băieți din generația ei. Printre altele, a aflat că un bărbat la cincizeci de ani nu este defel prea bătrân. Bărbații socialmente puternici, semnificativi pentru ea, au de regulă o asemenea vârstă. Ei dețin posibilități financiare, precum și calitatea de-a aprecia cum se cuvine frumusețea feminină. Pare cert, următoarele ei relații nu vor fi cu oameni prea tineri.

A mai aflat, apoi, de ce este capabil un ins îndrăgostit. O lecție importantă despre limite și despre posibilitățile unui om conectat la misterioasa, enorma forță a iubirii. Datorită structurii ei psihice, nu a apreciat iubirea în sine, deși după alte standarde este bunul suprem. A întrevăzut însă valoarea ei de schimb. A observat că un sentiment demodat, devenit ceva de domeniul filmelor romantice de la televizor, poate muta munții din loc. Printre instrumentele ei de chirurg lucid, având ca domeniu de activitate psihologia partenerilor de ambe sexe, va figura și această revelație. Va ști s-o folosească, atunci când va fi cazul.

Presupun că relația cu mine i-a întărit și feminismul latent. Un anumit dispreț pentru bărbați, ca specie, s-a consolidat în conștiința ei. În ultimele ei mesaje către mine apar destul de

multe expresii ale indignării. Poate că s-a aliniat deja la convingerea că „bărbații sunt niște porci” (o idee ieftină). Poate că până și mie, idolatrul ei, reușește să-mi lipsească această etichetă. Rezultatul cel mai previzibil al acestei atitudini este întoarcerea la lesbianism. Ghicind în cărțile de tarot sau cu ajutorul minunatei cărți a schimbărilor, *Yi Jing*, o văd alături de o femeie. Cum este născută într-o zodie masculină, nevoia ei de tandrețe subalternă ar putea fi satisfăcută cel mai bine de o femeie.

Din senin, aduc vorba despre acest capitol delicat:

— Am pățit ceva ciudat când eram student. Un episod cu niște lesbiene. Vrei să-ți spun?

— Da.

Nu mă ascultă doar din politețe, o interesează realmente. O cunosc destul de bine.

— Lumea acestor femei este destul de dură, în ciuda aparențelor. În mod indirect, am cunoscut-o. Eram student la filologie. M-am îndrăgostit de o studentă de la chimie industrială, frumoasa Gabi. I-am făcut curte în stil retro. Cunoști maniera asta... În loc să trec la propuneri directe, s-o obțin sau nu... O mie de preliminarii romantice... Scrisori, flori... Ea, inaccesibilă, deși eu aveam șarmul meu. La o petrecere, am văzut-o în compania unei femei masculinizate. Nu numai prin îmbrăcăminte. Respectiva avea un aspect de ființă dură, inclusiv mustață. Nu una de bărbat, dar o mustață. Frumoasa, feminina Gabi se gudura literalmente pe lângă ea. Obțineam niște gesturi posesive, înțelese de mine doar ulterior. La vreo doi sau trei ani după terminarea facultății, am aflat că Gabi a murit, ucisă cu cianură de potasiu de amanta ei! Sunt pasiuni mari, în domeniu. Este bine să fii atentă.

Tace. Nu mi-a spus nicio vorbă despre relația ei cu Emilia. Mi-a povestit, în schimb, cu multe amănunte, ce a făcut și a dres cu N., băiatul cu peyronie.

Mă uit pe furiș la fața ei nobilă. Pare un pic stânjenită, dar nu cine știe cât. În ziua de azi, când mass-media prezintă pe

bandă rulantă homosexuali și lesbiene, omul obișnuit se consideră acoperit, ca să spun așa. Nu m-aș mira ca numărul minoritarilor sexuali să se mărească, prin imitație.

— Nu mă întrebi de ce-ți spun povestea cu lesbienele?

— Ba da. De ce?

— Te-am văzut cu Emilia.

Indignare combinată cu dispreț:

— M-ai văzut, pe naiba!

— Vanessa, știu că tu nu minți. Dă-mi voie și mie să nu te mint. Am fost în Drumul Taberei, la Emilia acasă. V-am văzut. Știu și că v-ați despărțit, în apartamentul ăla dichisit de lângă Piața Romană.

Sprâncenele ei minunat desenate se ridică mai sus ca niciodată. Buzele i se rotunjesc. De fapt, scumpa mea Vanessa rămâne cu gura căscată. Logica ei de înger cartezian nu poate admite ceea ce spun eu.

A sosit momentul să-i povestesc ce se întâmplă.

— La mine a venit unul, Wagner. Dracu' să-l ia! Asta dacă nu cumva el însuși este dracul. Asta a venit din altă galaxie și a sunat la interfonul meu... Ce să mai discutăm... Nici eu nu cred, darămite tu, ființă rațională până la Dumnezeu! Povestea este ridicolă, dar reală.

— Și?

— A venit vorba despre homosexuali. M-a întrebat dacă știu că tu ești lesbiană. Nu i-am spus nimic despre tine, dar te cunoștea foarte bine. Știe totul despre mine. M-a trimis. Corpul meu astral a fost în locuința Emiliei. Am zburat până acolo.

Mă privește cu o uimire pe cale de-a se transforma în compătimire. S-a ținut bătrânul ăsta potent, spun privirile ei verzi.

Îi descriu hainele ei din acea zi. Îi descriu neglijeeul Emiliei. Îi spun cum s-a desfășurat întâlnirea de amor. Îi spun cum era supărată, iar Emilia a îmbunat-o și a dus-o în pat. Mă crede, în cele din urmă.

— Nu înțeleg, spune cu o voce unde au reapărut pe neașteptate niște inflexiuni avute de ea, cu siguranță, pe vremea când era o copilă. Mă obosești, cu toate poveștile astea... Magie... Prostii...

— Ar mai fi ceva... Mă repet... Pactul magic... Nu sunt sigur, în privința lui. Mi l-a spus ghicitoarea aia din Italia, Ursula. Sau l-am inventat eu?

În glasul ei apare tristețea:

— Nu știi, pe naiba... Cu memoria ta... Ai vrut să mi-o pui, cu orice preț... Ai reușit.

— Ar trebui să mă crezi. Acum ne vedem pentru ultima oară. Cum îți închipui că te mint?

— Bine, te cred. De fapt, nici nu mai contează.

Îi povestesc apoi despre înțelegerea mea cu Wagner.

— El te-a făcut să vii la mine anul trecut, în iulie.

O asemenea afirmație îi lezează orgoliul. Protestează. Inflexiunile copilărești din vocea ei au dispărut.

— Așa ceva nu se poate. Eu am vrut să vin și am venit.

— Eu am fost îndrăgostit de tine, dar totul a fost împotriva unei relații. În primul rând, modul tău conformist. Fără supărare... Nu-ți fac niciun reproș... El a intervenit.

— M-a băgat în patul tău? Ce prostii... Bărbații habar n-au de ce se petrece în realitate.

— Mai au, unii dintre ei. De exemplu, eu știu că pentru o femeie actul sexual nu este chiar atât de important pe cât s-ar crede. Iar în ziua de azi, a devenit a cincea roată la căruță. Prioritățile sunt altele. Așa ne învață mass-media.

Ca din întâmplare, își lipește coapsa de mine. Este însă un gest cast, de fetiță căutând ocrotire lângă bunicul său. Nu mai este loc între noi pentru nimic ținând de sex.

Devine poetică. Așa, puțin... Cât îi permite firea ei bărbătoasă... Și interesele ei de fată ahtiată după succes social. Mă privește în ochi, candidă:

— Oare o să ne mai vedem vreodată?

— Nu. Doar prin alt miracol. Întâlnirea noastră a fost unul. Două miracole ar fi prea multe. Eu o să plec, curând.

— Unde?

— Nu știu încă. Trebuie să-mi onorez contractul cu Wagner. Sau cu Mephistopheles, cum preferi. Dacă lucrurile vor merge cum mi-a spus, o să fiu și eu bun la ceva.

Să-i povestesc despre scenariul catastrofic? Mă decid pentru un singur sfat.

— Uite, Vanessa... Eu am aflat unele lucruri despre viitorul apropiat. Îți dau două sfaturi. Le dai curs sau nu, cum dorești.

— Te ascult.

— Discută cu părinții tăi și faceți rost de o sobă cu lemne. Sau cu rumeguș. Există niște brichete de rumeguș. Se pot depozita. Apoi, faceți-vă o rezervă de apă îmbuteliată. Cât mai multă posibil. Să vă faceți un stoc de apă doar anul viitor, vara. În rest, Dumnezeu să vă ajute.

— O să mă gândesc. N-o să uit. Ce va face toată lumea, vom face și noi, până la urmă. Asta, dacă va fi cazul.

— Da, desigur. Eu ți-am spus.

Am certitudinea că mă consideră nebun. Unul inofensiv, ce-i drept. Poate chiar sunt așa ceva. Să se petreacă totul în imaginația mea? Posibil.

N-o voi conduce la gară. Stabilim acesta în mod tacit.

La despărțire, mă îmbrățișează cu tandrețe. Mă sărută pe obraz. Un ultim zâmbet pe fața ei, abia vizibil.

22 Despre Amish

Pentru Victor Cridan începu o perioadă de suferință amestecată cu stupefacție. Avu nevoie de întreaga lui vocație pentru

ironie, pentru a rezista și a nu aluneca într-o degradantă depresie psihică. Se plimbă îndelung pe străzi, ajungând în locuri din ce în ce mai îndepărtate de locuința lui. Încercă să fie cât mai relaxat, să obțină psihicul unui ins împăcat cu sine și cu lumea.

Avea o problemă cu propria expresie facială. Fața lui tindea să arate, cui era dispus s-o privească cu oarecare atenție, că omul, Cridan, era la pământ cu psihicul. Înainte de retragerea Vanessei, el arăta mulțumitor. Avea părul închis la culoare și des, dantura intactă, era suplu și agil. Putea să se declare fără probleme cu mulți ani mai tânăr, în vreo împrejurare când așa ceva ar fi contat. Se petrecuse însă ceva în genul unei surpări. Fără veste, trăsăturile lui o luaseră la vale (după propria lui expresie). Obrajii, cu o lună în urmă abia perceptibil lăsați, se prăbușiseră și închipuiau două protuberanțe ale dezolării, de-o parte și de alta a gurii. Gura, până de curând o hieroglifă a energiei, își curbase colțurile în jos.

Plimbându-se în neștire pe străzi, Cridan se silea să-și rectifice expresia feței. *Încerc asta dintr-o decență ce ține de mentalitatea mea parțial țărănească, împrumutată de la bunicii mei.* Reușea doar pentru perioade scurte de vreme. De îndată ce uita că el trebuie să urmeze sfatul lui Baltasar Gracián („Nu-ți descoperi degetul bolnav: căci toate loviturile vor cădea acolo.”) și se gândea la altceva, își recăpăta brusc faciesul tipic al unui mare depresiv.

Într-o dimineață, după ce mai trecuse peste o noapte de insomnie (somnul profund din perioada Vanessa era de domeniul trecutului) își aminti o afirmație a lui Borges. *Ce să fac? În mintea mea se află o magazie plină de referințe livrești.* Într-un interviu, octogenarul Borges declarase că moartea i se pare o excelentă resursă. *O poziție caracteristică pentru un depresiv.*

Cridan constată că afirmația este corectă. Vine o zi când omul recunoaște față de el însuși că, la drept vorbind, nu mai

are nicio treabă cu lumea aceasta. Se întrebă dacă o sinucidere ar fi chiar atât de dizgrațioasă precum părea. Samuraii o făceau fără nicio problemă. Nu actul este dificil de realizat, rațional.

Mă deranjează renunțarea la criteriul estetic. Nu numai că este rea și contravine preceptelor biblice, dar, poate și mai grav pentru mine, o sinucidere este urâtă. Cum, după ce am căutat frumosul toată viața, să mă retrag printr-un act inestetic? Nu, dom'le!

Și apoi, eu am o misiune destul de onorantă. Poate că Wagner nici nu există, iar eu trăiesc o halucinație prelungită, în ceea ce-l privește. Cu toate acestea, ce mi-a spus el și ce am văzut din scenariul rău al viitorului, merită un sacrificiu. Mai am nevoie însă de un stimulent. Nici eu nu știu prea bine ce-ar putea fi.

În cursul unei plimbări prelungite, când îl apucase noaptea pe străzi, realizează ce dorea. Voia să vadă cu ochii lui cum va fi într-o lume unde oamenii își vor recăpăta sentimentul oceanic, adică se vor simți ca niște picături ale unei singure ape imense. Vor fi părți ale unei conștiințe colective, globale, cum se spune că ar fi fost cândva.

Se gândi că Wagner, indiferent dacă era real sau produs de imaginația sa, ar putea fi contactat printr-o invocație. În toate religiile, divinitățile sunt relativ accesibile.

În ziua următoare, uitându-se la televizor și zapând cu gândul aiurea, nimeri un documentar despre comunitatea Amish. Privi cu plăcere fețele senine ale acelor oameni din Pennsylvania. Află că sunt niște protestanți (anabapțiști), vorbitori ai unui dialect germanic, „olandeză de Pennsylvania”. Primul val al strămoșilor lor, persecutați în Germania și Elveția, a sosit în America după 1700. Trăiesc în comunități izolate. Refuză electricitatea. Dacă aceasta ar pătrunde în casele lor, s-ar deschide o fereastră către lumea fictivă a imaginilor și a sunetului, în mod implicit a comodității. N-au nevoie de asistență medicală modernă.

Privi imaginile cu sentimentul că îi scapă ceva important. Își dădu în fine seama că Wagner îi răspundea la rugămintă.

El sau întâmplarea, desigur. Comunitatea Amish promitea o soluție pentru lumea postapocaliptică vizitată de el. Omul unei astfel de lumi cam așa ar trebui să se comporte.

A doua zi începu să se documenteze. Pe Internet găsi multe comentarii și imagini. Regretă că nu mai avea ocazia să viziteze o asemenea comunitate. Cam așa ar trebui să fie oamenii viitorului prezis de Wagner, dacă nu doresc să se transforme în niște bandiți, aflați tot timpul în căutarea unor bunuri bune de jefuit. *Nu știu dacă va fi chiar așa, dar această mentalitate de oameni religioși pare potrivită. Mie și celorlalți din grup, Wagner ne cere să le inducem oamenilor o asemenea mentalitate. În fine, una asemănătoare. Da, pare corect. Merită să-ți riști viața pentru așa ceva? Este o întrebare naivă? Probabil că da. Contestarea progresului tehnologic este greșită în principiu? Posibil. Sub raport estetic și moral, acești oameni îmi plac însă foarte mult.*

Amish nu e o sectă, ci o comunitate. Sunt non-violenți și paциști. Nu caută să-i lămurească pe alții că ei au găsit calea cea bună. Nu practică prozelitismul. N-au încredere în vorbe. Le consideră primul moment posibil al unei agresiuni. Cred în puterea exemplului. Copiii lor sunt curați, politicoși și amabili. Nu fac prea multă școală. Idealul acestor oameni e modestia!

Sunt cutare obiecte sau servicii indispensabile bunului mers al existenței? Dacă răspunsul este „nu”, ei le refuză. Resping progresul, dar mai ales civilizația de consum. Practică munci manuale cu devotament. Sunt agricultori din pasiune. *Oamenii aceștia îmi amintesc de mentalitatea țărănească tradițională, așa cum am cunoscut-o la bunicii mei.* Sunt iertători, cultivă fraternitatea, solidaritatea, respectul față de semeni și înțelegerea. Apar uneori în orașele americane apropiate de teritoriile lor, călătorind în vehicule trase de cai. Au interzis folosirea nasturilor! Fiindcă îi consideră obiecte de podoabă!

În fine, religiozitatea îi încurajează să facă mai mulți copii decât oamenii fără asemenea sentimente! Ar exista chiar gena

religiozității! Astrologia nu spune altfel. Unii râd de oamenii Amish, iar alții simt nevoia să li se alăture.

Citind asemenea lucruri interesante, Cridan simți cât de mult îi lipsește Vanessa. *Aș fi discutat cu ea. Parcă văd, n-ar fi înțeles cum poate cineva să renunțe de bună voie la calculator... Sau poate că i-ar fi respectat pe acești oameni spiritualizați.*

23 Pregătiri de plecare

Până nu demult, m-am gândit în egală măsură la Wagner și la Vanessa. Destul de repede vine însă o zi când imaginea bizarului, omnipotentului ipochimen se retrage undeva în culisele memoriei mele, la secția ciudățeniei demne de-a fi uitată. Îmi spun că poate totul a fost o halucinație prelungită. Inclusiv călătoria în viitor. Un creier poate produce orice fantasmă, chiar și una în serii.

Spre sfârșitul lunii februarie 2010, când încep să-l uit pe omul în costum maro, la interfonul meu se aude vocea unui mesager:

— Poșta rapidă, vă rog!

Semnez de primire, iau un plic lunguiet. Expeditorul este Wagner Wagner. Da, de două ori Wagner!

Este un bilet de avion București-Kathmandu, via Bruxelles, Delhi. Lângă bilet se află o notă cu indicații, tipărită. Voi zbura mai întâi cu TAROM, apoi cu JET AIRWAYS, o companie indiană. Zborul va dura circa 14 ore, în total. Plus așteptările din Bruxelles și Delhi. Am zece zile la dispoziție, pentru a mă pregăti. Nu trebuie să-mi fac probleme cu îmbrăcămintea. Cei de acolo vor avea grijă de toate. *De altfel, după câte știu, pe lumea cealaltă nu voi avea nevoie de haine adecvate vreunui anotimp.* Ori-cum, în notă se menționează că în această perioadă a anului

vremea în Nepal este frumoasă, relativ călduroasă, fără precipitații. Viza de intrare în Nepal o voi obține pe aeroportul din Kathmandu. Am nevoie, pe lângă pașaport, de două fotografii. *Aferim.*

Da, Wagner n-a fost rodul imaginației mele. Este un om serios. În fine, mai mult sau mai puțin un om...

Ce pregătiri să fac? Pașaport am. Un testament, da. Mă ocup de așa ceva. Apartamentul va fi al Vanesei. Alte valori nu dețin. Cărți, manuscrise? Astea contează mai puțin. Cineva, nu mă interesează prea mult cine, le va da o destinație oarecare. Le va citi mai întâi sau le va arunca direct la gunoi?

Omul singur, constat, are parte de un sfârșit foarte necomplicat, sub raport legal. Cum n-am pe nimeni pentru a mă ajuta post-mortem, trebuie să găsesc o cale de-a o înștiința pe Vanessa, la momentul potrivit, că a devenit o moștenitoare.

Notarul este un om foarte amabil, nespus de înțeleghător. Îi spun că voiajul meu este periculos. De asemenea, că un domn numit Wagner îl va înștiința, „dacă se întâmplă ceva cu mine”. Nu intru în amănunte. Precizez doar că o dispariție a mea este posibilă, chiar probabilă. Faptul că voi călători la Kathmandu, expunându-mă la mari riscuri, mă ridică oarecum în ochii lui. Sau cumva doar mi se pare? Mai degrabă este vorba despre o amabilitate profesională. Da, desigur, de îndată ce va afla despre moartea mea (Doamne ferește!), va da telefon persoanei indicate de mine. Apoi se va ocupa de procedurile legale de succesiune.

Nici nu știu ce să fac în privința vecinilor mei de bloc. Să le spun că plec în Nepal? Sună poate prea ciudat? Pensionarii pleacă să se plimbe în parc, nu zboară la Kathmandu. Potrivit este mai degrabă să le spun că merg în Italia, la prietena mea. Există un precedent, informația este mai ușor de digerat.

Îmi amintesc de o întâmplare curioasă, legată de călătoria mea în Italia, anul trecut. Așa ceva li se poate întâmpla doar

oamenilor singuri. La vreo săptămână după plecarea mea, văzând că nu mă mai ivesc și nu anunțasem pe nimeni că plec, vecinii de scară s-au neliniștit. Au încercat să mă sune pe telefonul mobil, dar acesta nu funcționa în afara României. Atunci au anunțat oficialitățile. Se pare că există o procedură în asemenea cazuri. Au apărut, după câte am aflat ulterior, un reprezentant al Poliției, precum și doi paramedici, sosiți cu o ambulanță. A fost forțată ușa, într-un cadru perfect legal. „Cadavrul” se afla însă în însoțita Italie. Când m-am întors și am văzut deteriorata ușă, m-a cuprins o veselie mai greu de explicat pentru cineva robit conveniențelor. Mi-a plăcut originalitatea întâmplării. Uite, dom’le, literatura a năvălit încă o dată în realitate, mi-am spus.

Pe vremuri, înainte de fiecare călătorie în străinătate m-am documentat cât mai minuțios posibil. Din inerție, fac la fel și acum. Mă uit pe Internet, ba chiar fac rost de niște cărți. Însemnări de călătorie în Nepal. Da, sunt lucruri interesante, dar constat că nu mă satisfac. După o vreme, înțeleg că nu despre Nepal trebuie să mă documentez, ci despre Shambhala. Nu merg în Asia în calitate de turist.

Printr-o scamatorie datorată probabil lui Wagner, memoria mea de altădată îmi revine și scoate la iveală diverse comentarii despre Shambhala.

Am citit destule despre acest ținut fictiv, unde ajung numai inițiații, marii yoghini, oamenii perfect spiritualizați, capabili să-și depășească condiția de ființe muritoare. Un teritoriu inexistent pe hărți, situat undeva în Tibet sau în Deșertul Gobi. Victor Kernbach, în dicționarul său de mitologie generală, spune că ar putea fi considerat un hiperspațiu sau un spațiu-timp cvadrimensional unde, prin funcția integrată a timpului, se realizează o dispariție a ființelor și obiectelor din universul vizibil, tridimensional. O simpatică punte de legătură între ezoterism și sefeuri.

În Shambhala ar exista un grup format din inițiați, unit printr-o fraternitate spirituală. Aceștia, prin acțiunea lor concertată, influențează pozitiv evoluția umanității, fiind capabili să intervină chiar și în procese naturale, aparent independente de voința oamenilor, cum ar fi cataclismele globale. Ultima afirmație nu este absurdă. Se știe că anumite triburi sunt în stare să aducă ploaia prin niște practici magice de grup. Până în ziua de azi, asemenea proceduri sunt folosite. Dacă n-ar avea un anumit succes, ar fi dispărut de mult.

Din mitul referitor la Shambhala a derivat, se pare, romanul *Lost Horizon* (1933), al englezului James Hilton. În acest roman, Shangri-La este o vale mistică, splendidă, populată de membrii unei lamaserii și situată în vestul Munților Kunlun. Shangri-La a devenit sinonimul paradisiului pământesc, utopia himalayană, tărâmul fericirii, izolat de restul lumii, inaccesibil oamenilor de rând. În roman, oamenii din Shangri-La sunt aproape nemuritori și capătă foarte lent apariția bătrâneții. În vechile texte tibetane sunt menționate șapte asemenea locuri magice.

Deci Wagner nu este original cu ideea lui de a strânge laolaltă oameni capabili să influențeze întreaga umanitate. Această constatare, desigur, nu-mi poate da decât palida satisfacție a unui cunoscător, în stare să recunoască modelele în evenimente aparent ivite pentru prima oară.

Cum nu am ceva mai bun de făcut, în aceste zile de-a dreptul ciudate, pe gustul meu, mă documentez și în legătură cu mantrele incantate de călugării budiști. Internetul este generos și în această privință. Am o inspirație, caut mantra perfecțiunii. Există așa ceva? Da. Sună în felul următor: *Om Mani Pădme Hum*. Un grup de călugări budiști o repetă, iar și iar, la nesfârșit. Îi ascult minute în șir. Poate că într-adevăr această mantră conține esența întregii învățături budiste. Fiecare silabă are un anumit efect. *Om* îl ajută pe practicant să atingă perfec-

țiunea în generozitate. *Ma*, în puritate. *Ni*, în toleranță și răbdare. *Păd*, în perseverență. *Me*, în concentrare. Ultima silabă, *Hum*, îl duce pe practicant spre înțelepciunea perfectă.

Mai am destule zile până la plecare. Discut cu o vecină și-i povestesc cum mi-am descoperit o fiică naturală în București. Vecina este un fel de mass-media a scării de bloc. Prin ea, vor afla toți.

— Ne-am făcut testele ADN. Corespund perfect.

— Păi, nu este normal? Doar ești tac-su!

— Ba da, e normal.

Hâtră, vecina îmi face cu ochiul:

— Și dumneata! La bătrânețe te-ai apucat de făcut copii!

— Ce puteam să fac, doamnă!?

Rostind aceste cuvinte, îmi amintesc că în perioada când binecuvântații ei părinți o concep pe Vanessa, eu alerg zilnic cel puțin o oră. Pornesc din Drumul Taberei și mă tot îndepărtez spre apus, trecând uneori și de zona industrială. Nu mă odihnesc deloc, atunci când mă decid să fac cale-ntoarsă. Asta fiindcă nu mă simt obosit, ci doar euforic. Am acasă haltere și extensoare. Le întrebuițez zilnic. Mă pregătesc fizic de parcă aș fi vreun sportiv de performanță. Da, asta este bătrânețea mea în vremea când este concepută Vanessa...

În fine, vecina află că în apartamentul meu s-ar putea să apară fiica mea naturală. Eu o să plec în Italia, iar ea s-ar putea să vină. Este o fată foarte cuminte, adaug. O asemenea precizare dă bine.

Încep să citesc *Shambala* (fără al doilea h), de Nicholas Roerich. O carte despre Tibet și despre un ținut dintr-o lume paralelă, locuit de entități perfecte. De acolo pornesc ființele de lumină către tărâmul nostru. Acestea iau formă umană, pentru a ne învăța virtuțile majore. Cartea lui Roerich a fost scrisă între cele două războaie mondiale, dar sună foarte bine. Înaintând în lectură, îmi dau seama cu un mic fior de teamă că eu în *Shambhala* aș vrea să ajung și nu în Nepal.

Când o ființă umană aude cuvântul sacru *Kalagiya*, știe că este chemată în lumea Shambhalei. Entitățile subtile ne oferă, nouă, muritorilor de rând, ajutorul lor, dar adesea noi îl refuzăm. Cel mai mult mă impresionează o afirmație a înțeleptului lama, interlocutorul lui Roerich. Acesta vorbește despre „uriașa forță a venerării”. Mă gândesc că venerarea ar fi o iubire fără fornicatie, pur spirituală. Așa am putea-o defini.

Îmi amintesc un episod curios, din prima mea copilărie, pe când sunt elev la școala catolică Sf. Anton din București. Frecventez acolo primele două clase, iar apoi îi urmez pe părinții mei, alungați din Capitală, în rătăcirile lor prin România comunistă. Profesorii mei sunt niște călugări catolici, îmbrăcați în robe negre, cu gulere albe. Noi, elevii, pușori nevinovați, suntem îmbrăcați în niște șorturi negre, de parcă am fi fete. Îmi amintesc numele unui profesor: Bruder Marcellus. La limba germană avem un profesor bătrân, cu o înfățișare cruntă, de om incompatibil cu înțelepciunea, străin de orice spiritualizare. Acesta mă cheamă lângă el, după catedră. În timp ce citesc lecția, mă pipăie copios pe sub fustiță, devenind uneori aproape brutal. Nu spun nimănui nimic. Dacă bine îmi amintesc, bătrânul pedofil procedează la fel și cu alți câțiva elevi. Amintindu-mi acest episod murdar, fac unele legături cu plăcerea mea de-a o atinge pe Vanessa. Nu cumva sunt un echivalent al celui om al Bisericii Catolice? Un pedofil nenorocit? Îmi dau seama că în caz afirmativ, toată iubirea mea pentru Vanessa este o minciună, iar eu nu doresc decât să ating o carne tânără. Ia să vedem! Este așa sau altfel? Este esențial să lămuresc această dilemă. Nu văd decât o singură cale.

Wagner sau întâmplarea lucrează în favoarea mea. Într-o dimineață, după o noapte cu somn profund, ivită ca un cadou nesperat din partea întâmplării, când până la plecare mai sunt cinci zile, am parte de un scurt *come-back*, în materie de înfățișare și alură. Înfățișarea mea de ins depresiv, se corectează în-

trucâtva. Pungile de sub ochi mi se micșorează, iar obrajii căzuți mi se ridică un pic. Am impresia că mersul mi se modifică puțin, revenind la fostul meu stil sportiv. Totul poate fi o impresie subiectivă, desigur.

Oricum ar fi, mă decid să merg la bibliotecă. Nu știu precis ce caut. Ceva despre Shambhala? Sau despre *chud*, tribul din adâncuri? Cumva despre *Agharta*, ținutul subpământean, având drept capitala Shambhala (deci altfel decât în tradiția budistă)? Vom vedea.

La bibliotecă, în timp ce-mi fac de lucru cu un calculator, de mine se apropie o fată cam de vârsta Vanessei. Și, fapt de natură să mă tulbure, semănând puțin cu ea. Are un zâmbet dezarmant, dar nu este vorba despre bunăvoința automată arătată bătrânilor. Intuiesc că fata vede în mine un bărbat și nu un moș. Un miracol?

Mă întreabă ceva despre calculator. Cum să acceseze cutare? Îi arăt, deși sunt sigur că știe treburile acestea mai bine decât mine. Când află ce dorește, are o microscopică ezitare, de parcă nu s-ar da dusă.

Printre multe defecte, am o calitate certă. Știu imediat când o femeie, fie ea și foarte tânără, este sau nu accesibilă.

— Stai puțin, te rog, îi spun. Cum te cheamă?

— Elvira. Sunt studentă la filologie. În alt oraș. Știu cine ești.

— Aha. Deci știi că mă cheamă Victor. Ai nouăsprezece ani?

— Da. Cum de-ai ghicit?

— Am nimerit-o. Știi ceva? schimb eu vorba. Eu nu trebuia să vin azi la bibliotecă. De fapt, n-am nicio treabă aici. Cred că am venit pentru a te cunoaște pe tine.

Râsul ei este foarte frumos.

— Semenii cu un cunoscut al meu, spune.

— Ce fel de cunoscut?

Nu-mi răspunde.

O întreb dacă stă mult la bibliotecă.

- Nu, de fapt aş putea pleca chiar acum.
- Ne plimbăm puțin?
- Da.

Când între un bărbat și o femeie, fie ei și din generații teoretic incompatibile este să se lege ceva, lucrurile merg foarte repede. Nici vorbă despre vreun profesionalism din partea noii mele prietene. Nu, ea este o fată normală, cu anumite experiențe sexuale inerente generației ei, nu mai mult, nici mai puțin. Cu toate acestea, vorbim și ne comportăm de parcă ne-am cunoaște de câțiva ani și am fi asudat împreună în multe așternuturi.

În timp ce ne îndepărtăm de bibliotecă:

- Știu câți ani ai. Am văzut pe net.
- Da? Și?
- Nu-i arăți. Oricum, mie nu-mi pasă de asemenea amănunte. Fac ce-mi place.

Ia te uită ce fete deștepte există în Brașov! Vanessa a văzut altfel lucrurile, atunci când s-a plimbat cu mine pe străzile acestui oraș.

- Dar te vede lumea cu un ins în vârstă! Ce-o să zică?

Se uită pieziș la mine și începe să râdă.

- Știu că ești un ironic.

— Nu știi însă că-mi plac procedurile retro, ca să zic așa. De exemplu, acum te invit la cofetărie.

- Accept.

Ne așezăm la o măsuță. Eu îmi aleg un loc unde lumina îmi vine din spate. Sunt eu bine „conservat”, dar nu este tocmai bine să-mi etalez trăsăturile muiate. Fața prietenei mele Elvira, în schimb, este luminată din plin. O fată frumoasă, nici vorbă. Nu se poate compara cu Vanessa, evident, dar are o anumită strălucire. Dată de tinerețe? Se spune că frumusețea intrinsecă este dovedită doar spre vârsta de patruzeci de ani, când magia tinereții nu mai lucrează. Decid că fata este autentic frumoasă

și i-o spun. Satisfacția ușor naivă de-a auzi așa ceva îi invadează trăsăturile pentru o clipă. Schimb vorba:

- Plec în Nepal. Peste câteva zile.
- Un congres?
- Poți să-i spui și așa. Da, un congres.

Nu-mi cere amănunte.

Îi povestesc apoi despre magia atingerii.

— Ești de acord că pe unii oameni ne place să-i atingem, iar pe alții mai puțin sau chiar deloc?

- Da, am observat așa ceva.

Îi iau mâna oarecum rigidă, cu încheieturi ale degetelor proeminente, semn de tenacitate. Nu simt nimic special. Se pare că între noi există mai ales o compatibilitate intelectuală.

Totuși, fata nu este străină de senzualitate. O aflu atunci când îmi spune data nașterii, o verific atunci când mă uit mai bine la degetele ei terminate prin pernițe adorabile, de persoană sensibilă, artistă potențială.

Situația noastră are însă automatismele ei. Nu suntem supra-oameni, iar discuția pe teme de caracterologie ni se pare totuși insuficientă. O întreb dacă vrea să-mi facă o vizită și știu cu certitudine că va spune da. Va veni în ziua următoare, dacă nu am nimic împotriva. Femeile au intuiție, iar Elvira are una foarte ascuțită, se pare. Un condamnat la moarte nu se refuză. Acesta mi se pare a fi mesajul întortocheat transmis de ochii ei cafenii. O fată banală „ar face referire” la vârsta mea, m-ar sfătui poate, nu fără cruzime, să-mi văd de reumatisme sau de vreo suferință cardiacă. Omul dominat de spiritul epocii sale nu admite excepțiile, i se par mult prea incomode. Cel mai simplu este să urmezi majoritatea. Obții astfel deliciile conformării, esențiale pentru spiritele modeste.

Așteptând-o pe noua mea prietenă, mă gândesc cât de repede merg lucrurile în ziua de azi. Poate că oamenii intuiesc că epoca abundenței de posibilități este pe sfârșite. Animalele

ascunse în ei simt că va veni repede o vreme când toate mofturile și ezitățile vor fi ridicole. Elvira și celelalte fete din generația ei n-au legături cu seminția lui Wagner (sau au!?), dar ceva le spune că este bine să se grăbească, pentru a mai apuca locuri la festinul vieții. Dacă nu în fruntea mesei, acolo unde s-au instalat vedetele de toate felurile, măcar la coadă sau chiar la masa servitorilor, întinsă în bucătărie, departe de stăpânii îmbrăcați în haine scumpe, fiecare dintre ele mai costisitoare decât economiile de o viață ale unui om sărac.

Elvira apare la ora stabilită, strălucitoare de tinerețe, cu o privire vie și mișcări atinse de o lentoare curioasă. S-ar spune că-mi cunoaște gusturile. Nu-mi plac fetele prea energice, asociez feminitatea cu o anumită moliciune! Un punct de vedere demodat, fără îndoială. În lumea de azi, femeile languroase și lente, în genul cadânelor tradiționale, au fost înlocuite de niște fete antrenate, atlete potențiale, alerte, pline de inițiativă, inclusiv în domeniul sexual. Merge glonț la baie.

— Trebuie să mă spăl pe mâini, spune.

O oarecare ablutomanie? Nu, nu cred. Mai degrabă intuiește că îi voi săruta mâinile.

Stăm alături pe canapeaua unde cu un timp în urmă a luat loc neverosimilul Wagner, cu spatele lui drept și dantura lui greșit finisată. Îi iau mâna și i-o mângâi intens, repetat. Apoi i-o sărut. Nu palma, acest gest l-am folosit pentru prima și ultima dată cu Vanessa. Sunt săruturi retro, nu lipsite de o anumită poezie, îmi spun.

Elvira este o persoană sensibilă. Anumite mici indicii îmi spun că gesturile mele nu i se par caricaturi neputincioase, schițate de un bătrân cu mișcări tremurătoare, ci semne că un bărbat o dorește. Da, respirația fetei se accelerează. Trag draperiile, lumina zilei este prea crudă. Elvira începe să se dezbrace, la rugămintea mea.

În timp ce-i admir mișcărilor grațioase, îmi trece prin minte că este un lucru murdar din partea mea să mă culc cu ea după

ce am trăit alături de Vanessa ce am trăit. Am intrat însă în povestea aceasta pentru a realiza un experiment. Vreau să văd dacă iubesc (din disperare) tinerețea sau o iubesc pe Vanessa, personal.

Cu frumoasa Elvira lângă mine, reușesc să fac ceea ce se cuvine. Până la un punct. Fata se înfierbântă de-a binelea. Eu însă constat că nu simt nici pe departe ceva deosebit. O senzație de preaplin? Nu. În mod previzibil, o anumită parte a corpului meu își modifică dimensiunile. Nu sunt de piatră. Și, după cum știe oricine, nu trebuie să iubești pe cineva pentru a fi funcțional, ca să spun așa.

Ceva nu este în regulă, cu mine. Bătrânii sunt cinici, asta se știe, dar... Nu pot s-o fac. De ce? N-am chef de analize. N-o voi face și gata. Nu simt nimic special atunci când o ating pe agreeabila Elvira și nici atunci când îi ascult glasul. Dacă aș fi mai puțin politicoș de felul meu, aș ruga-o să plece. Să-i spun de ce am marșat în relația cu ea? Nu, așa ceva nu se face, există o politețe sexuală, dacă mi se permite să inventez acest termen. Am la dispoziție scuza clasică. În situația de față, hulita impotentă poate fi invocată cu mult succes.

Sexul fără iubire, cel sportiv, este posibil, constat a mia oară, dar este o umbră față de cel adevărat, trăit de mine cu Vanessa. Un amic al meu, Mihai, mort la 62 de ani, mare fustangiu, dar unul din categoria sportivilor, a celor străini de aprofundare, are o expresie amuzantă. Pe vremuri, mergem împreună pe strada principală din Brașov, iar el, din când în când, îmi arată în mod discret o femeie destul de arătoasă, dar cumva vulgară.

— Pe-asta am servit-o, îmi spune.

Iar după câteva zeci de metri, arătându-mi alta, din aceeași categorie:

— Și pe-asta am servit-o!

Dacă ne plimbăm suficient de mult pe strada Republicii, în sus și în jos, replica lui de un umor colosal se mai face auzită de câteva ori.

Tot prietenului meu Mihai (fie iertat!) i se datorează o definiție piramidală a actului sexual:

— Nu este decât un maț băgat în alt maț!

Tare de tot, ce să mai zic!

Ar trebui poate să fac un efort, să intru ferm în rolul de târfă masculină și o ajut pe Elvira să se simtă bine. Vârsta mea are niște avantaje tehnice, ca să spun așa, în materie de sexualitate. Spre regretul meu, nu reușesc însă să mă montez, psihic vorbind. Pe scurt, fata rămâne neconsolată. Are ocazia să-mi arate cât de înțelegătoare este. Înțelege foarte bine faptul că un om de vârsta mea poate să dea rateuri.

— Nu este nicio supărare. Se mai întâmplă.

Mica ei frustrare durează puțin. Cred și eu... Are un psihic intact, iar nervii ei sunt de oțel. Orice schimbare este parcursă de ea cu viteză maximă, fără probleme de adaptare. Se pare că acuză o oarecare gerontofilie, așa că asemenea scene ale eșecului sexual nu sunt o noutate pentru ea. Mai este și bunătatea ei naturală. Cred că are această calitate capabilă s-o recomande pentru postul de bună soție.

Începe să se îmbrace cu mișcări grațioase. Este realmente o fată frumoasă. O plăcere s-o privești...

— Ne mai întâlnim înainte de plecarea ta?

— Nu avem când, îi spun. Măine plec la București. Când mă întorc, te caut.

Mă privește țintă.

— Ce este? o întreb.

— Nimic.

La despărțire mă sărută pe obraz cu o scurtă disperare subită, repede trecătoare. Femeile presimt ce va fi. Parcă aceasta este expresia potrivită în asemenea ocazii.

Ne despărțim, pleacă. Mă străduiesc să scap cât mai repede posibil de un sentiment de vinovăție. Am dezamăgit-o pe fata asta atât de spontană. În plus, am introdus-o fără voia ei într-un experiment psihologic.

Am obținut ce doream. În fața unei instanțe improbabile, de fapt inexistente, am dovedit că mie îmi place de Vanessa și nu de fetele tinere din generația ei. Pe ea doresc s-o ating și nu pe orice fată cu pielea netedă, strălucitoare de tinerețe, cu sprâncenele pictate parcă de un maestru japonez clasic.

Când nu-ți place o singură femeie, îți plac toate. O zicătoare corectă. Nu este cazul meu.

În asemenea situații, îmi spun, trăirile coincid foarte rar, aproape niciodată. Elvira a cunoscut din apropiere un scriitor, eventual interesant pentru o studentă la filologie. Filozofia ei de generație o va ajuta să treacă fără probleme peste întâlnirea cu mine. Eu am atins un scop de o cu totul altă natură. Toată lumea este mulțumită.

24 Spre Asia

Pregătindu-se să plece spre Otopeni, Cridan constată încă o dată, cu satisfacție, bizazeria situației sale. *Pe de o parte, iubirea mea nepotrivită pentru o fată din altă generație, pe de alta, decizia de a participa la o acțiune serioasă, transformându-mă, la drept vorbind, într-un fel de erou.*

Clișeul există, constată el. Transformarea unui vicios într-un erou dă bine într-un film comercial. De exemplu, în filmul *Independence Day* planeta este salvată de un bețiv. Nu putem fi cu totul originali, dacă vrem ca lumea să priceapă ceva din ce spunem. De altfel, psihologic vorbind, transformarea este plauzibilă. Un ins cu decizii motivate rațional nu va decide niciodată să se sacrifice. De ce? Fiindcă viața este bunul cel mai de preț etc. Sacrificiul de sine presupune, pe de altă parte, un mod religios de a fi. Numai omul religios, capabil să creadă în lucruri impalpabile, este în stare de așa ceva.

Un fel de mecanism speculativ, declanșat în mintea lui odată pentru totdeauna, continua să funcționeze. Își spuse, cu o satisfacție morocănoasă, că are la dispoziție o zi întreagă pentru memorări. Avea să-și prezinte lui însuși concluziile „anchetei”. Iar dacă se va întâmpla să treacă dincolo, să moară, în acea clipă interesantă, va ști cu siguranță adevărul. Dumnezeu îl va revela pentru el.

Întrebarea lui obsesivă era ușor de bănuț. Relația lui cu Vanessa fusese a unui moș libidinos, fericit că reușește, pentru ultima dată, să atingă și să penetreze o carne tânără? Sau fusese iubirea unui bărbat pentru o femeie? Răspunsul se afla în mintea Vanessei. Doar ea putea să spună dacă îl iubise. În caz afirmativ, întreaga poveste era OK. Doar intensitatea trăirilor le stă la dispoziție oamenilor. Aceasta este capabilă să egaleze eternitatea. Iubirea ține de intensitate. *A fost așa ceva între mine și Vanessa? M-a iubit, măcar câteva ore? În ciuda vârstei mele?*

Se agăța de afirmațiile lui Wagner. Acesta îi spusese, chiar de mai multe ori, că fata îl va iubi, nu doar își va desface picioarele pentru ca el, extatic, s-o pătrundă.

Dramatizez, își spuse. În ziua de azi, asemenea tribulații sunt mai degrabă ridicole. Prioritățile s-au schimbat. Deși, după cum se vede la televizor, din când în când oamenii se mai sinucid din amor, ca pe vremuri. Totuși dominantă epocii în materie rămân versatilitatea și disoluția ideii de fidelitate. Pentru omul postmodern, nu există o femeie iubită cu tot dinadinsul, oricare dintre femeile planetei poate fi bună într-o secvență dată. Ideea strategică este că femeile pot fi schimbate între ele fără probleme, sunt interșanjabile. De altfel, s-a stabilit științific că bărbatul este o ființă poligamă, prin natura lui. Desigur, regula este valabilă și în privința homosexualilor.

Eu nu spun că modul meu maniacal de a iubi una și aceeași femeie este superior, cugetă Cridan. Este însă altceva. Preferința necondiționată, *old fashion*, este de domeniul trecutului.

Un om al prezentului socotește că practicarea ei este obositoare, chiar chinuitoare, oricum stânjenitoare în lupta pentru succes și prosperitate materială.

Își aminti de afirmația unei starlete, văzută întâmplător pe coperta unei reviste axată pe prezentarea unor vedete mass-media. Respectiva, o femeie atrăgătoare, la vreo treizeci de ani, nu prea inteligentă de felul ei, spunea: „N-aș putea să iubesc un bărbat sărac”. Corect ar fi fost să spună că n-ar putea să și-o pună cu un bărbat sărac. Această filozofie practică era împărțită și de Vanessa? Iubirea necondiționată nu-i spunea nimic?

Nici nu observă că microbuzul ce-l ducea la Otopeni era foarte strâmt, iar vecinul lui, un ins gras, foarte bronzat (în gura lui cu buze vinete, groase, scliffeau câțiva dinți de aur) avea tendința de a se revărsa peste el. I se păru că drumul a durat foarte puțin.

Cu un an în urmă, pregătindu-se să zboare spre Italia, avu-sese de luptat cu niște mici pusee de anxietate. Nici vorbă despre așa ceva, acum. Nu se știe din ce motive, își regăsise detașarea avută cândva. *Ba se știe. Un om pregătit să moară în curând nu mai poate avea neliniști, ar fi prea ridicol.*

Zborul TAROM către Bruxelles. Sau către Brussels, dacă se preferă varianta neerlandeză. Poate ar fi fost cazul ca Victor să savureze cu aviditate toate impresiile din timpul zborului. Nu se întâmplă așa. Deși avea locul lângă un hublou, privi doar în trecere norii, minunații nori, laudați cândva de Baudelaire ca fiind cele mai frumoase lucruri de pe această lume. Își rezervă cele circa trei ore de zbor până la *Brussels Airport*, pentru a o vizualiza pe Vanessa și a-și aminti cât mai multe dintre replicile ei. Reuși s-o vadă perfect de bine. Vreun improbabil observator ar fi spus că bătrânul Cridan doarme, iar zâmbetul difuz risipit pe fața lui cu trăsături încă destul de ferme este adus de relaxarea somnului. Nu era așa. El o vedea pe iubita lui Vanessa, certându-l în camerele lor *single* de la Astoria, îi urmărea

buzele minunate și savura timbrul vocii ei. O auzea cum îi spune, cu o voce vag îngroșată de excitare:

— Ești prea libidinos!

Sau:

— Ai o gură grotescă! Nu pot să te sărut!

Îi auzea din nou replica, atunci când el îi propusese să renunțe, să plece fiecare în treaba lui, din moment ce ei îi este scârbă de el:

— Nu, asta nu. Dacă am venit aici, o facem!

O vedea mișcându-se, goală ca o zeiță a frumuseții, luminând camera modestă de hotel și transformând-o într-un templu unde perfecțiunea nu mai este doar un concept. Îi revedea fața de înger schimosindu-se în suferința dulce a orgasmelor și își spunea că acele momente răscumpăraseră toate acțiunile mediocre din viața lui. Ca și cum ar fi avut acces la *El Aleph*, spațiul magic descris de Borges, unde se văd toate locurile planetei, din toate unghiurile, Cridan reușea s-o vizualizeze pe Vanessa într-o mie de ipostaze. Imaginile ei se succedau repede, dar nu atât de rapid pentru ca el să nu le poată savura. Da, era echivalentul unei simfonii de Mozart realizat din imagini vizuale. Fiecare apariție fulgurantă era o notă. Se lăsă în voia plăcerii perfecte a amintirilor precise. Din când în când, fluxul imaginilor și al cuvintelor ieșite în chip miraculos din memoria sa se întrerupea. Așteptând să pornească din nou, Cridan se gândea că este un mare norocos, iar horoscopul lui nu se înșela în această privință. Neptun în casa a XI-a garanta că atunci când avea probleme, primea un ajutor din direcții neașteptate. Ca și cum un înger binevoitor ar fi vegheat asupra sa și l-ar fi ajutat când era la ananghie, iarăși și iarăși. Nu direct, ci prin intermediul unor oameni aparent neutri, dar de fapt legați de el prin relații de simpatie. Trăia într-un univers prietenos. Așa scria în horoscop, așa era. De această dată, norocul (porcesc, de neconceput pentru o minte de om rezonabil) fusese întâlnirea cu Vanessa, atât de improbabilă.

Cridan nu era preocupat de propria sa securitate materială. În această privință era deosebit de cei mai mulți oameni din generația sa. În schimb, recunoștea că are mare nevoie de un echilibru psihic cât mai bun. Trebuie să mă simt bine în pielea mea, recunoștea. Asta este esențial pentru mine. Își aminti ce-i spunea, în pat, o prietenă a lui de pe vremuri, născută tot în Balanță, ca și Vanessa:

— Cenestezicule! Ești un cenestezic.

Da, avea dreptate fata, actualmente transformată, prin forța împrejurărilor, într-o profesoară universitară aflată în pragul pensionării. Am nevoie de o cenestezie bună. Sau chiar de una excelentă.

Vanessa se ivise din neant tocmai când Cridan traversa ceva în genul unei incipiente crize de senectute. Era un ins sănătos, fără probleme de inteliecție și de potență sexuală (indicii lui preferați). Cu toate acestea, o anumită stare de nesiguranță îi dădea târcoale, precum o hienă răbdătoare, așteptând să-i slăbească balamalele suficient de mult spre a fi atacat cu succes. Vanessa apăruse parcă special pentru a-i dovedi că destinul îl simpatizează și îi rezervă un final reușit. Avusese o jumătate de an perfectă, în compania ei. Nesiguranța îi dispăruse. Avea motive să creadă că pentru totdeauna. Amintirile despre ea îi erau suficiente pentru tot restul vieții.

Iar Wagner... Altă apariție de poveste. Nu mai improbabilă însă decât ivirea Vanessei în viața sa. Îi pregătise un sfârșit încă și mai reușit. Îi oferise ocazia de-a da curs deplin înclinației lui spre acte umanitariste. Acum putea să-și dovedească reușita tentativei sale de a transforma frica în curaj, așa cum scria în eneagramă despre tipul său de personalitate (dar și despre cel al Vanessei). De-abia acum înțelegea pe deplin ce fusese în capul său atunci când acceptase varianta suprarrealistă propusă de Alien. Dorise să-și ajute semenii, dar și să obțină un final autentic pentru sine. *Evident, nimănui nu-i pasă de mine pe lumea*

asta, dar nu este tot una dacă am un sfârșit de om fricos, încercând cu disperare să salvez aparențele (față de cine?) și unul, hai să mă hazardez, folosind un termen cam retro, eroic.

Pe aeroportul belgian, gândindu-se că marea nu e prea departe, își aminti de *Lighea*, o frumoasă povestire a lui Giuseppe Tomasi di Lampedusa. Ce pot să fac, se scuză față de el însuși, dacă-mi place literatura? Asta nu este neapărat ceva rău, deși *trendy* este să te uiți la diferite ecrane și nu să citești cărți.

Este vorba despre un bătrân profesor universitar sicilian, specialist în literatură greacă. Acesta îi relatează unui tânăr cum a cunoscut în tinerețe o sirenă și s-a iubit cu ea vreme de o vară. Apoi sirena l-a părăsit pentru totdeauna, spunându-i că-l așteaptă pe lumea cealaltă. Atunci când va fi obosit de viață, nu are decât să se arunce în mare și o va regăsi. La vârsta de 75 de ani, bătrânul îi ascultă sfatul și se sinucide în felul recomandat. Iubirea cu sirena cea nemuritoare, numită *Lighea*, este atât de intensă și de deplină, încât tânărul, devenit bărbat și apoi bătrân, nu mai este în stare să se apropie vreodată de vreo altă femeie. Cridan se gândi că este oarecum umilitor să constați că un autor a imaginat cu zeci de ani înainte propria ta poveste. Cu toate acestea situațiile erau ciudat de asemănătoare. *Asta înseamnă că am căzut în în situația lamentabilă de a-mi împrumuta trăirile din literatură? Nu, așa s-a întâmplat. Este doar o coincidență, atât.*

Un anunț. Avionul companiei JET AIRWAYS va decola cu o mică întârziere. Cridan, lipsit de interes față de amănunțele materiale ale călătoriei sale, ridică din umeri.

— Poate să întârzie și mai mult, din partea mea, îi spuse în românește pasagerului smolit de lângă el, indian după toate aparențele, numai amabilitate, zâmbet și dinți strălucitori, probabil autentici.

Acesta nu pricepu, dar dădu din cap a încuviințare. Asta-i amabilitatea asiatică, îi spuse Cridan.

În cele din urmă decolară cu bine, îndreptându-se spre Delhi. Cridan avea de stat în acest avion vreo opt ore. În alte împrejurări poate că lungimea l-ar fi stresat, dar acum nu mai era cazul de așa ceva. În mod paradoxal, era mai degrabă satisfăcut de lungimea zborului. *Cred că sunt singurul din avion mulțumit de chestia asta. Da, este ceva asemănător cu trăirile unui condamnat la moarte.* Ideea aceasta îi apăsă în minte când începu să mănânce. În viața mea nu mi-a picat mai bine niște mâncare. Alese bucătăria indiană. Cum Delhi era în nordul Indiei, optă pentru specialități gătite în stilul acelei regiuni. Luă *chicken tikka masala*, adică pui cu unul dintre soiurile de curry posibile și *pharwaen subzy*, legume asortate cu brânză, de asemenea în sos. Ca desert, luă *keer*, orez cu lapte, stafide, fistic și alune. *Ăștia dau sosuri!? Dacă se zdruncină avionul și se varsă?*

Vecinul lui fu impresionat de faptul că Cridan reușea să reproducă exact denumirile indiene ale mâncărilor respective, după o singură privire fugară aruncată listei de bucate. Stewardesa, o fată cu zâmbete profesionale apropiate de perfecțiunea genului, păru de asemenea că îi apreciază performanța lingvistică. *Sau este doar o impresie a mea și de fapt nimeni nu-mi dă nici cea mai mică atenție?*

Cei doi martori ai micului său succes nu știau că memoria excelentă avută cândva îi revenise. Constatând cu indiferență acest fapt, Cridan își spuse că Wagner, prin abilitățile sale de înger laic, intervenise și în acest domeniu. Se gândi că de fapt iubirea trecătoare a Vanessei pentru el făcuse totul, inclusiv redarea unei memorii foarte bune. Acest gând îl încălzi. *Poate că s-a întâmplat așa și n-a fost vorba doar despre un kitsch lamentabil.*

Vecinul lui de avion, vorbitor de engleză, ar fi avut chef de conversație, dar Cridan se limitează la câteva elogii la adresa bucătăriei indiene. Se scuză apoi, spunând că-l doare capul și ar dori să doarmă puțin.

Pe măsură ce se îndepărta de Europa simțea cum amintirile lui despre Vanessa, atât de bogate și vii, încep să treacă pe un

plan secundar. Începu să se gândească la Nepal și la grupul cu puteri misterioase, capabil să schimbe mentalitatea dominantă a oamenilor. Era posibil așa ceva? Nu cumva totul era o invenție? O plăsmuire? În firea lui era să se încreadă în scenarii aparent fantasmagorice. Era un imaginativ. O realitate unde n-ar fi încăput măcar promisiunile unor miracole i s-ar fi părut intolerabil de plicticoasă.

Deși lumina zilei pătrundea copios prin hublouri, Cridan adormi. Mai întâi, avu somnul unui om împăcat cu sine și cu lumea. Veni apoi visul său obișnuit din ultima vreme. Se făcea că este într-o gară întunecoasă. Trenul său se forma chiar acolo, dar nu reușea să-l găsească. I se spunea că este mai departe, undeva în dreapta gării. Credea că l-a găsit, se urca într-un vagon, dar afla că s-a înșelat. Acela unde se afla n-avea să plece niciodată. Se afla pe o linie moartă. Într-un întuneric tot mai des, continua să caute. În cele din urmă, un om vizibil doar ca o siluetă vagă îl îndemna prin semne să meargă într-o altă direcție, în stânga gării. Acolo se afla într-adevăr o garnitură de tren, una de pe vremuri, trasă de o locomotivă cu aburi. Se îndrepta într-acolo, dar mersul lui devenea foarte trudnic. Înaînta cu mare greutate, ca și cum aerul ar fi devenit foarte dens sau slăbiciunea lui fizică s-ar fi accentuat, transformându-se într-o epuizare de om aflat în agonie. Nu reușea să se apropie de tren. Câștiga teren cu mari chinuri, de parcă picioarele i-ar fi fost prinse în nisip mișcător. Se apropia totuși. Ajuns la câțiva metri de el vedea cu groază cum trenul se pune încet în mișcare. Câțiva pași încă și l-ar prinde. Nu reușea. Trenul se îndepărta lent, inexorabil.

Cridan mai avusese de multe ori acest vis în perioada când retragerea Vanesei devenise iminentă. Cu amănunte schimbate, dar în esență identic. În primele zile de după ultima lor întâlnire i se întâmplase chiar noapte de noapte. Se pricepea și la interpretarea viselor, fără însă să creadă neapărat că acestea

exprimă destul de clar starea psihică. Remarcase totuși că pierderea unui tren este o metaforă reușită pentru scăparea unei ocazii bune din viața reală, semnalând de asemenea o stare psihică proastă, dominată de pesimism. În schimb, atunci când se întâlnea cu Vanessa, iar treburile mergeau tot mai bine între ei, visa de asemenea trenuri și gări, dar în alte conjuncturi. Visa că prinde trenul, nu neapărat unul îndreptat spre București, spre raiul de la Hotel Astoria. De asemenea, visa că gările sunt luminate, la fel trenurile. Totul era altfel.

După visul din avion se trezi cu pulsul accelerat, ca și cum efortul din vis ar fi avut un echivalent real. Îl căută cu privirea pe companionul lui zâmbăreț. Acesta nu mai era lângă el. Își imaginează că indianul cel amabil era de fapt omnipotentul Wagner. N-ar fi fost exclus. Îi dovedise din plin că este în stare să facă aproape tot ce dorește în materie de metamorfoze și de teleportări.

Se gândi că visul său fusese un coșmar nemeritat. Cel puțin la nivel conștient, reușise să se debaraseze de obsesia Vanessei. Acceptase că despărțirea era singura soluție potrivită. Își spusese că de fapt ar mai fi trebuit să rămână o vreme împreună, regretă încă o dată că ei îi fusese frică să se atașeze. Ar trebui să depășesc această poziție meschină, își spusese. A fost ce-a fost, ceva foarte frumos, dar trebuie să admit că este de domeniul trecutului. Nu pot să mă întâlnesc cu acei oameni într-o stare de regret, negativă. Wagner nu-i spusese așa ceva, dar își dădea seama și singur că numai astfel puteau să stea lucrurile.

Stând în continuare cu ochii închiși, cu un zâmbet difuz pe trăsăturile sale ușor fanate, exprimând totuși energia, se gândi la Vanessa ca la la un tablou dintr-o expoziție. Nu mai dori s-o atingă. Cândva se îndrăgostise de o pânză dintr-un muzeu de la Budapesta, a lui Hans Baldung Grien. Într-un mod poate păcătos, el văzuse și plăcerea pe fața madonei aflate în suferință. Și atunci se simțise tulburat, dar era altceva. Acum simțea ceva

asemănător. Vanessa devenise pentru el un tablou dintr-o expoziție, imaginea unei fete. Se vindecase. *De ce este bine să nu fumezi? Fiindcă mori sănătos! Ha, ha! Sunt apt pentru un sfârșit foarte elegant! În definitiv, un om îndrăgostit este un fel de bolnav!*

Drumul era lung. Avu ocazia să mai adoarmă o dată, sub privirile albastre ale unei stewardese, prezentă foarte des în preajma lui. În conștiința sa lucrurile se schimbau atât de repede! Înainte de-a adormi, se gândi că devine cu mare viteză un bătrân standard, capabil să ațipească de îndată ce stă mai multă vreme într-un fotoliu. Visă că așteaptă într-o gară luminată, cu bagajul lângă el, ca într-un film polițist, unde imaginile personajelor sunt cât se poate de convenționale, o înfățișare insolită având doar cadavrul. Trenul, clasic, tras de o spectaculoasă locomotivă cu aburi, oprea foarte cuminte în fața lui. Se urca fără probleme și intra într-un compartiment luminat. Acolo se aflau niște oameni necunoscuți, amabili. Totul era perfect, în visul lui. Convențional, este drept. Poate plictisitor, dar cât de confortabil! Apoi visă că unul dintre vecinii lui de compartiment, un băiat, poate student, scotea la iveală un dispozitiv pentru ascultat muzică. Își introducea în urechi niște mici căști și apoi închidea ochii, în semn de delectare. În vis, Cridan dorea să știe ce ascultă băiatul și dorința i se îndeplinea. Era Zaraza, cu Cristian Vasile. Un tânăr cu asemenea gusturi retro? Cridan nu se mira, se mulțumea să savureze cântecul. *Parcă știam că în vise doar vedem, nu și auzim!* Se trezi cu melodia răsunându-i în minte, obsedat mai ales de un vers: *De a ta sărutare, Zaraza, vreau să mor și eu!* Avu certitudinea, fulgerător dispărută, că acest vers conține cheia întregii lui povești neverosimile, cu personaje venite din sfere astronomic de îndepărtate de a sa. Vanessa și Wagner îi erau la fel de străini, la fel de incompatibili cu el însuși.

Timpul trecea repede. Primi din nou mâncare. De data aceasta, alese feluri europene. La început, mănă absent, pen-

tru ca în scurtă vreme să-și dea seama că de fapt savurează fiecare înghițitură. Da, asta este caracteristic condamnaților la moarte, își repetă. Nu sunt original nici în această privință.

Urmă escala de la Delhi. *Indira Gandhi International Airport*. Nimic deosebit. În alte împrejurări, ar fi căutat cu aviditate să vadă cât mai multe. Nu mai era cazul. Se mulțumi să constate că marile aeroporturi au ceva impersonal. Parcă de-abia plecase din Belgia. *Atât de repede s-au scurs opt ore? Da, chiar așa. Trecerea rapidă a timpului este ultima dintre problemele mele.*

25 Mantre în Kathmandu

Pe măsură ce ajung tot mai aproape de Nepal, mă cuprinde un soi de anestezie curioasă, necunoscută până acum. Se spune că sacrificiilor de pe altarele aztece li se dădea înainte de execuție o băutură tranchilizantă, ca să nu sufere foarte tare. Alien mi-o fi indus și mie ceva asemănător. Pe de altă parte, asta ar fi o inconsecvență. Are nevoie de un Cridan vivace, capabil să participe cu toate forțele sale, nu de o momâie semicatatleptică. Probabil că-mi voi recăpăta energia, atunci când va fi cazul.

Zaraza continuă să răsune în mintea mea. Cum adică vrea să moară de sărutarea ei? Ce înseamnă asta? Poate că versul și întreaga melodie nu ascund de fapt nimic special, fiind doar un document de epocă. Poate că emoția mea este pură, nu ascunde nimic conceptual.

Când până la Kathmandu au mai rămas vreo trei sferturi de oră, pricep. Torpoarea îmi dispare brusc.

Plata intensității obținute prin iubire este moartea. Omul îndrăgostit de *Zaraza* cere de fapt iubirea și este dispus să plătească cu viața. Asta este. Se pare că există niște inși prevăzuți

genetic cu vocația intensității. Acestora le este dat să iubească realmente, dincolo de vanitate și de aranjamente sociale, necondiționat. Se pare că longevivii nu se aleg dintre ei. Lor le este dat să moară de tineri. Suspendarea instinctului de conservare le este fatală. Partea frumoasă este că există și excepții. Eu am pățit așa ceva la bătrânețe și uite că n-am murit.

Mai este ceva. Wagner s-a ivit numai fiindcă eu am atins o intensitate accesibilă, în ceea ce mă privește, doar prin iubire. Alții pot obține pe alte căi o asemenea intensitate, presupun. Eu am reușit s-o găsesc doar în acest fel. Prin antenele lui infailibile, Alien a detectat asta. Doar astfel pot să-i fiu de folos. Da, este posibil să am niște calități înnăscute, dar acestea n-ar fi fost utile dacă n-aș fi atins starea intensivă.

A venit noaptea. În Kathmandu este cu aproape patru ore mai târziu decât în București. *Tribhuvan International Airport*, altitudine 1338 metri. Vreme bună. Răcoare, totuși. Ca la munte. Formalitățile pentru acordarea vizei de intrare în Nepal merg destul de repede. Mă gândesc că printre cei sosiți cu avionul meu se află poate și unii comilitoni ai mei în materie de rostire a unor mantre miraculoase.

Unde este inevitabilul Wagner? Iată-l. Vine direct spre mine, dar mă ocolește și trece mai departe, ca și când nu m-ar cunoaște. Numai el poate fi, deși este îmbrăcat altfel. Aceași figură. Statura și mersul sunt cele cunoscute de mine.

— Wagner! îl strig. Nu mă mai cunoști? Am venit!

Insul respectiv stă pe loc, fără să se întoarcă, vreme de două-trei secunde. S-ar zice că estimează strigătul meu. Apoi se întoarce lent și-mi arată un zâmbet deja cunoscut de mine, mecanic, impersonal. Se apropie, mă salută cu o înclinare a bustului, împreunându-și palmele în dreptul pieptului, în stil asiatic.

— Victor Cridan, din România! Te salut!

Folosește cu naturalețe limba română. Este îmbrăcat într-un hanorac ornamentat cu motive florale, destul de ciudat pentru

ochiul unui est-european. Pe sub acesta poartă o cămașă violent portocalie. Are un mod familiar de-a mă privi, de parcă am fi amici de cine știe când. Este identic cu Wagner, dar se deosebește de acesta prin nu știu ce aer ușor diferit. Așa ceva am mai văzut la gemeni univitelini.

— Nu ești Wagner?

— Nu, dar te cunosc.

De unde naiba mă cunoaște? Poate că aceste ființe au o inteligență colectivă, precum insectele. Știe unul ceva, știu toți, în mod automat.

— Unde este Wagner al meu?

Nu prinde nuanța umoristică. Renunțând la zâmbetul lui de robot, îmi spune cu seriozitate:

— O să vină imediat la tine. Te va conduce la hotel.

În această poveste cu extraterestri intrați în viața cotidiană a pământenilor, mă fascinează și lipsa de implicare a autorităților. De ce nu mișună agenții secreți pe aeroport? De ce aceste ființe (sau ce-or fi) își fac jocurile de parcă nimeni nu le-ar vedea? Este imposibil să nu se știe despre activitatea lor. Singura explicație este că între autorități și acești emisari există o convenție, un acord. Da, așa se mai leagă lucrurile. În definitiv nu fac nimic periculos pentru vreun stat oarecare. Realizează echivalentul unei secte religioase. Iar cei doi Wagner (sau câți vor mai fi) joacă rolurile unor predicatori. Oricât ne-am sili, nu putem modifica prea mult niște structuri preexistente. Nimic nu este nou sub soare. Doctrina acestei secte este generoasă, la urma urmelor. Se dorește ca oamenii să fie iubitori și toleranți, să renunțe la agresivitate, să întâmpine cu înțelepciune provocările naturii.

Wagner „al meu” apare nu după multă vreme. Este îmbrăcat la fel ca atunci când l-am cunoscut. Poate că hainele sunt concrescute cu corpurile, în cazul acestor ființe bine intenționate... Asta nu are însă nicio importanță. Glumițele mele, chiar numai gândite, se potrivesc ca nuca în perete cu situația.

Ne salutăm.

— Vom merge la *The Everest Hotel*, îmi spune.

Luăm un taxi. Totul este foarte civilizat. Hotel de cinci stele, fără reproș. Am auzit că pe aceste meleaguri curățenia nu este tocmai perfectă. Zvonuri neîntemeiate. Oamenii de pe aici poate că nu dau o atenție deosebită învelișului de carne al omului, dar când este vorba despre oaspeți, respectă regulile existente în oricare alt mare hotel din lume.

Este vorba despre o așa-zisă cameră dublă. N-am nimic de criticat. Există *room service* și alte facilități. Nu cred că voi avea prilejul să mă bucur de ele.

Ne așezăm pe niște fotolii de culoarea muștarului. Îmi explică fără grabă. Nu pare absolut deloc afectat de stresul resimțit de orice organizator, atunci când are de coordonat un număr mare de participanți.

— Vom merge cu toții undeva în afara orașului.

— Câți participanți vom fi?

— Șaptezeci și doi. Noi nu vom participa. După ce vă organizăm, vom sta deoparte.

— După *kaballah*, există tot atâția îngeri, intermediari între Dumnezeu și oameni. Nouă cete, a câte 8 îngeri fiecare.

— Da.

— O știi și pe-asta?

— Cunoscut istoria religiilor. Fiecare religie oferă o cale asemănătoare cu aceea recomandată de noi. Noi respectăm arhetipurile naturii umane.

Wagner așteaptă, să vadă dacă nu mai am ceva de spus. Răbdarea lui este infinită. De-abia când se convinge că nu mai vreau să vorbesc, începe să-mi explice ce vom face în ziua următoare.

— Vom merge pe un teren plat, situat într-o vale cu acustică bună.

— Și?

— Voi veți intona un număr de mantre. Spun așa, pentru a folosi un termen cunoscut de tine. Vom începe cu mantra perfecțiunii, iar apoi vor fi cuvinte necunoscute de vreun pământean.

— O să fim în stare să le pronunțăm corect?

— Da. Sunteți oameni cu memorie foarte bună și deloc afoni.

— Am avut și eu impresia că am ureche muzicală.

— Nu te-ai înșelat.

Așteaptă, conform obiceiului său. Continuă numai atunci când vede că nu mai am nimic de spus.

— Corpurile voastre vor închipui o *yantra*.

Yantra este o reprezentare picturală a unui univers privit ca o teofanie, ca o manifestare a divinului. Este considerată sacră și capabilă să declanșeze o mare energie. Cuvântul înseamnă în sanscrită „instrument”, dar și „mecanism”. Este un instrument folosit pentru concentrare și vizualizare, dar are și proprietăți magice. *Yantra* este înrudită cu *mandala*, de origine tibetană. Jung se referă pe larg la aceste lucruri.

— Văd că recurgeți din plin la recuzita budistă, spun.

— Da. Pământenii au intuit de multă vreme niște soluții corecte. Noi nu putem să vă propunem lucruri străine de natura umană.

— Și spui că mantrele intonate de noi vor schimba lumea? Vreau să spun, felul de a fi al oamenilor de pe întreg globul pământesc?

— Da.

— Dar cum vor fi auzite de toată lumea?

— Noi ne vom ocupa de asta.

— Ne întregistrați? Asta nu mai sună prea ezoteric, ci mai degrabă a hipnoză, a sugestie de masă.

— Mantrele modifică structura ADN. Asta o știți și voi. Problema e ca ele să ajungă la urechile oamenilor. Nu e nevoie să le asculte toți. În materie de mentalități, intervine contagiunea.

Are dreptate, în privința mentalităților. Numai să funcționeze. Să nu fie totul o naivitate, un tratament *soft*, fără niciun efect.

— Va funcționa. Te asigur de asta.

Am uitat că îmi aude gândurile ca și cum aș vorbi cu glas tare.

Vin cu o propunere, deși în materie de posibilități intelectuale sunt, față de el, ceva în genul unui gibbon comparat cu un om inteligent.

— N-ar fi mai bune niște mesaje subliminale? Televiziunile sunt specializate în așa ceva.

— Ba da. Le folosim. Ne-am gândit însă la o cale foarte simplă. Moartea unor membri ai grupului din Nepal va fi o bombă mass-media. Va exista un film, cu sonor. Acesta va fi preluat, după ce în prealabil o televiziune mare îl va fi cumpărat. Mantrile vor fi auzite de toată lumea. Unii se vor indigna. Asta fiindcă vă consideră o sectă oarecare. Scopul va fi atins.

— Te referi la dispariția unor membri ai grupului de parcă ar fi vorba despre ceva colateral, neînsemnat. Acolo sunt totuși oameni. Și eu sunt printre ei.

Mă aștept să ridice din umeri, a neputință. Să-mi spună că n-are ce face, că lucrurile au fost decise de o instanță superioară și altele de-acestea. Nu are nicio reacție. Cred că pentru el moartea unui individ nu este ceva important. Poate că seminția lui seamănă cu insectele noastre, beneficiare ale unei inteligențe de grup... Contează doar colectivitatea. Indivizii, mai puțin.

— Respectivii vor trece într-o altă dimensiune, nu vor muri. De altfel, este posibil să nu te numeri printre ei. N-am mandat să-ți furnizez mai multe amănunte.

Nu pot să-mi dau seama dacă reușește, în fine, să fie batjocoritor sau spusele lui trebuie luate în serios. Ce înseamnă altă dimensiune? O așteptare a reîncarnării, în stil budist? O intrare

în raiul creștin? Sau în iad? Probabil că știe dacă voi fi printre cei sacrificați. N-are rost să insist. În definitiv, oricare om poate să moară, oricând.

Îmi petrec seara singur, zăbovind într-o reverie mai degrabă plăcută decât anxioasă. Sunt un norocos. Dacă cineva se decide să-și riște viața pentru a obține iubirea unei femei, înseamnă că acela este demn de respect. Așa gândesc eu. În cazul meu, o posibilă sursă de stimă postumă este participarea la o acțiune umanitară, dintre cele mai laudabile. Da, domnilor, nea Cridan este demn de respect. Așa îmi place să cred, cel puțin.

Mai este ceva. Relația cu Vanessa mi-a dat o netă senzație de împlinire. A fost ceva mult dincolo de satisfacțiile oferite de niște contacte sexuale, fie acestea și cu însăși zeița frumuseții. Singura explicație aflată la dispoziția mea este că a intervenit ceva în genul unei convertiri de tip religios. Vanessa nu va ști niciodată ce a fost în stare să declanșeze și probabil nu va afla cum este să trăiești la o asemenea intensitate.

Așa stând lucrurile, încheierea cea mai potrivită ar fi moartea. Este o concluzie frigorifică, nici vorbă, capabilă însă să mi se impună. Cum adică, să văd oameni murind în jurul meu, iar eu să mă bucur că am scăpat? Și apoi, pentru ce să fiu cruțat? Pentru a mă gândi în continuare, o vreme, la Vanessa? Sau, devenind prozaic, la felul cum voi depăși criza majoră din anul 2012? Nu. Ar fi de preferat o moarte rapidă, eventual fără dureri, așa cum scrie în horoscopul meu, unde în casa morții se află planeta Venus...

Cu sentimentul că fac exact ceea ce trebuie, dorm bine, cu niște vise neutre, ca niște secevențe din filme mediocre, repede uitate. A doua zi de dimineață, Wagner apare pe la ora opt. Se pare că nu este nicio grabă. Iau micul dejun, în stil european. Din motive cunoscute (sindromul condamnatului la moarte), nu mi-a dispărut pofta de mâncare, ba chiar dimpotrivă. În timp ce mănânc, Wagner stă cu mine la masă și mă privește cu o bunăvoință abstractă de android.

Vom pleca în două autobuze elegante. În prealabil, ne strângem în holul larg al hotelului. Grupul sacrificărilor (cred că le pot spune așa) este format numai din bărbați. O militantă pentru egalitatea între sexe ar avea ce critica. Văd, în schimb, că au fost aleși reprezentanți ai tuturor raselor. Este de față și un eschimos, dacă nu cumva mă înșel asupra lui.

Oamenii nu sunt prea vorbăreți. Se înfiripă totuși câteva dialoguri. Dacă toți sunt niște persoane cu memorie bună și ureche muzicală, înseamnă că deprinderea unei limbi de circulație n-a fost prea dificilă. Așa pare a fi. Se aude o engleză cu accente diferite, dar fluentă.

Suntem invitați la autobuze. În timp ce părăsim hotelul, observ că fiecare invitat a rămas în hainele lui. Wagner și ai lui n-au considerat necesar să ne îmbrace în mod uniform. N-ar fi fost mai bine să ne îmbrace pe toți în niște robe roșii, de natură să ne stimuleze spiritul de sacrificiu și dorința de a acționa? Precum și dorința de a înfrunta toate dificultățile posibile?

Lângă mine se nimerește un bărbat de vreo treizeci de ani, cu aspect de muncitor manual. Cum nu mă mai mir de nimic în ultima vreme, nu mi se pare ciudat faptul că un om de vârstă lui se decide să-și riște viața, fie și pentru o cauză nobilă. Apoi constat că lașitatea, mai ales cea fizică, este mai des întâlnită la intelectuali. Acest băiat este pur și simplu curajos. L-aș întreba cum de s-a decis, satisfăcându-mi o ultimă curiozitate de sociopsiholog amator. Renunț, nu mai este timp. Valea amintită ieri de Wagner este aproape. Ajungem repede.

Coborâm fără grabă. Iese în față un ins din categoria lui Wagner, identic cu acesta la figură și la mod de-a se deplasa, îmbrăcat într-o salopetă de tip militar, verde-gălbui cu modele negre, bună pentru camuflare într-o pădure. Înfățișare de explorator. În spatele lui se văd Munții Himalaya, destul de îndepărtați, dar capabili să mă convingă că sunt mult diferiți față de Munții Bucegi.

Insul începe să vorbească. Deși își mișcă buzele, e clar că folosește o emisie telepatică. Eu, de exemplu, îl aud în românește. Nimic deosebit. Așa ceva este realizabil și științific plauzibil.

Ne va striga pe fiecare, pe nume. Ne vom așeza acolo unde ni se indică. În cele din urmă, vom închipui o *yantra*, o imagine a arhetipurilor și a propriului nostru inconștient, după cum spune Jung.

Un Wagner (o expresie bizară, dar corectă) îmi pronunță numele cu accentul unui român sadea. Mă duc la el și primesc două cartoane lucioase, de felul celor folosite pe la noi la invitațiile pentru nunți. Unul poartă imaginea color a unei *yantra*. O recunosc. Este *shri-yantra*, reprezentarea unei forme feminine a lui Dumnezeu, Shri. Deci niște bărbați se vor concentra privind imaginea unei femei. Minunat!

Mă uit atent la *yantra* și înțeleg un lucru, înainte doar întrezărit pentru scurte perioade de timp, precum luna într-o noapte când norii aleargă pe cer. *Iubirea este necondiționată sau nu este deloc. Cum doar iubirea mistică poate fi astfel, se pare că iubirea pentru o femeie este posibilă doar atunci când respectiva este zeificată. În mesajele schimbate de mine cu Vanessa i-am scris de multe ori că este o zeiță. Acum îmi dau seama că nu era o figură de stil, folosită de un bătrân pentru a atrage o fată fierbinte în patul său rece. Chiar am considerat-o și o consider o zeiță! Cred că este un mare păcat. Nu numai din punctul de vedere al creștinismului, dar și din cel al oricărei alte religii. Zeițele trebuie să existe în altă dimensiune, nu să intre în patul tău. În această privință, creștinismul nu lasă loc la niciun compromis. Politeismul, în schimb, este mai permisiv, mitologia povestește că uneori zeițele o puneau cu muritorii și cerul nu se dăruia din această cauză. Da, ceva asemănător am pățit și eu. I-am devenit util lui Wagner, doar fiindcă m-am iubit cu o zeiță și mi-am schimbat astfel statutul existențial.*

Al doilea carton lucios prezintă aceeași *yantra* în alb-negru, cu indicarea numerică a locului unde fiecare dintre noi se va

așeza. Am numărul treisprezece. Îmi convine, marile evenimente ale vieții mele s-au petrecut sau au debutat în zile de treisprezece. Este aproape de prisos să spun că Vanessa și Emilia au apărut în apartamentul meu într-un treisprezece septembrie.

Totul este foarte clar. Wagner și ai lui nu lasă loc la nicio confuzie. La mică distanță de locul unde grupul nostru s-a oprit, o *shri-yantra* simplificată este trasată cu linii albe, de var?, ca un teren de tenis de pe vremuri. În fiecare dintre formele geometrice, majoritatea fiind triunghiuri, se află câte un număr. Vom ști astfel unde să ne așezăm.

Procedăm. Un Wagner ne arată cum să stăm pe iarba nefiresc de verde. Este așa-numita asană a meditației, din yoga, un fel de postură a lotusului, simplificată. Cine nu este în stare s-o adopte, va sta pur și simplu cu picioarele încrucișate, precum un băutor de cafea din Fanar. După câte am reușit să observ, sunt cel mai în vârstă din grup. Dacă mie nu mi-e greu să stau așa, înseamnă că restul vor reuși cu atât mai ușor.

Privim cu toții în aceeași direcție, spre răsărit.

Vom intona mai întâi mantra perfecțiunii, deja cunoscută de mine. Probabil pentru a ne sincroniza, a ne intra în ritm. *Om Mani Pādme Hum*. Nu ne forțăm glasurile, dar cu toate acestea corul nostru mi se pare foarte puternic. Procedăm precum călugării budiști, văzuți de mine pe Internet, repetăm de mai multe ori mantra. Simt că oasele craniului meu încep să-mi vibreze într-un fel curios, acaparant, depersonalizant. Cu o ultimă resursă de luciditate, realizez că fiecare repetare mă subordonează tot mai mult grupului.

Urmează alte trei mantre. Cuvintele lor nu-mi sunt cunoscute și nici asemănătoare cu vreo vocabulă știută de mine. Sunt în sanscrită sau într-un idiom extraterestru? Nu știu cât timp a trecut de când am început. În fine, o mantră mai lungă. Se pare că este un fel de încununare. *Il frutto*. O intonăm o vreme.

Apoi, o panică necunoscută mă străbate. Nu este o criză de anxietate. Este ceva adânc, capabil să-mi cuprindă nu numai psihicul, ci și toate celulele din corp. Da, o scurtă panică, profundă, deplină.

26 **Jurnalul Vanesei**

16 martie 2010. Am calculatorul lui Victor Cridan. O să mă uit cândva ce este în el. Am și apartamentul. M-a făcut moștenitoarea lui, cum spunea. Poate că fiica lui din America va ataca în justiție testamentul. Până atunci, sunt stăpâna acestei locuințe. N-am știut că a murit decât atunci când am primit telefonul de la notar. Vecinii mi-au povestit cum a fost. Ei știu că sunt fiica lui, așa că au stat de vorbă cu mine. A plecat în Nepal, din senin. Acolo a aderat la un fel de sectă religioasă sau ceva în acest gen. A participat la o rugăciune colectivă. Nu știu dacă așa se spune. Câțiva dintre participanți au murit. Oficialii din Nepal au constatat că a fost vorba despre niște atacuri de cord. Știrea a fost difuzată de ambasada noastră din India. Se pare că la Kathmandu n-avem ambasadă. Și la televizor a fost o știre. Am văzut imagini de acolo. Nu mi-aș fi putut închipui că și el este printre acei oameni! Intonau niște cuvinte necunoscute, le repetau la nesfârșit. Parcă te hipnotizau, acele cuvinte.

El n-a fost un scriitor atât de cunoscut încât să se spună la televizor că a murit. Era totuși destul de bun. Ba nu, greșesc. A fost o informație unde apărea și numele lui. Mi-a spus Emilia. M-a sunat din senin, ca să-mi zică. Știa ceva? Nu mă interesează. Oricum, n-a fost tam-tamul de la TV făcut atunci când moare un scriitor considerat important.

Nu știu ce-o să fac cu apartamentul. Ba știu, o să-l vând. A fost ce-a fost între noi, dar la urmă nu mai era pentru mine

decât un moș oarecare. I-am spus foarte clar să mă lase în pace și să-și vadă de bătrânețile lui. Nu mi-a mai scris.

Acum, după ce a murit, nu știu de ce, povestea mă interesează din nou, deși nu l-am iubit. Nici măcar în anumite momente, așa cum îmi spunea cândva, cu muștrii aia a lui de bătrân arătos.

Calculatorul lui este vechi ca dracu', Pentium 3! Cine naiba mai ține azi așa ceva? Cândva o să mă uit la documentele din el. O sculă foarte înceată. Lui nu-i păsa de asemenea chestii, cum ar fi viteza. Zicea că astea sunt mărunțișuri. Da' ce este important? îl întrebam. Zâmbea și nu zicea nimic, dar se uita la mine ca la Dumnezeu. Pe mine m-au iubit mulți bărbați, așa s-a nimerit. Și femeii. El a fost primul și poate singurul în stare să mi-o arate atât de clar.

Deși a trecut puțină vreme de când am fost împreună, m-am schimbat mult. Pe atunci nici nu știam să mă exprim ca lumea. Aveam stângăcii. Până la coadă, s-a întâmplat cum a spus el. Pactul magic (sau naiba știe ce altceva) a funcționat, iar eu nu mai am probleme cu creierul, cu concentrarea. Și nici cu dislexia.

Îmi vine să vorbesc, ca și cum l-aș avea în fața mea.

Cumva m-am molipsit de la tine, Victore, în chestia scrisului. În sinea mea, am crezut multă vreme că literatura este mai mult ceva pe placul cucoanelor trecute de o anumită vârstă. Am citit ce-ai scris pentru mine. Mai întâi, m-a plictisit, dar apoi m-a prins. Ce poate să-i scrie un tip de vârsta ta unei fete ca mine? Doar niște prostii, de felul sfaturilor. Acum, după ce am citit tot, parcă nu mai gândesc chiar așa. Se pare că există un punct unde se întâlnesc toți oamenii, indiferent de vârstele lor. O fi condiția umană. Mi-ai spus de câteva ori despre chestia asta, dar numai acum pricep destul de bine. Numai prin cuvinte poți să te referi la condiția umană. Iar prin folosirea vorbelor, intri în literatură. Așa mi-ai spus.

Ai scris multe despre mine. Uite că a trebuit să mori, pentru ca eu să te iau în serios. Te-am crezut și înainte, când îmi spu-

neai cum sunt eu de fapt, pe dinăuntru, acolo unde lumea nu vede. Ai a fost primul și singurul admirator absolut al meu. Spun așa ca să folosesc o expresie pe placul tău. Alții și altele mi-au spus că sunt nemaipomenită, dar nimeni nu mi-a dat impresia că mă consideră, pe bune, o zeiță, o ființă cu puteri supranaturale, capabilă să decidă destinele oamenilor de rând.

Poate că ai avut dreptate, când mi-ai zis despre norocul meu porcesc. Eu te-am tot certat, dar mi-a făcut bine întâlnirea cu tine. Lucrurile s-au aranjat ca prin minune. M-am străduit și eu, dar cred că fără tine lucrurile ar fi mers altfel, mai rău.

Poate că a fost și Efectul Pygmalion sau profeția autoîmplinită. Ideea este că așteptările și implicit comportamentul față de o persoană, influențează în mod clar performanțele acesteia. Tu mi-ai spus că sunt nu numai nemaipomenit de frumoasă, dar și că sunt un geniu. Și că am o carismă extraordinară. N-a fost o lingușire grosolană, am simțit că tu chiar credeai că sunt așa. Efectele au fost bune, nesperat de bune.

Mi-ai făcut bine și prin corectitudinea ta curioasă. Ai fost un mincinos cinstit, ca să spun așa. Dacă cineva vrea neapărat s-o pună cu mine, este normal să mă mintă. Așa s-a făcut și se va face întotdeauna. Unei femei îi place, până la coadă, să fie mințită, dacă ce i se spune îi face bine. La urmă, ai dat cărțile pe față și mi-ai spus că povestea cu pactul magic s-ar putea să fie o invenție a ta, ca să te las să mi-o tragi. Ai zis că este posibil ca Ursula să ți-o fi spus, dar nu ești sigur de asta. Nu te obliga nimeni să faci așa. Puteai să-i dai înainte cu magia și celelalte, dar ai fost cinstit. Așa m-ai ajutat mult să mă despart de tine. Dacă disprețuiești pe cineva, fiindcă este un mincinos, mai ușor îl scoți din viața ta. Te-ai gândit și la altceva. Ai știut că sunt foarte prăpăstioasă și ai vrut ca nu cumva să-mi strici psihicul pe viitor. Adică eu să nu-mi pot scoate din minte idea că tu ești în stare să-mi faci niscaiva vrăji și să-mi provoci vreun rău.

Nu știi dacă, de pe lumea cealaltă, poți să vezi ce scriu eu aici. Nu cred în asemenea prostii, deși visele mele din ultima vreme spun altceva.

Încep să înțeleg dorința ta de-a fi iubit de către femeia din patul tău, de mine adică. Așa ceva nu prea se mai poartă. Ți-am spus de mai multe ori, trebuie să se bucuri că ai obținut ce ți-ai dorit, nu este cazul să complici lucrurile. Acum nu mi se mai par absurde eforturile tale de a-mi transmite niște sentimente, de a mă molipsi cu iubirea ta de om disperat. Iubirea sau simularea ei puteau să mă schimbe, să mă facă așa cum îmi doream.

Mai este ceva. Știu că bătrânii, atunci când doresc să păstreze cât mai multă vreme o fată tânără, recurg la tot felul de artificii. De preferință, la *cunilingus*. Tu n-ai făcut așa și m-ai învățat să renunț la masturbări, deși sunt la mare modă. Mi-ai spus că masturbarea nu este rea în sine, dar nici favorabilă pentru persoanele cu probleme de concentrare intelectuală. Bazându-mă pe experiența mea, îți dau dreptate. Te-ai comportat cu mine, ca și cum ai fi fost un tânăr crescut în pădure. Ai făcut abstracție de toate trucurile știute de tine. De fapt, m-ai tratat cu iubire. Mi-ai repetat, de altfel: Iubirea este cel mai puternic afrodisiac. De trucuri au nevoie doar cei lipsiți de ea. Acum, când la mintea mea parcă a umblat vreun înger atotputernic și binevoitor, înțeleg că pentru ce doresc eu de la viață, nu este bună tăvălirea în cine știe câte paturi și practicarea unei sumedenii de masturbări ingenioase. Iubirea duce la spiritualizare. De așa ceva am eu nevoie. Asta desigur dacă nu cumva lucrurile vor merge cum prezici tu, adică voi trăi de pe urma corpului meu și nu prin eforturi intelectuale.

Vorbesc cu tine de parcă ai fi încă în viață, prietene.

Să revin la relația noastră. Creierul, rațiunea, cred eu, trebuie să domine trupul și impulsurile lui murdare. De ce murdare? m-ai întreba, dacă ai fi iarăși aici, printr-o minune. Eu am trăit o luptă, destul de scurtă. Curând mi-am dat seama că rațiunea

este învingătoare. Da, am știut că sunt în afara oricărei primejdii. Am continuat să mă întâlnesc cu tine, am făcut sex foarte bine. Mi-am dat seama, cu mândrie, că știu să-mi țin în frâu plăcerile trupului. Tu erai uimit cum de reușesc să nu scot nici măcar un suspin în timp ce făceam sex. Eu priveam asta ca pe o victorie a minții împotriva trupului. Tu îmi tot spuneai că trupul este mai deștept decât mintea, dar eu cred că asta este o prostie.

A urmat ultima etapă. Tu ai observat că eu văd în tine doar un bătrân libidinos. Cât de rănit arătai! Ce puteam să fac!? Nu eu te băgasem în chestia asta.

Tu n-ai înțeles că eu nu puteam să te iubesc nici dacă aș fi vrut. Ceva din mine mă oprește de la actele prea originale. Viața mea trebuie să fie condusă de rațiune. Nu pot să permit sentimentelor să mi-o întunece. Eu am un destin mare. Tu ai meritul că ți-ai dat seama de asta. Cum să mă încurc cu un bătrân, sărac pe deasupra? Cred că nici nu sunt în stare de o iubire mare, așa, ca pe vremuri, când oamenii se sinucideau din dragoste. Eu văd altfel lucrurile, într-un fel foarte civilizat. Partenerii trebuie să fie niște oameni capabili să urmeze niște reguli. Curățenia, în primul rând. Tu știi, în domeniul ăsta aveai niște probleme... Mai este și sărăcia. Tatăl meu are o afacere destul de bună. De la el am învățat să nu cobor niciodată sub un anumit nivel. Tu ai venit la mine cu magia ta și ai reușit să mă convingi.

Aici lucrurile se cam încurcă în mintea mea. Nu prea știu ce să spun. Când mi-am dat seama că relația cu tine este o prostie? De ce am venit la tine, fără ca tu să mă fi chemat? A intervenit Wagner al tău, caraghiosul acela?

Tu spuneai că eu fac inginerie istorică și schimb adevărurile din trecut, ca să mă avantajeze pe mine, cea de astăzi. Deși nu mai am probleme cu concentrarea, chestia asta îmi dă un fel de amețală. Nu știu ce să spun, ca nu cumva să te mint! De parcă tu ai mai auzi sau ai mai citi ceva, sărmanul de tine!

Pe vremea când te-am vizitat prima oară, cu prietena mea de atunci, nu prea știam ce voiam de la viață. Poate de aceea mi s-a părut că ești un bărbat plăcut. În mintea mea n-a apărut imediat ideea că ești un om bătrân. Ne-ai făcut și demonstrația aia cu halterele... Adevărul este că arătai bine, mulțumitor, vreau să spun. Aveai și umor. Prietena mea îmi zicea că ești un om deștept. Știa ea, de la taică-său. Îmi amintesc că odată, în patul de la Astoria, după ce o făcusem de vreo trei ori și tu mă rugai să nu plec încă, fiindcă îți place să discuți cu mine, mi-ai spus ceva interesant. La femei admirația intelectuală se poate ușor transforma în dorință sexuală. Ăsta este cazul clasic al studentei îndrăgostite de profesorul ei, nu pentru că acela este vreun bărbat nemaipomenit, ci fiindcă o impresionează cu inteligența lui. Poate că așa ceva am pățit și eu cu tine.

Îmi amintesc dimineața când am venit la tine, după ce am fost nevoită să mint în stânga și în dreapta. Părinților le-am spus că vreau să fiu singură câteva zile, într-un oraș liniștit. Emilia a aflat aceeași variantă și m-a întrebat cum o cheamă pe noua mea prietenă. Nu mi-a fost ușor să mint. Îmi place să spun adevărul. Astăzi recunosc, ai avut dreptate când mi-ai zis că numai proștii spun tot timpul adevărul.

Am venit la tine pentru a discuta, nu pentru altceva. Îmi place foarte mult să stau de vorbă cu un om inteligent și cultivat. Mă atrag și bărbații mai în vârstă decât mine, recunosc. Tu spui că am o vocație de curtezană. Poate că o am. De ce te-am lăsat să mă mângâi și să mă masturbezi? De ce în ultima zi am fost gata s-o pun cu tine, deși nu știam nimic despre pactul magic? Când încerc să răspund la aceste întrebări, mă apucă amețeala aia tâmpită, ca la examene, pe vremuri. Nu găsesc răspunsul. Oricum ar fi, dacă poți să citești de scriu, printr-o minune, de acolo de unde ești, să știi că în acele zile nu te-am văzut ca pe un om bătrân. Spuneam eu de anii tăi, dar în sinea mea recunoșteam că îmi place de tine, ca bărbat. Asta nu în-

seamnă că te iubeam. Poate că ai avut dreptate cu suma vârstelor. Cine mai știe!? Când am venit data următoare, tot înainte de a de a se închide „fereastra magică” și am făcut-o, în sfârșit, a fost foarte bine.

După ce-am plecat de la tine, totul a început să se destrame, destul de repede. Mă simțeam ofensată, cu orgoliul șifonat. Mai știam că ar fi o înfrângere pentru mine să iubesc un bărbat atât de bătrân. Mă felicitam fiindcă nu simțeam pentru tine altceva decât o anumită atracție fizică, trecătoare.

Peste toate astea era frica. Te-am crezut, când mi-ai spus de pactul magic. Acum m-am mai liniștit, dar până nu cu multă vreme în urmă simțeam o frică cumplită, până în măruntaie. Mi-era teamă ca nu cumva să pățesc ceva rău.

Restul îl știi. Pe măsură ce ne apropiam de sfârșit, îmi plăcea tot mai mult să mă întâlnesc cu tine. Atracția aia scurtă dispăruse, ca și cum n-ar fi fost niciodată.

Am văzut că suferi, dar n-aveam ce să-ți fac. Fiecare cu destinul lui. Tu mi-ai spus, tot la Astoria, că iubirile oamenilor nu coincid sau sunt îndreptate în direcții diferite. A este îndrăgostit de B, iar B, de C. După câte am observat eu, doar în filme doi oameni se iubesc din tot sufletul, pe perioade mai lungi de vreme. Mi-ai mai spus că eu nu voi mai iubi profund pe nimeni, niciodată. Toată rezerva mea de iubire s-a consumat atunci, cu profesoara aia. Poate că ai avut dreptate.

17 iulie 2010. Victore, dacă poți să citești ce scriu eu aici, află că lucrurile nu sunt în regulă cu mine. Nu mai am probleme cu învățarea și nici cu creativitatea. În schimb, ceva mă chinuiește. Poate că tu chiar aveai niște puteri magice și m-ai blestemat cândva, după ce te-am părăsit. Nu te cred în stare să-mi faci așa ceva, dar cine știe... Am vise urâte de tot. Vin după

mine oameni cu figuri hidoase. Vor să mă înjunghie cu niște cuțite lungi, strălucitoare. Fug de ei și mă trezesc chiar înainte să mă ajungă. De fiecare dată, inima îmi bate nebunește. Am fost la o doctoriță și mi-a dat magneziu. Degeaba. Mi-a spus că îmi va trece cu timpul... Mi-a mai zis că dacă chestia se somatizează, nu este bine deloc. Atunci chiar devin o bolnavă de inimă. Ce să mai zici... Am fost și la un psihiatru, tot femeie. S-a dat un pic la mine... M-am făcut că nu observ. Mi-a spus că sufăr de o depresie destul de gravă, dar că se va remedia de la sine. A zis că am și o anxietate. M-a întrebat dacă mă simt vinovată pentru ceva. Ce naiba să răspund la o asemenea întrebare? Să spun că mă simt puțin vinovată de moartea (sinuciderea) ta? Aș fi putut s-o mai pun de câteva ori cu tine, ce m-ar fi costat!? Dar mai înainte, nu văd ce vină aș fi avut. Că te-am părăsit? Păi, nu era normal s-o fac?

Îmi apari și tu în vise. Cu fața plină de sânge. Nu este un lichid de culoare roșie, dar știu că este sânge. Visez în ultima vreme numai alb-negru, ca și cum aș vedea un film vechi, mut. Mi s-a spus că numai oamenii fericiți visează în culori... În visele mele, fața ta este foarte albă, de parcă ai fi un vampir. Pari un om aflat într-o mare suferință. De felul meu nu sunt foarte miloasă. Știu că nu-i prea pot ajuta pe oameni. Mai știu că fiecare trebuie să iasă singur din căcat. Așa cum am făcut și eu. Atunci când te văd în vise, nu prea simt compasiune, ci mai degrabă un soi de dezgust. Poate că nu este creștinește, dar nu am ce să fac.

O prietenă m-a dus la un preot. Bătrân, cu o barbă albă, lungă. Acesta a deschis o carte. Mai întâi, i-am spus cum mă chinuiesc niște vise rele, unde apare un fost prieten al meu. Mi-a cerut amănunte despre tine, avea o răbdare de înger. Ar fi fost în stare să mă asculte o oră întreagă. Nu puneă întrebări de psiholog, avea altă metodă. Mi-a spus că este păcat să te culci cu un bărbat fără să-l iubești! Dacă ești obligată s-o faci,

este altceva. După câte știu eu, Biserica era împotriva sexului făcut în afara căsătoriei, îl considera un păcat. Se pare că lucrurile s-au mai liberalizat, ca să spun așa. Nu mi-a reproșat de ce am pus-o cu tine. Mi-a spus că între sufletul meu și al tău există o legătură. Încă un pas și ar fi început să vorbească despre sufletele pereche, marota ta! În cartea aceea mare, cu mu-chii aurite, a citit că eu n-ar fi trebuit să-mi țin iubirea în mine! Care iubire, nene? așa fi putut să-i strig. De aceea îți apare în vise și nu te lasă să-ți trăiești liniștită tinerețea, a zis. Și el suferă, în alt fel, acolo unde este.

Povestea asta m-a călcat pe nervi, în ciuda faptului că mă aflu într-un loc sfânt. Ce să fac, părinte? l-am întrebat. Mai pot eu să fac ceva? Tu l-ai iubit, fetițo, dar n-ai îndrăznit s-o recunoști, nici față de el și nici față de tine însăși. Așa mi-a spus, tot uitându-se în cartea aceea mare. Când o să admiți, în sufletul tău, că te-ai culcat cu el fiindcă l-ai iubit, totul va reveni la normal.

Părintele era un om cultivat. După ce a închis cartea, am mai făcut puțină conversație. Știa foarte bine ce sunt acelea de depresie și anxietate. Mi-a spus că amândouă vor dispărea, dacă reușesc să fac ce mi-a spus. Să recunosc din toată inima că te-am iubit! În viața mea n-am pățit ceva mai curios. În afară de întâlnirea cu tine, desigur.

Am plecat de acolo. Prietena mea, de fapt iubita mea, nu văd de ce m-aș ascunde față de tine, mai ales acum, a fost cum nu se poate mai tandră cu mine. Pe drum, în mașină, am început să înjur. M-am ferit să pomenesc de cele sfinte. Am făcut o mică criză de isterie. Cum să-l fi iubit pe bătrânul ăla? zbieram. Nici n-aș fi putut să-l iubesc. Ce, dacă mi-am pus-o cu cineva, trebuie neapărat să-l și iubesc?

Tu mă știi, detest minciuna. La câteva săptămâni după vizita la preotul cel bătrân, m-am decis totuși să mint puțin. M-am dus la o biserică din cartierul meu, am aprins niște lumânări

și m-am rugat în șoaptă. La urmă, am spus că o vreme te-am iubit și l-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea liniște. N-a mers. Visele rele au continuat, iar starea mea de sfârșeală și chiar de disperare parcă s-a accentuat. A fost o naivitate din partea mea. Chiar o prostie. Am încercat să-L mint pe Dumnezeu!

Poate că după ce am revenit aici, printre lucrurile tale, n-o să mai visez urât, iar depresia și anxietatea îmi vor dispărea. Nu cred că am făcut ceva rău culcându-mă cu tine fără să te iubesc. N-am fost nici prima și nici ultima. N-ar trebui să se facă atâta caz de așa ceva. Să se facă atâta caz? Așa am spus? Cine? Dumnezeu? Uneori spun niște prostii cât mine de mari.

Preotul cel bătrân m-a întrebat dacă sunt credincioasă. Am spus că da, dar poate că n-am fost prea convingătoare, din moment ce m-a privit țintă, pe sub sprâcenele alea ale lui, albe, imense. Dacă tu nu crezi în Dumnezeu, El crede în tine, mi-a spus. Atunci mi-am amintit ce mi-ai spus tu, când am zis că nu cred în magie. Au fost aceleași cuvinte, numai că ai înlocuit Dumnezeu prin magie. Ce să zic!?

Am citit că poți să pățești necazuri de-astea fără sens, doar dacă crezi în magie. Sau în Dumnezeu. Totul ar fi o chestiune de autosugestie. Mie n-ar trebui să mi se întâmple așa ceva, din moment ce sunt o femeie rațională. Uite că am pățit-o și nu reușesc să mă scutur. Îmi vine să te înjur, Victore, dar îmi amintesc ce figură îndurerată ai în visele mele și renunț.

Încerc să privesc logic lucrurile. Vinovăția mea ar fi prea-curvia, dacă mă iau după Biblie. Adică am făcut sex pentru niște avantaje materiale și nu din iubire. Ce fel de avantaje? Păi, urma să obțin o minte mai clară, să trec peste problemele mele de concentrare și de creativitate. Aici ar fi păcatul. Am făcut magie, ceva păcătos. Spune în Biblie că vrăjitoria nu este permisă. Dacă te-aș fi iubit, totul ar fi fost iertat. Ceva în acest gen.

18 iulie 2010. Ieri am plâns foarte mult. M-am pornit din senin, stând singură în apartamentul unde noi doi ne-am întâlnit de câteva ori. După o vreme, mi-am dat seama că te plâng pe tine, Victore. M-am simțit mai bine după aia. Mi-am amintit că zodia mea este masculină, tu mi-ai spus-o. Atunci cum de mă comport ca o femeie slabă? m-am întrebat. Mă simțeam foarte rău.

Am început să vorbesc singură despre relația mea cu tine. De ce n-am reușit să te iubesc măcar un pic? Dacă preotul a avut dreptate? Ce mă fac? O să trăiesc așa pe mai departe, cu visele urâte și cu depresia?

Noaptea, după ce am încetat cu plânsul, s-a întâmplat un fel de minune. O minune mică, în concordanță cu un apartament modest, dintr-un oraș de provincie. N-ai venit tu, sub formă de spirit invizibil sau de fantomă. Nu s-a întâmplat nimic paranormal. N-au troznit mobilele vechi și nici n-a căzut vreun obiect fără să-l atingă cineva. Am citit cândva despre convertirea cuiva la creștinism. Omul acela era un ateu, dar la un moment dat a simțit un fel de șoc interior, o iluminare. Asta nu mai ține de rațiune. N-aș fi crezut că mie mi se poate întâmpla una ca asta. Într-o clipă, am văzut altfel trecutul nostru. Anumite momente au ieșit în relief, iar altele mi s-au șters parcă din memorie. Nu știu dacă am făcut un efort de voință sau așa a dorit o voință superioară. Orice ar fi fost, pentru câțva timp n-am mai fost o femeie foarte orgolioasă. Am reușit această performanță.

Nu știu cât va dura această stare a mea. Ar trebui să merg din nou la preotul acela bătrân și să-i povestesc totul. El ar putea să-mi spună ce să fac pe viitor.

Victore, la început te-am iubit, așa cum mi-ai spus. Au fost niște scurte perioade când am uitat că ești bătrân. Am văzut

în tine doar un bărbat, iar anii tăi nu m-au scos din sărite. A fost ca o amețală plăcută, dar și cumva amenințătoare. Repede am simțit însă că inteligența mea era jignită, insultată. Cum, eu, Vanessa Necola, să mă îndrăgostesc de un bătrân? Vor râde și curcile de mine. O vreme, s-a dat o oarecare luptă în mine.

Te-am iubit. Întâlnirea noastră n-a fost un kitsch. Acolo unde ești, poți să fii liniștit în privința asta. Ai fost iubit, Victor.

20 august 2010. Nu te mai văd în vise. Cred că și depresia mi-a dispărut. Când am spus că te-am iubit, n-am mințit. Multă vreme mi-a fost imposibil să recunosc asta. Am reușit însă să-mi calc pe orgoliu. Acum sunt într-o altă perioadă de viață. Ar fi prea mult să spun că sunt un alt om, dar multe s-au schimbat. Până și expresia feței mele este oarecum altfel. Ceva curios este și intenția mea de a face literatură. N-am început încă, dar cred că ar merita să încerc. M-ar tenta un roman despre iubirea imposibilă dintre un septuagenar și o fată de douăzeci.

Partea a doua

Astrologul

*„Și Dumnezeu l-a făcut să moară,
pentru o sută de ani,
apoi l-a înviat și l-a întrebat:
— Cât timp ai stat aici?
— O zi sau poate mai puțin de-o zi, a răspuns el.”*
(Coranul, II, 261)

„Finis vitae sed non amoris.”
(Maximă apocrifă)

„L'amore è un appetito di bellezza.”
(Lorenzo il Magnifico)

1

Vanessa la Brașov, 20 august 2010

În 20 august 2010, pe la ora patru după-amiaza, Vanessa Nicola, 21, coboară din trenul intercity în gara Brașov. Pe figura ei se citește ușoară plictiseală, o expresie savurată, până cu doar câteva luni în urmă, de dispărutul Victor Cridan. Este însoțită de prietenul ei Florin, un băiat frumușel, mai în vârstă decât ea cu doar doi ani (*Slavă Domnului, m-am săturat până*

peste cap de mentori bătrâni!). Băiatul nu este vreun ins important, din categoria vizată, deocamdată teoretic, de Vanessa. Are, în schimb, prospețimea intactă a tinereții. Acest „aspect” o satisface aproape integral pe încă relativ modesta Vanessa.

Vor locui în apartamentul fetei, situat nu prea departe de gară. Ajung acolo, mergând pe jos.

— Este cam neîngrijit, spune Vanessa, dar asta nu contează.

Florin, student întârziat și băiat bun, nu ține cont de asemenea amănunte. Nu este în stare, precum Cridan, să descrie farmecul fetei, dar îl percepe din plin. Se simte foarte bine în prezența ei și asta îi este suficient. Nu-l interesează unde vor ajunge. Esențial este ca ea s-o pună cu el în continuare. Într-adevăr, are niște ciudățenii, fata, dar trece peste ele. Spre-o pildă, nu-i dă voie s-o sărute pe gură. Admite doar sărutările caste, ca între frați. Mai este și povestea cu tăcerea impusă de ea în timpul futaiului. Dorește ca totul să se desfășoare în cea mai deplină liniște.

— Nici măcar un suspin nu vreau să aud!

La început, lui Florin i-a fost cam greu să respecte această regulă. Fostele lui prietene au preferat tocmai contrariul. Au ținut ca lucrurile să se desfășoare așa cum au văzut ele la televizor și pe net. Adică năvalnic, cu dezbrăcări reciproce smucite și găfâieli sacadate, ca și cum cei doi ar fi fost participanți zeloși la un *reality show*. De când este împreună cu Vanessa, în Florin s-a trezit însă o vocație de slugă. Simte o vie plăcere, atunci când face ce spune ea. Dacă Victor Cridan ar fi în stare să se uite la ei, de pe lumea cealaltă, ar spune că Vanessa are stofă de regină. Ce este o regină, copiii? i-ar întreba el pe cei doi. Și tot el ar răspunde. O persoană capabilă să-i transforme pe oameni în supuși ai săi, psihologic vorbind.

— Ar trebui să schimbi ușa asta, spune Florin, atunci când ajung la intrarea în apartament.

— Da, o s-o schimb, răspunde fata, cam acru.

Nu suportă să primească ordine de la nimeni. Băiatul știe asta, dar „s-a scăpat”. Cum este diplomat de felul lui, adoptă pe loc atitudinea de câine credincios. Fiind cam de aceeași statură cu înalta Vanessa, nu-i este prea greu să realizeze așa ceva. Spatele lui se curbează, capul i se lasă spre umărul stâng, pe față îi apare o expresie aproape plângăreață. Vanessa constată schimbarea cu satisfacție. N-are nevoie de un *macho man*.

În pat, lucrurile merg cam la fel. Vanessa îl folosește cu nonșalanță, cam cum ar face, să zicem, o regină cu maestrul ei de călărie. Cum i-a interzis să apeleze la prezervativ, despre vreo ejaculare pe și nu în trupul ei perfect, în spiritul unor proceduri vizibile pe net, nu poate fi vorba, iar o felație ar fi de-a dreptul o blasfemie, lui Florin îi rămâne o soluție destul de umilitoare (mai există acest cuvânt în dicționare?).

În partidele lor de sex, poziția lui este întotdeauna cea de *vir succubus*, bărbatul dedesubt, cum ar veni. După ce are un orgasm tăcut, deductibil doar după adorabila expresie de suferință apărută pe fața ei, Vanessa se desprinde cu o anumită brutalitate, fără să țină cont de faptul că membrul viril al băiatului este atât de sensibil... Apoi se întinde alături de urgisitul ei partener, având grijă să nu-l atingă, în continuare tăcută. Florin se ridică destul de grăbit și intră în baie. După o vreme apare cu mișcări încetinite, palid, resemnat. Este clar ce a făcut el acolo. Arătând că este totuși o doamnă, Vanessa nu scapă vreo ironie la adresa lui.

Dacă Victor Cridan ar mai avea șansa să dea curs obscuriei sale vocații de *voyeur* și ar fi martor al partidelor de sex dintre cei doi, ar spune că în lumea postmodernă nu mai contează amănuntele, importantă fiind numai succesiunea rapidă a episoadelor.

Când a venit în vizită la Cridan, cu nu prea multă vreme în urmă, Vanessa a strâmbat din nas, constatând că apartamentul este rău întreținut. Acum, devenită proprietară cu acte în re-

gulă, și-a modificat optica. Nu mai admite nicio critică. *Ecce homo*, ar exclama Cridan, de pe lumea cealaltă, dacă ar vedea-o și ar constata cum „s-a sucit”.

Cei doi se acomodează, în ciuda modestiei apartamentului, ivită dintr-o sută de amănunte. Vor face mai multe drumeții. Doar seara se vor întoarce aici. Nu vor organiza petreceri pentru prietenii lor. Așa că...

Aștern cele două paturi. Sunt decente, în definitiv. Niciunul dintre ei nu provine din vreo familie nobiliară, la urma urmelor. Florin, de altfel, are o modestie congenitală, dacă se poate spune așa. Cu Vanessa, lucrurile stau taman pe dos. Ea este cumplit de orgolioasă. Și tocmai din acest motiv, aparent paradoxal, modestia îi reușește cel mai bine. Ai stofă de regină, i-a spus odată Victor. Te simți bine în indiferent ce situație. Chiar așa? Da, scumpo, da. Doar trei categorii de oameni se simt bine oriunde. Regii, hoții și curvele. Poate că eu sunt curvă!? Nu, în niciun caz, a devenit el foarte serios.

În cele din urmă, o fac. Preludiul este destul de scurt și anost. Florin n-are răbdarea bătrânului Victor în materie de mângâiat și nici nu dispune de istorisiri menite să aprindă imaginația fetei. Are însă calitatea esențială, tinerețea. Mai mult decât suficient, optim. Vanessa, cu moderata ei carență de imaginație, dar cu atât de sănătoasa ei sincronizare la valorile epocii sale, îl încalecă și-i apucă mădularul cu o mână sigură, spre a-l îndruma unde trebuie. Băiatul, ca hipnotizat, îi ascultă ordinul de-a nu scoate niciun sunet. La rândul ei, frumoasa, cruda Vanessa își face numărul de femeie dominantă în deplină tăcere, ca și cum dincolo de un perete de hârtie s-ar afla, la pândă, un periculos *ninja*, instruit să-i decapiteze dacă aude cel mai mic sunet și nu doar scârțâitul moderat al dormezei, învechit obiect rămas de la Victor Cridan.

Vanessa reușește repede un orgasm, dar când își începe muncile pentru al doilea, Florin, cu o subită expresie de panică

pe fața sa de băiat frumușel, îi face semne să iasă. Ca mușcată de un scorpion, Vanessa se extrage, mult prea brutal pentru a putea fi acuzată de tandrețe. Pe fața băiatului, expresia de panică este înlocuită cu una a suferinței. Se străduiește, bietul de el, se concentrează, își contractă mușchiul cremaster, nu cumva să ejaculeze în așternut. Are o interdicție și în acest sens.

Imediat, băiatul se ridică și dispare în baie. Revine destul de repede, palid. Asta-i viața.

Doar în literatură, oamenilor din România le pasă în mod deosebit de ceea ce se întâmplă în Nepal. În realitate, ei practică sfânta indiferență, absolut necesară pentru supraviețuire. Ce-i drept, mass-media are grijă ca oricine să afle nenorocirile din lume. Omul obișnuit ia însă cunoștință de ele doar în treacăt. El se uită la televizor și este informat despre un „cutremur devastator”, un „incendiu de neoprit”, o „inundație catastrofală”. Evident, se întristează un pic, dar în conștiința lui resimte respectivele evenimente mai mult ca pe niște mici victorii personale ale lui. Uite, domnule, eu n-am murit, își spune. Strategii de la televiziunile comerciale știu că așa stau lucrurile. Au înțeles că știrile rele au darul curios de a însenina. O foame de știri proaste (despre alții) este caracteristică pentru amatorul de știri.

Înainte de-a fi o stăpână înăscută a bărbaților, Vanessa este un om obișnuit. Când a aflat ce s-a întâmplat cu Victor Cridan în Nepal, a fost un pic tristă, dar nu după multă vreme a ridicat din umeri. Un gest adorabil, inconștient grațios. *În definitiv, era bătrân. Viața merge înainte.* Aflată în apartamentul unde a avut câteva partide de sex memorabile, ea are totuși o mărunță criză de melancolie. Evident, frumușelul Florin, un băiat atât de bun, îi satisface gustul pentru normalitate, pentru aliniere la regulile bunului simț. Cu toate acestea, ceva o sâcăie. O idee, un vag sentiment de vinovăție. Poate că ar fi fost mai bine să mai fi stat o vreme cu Victor. Așa, în ciuda tuturor regulilor.

Poate că avea dreptate Cridan, atunci când spunea că în fiecare relație dintre un bărbat și o femeie încap un număr limitat de acte sexuale. *Poate că noi doi ar fi trebuit s-o mai facem de câteva ori.*

Seara, după ce Florin „se retrage” în camera lui, Vanessa începe să se uite prin documentele digitale ale lui Cridan. Având o mentalitate de autor dornic de-a fi cunoscut, deci suferind de un anume exhibiționism scriptural, dacă se poate spune așa, fostul amant paradoxal al fetei a lăsat totul la dispoziția curioșilor. Nimic nu este parolat.

Vanessa este atrasă de titlul „Explicarea Curtezanei. Scrisori către Vanessa”. Un *shortcut* trimite la acest document. Își amintește că Victor, în timpul unuia dintre interminabilele lor dialoguri însoțite de mângâieri eterice (cu atât mai excitante), i-a spus că vede în ea, o reîncarnare a celebrei Veronica Franco, curtezana și poeta din Veneția secolului al XVI-lea. Scrisorile se arată a fi și niște însemnări menite a fi folosite într-o viitoare carte. Formează un fel de jurnal-eseu, destul de lung. Titlul primei scrisori este într-o limbă străină: *Dissoi logoi*. Ce-o fi însemnând?

Cu o oarecare aviditate, își trimite documentul la propria adresă de email, *nu cumva să se piardă*. Apoi începe să-l citească.

2 În comă

Wagner avea să-mi lumineze creierul în ceea ce privește evoluția Vanessei. Cum-necum, am intuit ce face ea la București. A fost ca și cum mi-aș fi amintit niște vise cețoase, totuși destul de explicite spre a nu fi uitate, de parcă aș fi fost un clarvăzător, precum copilul din romanul *Shining* de Stephen King. În plus, omniscientul Wagner avea să-mi și relateze „în clar” câte ceva. În cele din urmă, printr-o minune, am început să asist de-a binelea la viața Vanessei.

Într-o lume de telepați, de felul celei dintr-o carte scrisă cândva de mine, gândurile circulă precum niște emailuri, aproape instantaneu. Într-o astfel de lume, Vanessa ar fi trebuit să afle că n-am murit. După secvența petrecută în ziua de 7 martie 2010, nu departe de Kathmandu, m-am numărat printre supraviețuitori și am căpătat o altă identitate.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor. Toți participanții la ritual și-au lăsat pașapoartele în autobuze, după cum li s-a recomandat. Nu trebuie să aveți cuvinte scrise asupra voastră, ni s-a spus. Ca și cum spiritele superioare ar ține cont de asemenea mărunțișuri, mi-am zis atunci. În agitația adusă de cele câteva decese, la mine a ajuns pașaportul altcuiva.

La vreo oră după încheierea ritualului, în valea de lângă Kathmandu au apărut câțiva polițiști nepalezi, spre a ancheta morțile. S-a dovedit că totul este în regulă, există niște declarații de participare pe proprie răspundere, semnate de toți participanții. Fețele întrucâtva asemănătoare a doi decedați au favorizat confuziile. Inconștient, dar viu, Victor Cridan a devenit Hans Greugel, iar respectivul german, decedat, la rândul lui om în vârstă, i-a luat locul. Ambasada României din New Delhi, India, reprezentanta diplomatică a României în Nepal (la Kathmandu avem doar un consulat onorific) a primit respectiva informație, atestată printr-un certificat de deces. Cum nimeni n-a revendicat corpul falsului Victor Cridan, acesta a fost incinerat, pe cheltuiala municipalității din Kathmandu. Mai repede decât în mod obișnuit, știrea că bătrânul scriitor a trecut în lumea cealaltă a ajuns în cele din urmă la notarul din Brașov. Acesta a sunat-o pe Vanessa, beneficiara testamentului, iar lucrurile au apucat-o pe calea formalităților legale.

Dacă vreun anchetator improbabil ar analiza întâmplarea, ar constata că lucrurile au mers prea repede. Acest anchetator nu există însă. Când moare un ins de șaptezeci, oamenii ridică din umeri și întreabă unde a fost înmormântat. Cum? În Nepal? Ia te uită! Dincolo de această mirare palidă, nimic.

Comatosul Victor Cridan, devenit Hans Greugel, a ajuns la *Baidya & Banskota Hospital (B&B Hospital)*, în Kathmandu. Un reprezentant al ambasadei germane a venit să-l vadă și n-a constatat nicio neregulă. Figura emaciată a celui aflat în comă aduce destul de bine cu fotografia din pașaport. Hans Greugel, cel adevărat, n-a avut, după cum s-a constatat, nicio rudă, în Germania sau altundeva. A fost un singuratic, fără nicio relație cunoscută. Nimeni nu s-a oferit să vină în Nepal, pentru a-l vedea. S-au făcut anumite aranjamente financiare, iar Cridan, cel devenit Greugel, a rămas în spital. Proiectul de-a fi repatriat a fost abandonat. Din cauza stării de sănătate și a vârstei, un transport pe o distanță atât de lungă putea fi periculos. Va rămâne cuminte la spital, iar medicii nepalezi, printre ei se află și un german, îl vor hrăni artificial, așteptând un miracol.

Atunci când Vanessa reflectează asupra relației cu mine, văzându-mă într-o lumină din ce în ce mai favorabilă, așa cum i se cuvine unui mort, eu sunt de fapt viu, ce-i drept sub o formă foarte precară. Barba mea tot mai mare, păstrată de cei de la spital din cine mai știe ce rațiuni, mă transformă tot mai mult într-o hieroglifă imobilă a anonimatului.

3

Vanessa la București, septembrie 2012

Lumea de azi îi oferă multe posibilități unei fete doritoare de succes. Când este să le folosească, respectiva observă însă că apar unele probleme. Este adevărat, poate să studieze și să călătorească. Dar bani, de unde? Dacă n-are părinți bogați și darnici, trebuie să-i procure singură. Cum? S-o pună cu cine trebuie, iată metoda. În patul de la Hotel Astoria, goală, superbă, conversând cu nonșalanța unei cucoane între două vârste, Vanessa Nicola respinge cu dispreț această cale, cea mai

simplă dintre toate. Vorbele ei sunt savurate de Victor Cridan și păstrate cu scumpătate în mintea lui de hipermnezic îndrăgostit.

— Niciodată n-o să mă mărit cu un baștan, pentru ca el să-mi cumpere o galerie de artă.

Rigoristă, studenta! cugetă Cridan. În ciuda maximalismului ei, mintea o duce totuși la soluția clasică, aflată în rezerva oricărei fete frumoase.

Replica de mai sus este rostită în decembrie 2009, într-o dimineață geroasă, după câteva orgasme copioase, generate de un Cridan aflat într-o transă a potenței. Viața este foarte ciudată! Realitatea bate literatura, ba chiar o ridiculizează. Urinează pe ea, cum ar spune, atunci când se referă la România, eseistul ajuns președinte de institut cultural.

Vanessa știe ce vrea și în același timp nu știe. Dorește să obțină succesul social, să aibă o viață precum vedetele de la televizor, dar nu prea este dispusă să-și pună curul la bătaie. Regretând aceste cuvinte apărute în mintea sa, Cridan îi cere fetei scuze pe cale telepatică.

Ea ar dori să facă o carieră de artist mass-media, dacă admitem că există și așa ceva. Artizana independentă, pe cont propriu, *freelancer*. Are ea forța și înzestrarea corespunzătoare? Nu cumva ar fi mai bine să devină o starletă de televiziune, cu emisiunea și fanii ei? Telegenică ar fi, nici vorbă. O fată atât de frumoasă... De fapt, perfectă. Are ea tupeul indispensabil, precum și niscaiva calități de actriță? Mai are, apoi, mobilitatea interioară necesară atunci când dorești să-ți faci relații utile, este ea în stare să treacă nonșalant peste niște amănunte cum ar fi câteva futaiuri cu oameni abia cunoscuți, niște bărbați în stare să-i catalizeze ca prin farmec ascensiunea socială?

Cum s-o rezolv? Cum să manevrez mai bine? Până unde pot să merg cu acești bărbați influenți, fără excepție doritori să mi-o tragă și încă foarte repede?

Asemenea întrebări trec prin mintea ei de îndată ce a devenit o specialistă mass-media cu diplomă universitară.

În 2012, la 23 de ani, când prospețimea matinală a adolescenței ține tot mai vădit de trecut, iar strălucirea tinereții începe să fie cumva mai dogoritoare, Vanessa are o revelație.

— Dom'le, îi spune devotatei sale prietene, parteneră, printre altele, la niște zbunguieli permise prin constituție ca forme de libertate a individului și neincriminate de codul penal, numai asta poate să fie calea. Mie îmi trebuie un om din branșă. Nu sunt una de-alea disponibile. N-oi fi eu o sfântă, evident (prietena, pe numele ei Marta, chicotește), dar nici nu vreau să mi-o pun cu cine mai știe ce fotbalist plin de bani. Sau cu vreun „prosper om de afaceri”. Asta, nu! Să fie clar! Eu trebuie să am cu cine discuta, scumpa! Pricepi?

Prietena are intuiții.

— Te-ai gândit la Porcescu, parcă văd!

Din ochii Vanessei, un fulger verde. *No*, în niciun caz nu se supără pe amica ei. Doar se miră.

— Ești nemaipomenită! Ei bine, da! La el m-am gândit. În definitiv, porcul e animalul norocos. Noroc porcesc, așa se spune.

— Este mai bătrân cu doar douăzeci de ani decât tine, spune amica, practică. Nu este cine știe ce. S-au mai văzut asemenea chestii și jucăria a funcționat.

Daniel Porcescu, 43, este conferențiar la facultatea Vanessei. Destul de înalt, întotdeauna grăbit, cu o coamă ușor încărunțită, decorativă, având replici memorabile, menite parcă a fi reținute de studentele lui, trecând drept foarte inteligent, el face figura celui rămas celibatar din lipsă de timp. Pe plan profesional, totul îi merge din plin. Își editează fără probleme cărțile, este invitat la televiune, spre a se pronunța asupra unor chestiuni de neînțeles pentru adepții culturii populare, ține conferințe despre viața cotidiană din România de azi, iar auditoriul lui este format din oameni suficient de curioși pentru a-și plăti biletele de intrare.

Probabil că Vanessa nu este prima candidată la mâna lui grăsuță, de om cu un dispreț bine temperat pentru pregătirea fizică. Astea, exercițiile, sunt bune pentru vedetele de televiziune, nu pentru mine, spune el. Eu mă mulțumesc să merg săptămânal pe munte. Nu i se cunosc aventuri cu studente. Locuiește cu mama lui și poate că, cine știe, are alte gusturi sexuale, raționează cele două prietene, la unison. Nu, nu se poate așa ceva, conchid ele, tot în gând.

Bref, Vanessa își pune în mișcare colosale ei forță de seducție. Și-a făcut mâna cu bietul Victor Cridan și, drept urmare, un bărbat abia trecut de patruzeci i se pare acum un copil. Ea știe sau mai degrabă simte că bărbații sunt niște vulnerabili. Mai ales cei cu profesii intelectuale, precum alesul ei. Mai toți din această categorie sunt oameni sensibili. Sau prea multele lecturi i-au rablagit la psihic?

Vremea cochetărilor lente a trecut. Priviri pe sub sprâncene? Așa-zisele ocheade, menționate de romancierii dintre cele două războaie, citiți de Vanessa la liceu? *No sir!* Vanessa se duce peste el, acasă. Trece la fapte, fără telefon prealabil, într-o după-amiază. În București, mai ales între oamenii cu pretenții, așa ceva nu se face. Înainte de a suna la ușa micii vile (mică, dar vilă) din Cotroceni, brava Vanessa are un zâmbet crud, repede reprimat. *Las' că merge și fără telefon!*

Mama conferențiarului, o femeie stilată, cu prenume biblic, se arată nemaipomenit de prietenoasă. Nici vorbă să se mire sau să reproșeze în vreun fel sau altul încălcarea „uzanțelor”. După ce află cine este, îi cere să-i spună pe nume.

— Rebeca, te rog!

Vanessa nu se miră și nici nu dă vreun semn că ar fi cuprinsă de sfială. Intrată pe deplin în rolul fetei înfipite, se conformează. Știe acest truc american menit să accelereze lucrurile, indiferent de natura acestora. Nu mai este timp pentru formule reverențioase în ziua de azi.

— Bine, îți voi spune Rebeca.

— Daniel mi-a vorbit despre tine.

Îi place fata. O găsește izbitor de frumoasă și, aspect poate chiar mai important pentru ea, rasată. Simte că nu este vorba doar despre o studentă oarecare, dotată cu un tupeu peste medie. Doamnei Porcescu îi place să aibă grijă de unicul ei fiu, dar este prea inteligentă pentru a deveni o lamentabilă mamă dominantă. Crede că Daniel ar trebui să se însoare și asta cât mai repede, dacă nu dorește să devină un celibatar convins. Singurătatea nu este rea în sine, dar la bătrânețe devine tot mai greu de suportat.

Când conferențiarul apare, cele două se află într-o discuție despre problemele psihice, minore, ale Vanesei. Fata a declarat că a venit pentru a-i cere sfatul profesorului ei. Iată că acum îl cere și mamei. Printr-o potriveală nemaipomenită, doamna Rebeca are o diplomă în psihologie, dar nu mai profesează. Vanessa acuză niște simptome de anxietate, soldate cu tahicardii nocturne. Suferă și de o chinuitoare neîncredere în posibilitățile sale intelectuale.

— Asta este ceva trecător, draga mea, spune ea.

— Da? Ar fi bine.

Când vine vorba despre încrederea în forțele proprii, Vanessa simte că noșalanța ei de fată superadaptată se clatină.

Curios lucru, nu trece multă vreme și profesorul cere să i se spună Daniel.

— Numai aici, evident. La facultate n-ar da bine așa ceva.

La exact două luni de la această întâlnire tripartită, are loc nunta. Cu tot dichisul. Nu este cazul să se ascundă. Este vorba despre o căsătorie cu destul de mare diferență de vârstă, dar asta nu contează, dacă mirele este un om cu bani. Daniel Porcescu nu este vreun amărăștean. Mica lui industrie de intelectual la modă aduce și bani, nu numai glorie printre cei cu preferință pentru *high culture*. Cărțile lui se vând și, fapt impor-

tant, sunt traduse în alte țări, unde de asemenea se vând destul de bine. Un element esențial sunt și resursele doamnei Rebeca. Tatăl ei a fost un industriaș înainte de 1948, iar acum au fost posibile anumite recuperări. De exemplu, vila din Cotroceni. Cu vreo șapte sau opt ani în urmă, doamna Rebeca și mintosul ei fiu locuiau într-un bloc din Balta Albă (bunul domn Porcescu senior a murit relativ tânăr).

Nunta are loc într-un restaurant select, cu destul de puțini invitați. Vreun estimator cinic ar putea să spună că standardul ei material nu e cel mai ridicat cu puțință. Chiar și nemiloasa Vanessa are asemenea gânduri. Se consolează repede însă. *Daniel n-are banii unui fotbalist bănos și cu atât mai puțin pe cei ai unui om de afaceri. Din fericire este deștept, n-o să mor de plictiseală lângă el.*

Cu ideea că nu vor avea cununie religioasă, Vanessa se obișnuiește repede. Nu este o sentimentală și nici n-are acest gen de prejudecăți. Are altele. Într-adevăr, se spune că nunta la biserică are darul de a consolida cuplul. Emoțiile respective ar împiedica disoluția relativ rapidă a fericitei perechi, atât de frecventă în zilele noastre. *Merge treaba și fără astea.*

Părinții ei digeră mai greu ideea că fiica lor cea scumpă „nu-și va pune pirostriile”. Nu pricep cu niciun chip de ce „tinerii” nu merg la biserică. Vanessa, fată deșteaptă, lasă lucrurile în stadiul de enigmă, ocolește explicațiile. Trecerea timpului va șterge și această insatisfacție a demodaților, iubiților ei părinți.

4 Vise

Pe vremuri, am cugetat uneori la nesfârșita varietate a acțiunilor umane petrecute în unul și același moment. M-am mirat și în același timp am resimțit o ciudată amețală metafizică (vertij intelectual?). În aceeași clipă, o mulțime de oameni

moare, alta se naște, a treia face sex. Unii pescuiesc, alții se sinucid. În fine, unii fac literatură, cea mai demodată îndeletnicire cu puțință.

În orele când la București a avut loc nunta Vanesei cu un Porcescu strălucitor de fericire, aflat mult dincolo de ușoara lui atitudine ironică, în mod uzual afișată în viața cotidiană, eu am fost în continuare comatosul german, privit cu respect de personalul spitalului din Kathmandu. Prestigiul Germaniei este imens, iar un cetățean al acestei țări, fie el și în stadiul de legumă, beneficiază de el. Mai ales atunci când spitalizarea sa este plătită cu punctualitate.

A trecut un an de la întâmplările tragice, soldate, poate, cu salvarea umanității. Asta dacă nu cumva întreg spectacolul din valea apropiată de capitala Nepalului a fost un *show* de un gust îndoielnic, având ca efect doar moartea unor oameni nevinovați. Nimeni nu se preocupă de această dilemă. Episodul a fost uitat.

Teoria sufletelor – pereche, susținută cândva de mine, în timp ce o mângâiam pe Vanessa, având senzația netă că îndeplinesc cea mai plăcută acțiune din viața mea, este cumva o ficțiune literară, printre altele? Se pare că nu. Anumite indicii slabe, niște păreri de indicii, mai degrabă, spun că între noi doi, între Vanessa și Victor, în ciuda unei diferențe catastrofale de vârstă, există un rudiment de comunicare, de relație. În timpul unor treziri nocturne din perioada de după falsa mea moarte, Vanessa a avut sentimentul că a comis și comite o eroare mare de tot, deși nu știe în ce privință. *Cumva greșesc că vreau să mă mărit?* A murit Victor din cauza mea? Repede s-a scuturat însă de asemenea vinovății aducătoare de depresie. Nu. Nu greșesc. Fiecare trebuie să-și trăiască viața. Așa este corect.

La celălalt capăt al pământului, în patul meu de spital, la altitudinea de 1355 de metri, în schimb, eu am niște vise în culori, dovedind astfel că mă aflu de fapt în semi-comă. Văd, în vis, o fată foarte frumoasă. Aceasta se mișcă în tăcere, se plimbă

fără țintă, cu mișcări neînchipuit de grațioase. După o vreme, se apropie de mine și mă privește țintă. Ochiul ei verzi îmi amintesc de cineva, dar nu știu de cine. Aș dori s-o ating, fac eforturi să-mi ridic mâna înspre obrazul ei pur, neatins de trecerea timpului. Nu reușesc, rămân imobil, la fel cum sunt și în realitate.

Rătăcesc, în vis, pe străzile Bucureștiului. Nu reușesc să găsesc drumul spre propria mea locuință. Să iau un tramvai? Un autobuz? În ce direcție? Nu cumva pe jos ar fi mai bine? Pe niște scurtături? Asemenea vise ale neputinței m-au vizitat adesea în perioada despărțirii de Vanessa.

Martin Schuller, medicul german din spital, mă vizitează destul de des. Are bănuiala că este vorba despre o semi-comă. O nouă encefalogramă ar fi poate necesară. Cum îi amintesc de tatăl său, mort de puțină vreme, doctorul, fire sentimentală, face ceea ce ar fi mai degrabă potrivit pentru o femeie. Îmi vorbește și mă ține de mână. În întunericul meu, percep uneori niște cuvinte într-o limbă familiară. În copilărie m-am descurcat destul de bine cu germana. Acum îmi reamintesc doar cuvinte și expresii. Pe patul de spital, palid, cu o barbă prea neagră pentru un om de vârsta mea, nu știu de unde vin aceste sonorități familiare. Cumva îmi vorbește divinitatea? Bunul Dumnezeu?

Apoi, iarăși și iarăși, preafrumoasa fată cu ochi verzi. Subțirică, grațioasă, perfectă. De ce nu spune nimic? De ce nu pot să o ating? În vise, se spune, trăirile nu sunt intense, au ceva superficial și repede trecător. Este ca și cum un om pe jumătate anesteziat s-ar uita la un ecran cu imagini mișcătoare. Împotriva regulii, sufăr.

5 După nuntă, decembrie 2012

Cerebrala Vanessa se adaptează rapid la rolul de soție tânără. Ea înțelege să respecte niște reguli și să nu se lase în voia subiecți-

vității. De altfel, ea este fata cea mai obiectivă din București. Tu trebuia să joci șah, nu eu, i-a spus Cridan pe vremuri, intrând apoi în niște amănunte tehnice suportate cu stoicism de fată. Fiecare poziție trebuie privită în ceea ce are ea propriu, nu trebuie să ceri de la ea ce nu-ți poate da. Fata a mișcat din cap cu grație, cum că pricepe.

Repede iese la iveală faptul că alegerea ei a fost de-a dreptul inspirată. Nu se știe cum, nimeni n-ar putea spune precis de ce anume, treburile profesionale merg strună în familia lor. Cine ar fi spus așa ceva în perioada când ea acuza o anumită vâscozitate a inteliecției! În această privință, Victor Cridan a fost detonatorul. În schimb, fericitul Daniel se dovedește a fi bomba propriu-zisă. Perspectivele unei cariere universitare nu sunt defel utopice. Dacă ea dorește să-și dea măsura și ca artistă, cu atât mai bine. Talentul ei pentru fotografie și pentru mici filme de artă se poate manifesta nestingherit. La rigoare, se poate ilustra și în domeniul publicitar. Dacă are vreo idee genială, menită să mărească vânzările într-un domeniu oarecare, poate s-o vândă pe bani buni.

Dacă bunul Cridan, cel teoretic plecat pe lumea cealaltă, ar putea să converseze cu ea, ar întreba-o cu siguranță cum merg treburile într-un anumit domeniu. Desigur, având grijă să se exprime cât mai ocultat cu putință. Căsătoria este o instituție eminamente respectabilă, nu merge să fii cinic atunci când vorbești cu o tânără femeie măritată. Ea ar pricepe foarte repede unde bate el și i-ar răspunde cu franchețea ei de om orgolios:

— Cu alt bărbat n-aș vorbi despre așa ceva, dar cu tine pot s-o fac.

El ar înghiți în sec, înțelegând că ea face o aluzie la vârsta lui. Unui bătrân, nu-i așa, pot să-i spui orice, nu mai contează.

— Între intelectuali altfel stau lucrurile, cel puțin atunci când sunt căsătoriți, ar explica ea foarte serios. Nu se pune un accent atât de mare pe o anumită chestie.

Rapid, Vanessa îi oferă soțului său Daniel cea mai mare dovadă de conștiinciozitate conjugală. Rămâne însărcinată. Vor deveni fericiții părinți ai unei fete.

— Va fi la fel de frumoasă ca tine! apelează Porcescu la o replică de film comercial.

În timpul sarcinii, Vanessa renunță fără niciun regret la silueta ei adolescentină. În mintea ei există un scenariu clar și înțelege să-l urmeze. Desigur, își va iubi fetița, dar va fi o dragoste cugetată. În niciun caz nu va cădea în excesele isterice ale unor mame. Nu, dom'le! Își va crește copilul cu dragoste, dar va fi foarte atentă la cariera ei proprie.

Încă înainte de nașterea fetei, chipul ei a început să exprime vaga resemnare amuzată a bucureștencelor din clasa de mijloc, obținută prin relaxarea trăsăturilor. Multe doamne din provincie, în ciuda impecabilului lor *savoir-vivre*, nu reușesc sau nici nu încearcă așa ceva, pe fețele lor putându-se citi mai ușor adevărata lor stare de spirit. Se spune că maestrele în materie sunt parizienele.

Nașterea va avea loc într-o clinică particulară. Doamna Rebeca a sărit ca o leoaică, atunci când a venit vorba despre detalii. A rezultat, o dată în plus, că banii nu sunt o problemă în familia lor. *Tant mieux!*

Au apărut două dileme tehnice. Nu cumva ar fi bine să nască prin cezariană? A fost ideea Vanesei. Știe ea că unele doamne preferă această procedură, pentru ca inestimabilele lor păsărici să nu se deterioreze prin naștere. Doamna Rebeca, psiholog de meserie și diplomat prin vocație, a știut cum să-i prezinte problema, pentru a-i schimba opiniile:

— Este ca și cum ai trece prin apă, fără să te uzi, scumpa mea! i-a spus Vanesei. Psihicul tău ar avea de suferit. Ce ai câștiga sub raport formal, ai pierde pe alt plan. Actul natural al nașterii le fortifică pe femei.

Rezonabila Vanessa a cedat imediat, în ciuda obiceiului ei (nărav de dictator potențial) de a spune mai întâi nu la orice pro-

punere primită. De mai multă vreme a convenit în sinea ei că Rebeca este o femeie foarte inteligentă. Mai bine cu deșteptul la pierdere, decât cu prostul la câștig. O vorbă spusă de Victor Cridan pe vremuri și rămasă în memoria ei.

Fericitul Daniel Porcescu a venit cu propunerea să asiste și el la naștere:

— În occident așa se procedează. Se spune că asta consolidează căsătoria.

Din ochii ei verzi a plecat un fulger primejdios:

— Aș prefera să nu. Sper că nu te superi, s-a pisicit ea, apoi.

Norocoasa Vanessa a avut din nou ocazia să vadă avantajele unor relații cu oameni deștepți. Porcescu a înghițit în sec, precum ciocănitorea Woody, cea din desenul animat, n-a insistat deloc. Doamna Rebeca, de față la acest dialog, s-a abținut la rândul ei.

Eliana se naște în 2 noiembrie 2013. O fetiță adorabilă, perfect sănătoasă.

Vanessa, rămasă cu o slăbiciune pentru astrologie din relația ei cu Victor Cridan, se adresează unei specialiste în domeniu. Află că totul este în ordine cu fetița. Are un destin-beton! Chiar așa se exprimă cunoscătoarea, consultată de mulți oameni bogați și/sau notorii din București. Daniel nu crede în asemenea lucruri, dar ia notă de predicție cu o irațională plăcere.

6

Bunul doctor Martin

Unii spun că nu există coincidențe, totul este predestinat. Alții, în schimb, cred că totul este întâmplare, devenită necesitate. Nu știu ce să zic. Cert este că în ziua când se consumă prima partidă de sex conjugal între Vanessa și fericitul Porcescu, eu,

Victor Cridan, am visul meu devenit standard de când sunt în Nepal. Îmi apare preafrumoasa fată cu ochi verzi, se plimbă prin fața mea, inaccesibilă precum luna de pe cer. O privesc cu aviditate, doresc până la durere să întind mâna și s-o ating, dar nu reușesc să fac nicio mișcare. Totul se petrece ca într-un sefeu al meu, unde dintr-un bărbat rămâne doar creierul, plasat într-un dispozitiv protetic. „Omul” are conștiință de sine, vorbește cu ajutorul unui dispozitiv, dar atât. Soția lui îl vizitează și se vede în fața unei mașinării metalice dotate cu un difuzor. Vocea sintetică a bărbatului îi face declarații de dragoste. Sinistru! Îmi amintesc că pe vremuri i-am citit această povestire unei tinere prietene, intelectuală măritată cu un domn *âgé*, foarte tare în branșa unde ea dorea, întocmai ca Vanessa, să facă o carieră. Fata s-a indispus, dar a izbucnit în hohote isterice de plâns numai când i-am deschis ochii, spunându-i că povestirea este de fapt o parabolă a impotenței masculine. Da, asta-i viața. Peste nu prea mulți ani această frumoasă doamnă a devenit un monstru diform, ilustrându-mi teoria că femeia neîubită este în primejdie.

În vis, cum spun, fata cea frumoasă se plimbă prin fața mea. Ieșirea mea din comă se produce concomitent cu recunoașterea ei. Tresar violent, iar medicul aflat lângă mine, Martin Schuller, se teme ca nu cumva să fac vreun accident vascular și să mă curăț taman atunci când am revenit la viață.

— Vanessa! strig.

Da, fata din visele mele este fericita soțioară de conferențiar universitar din București.

Medicul îmi vorbește, desigur în germană. Pricep ce spune, dar nu mă grăbesc să-i răspund. S-ar zice că lungă odihnă a creierului mi-a prins bine. Sau poate că himericul Wagner, veghează asupra mea, de undeva dintr-o altă dimensiune. Poate că el mi-a ascuțit mințile. Îmi dau seama că trebuie să iau o decizie. Să scot la iveală faptul că sunt un amărăștean din Brașov, România,

Europa? Sau mă păstrez în postura avantajoasă a lui Hans Greugel, comod instalat pe banii statului german?

Șmecheria românească tradițională nu mi-a plăcut nicio dată. O voi adopta tocmai acum, la spartul târgului? Nu, domnilor! Voi spune cine sunt de fapt. Totuși am nevoie să pun lucrurile în scenă așa cum se cuvine. Să nu ne grăbim!

Îmi regăsesc vechiul meu accent just și-i spun doctorului Martin:

— *Ich kann nicht sprechen.*

Adică nu pot să vorbesc.

Este absolut OK. Pot să tac cât vreau și să mă rezum la zâmbete strâmbe, realizate cu o față parcă parțial anchilozată.

În zilele următoare spiritul meu aventuros și dorința nesănătoasă de schimbare ies la iveală. Mă tentează din nou ideea de-a mă instala în noua identitate. Cum, mă întreb, ai fi în stare să renunți la prețiosul tău statut de sefist român?

Am cerut prin semne un laptop. Nemaipomenit de amabili, cei din spital mi l-au adus numaidecât. Ba chiar mi l-au făcut cadou. Domnul Wagner l-a plătit! Așa mi s-a spus. Am văzut ce s-a scris la moartea lui Victor Cridan. Ciudată mai este viața! Nimeni nu este de neînlocuit, evident, dar... Un cuvânt amabil îi este rezervat oricui are decența să moară la timp. S-ar spune că băieții m-au simpatizat. Sau să fie vorba doar despre bunăvoința automată arătată unui mort cât de cât notoriu?

Plictiseala m-a pândit întodeauna, ateptând momentul potrivit pentru a mă ataca. I-am făcut față cum am putut, schimbându-mi relațiile, locuințele, orașele, țările... Ce-i drept, la o modificare de identitate nu m-am gândit decât pentru ipoteza unui improbabil câștig important la loterie. Când îți pică pe neașteptate o sumă mare de bani poți să-ți permiți o asemenea metamorfoză radicală. Psihologia vorbește, de altfel, despre o asemenea înclinare omenească spre părăsirea abruptă a propriei configurații sociale. În America, zice-se, se înregistrează

mii de dispariții ale unor persoane. Nu toate sunt victimele unor criminali, unele își iau de bunăvoie lumea în cap. Dispar pentru totdeauna, își schimbă mașina, statul, țara, numele. Uneori chiar și sexul. O asemenea manevră, după cum lesne observăm, este posibilă atunci când nivelul de viață este relativ ridicat. Curios lucru, favorabilă este și starea de extremă sărăcie. Un *homeless* poate să-și ia traista și să migreze cine știe unde. Nimeni nu-i va înregistra absența, iar pentru expediente și cerșit este bun orice loc unde trăiesc oameni.

Cazul meu este special. Sunt mândru de mine, sub acest raport. Nu multor scriitori români le este dat să moară și să învie în Nepal. Când voi ajunge din nou în România, dacă nu cumva mă curăț de-a binelele până atunci, voi avea mica mea celebritate. Țsta este cel cu Nepalul? Da, dom'le!

Întoarcerea mea are însă un mare cusur. Au trecut mai bine de doi ani de când am plecat, iar la vârsta mea asta înseamnă mult. Se vede. Frumos ar fi fost ca timpul să se deruleze invers... Ce, ar fi singurul paradox de pe lumea aceasta? Îmi dau seama că asemenea naivități fac parte din modul meu adolescentin de a gândi, redobândit în cel de al optulea deceniu de viață... Ce să mai discutăm...

7 O scenă în stil D'Annunzio, noiembrie 2014

În noiembrie 2014, imediat după ce Eliana a împlinit un an-șor, se întâmplă ceva interesant. Se petrece o mică smucitură impusă de destin, ar spune Cridan. Se intră pe o altă orbită.

Lucrurile merg normal în familia Porcescu. Sub aparența de savant distrat a lui Daniel se ascunde un spirit foarte terestru. Conferențiarul a moștenit de la mama sa talentul de a se

descurca în viață. Știe să-i ia pe oameni, din instinct, dar și datorită unor deprinderi de diplomatie cotidiană, transmise din generație în generație de strămoșii mamei sale, Rebeca. În plus, devotamentul său conjugal și dragostea sa de tată sunt necondiționate.

Vanessa este prima beneficiară a acestei conjuncturi favorabile. După naștere, și-a întrerupt alpinismul profesional, cățărarea tenace spre o poziție socială acceptabilă pentru standardele ei, dar când revine, are parcă și mai multă energie. Succesul ei într-o carieră ei universitară pare cert. Acum este la început, desigur, dar lucrurile merg repede în lumea de azi. După ce va obține titlul de doctor, nu se mai vede nicio opreliște.

Doamna Rebeca, inteligentă femeie!, s-a mutat. Și-a cumpărat o garsonieră spațioasă în Drumul Taberei și apare destul de rar în preajma nepoatei sale. Astfel prezența mea va fi dorită, raționează ea. I-a lăsat pe tineri în vilișoara din Cotroceni. Spre deosebire de bunicile din popor, ea nu și-a oferit serviciile de bună, dar cu siguranță fetița ve petrece multă vreme la ea. Fără să-și bată capul pentru a găsi explicații psihologice ale atitudinii sale, Vanessa a răsuflat ușurată atunci când a aflat de hotărârea doamnei Rebeca.

Cât privește viața conjugală a mai mult sau mai puțin tinerilor, treburile merg destul de bine. Vanessa este o cerebrală și își concepe la rece comportamentul. Astfel, înțelege să-și onoreze contractul matrimonial fără a face „figuri”. Niciodată domnul Porcescu n-a fost obligat să părăsească patul conjugal și să doarmă, o noapte sau mai multe, pe canapeaua din *living room*. În timpul actelor sexuale, Vanessa păstrează tăcerea deplină, conform tradiției. Infinit diplomatul Daniel nu i-a cerut nici măcar o singură dată să renunțe la ofensatoarea ei atitudine. Este prea deștept pentru a nu înțelege firea ei dominatoare. Pentru a avea vreo șansă în lupta desigur tandră cu ea, trebuie să se facă mic, așa înăltuț și grasuț cum este, trebuie să se trans-

forme într-un pudel capabil să se gudure la picioarele ei perfecte. Da, dom'le! Dacă o lasă pe ea să ia decizii în pat, treaba poate să meargă destul de bine.

Într-o dimineață de noiembrie, la puțină vreme după prima aniversare a zilei de naștere a fetei, Vanessa este singură acasă. Daniel a plecat la facultate, iar Eliana stă vreo două zile la bunica ei dinspre mamă. Într-una dintre cele două băi ale vilei s-a stricat ceva. Va veni un instalator, recomandat de o prietenă de familie, o femeie la patruzeci de ani, cu o niște buze proeminente de ființă pofticioasă (obținute prin niscaiva injecții?; acid hialuronic, ceva?). Este foarte bun, dragă Vanessa, a declarat aceasta.

La ora stabilită, nouă și jumătate, instalatorul apare. Este un bărbat la șaiszeci de ani, înalt, suplu, agil, nemaipomenit de îngrijit. Este îmbrăcat într-o salopetă albastră, foarte curată, făcută dintr-un material mătăsos, mat, părând moale și plăcut la purtat. Dantura lui evident naturală este perfectă, iar zâmbetul său ar putea aparține unui actor american dintre cele două războaie mondiale. Mustața lui are doar câteva fire albe. Văzându-l, Vanessa își amintește de teoria lui Cridan despre excepții. *Oamenii judecă statistic, scumpo, categorial. A ajuns cineva la șaptezeci de ani este în mod necesar o căzătură. Are proteză dentară, merge împiedicat, părul i-a căzut sau i s-a deteriorat și așa mai departe. În realitate, există excepții. Ce-i drept, puține. Eu sunt una dintre ele.*

Instalatorul are și stil, se poartă ca un domn, constată Vanessa în treacăt. Ce-i drept, bucureștenii din categoria lui au contacte cu tot felul de oameni, vrând-nevrând se lustruiesc. Cine mai are și un talent mimetic... *Ăsta este parcă personajul lui Victor, din romanul ăla catastrofic, scris la mișto. Scriitorul de acolo își lasă mustață și devine instalator. Pe bune, profesionist, cu firmă. Nevasta lui, plecată la mă-sa fiindcă scriitorul câștigă prea puțini bani, se întoarce la el după transformare. Mi-a tot spus Victor, realitatea imită literatura...*

Vanessa are ocazia să observe și o altă o ciudățenie. Mâinile omului sunt îngrijite, manichiurate?, nu seamănă cu ale cole-

gilor săi de breaslă. Sugerează forța, desigur, dar unghiile sunt OK, iar pielea nu este impregnată cu cine mai știe ce substanțe închise la culoare.

Soția conferențiarului se trezește vorbind:

— Cum se face că aveți mâinile atât de îngrijite?

Omul se dovedește a fi un ins foarte îndrăzneț sau poate doar un cunoscător în materie de femei. El știe că în anumite situații rangul social nu mai contează.

— Spune-mi George, te rog! Am mâinile așa, fiindcă folosesc mănuși. Lucrez cu mănuși, cum s-ar spune.

Vanessa n-apucă să se supere pentru familiaritatea omului. Orgoliul ei intră brusc în culise. Se simte bine în situația tocmai creată. Din ea a ieșit brusc o altă persoană. *Aș face-o cu bărbatul ăsta.* Gândește aceste cuvinte aflate într-o totală neconcordanță cu „ethosul” ei de mare doamnă.

Altă teorie a lui Cridan îi bâzâie Vanesei prin minte. Când un bărbat și o femeie se potrivesc, lucrurile merg ca unse, de la bun început. Când nu, este un chin mai lung sau mai scurt. Îi dă dreptate, retroactiv.

Este posibil ca realitatea să imite ficțiunea? Lucrurile se vor petrece așa cum a văzut Vanessa într-un film comercial, unde soția iubitoare și-o pune cu instalatorul? De când s-a măritat, n-a mai făcut-o cu nici un alt bărbat. Și nici cu vreo femeie... A considerat că este o chestiune elementară de corectitudine. Și de stil, la urma urmelor. Ea este o doamnă, locuiește în Cotroceni, într-o vilă destul de frumoasă. Soțul ei este ireproșabil. Ce-i drept, orgasmele reușite cu el au un iremediabil gust de aliment dietetic, adică nu sunt tocmai savuroase. Și-a spus de mai multe ori că la mijloc este doar subiectivitatea ei. De ce un orgasm ar fi mai puțin reușit sau mai puțin profund decât altul? Asta este ceva greu de susținut și de argumentat. Pe vremuri, Cridan a învățat-o că în creierul oamenilor căsătoriți predomină endorfinele. Aceste substanțe aduc o senzație de pace

și de prosperitate psihică. În schimb, alte substanțe, cum ar fi PEA, dopamina și norepinefrina aduc excitația și savuroasa neliniște a atracției adevărate. Vanessa își aduce aminte fără greș denumirile.

În timp ce George, bătrânul George?, își termină treaba, Vanessa rămâne în preajma lui, atât de aproape încât este pe punctul de a-l împiedica să lucreze. Trebăluind cu sculele lui grele, George vorbește fără încetare. Are o voce nu prea gravă, bine timbrată. Vanessa constată că îi aduce aminte de glasul unui alt bărbat. Cândva acel bărbat a făcut-o să se simtă foarte bine. Se numea Victor.

Uimitoarea continuare se produce. Domnul George se ridică, fără vreun icnet, își aranjează tacticos sculele în lădița lui grea, metalică, își scoate mânușile și apoi pune mâinile pe umerii ei. Respirația Vanessei se accelerează. Într-un film comercial, ea ar trebui să-și închidă ochii. N-o face. Privește cu atenție fața celui din fața ei și se miră o clipă cât de simple pot fi lucrurile, de îndată de reușești să treci dincolo de convențiile comode ale vieții cotidiene.

El n-o sărută. Atât de bine se înțeleg fără cuvinte, încât el știe că un sărut, ca-n filme, n-ar pica bine. De unde a aflat acest amănunt esențial? Numai Dumnezeu ar putea să răspundă.

O fac în dormitorul conjugal, *more canino*. După ce intră, domnul George nu se grăbește să-și înceapă mișcările banale, supraomenesc de plăcute. O mângâie prelung pe fese, pe coapse, pe spatule neatins de vreo degradare adusă de nemiloasa vreme. Îi vorbește cu voce scăzută:

— Zeiță, regină! Ești cea mai frumoasă din lume. N-a mai existat niciodată o fată la fel de minunată ca tine. Superbă! N-ai niciun defect. Dumnezeu te-a trimis printre oameni. Zeiță, regină! Minune dumnezeiască! Nu-mi vine să cred că există o asemenea femeie ca tine. Frumusețe desăvârșită!

Pentru cineva detașat de scenă, aflat în culise, adică în frumusețea de șifonier Chippendale, salvat de doamna Rebeca

din valurile comunismului, cuvintele instalatorului rasat ar suna comic, poate. Cu totul altfel sunt percepute ele de cei doi actori. Domnul George le rostește de parcă s-ar afla în transă și nu joacă deloc teatru. Dacă Victor Cridan ar fi de față ar spune da dom'le ăstuia chiar îi place să se fută mai mult decât orice altceva în viață. Nimeni să nu se supere pentru asta și nici să-l catalogheze pe om drept ființă primitivă etc.

Nu se știe dacă Vanessa prinde sensul cuvintelor sau savurează doar emisia vocală, glasul cunoscut de multă vreme, dintr-o altă existență parcă. Cert este că se excită tot mai tare. Domnul George, fericitul de el, simte că vaginul ei se contractă tot mai mult, de parcă ar fi gata să se declanșeze o criză de vaginism, iar el ar deveni posesorul unui *penis captivus*. Continuă să vorbească și atunci când își începe mișcările considerate de Immanuel Kant ridicole. Vanessa rămâne mută. El îi constată plăcerea ca un orb, din niște amănunte tactile, cum ar fi un tremor aproape imperceptibil și, la urmă, din contracțiile violente ale vaginului. Nu iese încă, vor mai fi niște reprize. Da, lucrurile acestea sunt atât de ieftine, atunci când le privești din exterior. Cu toate acestea, în jurul lor se învârteste lumea.

Cât privește poziția numită *more canino*, ar raționa Cridan dacă ar fi de față, sub formă de spirit dotat cu darul privirii, nu este nicidecum dezavantajoasă pentru femeie, dimpotrivă. Nu numai sub raport tehnic, dar și istoric. Într-o piramidă din Egipt s-au descoperit niște imagini socotite a fi cele ale unei regine acuplându-se *more canino* cu primul ei ministru. Deci cel puțin un precedent ilustru ar exista.

Cât privește faptul că Vanessa o face taman în patul conjugal, ar cugeta în continuare Cridan, lucrurile nu sunt atât de imorale pe cât ar putea crede cineva. Și nici inestetice. Persoanele cele mai raționale sunt capabile de cele mai mari nebunii. Se pare că în om există înscrisă o dorință de compensație, mai bine zis de parcurgere integrală a unui balans între două ex-

treme. Raționala Vanessa a dovedit-o cu vârf și îndesat, atunci când a făcut-o cu un ins infinit mai bătrân decât ea. Acum arată din nou că așa stau lucrurile.

La urmă sau într-un târziu, când domnul George socotește că sarcina sa de micșorare a entropiei universale a fost îndeplinită, Vanessa revine în ortostatism. Privirile ei curate și trăsurile iluminate misterios din interior alcătuiesc ceea ce Arturo Onofri, citat de Julius Evola, numește surâsul spermatic. Domnul George, cine știe ce a făcut omul acesta la viața lui?, savurează momentul. Știe că respectiva expresie de beatitudine și de supremă satisfacție este trecătoare, ca toate lucrurile omenești.

Înainte de a pleca, domnul George apucă să-i povestească Vanesei că are studii superioare și s-a apucat de meserie fiindcă nu-i convine cât câștigă ca profesor.

8 Reapare Wagner

Noiembrie 2014. A trecut destul de multă vreme de când nu mă mai aflu în spitalul din Kathmandu.

În spital, cu tot timpul din lume la dispoziție, un timp repede trecător, ce-i drept, m-am gândit la multe. Poate din cauza unei rezonanțe psihice, am cugetat și la comportamentul sexual al femeilor după prima naștere. Orice bărbat observă că mamele sunt mai pătimase la pat decât femeile fără nicio naștere la activ. Nu de pomană în filmele americane mai totdeauna femeia iubită sau doar dorită are un copil dintr-o căsătorie anterioară, desigur încheiată printr-un divorț. Acest clișeu se bazează pe fapte reale. De ce se întâmplă așa? Teoria mea este că la naștere se pierde inhibițiile. După ce copilul a supus-o pe mama sa unei posesii fără pereche, colosale, ce-i drept orientată din interior spre exterior, orice bărbat, fie el și supradotat, nu mai poate

însemna prea mult. Personal, am avut plăcerea să studiez asemenea cazuri și să fiu plăcut surprins de sănătoasa lăcomie și de fericita nerușinare a mamelor. Dar tristețele beneficiare ale unor operații de cezariană? Cum se vor manifesta ele la o adică? Mi se vor pune aceste întrebări. Ei bine, răspund. Când nu este vorba despre niște necesități medicale, de neocolit, aceste femei comit o mare eroare. Pornesc de la ideea dezastruoasă că natura este proastă, iar ele sunt deștepte. Păsărica mea nu se va dilata atât de mult, voi rămâne (mai mult sau mai puțin) intactă. Bărbații mă vor dori la fel de mult ca și înainte de naștere. Eroare, stimată doamnă, i-aș spune uneia dintre aceste rău sfătuite femei. Ocolind nașterea naturală, pierzi șansa de a deveni cu adevărat senzuală. Îți refuzi o a doua deflorare, nemăsurat mai semnificativă. Am cunoscut în mod detaliat o asemenea mamă, cu două operații de cezariană (o performanță, pare-se). Era o frigidă ca toate frigidele. M-am străduit cu ea peste toate străduirile. Degeaba. Ce trist!

Să las însă la o parte digresiunile și să povestesc ce mi s-a întâmplat la spitalul cel exotic.

La scurt timp după ieșirea mea din comă, a apărut Wagner, eternul, neverosimilul, ridicolul. În costumul văzut de mine pentru prima oară la Brașov, în urmă cu patru ani. Nici un sefist serios nu și-ar permite să imagineze un asemenea personaj nesărat.

— Salut! Cum te mai simți?

Mi-a vorbit în limba română sau, cine știe?, sub această formă au ajuns la mine gândurile lui. S-a așezat pe un scaun, lângă pat, cu spatele drept. Părul său, corect pieptănat spre spate, mi s-a părut indestructibil, făcut din vreun aliaj misterios.

I-am făcut semn să se aplece spre mine. M-a ascultat, docil. I-am pipăit mâna, corect alcătuită. Avea căldura unui corp uman. Din motive obscure, m-am simțit mulțumit că nu este o hologramă. Ce-am avut și ce-am pierdut? aș fi putut să mă întreb. Ce-mi pasă dacă este real și palpabil sau este doar o ima-

gine? Cu o identitate străină și o vârstă absurdă, de neconceput până și pentru mine însumi, într-o țară unde n-am visat să ajung, între aceste cearșafuri cu miros ciudat, eu însumi nu știu dacă pentru mine nu este totul un vis prelungit.

— De ce nu m-ai lăsat să mor? l-am întrebat.

— Ai avut zile, mi-a răspuns.

Am încercat să zâmbesc, învingându-mi curioasa înțepeală a feței. Medicii mi-au spus că și mușchii feței trebuie antrenati și aduși la starea normală.

— Asta a fost o glumă? Ai căpătat între timp simțul umorului?

M-a lămurit, cu seriozitatea lui ridicolă:

— Nu, dar știu cum să simulez că îl am.

Mi-a mai spus ceva în acest gen pe vremuri, la Brașov, într-o epocă când experiența mea nepaleză era de domeniul viitorului. Dacă vreun clarvăzător mi-ar fi prezis ce mi se va întâmpla, i-aș fi spus că imaginația lui nu este OK. Trebuie ca și născocirile să fie verosimile, să aibă o logică a lor. Uite că s-a putut și fără nicio logică.

— Aș vrea să știu ceva, l-am întrebat pe Wagner. A meritat să moară niște oameni? S-a realizat ceva?

— Faptul că te afli aici și vorbești cu mine este dovada că a meritat. Este greu să înțelegi cum, dar noi putem să urmărim felul cum se modifică mentalitățile, la nivel global. Există o evoluție favorabilă.

— Ia spune-mi, viziunea mea asupra Bucureștiului, atunci când m-ai trimis tu din avion, a fost într-un viitor real? Se petrec lucrurile acum așa?

— Nu, era doar unul dintre viitorurile posibile. De altfel, ai văzut și tu pe Internet că viața din România se desfășoară normal.

Din motive necunoscute, memoria mea a fost în acea perioadă foarte bună. Mi-am amintit în toate amănuntele călătoria mea într-un București al viitorului.

— Și acum? l-am întrebat pe vizitatorul meu. Ce ai de gând cu mine? Mă trimiți în România? Mă lași aici?

Înainte de a apuca să-mi răspundă, lângă noi a apărut doctorul Martin, protectorul meu. Omnipotentul Wagner a început să converseze cu el în germană. Rezulta că el, Wagner, este un cunoscut al meu din Germania. A fost capabil să indice orașul de unde venea și diverse alte amănunte. Mi s-a părut chiar că realizează performanța de-a invoca niște cunoștințe comune. A preluat din mers numele de Wagner, inițial o poreclă găsită de mine.

Eu am tăcut chitic. Wagner nu mi s-a mai adresat, ca și cum ar fi știut că eu i-am spus medicului că nu pot vorbi. De ce n-ar fi știut-o și pe asta? Chiar așa.

Medicul a plecat după puțină vreme, după ce i-a spus lui Wagner că starea mea de sănătate este mai bună decât s-ar fi așteptat. Având în vedere sunt cu trei ani mai bătrân decât adevăratul Hans Greuger, am fost cu atât mai flatat.

— De ce a intrat în comă, dacă este atât de sănătos? a făcut Wagner pe prostul.

La această întrebare, bunul doctor a ridicat din umeri.

Când am rămas singuri, Wagner a continuat să dialogheze de parcă n-ar fi fost nicio întrerupere.

— Noi știm că tu nu ești pregătit să mori, mi-a spus.

— De ce n-aș fi?

— Ai un sentiment dominant, o obsesie. Dorești cu toată ființa ta un anumit lucru.

Aici a nimerit-o.

— Trăiești încă și pentru că te-ai dovedit în stare de trăiri intense și prelungite, a continuat Wagner, imperturbabil.

— Știi, asta este un semn de țicneală, am intervenit eu. Se numește hiperperseverență, după unii. Alții o numesc pur și simplu paranoia.

— Nu neapărat țicneală. Pe noi ne interesează neputința ta de a renunța la o idee.

— Revoluționar de profesie? Am o asemenea vocație?

N-a gustat această glumă. Sau a considerat că nu este cazul să simuleze că o înțelege.

Mi-a povestit apoi câte ceva despre locul unde urmează să ajung: o mănăstire din Tibet. Din motive necunoscute, nu m-am mirat absolut deloc. Ba nu, înțeleg de ce. Atunci când intri într-o logică a absurdului, adică a lipsei de logică, nu te mai surprinde nimic.

L-am întrebat apoi ce obsesie am. Mi-a răspuns fără nicio ezitare, ca și cum ar fi fost vorba despre o banalitate:

— Dorești s-o mai fuți pe Vanessa, deși șansele tale sunt microscopice, în această privință. Măcar o singură dată. Ai fi în stare să te sinucizi a doua zi, dacă acesta ar fi prețul.

Spus de el, cuvântul referitor la ceea ce fac femeia și bărbatul în pat a sunat la fel de nevinovat precum l-am auzit, într-un trecut intrat în domeniul fabulațiilor neverosimile, din gura Vanesei, în camera *single* de la Astoria.

Da, domnilor, așa este. Aș fi dispus să-mi iau zilele în schimbul unei ore de iubire, cum spune poetul romantic. Îmi dau seama cât de ridicol sunt, să n-aveți nicio îndoială în această privință. Există însă un zid înalt până la cer între iubire și lipsa de iubire. Cele două tărâmură sunt ca viața și moartea, n-au absolut nimic comun. Degeaba ai încerca să-i explici unui străin de iubire ce trăiri ai. Ar ridica din umeri și te-ar trimite la un psihiatru. În cazul unui asemenea dialog, incompatibilitatea este la fel de deplină precum cea dintre un vorbitor de chineză și unul de latină. Știu că vreun deștept îmi va spune și că visul meu este un tipic proiect senil, o recunoaștere disperată a faptului că pierd contactul cu realitatea tot mai mult. Da, dom'le, îi voi spune. Ești nemaipomenit de pătrunzător.

9

Axa București – Lhasa

Viața își urmează cursul. Iată o banalitate dintre cele inatacabile. Și chiar foarte repede și-l urmează, aș adăuga. Existența Vanessei nu încalcă această regulă. Pentru tânăra soție și mamă, cursul este aproximativ următorul. În fiecare zi dată de Dumnezeu, trezindu-se lângă devotatul ei Daniel, ea pricepe tot mai clar ce vrea de la viață. Știa și mai înainte, nici vorbă, probă fiind acțiunea de comando terminată prin reușita căsătorie. Fără a avea vreo păguboasă înclinare spre introspecție, cum au femeile predispuse la ratare, ha, ha, mai știe că un strat profund al firii ei o îndeamnă spre duplicitate, ba chiar și spre triplicitate. Nu este ceva imoral, constată ea într-o discuție cu devotata Marta, prietena ei de suflet și, strict ocazional, chiar de pat.

— Ce naiba, nu trebuie să ne poticnim de niște amănunte nenorocite! Chestiunea importantă este să-mi joc rolul de soție așa cum trebuie, iar el să nu afle.

— Că bine zici, îi ține isonul, în glumă, buna, la propriu și la figurat, Marta.

— Nu am de gând să-mi reprim pornirile. Chestiunea este să nu cumva să dau peste vreun tip murdar sau bolnav. Oricum ar fi, nu prea o să am timp pentru sex.

— Numai să nu te îndrăgostești de vreunul. Sau de vreuna...

Drept răspuns, Vanessa are un râs crud, binecunoscut și temut de prietena ei.

Marta dovedește încă o dată că unii oameni sunt făcuți pentru rolul de slugă. Printre altele, are darul curios de a se face mică, atunci când este să-și dovedească devotamentul. Se ghemuiește cumva și își înclină capul pe un umăr, ca o pasăre. Privirile ei cafenii exprimă devotamentul fără margini. Dacă Vanessa i-ar ordona, eventual numai din priviri, să treacă la o operațiune de *cunilingus*, ar face-o cu maximă repeziciune. Nu-

mai o asemenea vocație pentru un rol de subordonată a făcut posibilă relația ei îndelungată cu soția conferențiarului.

Cele două femei sunt singure, în livingul din Cotroceni. Se întâmplă ca Eliana să fie iarăși la bunica ei, iar Daniel să fie plecat de la prima oră la Radio, pentru o înregistrare. Este o dimineață însorită, când toate lucrurile plăcute par posibile. Marta vede deodată că Vanessa se uită la ea cu o atenție ciudată, de unde până atunci își plimbase privirile pe te miri unde, de la perdelele mătăsoase, de culoarea untului, atât de ușoare încât par imateriale, la lustra somptuoasă și de acolo la tavanul alb-lăptos. Marta se înroșește brusc și parcă nu mai știe cum să-și țină propriile mâni. Se uită ținută în ochii verzi, nemiloși, reci, ai prietenei sale. Ochii tăi babilonici... Cu această expresie a surprins-o plăcut Cridan pe Vanessa, cândva.

Mama Elianei dă din cap a afirmare, dar și în chip de ordin fără replică. Fetele acestea se înțeleg fără cuvinte! Să fie suflete pereche? Nu se știe. Oricum ar fi, Marta se ridică și trage draperiile. Camera intră într-o penumbră nu tocmai deasă. Apoi, Marta se apropie de Vanessa și îngenunchează în fața ei. Cu ochii închiși, Vanessa o mângâie pe cap cu mișcări nu tocmai blânde, mai degrabă mecanice. Apoi o apucă de ambele urechi și o zgâlțâie de câteva ori. Marta începe să tremure vizibil. De excitație? Se pare că da.

Prietena Vaneseei este o femeie statuară, cu niște sâni monumentali, minunați, în opinia oricărui om cinstit. După ce se dezbracă de la mijloc în sus, continuând să rămână în poziția sclavei, un privitor ar avea de ce să saliveze. Vanessa, în continuare cu ochii închiși, îi pipăie „emisferele divine” cu niște mișcări din nou nu prea tandre, mai degrabă aflate la limita brutalității. După nu multă vreme, la un semn imposibil de ghicit de un neinițiat, Marta se ridică în picioare, iar Vanessa are ocazia fericită de a-și îngropa fața între superbii sâni, să-i sărute în treacăt și apoi să sugă unul dintre sfârcuri atât de intens încât Marta are un strigăt slab. De durere sau de încântare?

Un alt semn, o altă comandă. Mâinile Vanesei apucă ferm magnificii sâni și astfel Marta știe că urmează o altă etapă. Se ghemuiește din nou la picioarele celeilalte. Vanessa se dezbracă, de la mijloc în jos, oferindu-i celeilalte păsărica ei nepretuită. Avidă, Marta face ce trebuie, gâfâind abia auzit. Știe consemnul, dar nu poate să fie absolut silențioasă, precum amica ei. Cu capul dat pe spate, răzimat comod de spătarul canapelei, Vanessa trăiește din plin clipa. Nu trece multă vreme până când pe fața ei frumoasă începe să se citească suferința discretă și apoi chinul, teroarea. Reușind în continuare să nu scoată nici cel mai mic sunet, are un orgasm. Cotropitor, după toate aparențele. Asta a fost.

Cumva îi va întoarce serviciile prietenei ei? *No sir!* Nici vorbă nu poate fi despre așa ceva. Eventual, un masaj al clitorisului cu două degete indifferente, asta da, ar fi posibil. Nu mai mult. Cândva, devotata Marta a îndrăznit să spere că gura superbă a Vanesei se va apropia de vaginul ei. A schițat niscaiva gesturi în acest sens, timide, dar elocvente. Ce eroare, doamnelor! Era cât pe aici să fie alungată, precum o slugă îmbolnăvită de râie. A avut nevoie de multe lacrimi și temeneli pentru a fi scuzată. A reușit în cele din urmă s-o înduplece pe Vanessa, a fost iertată și repusă în drepturi. Cum se întâmplă de regulă în asemenea cazuri, nu însă și în emisiunile erotice de la televizor, specializarea s-a produs. Așa este omul, se adaptează la cele mai ciudate roluri. Martei a început să-i placă postura de sclavă gata să-i facă toate poftele stăpânei sale. Și nu este vorba doar despre sâni și clitoris. Nu trebuie s-o facem pe pudibonzii, domnilor! Vanessa preferă, după cum s-a dovedit, încă o anumită procedură. Vreun grobian ar spune lucrurilor pe șleau. Noi ne vom feri cu grijă de formulări inelegante. Vom spune deci că zona anală a doamnei Vanessa este deosebit de erogenă. Da, așa mai merge. În fine, spre a nu mai lungi vorba, Marta reușește niște orgasme improbabile, dar iată, posibile,

tocmai dintr-o anumită activitate. Am putea spune cumva că celebrul punct G al Marte se află pe limbă!? Există tot felul de ciudățenii pe lumea aceasta.

Vanessa are și ea, ca tot omul, pusee de generozitate. După ce se simte bine în urma unui *cunilingus* tradițional, se urcă în genunchi pe canapea și își oferă posteriorul aducător de extaz, cândva, pentru fericitul Victor Cridan. Marta se înroșește brusc, cuprinsă de lăcomie. Este cumva cineva de vină că o excită peste măsură anusul prietenei sale? Chestiunile acestea l-ar putea scandaliza doar pe un ipocrit. Limba Marte se dovedește ciudat de fortificată... Ce să mai discutăm... Nu după prea multă vreme, amândouă fetele sunt zguduite de orgasme aproape simultane. În ultima parte a străduințelor ei, Marta nu se mai poate abține și începe să emită niște sunete guturale de plăcere încheiate printr-un gâlgâit straniu. Vanessa arată că știe să fie și tolerantă. Nu-i face niciun reproș pentru că a încălcat legea tăcerii. Asta-i viața.

10 Un schit budist

Mănăstirea budistă unde mă aflu este nu departe de Lhasa. Am ajuns aici după o călătorie de câteva zile cu mașina pe *Autostrada Prieteniei*, Kathmandu – Lhasa, alături de un Wagner im-pasibil, dar cu o amabilitate de robot bine programat. Nu se intră ușor în acea parte a Chinei numită Regiunea Autonomă Tibet. În mod previzibil, Wagner s-a descurcat, iar mie mi-a rămas doar să-mi prezint documentele, atunci când a fost necesar, arborând un zâmbet cât mai asiatic cu putință. A treia viză, obținută la granița Tibetului, se numește *Alien Travel Permit*. În calitate de ghid, Wagner a obținut acest permis special de intrare în Regiunea Autonomă Tibet, inclusiv pentru el însuși. N-am fost curios să aflu ce identitate și-a inventat. Pentru

un „om” cu posibilitățile lui, operațiunea respectivă a fost oricum o bagatelă. Cuvântul *alien* i s-a potrivit ca o mănășă.

Poate că Wagner s-a descurcat chiar prea bine, fiindcă, după toate aparențele, chineza lui este perfectă. Noroc că vameșii nu sunt nici lingviști și nici detectivi. Cum domnule, europeanul ăsta vorbește chiar atât de bine? Alternează mandarina standard cu tibetana, la fel de ușor pe cât îmi umplu eu din nou cana cu ceai? Se pare că asemenea întrebări n-au fost puse. Poate că omnipotentul meu protector a umblat puțin la creierele acelor oameni cumsecade, ca să spun așa? N-are nicio importanță.

Și eu m-am descurcat, în împrejurările date, dar într-o altă direcție. Dovedind că sunt destul de sănătos sau beneficiind, cine mai știe?!, de ajutorul telepatic al lui Wagner, am rezistat cu brio altitudinii. Și acum, nu departe de Lhasa, la vreo 4000 de metri, mă simt mulțumitor.

Pe drum și în timpul popasurilor, i-am pus multe întrebări lui Wagner și repede am învățat că atunci când nu dorește să mă lămurească, n-are niciun rost să insist. Treptat, am aflat cam ce ar fi dispus să-mi spună.

— De ce n-ai ales un mijloc mai simplu, cum ar fi teleportarea? N-ar fi fost o problemă pentru tine.

A răspuns sibilinic:

— Decompresie.

În perioada de după ieșirea din comă am trăit și o bizară ascuțire a minții. Nu că aș fi fost cam sărac cu duhul de felul meu, dar... În acest domeniu este totdeauna loc pentru mai bine. Mi-am dat seama că făcea o metaforă interesantă și mă asemăna cu un scafandru obligat să nu iasă brusc din adâncuri, dacă nu vrea s-o pățească.

— Decompresie psihică?

— Da.

Fără zâmbet, mai nou, acest Wagner. Dacă vreun polițist chinez l-ar fi somat să zâmbească, amenințându-l cu un pistol, n-ar fi avut niciun succes.

Dialogurile noastre s-au purtat, dacă mă gândesc bine, într-o atmosferă de anestezie afectivă aproape totală. Wagner este de fapt un robot ultraperfecționat, iar eu am devenit tot ceva în acest gen, prin jocul întâmplării. Dincolo de suferință și de stupefacție se întinde indiferența și încununarea ei, prostrația. Așa arată una dintre căile spre ȋicneală. Eu am trecut prin prea multe, iată adevărul. Mai întâi, despărțirea de Vanessa, absolut previzibilă și logică, dar nu mai puțin distrugătoare din aceste motive. Apoi moartea aparentă, viziunile terifiante de tip *life after death*, cu viziuni desprinse parcă din *Cartea tibetană a morților*, unde sunt amintite cele opt iaduri fierbinți și cele opt reci, ale budismului, precum și domeniul stafiilor înfometate, unde nimeresc cei lacomi în timpul vieții... Cumva am fost prea lacom atunci când am atins-o pe Vanessa, cu niște delicii anormal de mari, probabil rezervate doar zeilor? Apoi coma parțială, cu vise urâte, dar și cu unele minunate de frumoase, urmată de această călătorie prelungită, nespuse de interesantă pentru un Cridan cu treizeci de ani mai tânăr, dar destul de cenușie pentru cel real, din prezent.

L-am întrebat pe Wagner cine este el de fapt.

— De unde vii? Ai un nume, acolo, în lumea ta? Sau sunteți doar niște cifre?

Cu ochii la firul lat al șoselei, fără să-și clintească profilul împietrit, de artefact, mi-a răspuns imediat, ca și cum ar fi știut ce voi spune:

— Eu sunt cel ce sunt.

Această minunată tautologie apare în Vechiul Testament. Atunci când Moise îl întreabă cum îl cheamă, Dumnezeu îi răspunde așa.

N-am avut niciun comentariu de făcut. În materie de culturi pământene, Wagner nu poate fi surprins. Cine știe, vreun erudit, cercetător al unor documente rare, ar reuși poate să-l prindă cu vreo lacună. Deși... După câte am înțeles, extraterestrul

meu personal este în stare să preia instantaneu toate informațiile aflate în creierul cuiva.

Un fel de zeu domestic îmbrăcat în costum maro, foarte diferit de toate clișeele din literatură și din filme. Este evident că nu suferă de frig. Are o altă circulație sangvină? Creierul lui este irigat cu altceva decât sânge? Țsta poate să urce Everestul cu capul gol! Așa aș fi putut să-i spun vreunui interlocutor improabil de pe înaltul platou tibetan.

După ce am ieșit din Nepal s-a schimbat, căpătând înfățișarea unui turist standard. Metamorfoza s-a petrecut într-un mic restaurant sordid, unde localnicii l-au privit cu oarecare uluire pe europeanul îmbrăcat în costum maro, cu părul lipit pentru totdeauna de țeastă și față împietrită de manechin. Wagner s-a dus la toaletă cu o mică geantă de voiaj și a reapărut într-un hanorac de profesionist al escaladărilor, purtând o căciulă groasă de lână, vădit himalayană.

— Ei, da! am spus. Așa mai merge.

Când s-a așezat în fața mea, iremediabil serios, i-am pipăit antebrațul, prin mânăca multistratificată a hanoracului. Era real, omul, *mi hombre*. Probabil nu visez, mi-am spus, a suta oară. Se pare că mă aflu chiar aici și nu în patul de spital din Kathmandu. Și nici pe lumea cealaltă.

În fața unor cești resemnate să găzduiască imposibilul ceai dres cu unt de *yak* (nevasta acestui cornut se numește de fapt *nac*), i-am cerut lui Wagner niște lămuriri. Înainte de a-i vorbi, l-am urmărit în tăcere cum bea, cu gesturi artificiale, cumva mecanice, deși absolut corecte în formă.

— Tot nu mi-ai spus de ce mă duci în Tibet. Este adevărat, îți datorez viața, dar sclavul tău nu sunt.

În secvența respectivă, n-am fost chiar deloc indignat, după cum ar fi putut lăsa de înțeles aceste cuvinte. Mai degrabă cuprins de un amuzament (ne)sănătos, ca și cum ar fi fost vorba despre altcineva, nu de mine însumi.

— Vrem să te ajutăm, a spus el serios, uitându-se fix la lichidul din cana sa și apoi ridicându-și privirea către mine, cu o mișcare lentă de mecanism.

În viața mea n-am văzut o față de om mai inexpressivă.

— Cum naiba să mă ajutați? Să mă îngropați poate, cu onoruri militare.

Wagner, preluând modul de a vorbi al unui universitar către un auditoriu format din tineri nu excesiv de isteți:

— La ora actuală, tu, Victor Cridan, alias Hans Greugel, mai trăiești doar o singură dorință reală, puternică. În rest mai ai doar niște veleități.

— Hm! Ai zis-o bine aici. Dacă mi-aș putea îndeplini dorința aceea autentică, dintr-odată lucrurile s-ar înviora. Este posibil să mă înșel, nici vorbă. Să fiu terminat cu totul.

— Nu ești terminat. Ai resurse. Nici tu nu ești conștient de ele, deși uneori le intuiești.

— Da. Așa este. Nu știi însă că pe zi ce trece dorința mea este cumva erodată.

Am econimisit metafora malului înalt, distrus metodic de apele liniștite, prietenoase, ale râului. Am lăsat-o să-mi bâzâie o clipă prin minte și apoi să dispară. *Pe asta nu-l interesează poezia. De fapt, numai Dumnezeu știe ce-l preocupă. În afară de învățarea pe dinafară a unei biblioteci formate din enciclopedii.*

— Întocmai, s-a pronunțat Wagner, în româna lui mai corectă decât a oricărui alt vorbitor al acestei limbi. Numai că apa râului, cum bine gândești, este destul de lentă. Iar malul, adică tu însuși, se erodează destul de încet.

— Măi, Wagnere, l-am luat eu ca la Ploiești, ce naiba, ar trebui să-ți dai seama! Că doar le știi pe toate... Pricepi ce-i aia inexorabil? Știi, cum dracu' să nu știi... Înseamnă implacabil. Fără milă, mă!

Wagner, nemișcat, cu mâinile puse pe masă, la vedere. Maxilarul inferior i se mișcă aproape hipnotic atunci când vorbește:

— Te referi la bătrânețea ta.

— Da, la ce altceva? Oamenii din generația mea au alte treburi, nu umblă prin Tibet și prin Nepal. Printre altele, obișnuiesc să și moară. Asta este o chestiune omenească. Tu, presupun, ești nemuritor. Un zeu... Ce să mai discutăm... Noi purtăm aici un dialog necinstit, *unfair*. Ce naiba vrei tu de la mine, un amărât din Brașov, România, Europa?

Wagner, imperturbabil, a dat din el, dacă pot să mă exprim astfel, în stil suburban, ceva asemănător unui cuvânt de spirit:

— Pe cât sunt eu de nemuritor, pe atât ești tu de muribund.

Am luat încă o înghițitură de ceai cu unt, ascunzându-mi pe cât am putut mai bine grimasa de dezgust.

— Aha! Vasăzică o s-o mierlești și tu, la un moment dat. Iar eu... Tu zici că aș mai avea ceva benzină?

Încercările mele de a-i stârni măcar un zâmbet au dat din nou greș. N-am reușit nici să-l surprind nici cu expresia figurativă. Nu m-a întrebat despre ce benzină este vorba, a priceput fără probleme. Ba chiar a apelat la o formulare prietenească, rar auzită din gura lui. Mi s-a adresat cu numele de botez:

— Ascultă, Victore, a spus, problema oamenilor este că nu au energia să dorească în mod deplin ceva anume. Nu sunt în stare să vrea.

Ia te uită la ce expresii umblă!

A continuat:

— Noi am observat că în relația cu Vanessa ai dezvoltat o mare energie. Ne-ai dovedit că faci parte dintr-o categorie destul de slab reprezentată. Din acest motiv te-am și selecționat pentru ritualul de la Kathmandu.

— Da, dom'le, așa este. Numai că de atunci a trecut ceva timp. La vârsta asta, lucrurile o iau repede la vale.

Am ridicat din umeri. *Vrea să mă utilizeze din nou, la ceva asemănător?*

Ca și cum mi s-ar fi uitat direct în creier, Wagner a continuat:

— Nu te mai folosim la nimic. Îți oferim însă posibilitatea de a-ți atinge singurul tău obiectiv.

Am devenit morocănos:

— Asta nu se poate, nea Wagnere. Ai făcut vrăji cândva, n-ar mai avea niciun haz să le repeți.

— Noi nu intervenim, a spus el sentențios. Nici data trecută n-am făcut-o. Ai reușit prin forțe proprii s-o obții pe fată.

— Ba ați intervenit, am devenit eu arțăgos. Cum aș fi putut eu de capul meu s-o obțin la pat pe minunea aia de fată? Începi să mă plictisești, nea Wagnere, iată adevărul.

Șansele mele de a-l scoate din sărite au fost și sunt practic inexistente. Îmi amintesc, în legătură cu ele, o metaforă a eternității, cu siguranță orientală. Cât durează eternitatea? Undeva se află un cub de granit; latura lui măsoară o sută de mile. La fiecare o mie de ani, o păsărică vine pentru a-și curăța ciocul, frecându-l de piatră. Când granitul va fi în întregime ros, va fi trecut o clipă din eternitate.

Imposibilul meu interlocutor a continuat liniștit:

— Am jucat rolul catalizatorului, nu mai mult. Tu ai avut anumite calități.

Ascultându-l, mi-a trecut prin minte că întreaga poveste a fost derizorie. M-am contrazis imediat, tot în gând. *Nu dom'le, a fost OK. Tu n-ai căutat cu orice preț să regulezi o femeie mult mai tânără decât tine, ci să obții starea de preaplin, miza cea mai importantă a unei vieți de om. Asta este altceva, cu totul altceva.*

Wagner, în continuare stăpânit de liniștea metalică a unui mecanism:

— Poți s-o obții din nou pe Vanessa. Iată de ce mergem în Tibet. Vei întineri.

Am tresărit ca o mârtoagă biciuită din senin de către stăpânul său, altfel un căruțaș bun la suflet.

— Cum?

O clipă, posibilitatea fantezistă mi-a ocolit logica și m-a săgetat. Mi-am revenit însă imediat și m-am pleoștit din nou:

— Îți bați joc de mine, băi... Cum să întineresc, mă? Dă-o-n pizda mă-sii de treabă!

— Nu-mi bat joc. De altfel, ca o paranteză, nici nu înțeleg prea bine ce înseamnă a-ți bate joc. A sugera că interlocutorul îți este inferior într-una sau în mai multe privințe. Numai asta poate să fie. Nu?

Am încuviințat, mișcându-mi încet capul în sus și în jos, ca un însetat cal bătrân.

— Fii atent! a continuat Wagner. Noi căutăm aici *Ochiul re-nașterii*, numit și *Izvorul tinereții*.

Am remarcat cu tristețe:

— Nici mai mult, nici mai puțin.

11

Tandrețe bizară, septembrie 2014

Pentru Vanessa Porcescu, lucrurile merg din bine înspre și mai bine, în domeniul social. Fostele sale colege de facultate au de ce s-o privească pe sub sprâncene, cu o mică invidie dizolvată în sentimentele lor de prietenie. Cariera ei universitară este în curs de consolidare, de succesul soțului său nu se îndoiește nimeni, fetița Eliana este nespus de reușită, o dulcică, după cum se exprimă o vecină de cartier, cam țoapă de felul ei. Vanessa are o palidă indignare, când o aude: *Cum nimeresc asemenea specimene în Cotroceni, la vilă!?*

Problema Vanessei, ascunsă cu grijă de ochii lumii, nu este relativa insatisfacție din patul conjugal, un culcuș, ce-i drept, „înnobilat” de ultrareușitul episod numit domnul George. O, nu modestia libidinală a bunului Daniel, ha, ha, ca să zică așa, spre a folosi o expresie furată de la răposatul Victor. Nu prestațiile lui de om comsecade sunt de vină. O, nu!

Vanessa suferă de anxietate. Neplăcut este că micile ei crize nocturne de tahicardie, ascunse cu grijă de Daniel, devin mai

dese în ultimul timp. Pericolul, i-a spus o doctoriță cinică, între două vârste, este somatizarea. Inima nu este bolnavă deocamdată, dar se poate îmbolnăvi.

— Și ce să fac?

— Te duci la un psihiatru și-ți tratezi anxietatea.

Vanessa a privit-o ținută, cu ochii ei verzi, reci, de împlânzitoare. Doctorița, o femeie deja uzată de frecuşurile vieții, cu lecția despre orgoliul cel păgubos învățată, a dres-o numaidecât:

— Trebuie să mergeți la un psihiatru. Vă pot recomanda pe cineva.

Tânăra soție și mamă i-a ascultat sfatul. De altfel, n-a fost pentru prima dată când a vizitat un asemenea medic. Și de data aceasta a apelat tot la o femeie. I s-a părut mai de încredere. *Este logic ca o femeie să priceapă mai bine problemele unei femei.*

De data aceasta, Vanessa dă peste o doamnă nemaipomenit de îngrijită și de elaborată, ca să zică așa. În ciuda celor vreo patruzeci de ani ai săi, are un *sex appeal* intact. Totul în persoana ei trădează lupta îndârjită purtată zi de zi în fața oglinzii, precum și de cel puțin trei ori pe săptămână, în sala de gimnastică. Privind-o cu o simpatie spontană, ca de la femeie la femeie, Vanessa își amintește una dintre istorioarele relatate de Victor, cândva. O femeie cu o înfățișare comună, mai degrabă urâtică, cu o rară vocație de luptătoare, se decide să-și găsească un soț bine situat și apoi să-l păstreze. Ei bine, nimeni n-o vede vreodată nefardată. Poate doar mămica ei... Printre altele, femeia cu pricina are abilitatea prețioasă de a se farda în pat, cu plapuma ridicată peste cap, la lumina unei lanterne... Viața este grea, doamnelor!

— Spune-mi Paula, simplifică lucrurile doctorița. Te rooog foarte mult! se pisicește ea.

Vanessa este cam scorțoasă de felul ei, iar problema sa în materie de relații interumane este reală. Pe vremuri, Victor Cri-

dan i-a atras atenția asupra ei și i-a spus că un orgoliu prea mare poate deveni păgubos. Asta dacă nu cumva faci parte dintr-o familie ilustră sau foarte bogată, a încheiat el.

De data aceasta, mama fetei Eliana este îngăduitoare. Acceptă și îi cadorește doctoriței unul dintre surâsurile ei numite de mult păcătosul Cridan divine. Cele două femei schimbă apoi niște priviri oblice, dacă se poate spune așa. Hm! Dacă este să ne luăm după verighetele lor ornamentate (cu mici diamante?) amândouă sunt soții tradiționale. Nu cumva? Întrebarea trece prin mintea Vanessei. *Paula, își dă ea dintr-odată seama, aduce cu Emilia, fosta mea iubită. Desigur, înainte de a începe să se îngrașe și să decadă. Nu m-aș da în lături... Sau aș refuza-o?*

Nu se ajunge la pertractări de acest gen.

Paula este o bună profesionistă și, foarte important, știe cum să le flateze pe pacientele sale. Doamnele din clasa de mijloc au nevoie de așa ceva, fiindcă bunăstarea lor este totuși destul de fragilă, nu are soliditatea monumentală a adevăratei bogății.

Anxioasa iese din cabinetul de psihiatrie, *spune-mi Paula!*, unde a primit sfaturi prețioase precum și o banală rețetă pentru xanax, disponibil și în varianta românească, sub numele substanței active: alprazolam. Se îndreaptă spre cea mai apropiată farmacie. Cum într-un film văzut de ea la televizor un personaj interpretat de Sharon Stone consuma xanax, Vanessa cumpără și ea așa ceva, deși produsul românesc este mai ieftin. Uite-așa!

La ieșirea din farmacie, se produce un mic hop impus de destin. O fată foarte suplă, minunat de arătoasă și foc de rasată, cu aspect de adolescentă bine îmbrăcată, de o frumusețe suavă. Cam așa arăta însăși Vanessa cu vreo cinci sau șase ani în urmă, când Victor Cridan, fără să mintă chiar deloc, o asemenea cu Audrey Hepburn, precum și cu replica mai palidă a acesteia, Jennifer Love Hewitt.

Fata stă răzimată de zidul farmaciei, palidă, pierită, părând că va leșina dintr-o clipă într-alta.

— Mi-e rău, șoptește ea, când Vanessa ajunge în dreptul ei. Ajută-mă, te rog!

Ochii ei mari, cafenii, o privesc implorator. Desigur, n-o va refuza, nu va trece mai departe ca o vită lipsită de simțire.

O sprijină, intră amândouă în farmacie. Există acolo două scaune, pentru public. Fata ia loc. *Mișcările ei sunt grațioase, de parcă ar fi vreo balerină.* Asta constată Vanessa. Farmacista, o femeie mai în vârstă, cu o frunte înaltă de om dispus și capabil să gândească, foarte expeditivă, îi ia fetei tensiunea și îi dă apoi, cu de la sine putere, o fiolă de cofeină, dizolvată în apă.

— Nu cred că trebuie să chemăm Salvarea, zice. Suferi cumva de anorexie? o întreabă pe fată. Ți-a scăzut tensiunea, nu cred că ești bolnavă. Am o fiică de vârsta ta. Are probleme cu alimentația. La început suferea de foame, acum este exact invers. Tu ar trebui să mânânci ceva, de îndată ce ieși de aici.

Fata, cu o voce de înger, nespus de plăcută pentru urechile Vanesei, dovedind că la drept vorbind se simte destul de bine:

— Da, anorexie. Cred că am ceva în acest gen.

Cofeina se dovedește foarte eficientă. Fata își revine. *Sfântă tinerețe!* Vanessa pleacă împreună cu ea.

— Mă numesc Emilia, spune îngerul revitalizat.

Cealaltă are un râs scurt. Nu poate exista un contrast mai desăvârșit decât cel dintre cele două Emilia cunoscute de ea.

— De ce râzi?

— O, nu râd de tine! În niciun caz! Am mai cunoscut o persoană cu numele tău. Nu-ți semăna chiar deloc. Pe mine mă cheamă Vanessa. Cu doi de s!

Fata dă la iveală un zâmbet în stare să electrocuteze orice ființă umană cu un minimum de impulsuri sexuale. *Această Emilia este minunată!*

Împrietenirea celor două este rapidă. Într-o cofetărie, unde Emilia nu dă niciun semn că n-ar avea poftă de mâncare, cel puțin în materie de dulciuri, amândouă se comportă ca și cum

s-ar cunoaște de multă vreme, inclusiv în sensul biblic al termenului.

— Cum de mănânci cu atâta poftă? Nu ți-e teamă că te îngrași? se interesează Vanessa.

— O, nu mănânc decât în ocazii speciale! Când sunt foarte emoționată. Mi se întâmplă foarte rar.

— Cum așa? La vârsta ta, oamenii sunt emotivi. Fetele, cel puțin... Nici nu mi-ai spus câți ani ai.

Emilia îi aruncă o privire înfocată și în același timp inocentă:

— Douăzeci și unu. Tu arăți mai tânără decât mine, oricum. Te-ai măritat foarte devreme.

Flatată, dar orgolioasă, Vanessa restabilește adevărul:

— Am douăzeci și cinci.

— O, n-aș fi spus una ca asta!

Pe fața Emiliei, adorația spontană, ivită în fața unui idol. Hm!

Când două persoane este să se înțeleagă, lucrurile merg ca unse de la bun început. Teoria lui Victor Cridan este corectă, se pare. Desigur, el a vorbit despre un bărbat și o femeie, dar între timp Vanessa a avut prilejul să-i lărgească teoria. Frumusețea, a spus Victor, este că aceste atracții spontane și line au drept urmare niște orgasme profunde și ușor obținute. Lucrurile se leagă, pe lumea asta! Ia, în schimb, una dintre acele relații chinuite, unde femeia are o mie de ezitări și retractări, iar oboseala de-a nu ajunge acolo unde trebuie se prelungește. Respectivii nu vor avea cine știe ce succes nici la pat. Așa a lăsat Dumnezeu.

Uitându-se la mâinile firave ale Emiliei, mici, frumos proporționate, cu degete netede, fără nicio proeminență, mâini de trădătoare, Vanessa simte nevoia presantă s-o atingă pe noua ei prietenă. Și chiar o face, atunci când ajung pe stradă, ca din întâmplare, o dată și apoi încă o dată.

Ce vor face? Vor schimba numere de telefon spre a nu se mai suna niciodată, cum se întâmplă foarte adesea? Nu, doam-

nelor! Vanessa acceptă s-o viziteze pe noua ei prietenă. O vizită în Centru nu se prea refuză. Acesta este un obicei, chiar un ritual, cunoscut de bucureșteni.

— Nu pot să stau mult, să știi.

— Da, desigur.

Surprinzătoarea Emilia este o persoană pe cont propriu. Trep-tat, Vanessa își dă seama de această situație. Printr-o nouă co-incidență, ea locuiește pe Bulevardul Ana Ipătescu, la câteva blocuri distanță de locul unde, într-un trecut (*atât de îndepăr-tat!*), Vanessa s-a transformat din pisică în tigresă. *Aici am refu-zat-o pe cealaltă Emilia. De fapt, m-am despărțit de ea. Nu este proastă, a simțit. Nici măcar nu ne-am mai sunat de atunci.* Este un aparta-ment de două camere, străin de meschinăria comunistă, gene-ros. Un glasvand tras întărește impresia de spațiu larg, iar un șevalet arată că fata nu este vreo ființă lipsită de sensibilitate. Ferestre mari, orientate spre sud, cum este mai bine pentru cine are nevoie de lumină. Cu ochi de vultur, Vanessa observă numeroase amănunte explicabile într-un singur fel. *Este vorba despre bani. Aici nu este niciun semn de sărăcie. Fata aceasta nu are probleme financiare.*

— Aici este studioul meu, spune suava Emilia. Pictez.

Vanessa simte cum căldura plăcută din stomacul ei se înte-țește. Ba chiar ar putea să spună, cum a auzit ea de la un perso-naj de film, că fluturi îi mișună prin pânțe. Arta este afrodisiacă, se știe. *Cel puțin așa spunea Victor, dacă nu cumva își bătea joc de mine.*

Emilia! Fata aceasta este perfectă în tot ce face. Toate gestu-rile și cuvintele ei, dar absolut toate, sunt de parcă eu aș fi un regizor și i le-aș sugera. Cam așa cugetă Vanessa când frumoasa, preafrumoasa de fapt, Emilia se apropie de ea cu pași elastici, neînchipuit de eleganți, de balerină, cu priviri nevinovate de copil. Ceva se destramă brusc în ea. Uită că are niște reguli. O apucă ferm și o sărută pe gură, îndelung, având inclusiv sen-timentul că doar astfel poate evita un pericol mortal, amenin-

țător, iminent. Emilia îi răspunde cu patimă. Bună treabă! Dacă Victor Cridan, aflat pentru Vanessa pe lumea cealaltă, le-ar privi, ar fi pe deplin mulțumit. N-am nimic împotriva lesbienelor, ba chiar le simpatizez foarte mult. De ce? Fiindcă ele iubesc femeile. Își dau seama cât de minunate sunt acestea.

Patul Emiliei are așternuturi de mătase. Artificială? De îndată ce le atinge, Vanessa intuiește că nu poate fi vorba despre așa ceva. Și face o mică gafă:

— Nu țin rece?

O doamnă din înalta societate (sau, oricum, din cea situată la mezanin) ar trebui să știe că aceste țesături având culori minunate de vii sunt concepute astfel încât să rețină exact cât este mai bine din căldura corpului. Emilia nu profită de greșeala prietenei ei.

— Nu, o să vezi.

În pat, în așternuturile nu numai prietenoase, dar și călduroase, Vanessa mai are o revelație. Geniul Emiliei este cel al lentorii, acest mic adevăr iese la iveală pe măsură ce timpul trece. Mângâieri serafice, niște fluturi aproape imateriali se plimbă pe corpul ei. Iarăși și iarăși, la nesfârșit. Sărutarea pătimășă ce la început nu se mai repetă decât după ce s-au succedat foarte numeroase pupături de copil naiv, cu vârful buzelor, atât de inocente, atât de perverse! Iar fatala procedură numită *cunilingus* este deasemenea foarte superficială, ca o părere. Ni-meni, niciodată nu s-a mai jucat astfel cu nervii ei. Vanessa recunoaște acest mic adevăr. Este aproape nebună de excitație!

În mintea întunecată (sau luminată?) de plăcere a Vanesei se nasc și se sting multe cuvinte menite să prindă situația. Unul singur nu apare: profesionalism. Or, tocmai acesta exprimă întregul adevăr.

După vreo două ore de preliminarii, da, chiar atât!, Emilia o supune pe Vanessa unei posesiuni profunde, în același timp tradițională și artificială. Prevăzută cu un penis artificial, atașat

de trupul ei de copil prin niște benzi aproape invizibile, o penetrează, încălecând-o așa cum în cariera ei de amoroasă Vanessa nu i-a permis nici măcar soțului său. *More canino?* Da, așa se poate. Dar să nu te așezi între picioarele mele, să nu mă obligi să mă desfac, de parcă aș naște. Se poate și dacă mă așez eu peste tine. Cam așa i-a spus bunului Daniel. Evident, acesta a fost imediat de acord. Cine n-ar fi!? Cine n-ar vrea să vadă deasupra lui o femeie atât de frumoasă și să-i savureze grimasele tăcute ale plăcerii? A existat totuși o excepție. Victor Cridan, în campania lui absurdă îndreptată împotriva obiceiului de-a se masturba al Vanesei, a reușit s-o determine să-și desfacă de vreo câteva ori picioarele de zeiță.

Uite că și îngerul căzut numit Emilia are parte de onoarea supremă.

Postludiul final, dacă se poate spune așa, este de-a dreptul savuros. Și se poate spune, fiindcă satisfăcuta Vanessa a avut mai multe orgasme, fiecare cu postludiul lui. Așa scrie la carte. Cele două rămân îmbrățișate. Disforia postcoitală nu le atinge. Sau, spus mai pe șleau, tristețea și sila de după futai sunt pentru altele.

Cu mare întârziere, Vanessa se interesează:

— Te-ai simțit și tu bine, nu?

— Desigur. Eu am niște căi mai întortocheate, nici nu știu cum să-ți spun.

Altruismul n-a fost niciodată punctul forte al Vanesei. Nu se mai discută despre plăcerile Emiliei. Lasă, în viitor poate o voi servi și eu, cugetă idolul lui Cridan.

12 Apare Tsering

Există o vocație de turist. O au oamenii sincer interesați de lucruri fără nicio legătură cu sinele lor profund. Numai Dum-

nezeu știe ce este în mintea acestor inși capabili să privească noi și noi peisaje, fără să se plictisească. Pentru a practica turismul expeditiv al zilelor noastre, ai nevoie de o mentalitate post-modernă, de *flâneur*. De asemenea, trebuie să ai psihologia unui cititor de ziare, avid de noutăți și de fapte diverse. Dorești să aprofundezi? Să trăiești sau să scrii un roman? În acest caz, îți rămâne să stai la tine acasă, în fața calculatorului, sau să te instalezi într-o sală de lectură. În niciun caz nu vei pleca într-o croazieră.

Ajuns în Tibet, am simțit de la bun început că minunatele noutăți nu mă vor interesa decât dacă vor intra în rezonanță cu niște așteptări ale mele. Poate că sufăr de o nevroză obsesională, cine mai știe? Oricum ar fi, Wagner m-a citit, atunci când mi-a spus că resortul meu principal este dorința de-a o obține din nou pe Vanessa. Nu este vorba de sex, nea Wagnere, aș putea să-i spun, ci mai degrabă de un ritual obsesional, ceva asemănător cu exercițiul religios. Mai simplu spus, am nevoie să mă gândesc la Vanessa așa cum alții au nevoie să se sprijine, mental, pe ideea că Dumnezeu există și le aruncă priviri binevoitoare. Freud a spus că ritualul obsesional este un fel de religie privată. Cred că a nimerit-o destul de bine. De altfel, am mai spus-o, eu am stofă de idolatru.

Un turist sadea ar fi fost probabil impresionat de numeroasele amănunte materiale cu totul bizare pentru un european. Ar fi fost tulburat de ritualurile religioase, de parfumul fumului de santal ars amestecat cu mirosul înecăcios al untului de *yak* ars în candelă, de zgomotul monoton al roților de rugăciune, de sunetele stranii scoase de trompete și tobe arhaice, de vestimentația călugărilor, în mod predominant colorată în roșu-purpuriu, culoarea focului și a elocvenței. De sunetele ne-maipomenit de joase, emise de călugări aflați în interminabilul exercițiu al intonării unor mantre, amintindu-mi de corurile rusești tradiționale, alcătuite numai din bași. Ascultându-le,

simți cum propria ta cutie craniană începe să vibreze, întocmai ca atunci când repeți suficient de corect silaba sacră OM. De *tsampa*, mâncarea tradițională făcută din orz, ceai și unt de *yak*, capabilă să-l țină pe om în viață o perioadă nedefinită de vreme, poate chiar o întreagă viață.

Mie mi-au plăcut cel mai mult sunetele emise de clopotul tibetan, ideal de pure, reverberațiile lor părând a se prelungi înspre infinit, mult dincolo de simțurile omenești. Am încercat de câteva ori să le descriu, în limba română, la laptopul meu cadorisit de Wagner în Nepal, lipsit de semne diacritice specifice. Am propus imaginea unei picături de apă luminată oblic de un soare descendent. Statică, aflată în lentă dilatare, cu irizări discrete, plutind în mod paradoxal deasupra solului, deși nu este deloc ușoară.

Să nu uit! Acolo unde mă aflu există electricitate. Ideea unui Tibet luminat doar de opaițe alimentate cu unt de *yak* trebuie abandonată.

Toate acestea sunt bune și frumoase, mi-am spus, dar nu mă interesează în mod deosebit. Am fost fascinat, în schimb, de niște conexiuni posibile. Mi-am spus că nu întâmplător, budismul a prins atât de bine în Tibet. Aici, unde comoditatea este o noțiune fără de înțeles pentru majoritatea oamenilor, unde poate doar Dalai Lama a dus pe vremuri o viață străină de austeritate, ideile budiste de renunțare la dorințe par la ele acasă. Am constatat apoi că iubirea implică a renunțare drastică la comoditate, ca și devoțiunea religioasă, de altfel. M-a mai frapat și o legătură oarecum umoristică. Am observat că marea altitudine favorizează religiozitatea. Cu cât ești mai sus, cu atât performanțele fizice sunt mai mici. Este o chestiune de oxigen și de tensiune arterială. Într-adevăr, șerpașii din Nepal sunt niște alpiniști excelenți, dar ei sunt excepția. Pentru a deveni religios, omul trebuie să constate pe pielea lui că în fața fenomenelor naturale, inclusiv a celor biologice, posibilitățile

lui sunt foarte limitate. Într-o insulă tropicală, unde viața este ușoară, omul întinde doar mâna pentru a-și lua hrana, iar clima este blândă, ideea de religie pare mai îndepărtată.

Wagner m-a instalat într-o anexă a mănăstirii Sera, nu prea departe de Lhasa. Inițial, Sera a fost o mănăstire-universitate, aparținând școlii Gelugpa („Bonetele Galbene”), cu mai multe mii de călugări, reduși actualmente la câteva sute. Urma să aflu că astăzi lucrurile s-au schimbat, iar mănăstirea în forma ei originală a fost reconstruită în India.

Numai Wagner știe cum a rezolvat latura administrativă a problemei. Cert este că n-am avut nicio problemă. Am primit statutul de invitat și drept urmare am rămas cu hainele mele. Nici n-a fost cazul să mă rad în cap. Fiind tuns foarte scurt, am fost probabil declarat OK. Un pletos probabil că ar fi deranjat liniile energetice ale schitului.

Am fost dat în grija unui lama numit Tsering, ceea ce înseamnă Viață Lungă. Acesta, un bărbat înalt și slab, cu obligatoriul zâmbet budist întipărit pe față, provenea din Belgia, la fel ca detectivul Hercule Poirot, cel imaginat de Agatha Christie și devenit cu timpul aproape real.

Mi-a amintit de un personaj al lui Borges, Stephen Albert, din povestirea *Grădina potecilor ce se bifurcă*. Și acela se transpune pe deplin într-o altă cultură, fundamental deosebită de a sa. I-am spus-o, iar el s-a amuzat:

— Cunosco povestirea aceea. Eu însă nu am o barbă cenușie ca acel sinolog.

Un om simpatic.

13 O aventură

Pe măsură ce cariera ei de soție victorioasă se consolidează, Vanessa pricepe că Bucureștiul se află la picioarele sale sau,

mai exact spus, bărbații din marele oraș sunt sclavii ei virtuali. Nu trebuie decât să bată din palme, iar ei se vor prezenta în fața ei, docili, gata la orice pentru a se „poziționa” între picioarele ei. Nici femeile nu sunt de lepădat, ce-i drept... În privirile unora dintre ele, nu puține, vede că admirația senină cuvenită frumuseții autentice se amestecă discret cu pofta. Da, dom'le !

Ce nu știe însă superba doamnă Porcescu este că această poziție privilegiată are cusurul de-a dura destul de puțin. Într-o bună sau rea dimineață, cum spune poetul, se va trezi că strălucirea miraculoasă a tinereții a trecut, iar maturitatea, desigur excelentă în sine, este cu totul altceva.

Pe vremuri, cu franchețea ei vecină cu naivitatea, destul de riscantă într-o lume unde minciuna face parte integrantă din regula jocului social, iar spunerea adevărului le este rezervată copiilor și gafeurilor, Venessa i-a povestit lui Victor Cridan cum i-a căzut cu tronc un ins din București. Un actor săltăreț, cu păr creț, specializat în spectacole *one man show*, histrionic și nesărat cât cuprinde, de vreo cincicizeci și ceva de ani. L-a cunoscut atunci când a încercat să intre în trupa de amatori condusă de acesta.

— Când i-am spus cum mă cheamă, a zis că numai acest nume mi se potrivește ! a spus Vanessa, nu fără o oarecare emoție retrospectivă.

Un truc retoric nenorocit, evident, foarte eficient însă atunci când este exersat asupra unei fete naive.

— Poți să-l iei de bărbat când vrei, i-a spus prompt Cridan. Trebuie doar să îndrăznești. Eu l-am văzut la televizor și mi-am dat seama că moare de vanitos ce este. Se va considera flatat, dacă îi faci avansuri.

— Bine, dar este însurat, s-a bosumflat nevinovata Vanessa.

— Asta nu este o problemă pentru tine. Nu uita, scumpo, forța ta de seducție este enormă, anormal de mare. Așa scrie în horoscop și așa este.

Discuția despre actorul cu pricina, nesărat, neautentic și panglicar pentru Cridan, geniu covârșitor pentru Vanessa, s-a întrerupt în acest punct. Peste câțiva ani, dovedindu-se astfel, încă o dată, că există o anumită circularitate în viața unui om, Vanessa îl întâlnește pe actor la o cunoștință comună.

În București, de îndată ce intri într-un anumit circuit, constăți că poți relaționa cu toți membrii respectivului grup social. Și încă foarte repede. În cazul domnului Daniel Porcescu, este vorba despre elita culturală. Din aproape în aproape, mai întâi prin soțul său, apoi pe cont propriu, Vanessa îi poate cunoaște pe toți oamenii potențial utili pentru cariera sa. Din ce în ce mai des, ea constată că este nemaipomenit de norocoasă. Dacă Victor Cridan ar asista la evoluția ei triumfală, i-ar spune totuși că omul este bine să devină circumspect atunci când treburile îi merg prea bine. Destinul, scumpo, i-ar zice el, se transformă uneori, pe negândite, într-un măgar năvălaș. Tu credeai că el, cu urechile lui lungi și mădularul lui grandios, este docilitatea întruchipată, iar visul său este să se lase călărit de tine, la infinit. Nu este tocmai așa. Vine o zi când acest animal meditativ se înfurie din senin și-ți dă o copită acolo unde te doare cel mai tare. Te rog să fii foarte atentă!

În timp ce participă la conversație, într-un grup de persoane nemaipomenit de spirituale, unde se află și fostul ei idol, Vanessa începe pe negândite să cocheteze. Foarte discret, elegant, cu mare stil. La ea, acțiunile de acest gen vin din instinct, fiind alimentate de o vocație misterioasă, destul de corect descrisă pe vremuri de Victor Cridan. Tu ești o seducătoare înnăscută, scumpo, i-a spus el. Adopti retorica cea mai potrivită cu persoana vizată. Unde o femeie obișnuită, fie și foarte frumoasă, tatonează, tu mergi direct la țintă, fără greș. În plus, lucru esențial, ești carismatică în mod autentic.

Deși este o mamă respectabilă, iar greutatea ei corporală nu mai este cea a unei adolescente jucăușe, Vanessa reușește, în

acele momente, când explică de ce actorul cu pricina este un vorbitor atât de percutant, să intre perfect în rolul fetei foarte inteligente. Din când în când îl privește „furtiv” pe Paduc, acesta este numele actorului, îl fulgeră cu privirile ei verzi, de trădătoare. Se gândește în treacăt că n-ar fi cazul să cocheteze, mai ales cu un bărbat, în prezența soțului său, dar se îngrijorează degeaba. Bunul Daniel este în al nouălea cer, atunci când vede cum soția sa se impune prin inteligență în lumea bună a Bucureștiului. Nici prin gând nu-i trece că frumoasa, minunata lui Vanessa o mai face din când în când și pe de lături, „extra-conjugal”.

În „lumea bună” toți își spun pe numele de botez, se tutuiesc. Este una dintre regulile de aur ale succesului. Vanessa o respectă cu sfințenie. Cine s-ar putea supăra pe ea pentru că este prea familiară? Numai vreun prost, fără îndoială. Pe vremuri, când a apărut în fața lui Paduc în chip de studentă sfioasă, l-a luat cu „maestre”, firește. Acum, altfel stă socoteala. Vorbesc de parcă ar fi prieteni intimi de când lumea. Așa se trăiește!

— Mai ai trupa aceea? îl întreabă.

— Da, am avut câteva spectacole destul de reușite. Puteai veni și tu acum câțiva ani, când ne-am cunoscut. Ai dispărut. Iar acum ai un alt statut. Nu mai poți să joci teatru de amatori.

Vanessa îi aruncă una dintre privirile de seducătoare înnăscută, imposibil de descris prin cuvinte:

— Mi-ar plăcea, drept să spun. Teatrul este fascinant.

Discuția se încheie. În zilele următoare iese însă la iveală faptul că „marele” actor a fost influențat telepatic. Atât de importantul om îi scrie Vanesei pe Facebook, de parcă ar fi un adolescent zburdalnic. O întreabă ce mai face...

O altă regulă este să nu răspunzi imediat la mesaje. Doar peste câteva zile, nu cumva să creadă cineva că ești fără preget... Vanessa o respectă. Deși se vede deja în pat cu „maestrul”, lasă să treacă cinci zile, o săptămână ar fi prea mult. O, ce să fac!? Rutina zilnică... Cam așa îi răspunde.

Corespondând cu idolul său din studenție, Vanessa savurează minunata, ușoara ameteală a începutului. Discută cu devotata Marta, în livingul locuinței sale. Prietena sa, în mod aparent bizar, nu este chiar deloc geloasă pe bărbați! Dacă iubita ei Vanessa nu și-o pune cu alte femei, totul este în ordine! Chestia aceasta s-ar putea explica, dar pe doamna Porcescu n-o prea interesează subtilitățile psihologice.

— Parcă aș fi băut un pahar sau două de șampanie Asti Martini, spune Vanessa. Așa mă simt când mă gândesc la el.

— Ești îndrăgostită, murmură cealaltă, admirativă până peste marginile admirației.

— Nici nu știu ce să fac, se nedumerește Vanessa. Unde să-l duc? Parcă văd, el nu se pricepe la așa ceva. Nevastă-sa este o mototoală și poate că tocmai de aceea l-a ținut atât de bine pe lângă ea, până acum. Este genul de familist convins.

Marta se înviorează, bucurându-se că poate să se facă utilă:

— Mergeți la mine.

Marta are o garsonieră destul de bine aranjată, nu departe de Piața Amzei. Nu de alta, dar cum să duci un ins de talia respectivului într-un bloc din Pantelimon? Așa ceva nu se face. Îi pierе cheful omului de la bun început... Oamenii din elita culturală o fac între ei și încă din plin, dar respectă niște reguli, au un stil, ca să zică așa. Prietena Vanessei știe chestiunile acestea.

Meditativă, Vanessa privește înspre un frumos fotoliu tapitat în mătase deschisă la culoare. Își amintește despre discuția sa suprarealistă cu Emilia, purtată la vreo două săptămâni după reușita lor primă întâlnire, soldată cu niște orgasme de toată frumusețea, spre a folosi o expresie a lui Victor Cridan.

După de a tot așteptat ca superba amatoare de femei s-o sune, Vanessa și-a încălcat principiile și orgoliul. A căutat-o ea.

— Am sperat că o să mă suni tu, i-a spus, cu un vag reproș în voce.

Emilia a râs cristalin.

— Eu sunt cea sunată, a spus ea.

— Da? De ce?

Cealaltă a râs din nou, fără să-i dea vreun răspuns.

Au convenit să se întâlnească „la o cafea”, în oraș. Frumoasa Vanesa a avut astfel ocazia să afle cum este o practicantă a cinismului suav. Această expresie, împrumutată de la Victor Cridan, i s-a părut potrivită pentru Emilia.

În Piața Romană, la o măsuță de cafenea. O altă regulă. Să nu intrăm decât în localuri „omologate” de grupul nostru social. Se știe că acolo este un loc cu adevărat elegant, frecventat de oameni bine? Da? Atunci mergem și noi acolo.

Vanessa apelează la stilul abrupt:

— Nu vrei să ne mai întâlnim?

Niciodată zâmbetul Emiliei n-a fost mai luminos și mai nevinovat.

— Cum să nu vreau, draga mea? Numai că există niște amănunte.

Vanessa își ridică abia vizibil umerii lăudați cândva de Cridan cu superlative nesăbuite. Un semn de agasare?

— Ce fel de amănunte? se interesează ea.

Suava Emilia o privește în ochi.

— Uite, Vanessa. Mie mi-a plăcut foarte mult de tine, de la prima vedere. Crezi că eu mă ocup de agățat femei pe stradă? Nooo! A fost o excepție.

— Mă bucur. De ce nu putem atunci să ne mai întâlnim?

Fără a-și pierde aerul de ființă sută la sută nevinovată, pură și imaculată, Emilia vine cu explicații:

— Eu am niște tarife, draga mea. Nu te speria de acest cuvânt! Cum crezi că-mi întrețin locuința? Cum am cumpărat-o? Cu vreun salariu?

O clipă, frumoasa Vanessa se simte bătrână, expirată. Își revine repede, vocația ei de ființă dominatoare o ajută să nu pice în vreo stupefacție provincială. În fond, ce este un bucureștean

sadea? Un ins incapabil să se mire de ceva. Ce poate face în situația dată? Un singur lucru. Să se adapteze. Se interesează, amical, reușind să zâmbească:

— Și? Cât este tariful tău?

— Trei sute de euro. Pentru minimum trei ore.

Nici una dintre ele nu mai spune nimic. Trei sute de euro este desigur un nimic pentru un om cu bani. Totuși... Ea, frumoasa Vanessa, să plătească o prostituată? Fie ea și de lux? Așa ceva este de neconceput.

Apoi, surprinzătoarea Emilia îi povestește că este studentă la Academia de Studii Economice din București, la ASE, cum ar veni. Auzind că este la *Facultatea de Contabilitate și Informatică de Gestiune*, Vanessa simte că și ultimele urme de supărare i se șterg. *Fata asta știe cum să-și administreze banii! O face în mod științific!*

Emilia îi mărturisește că intenționează să se mărite peste vreo câțiva ani și să aibă copii reușiți.

— Sunt o femeie normală, draga mea. Să nu crezi cumva că nu-mi plac bărbații. Oho, îmi plac foarte mult! Ca și ție, de altfel. Și apoi, să nu uităm, copiii întrețin cel mai înalt confort emoțional cu putință.

— Noi două semănăm, zice Vanessa, apreciind modul practic de a vedea lucrurile al prietenei ei. În ce zi ești născută?

Astrologia, considerată de ea cândva doar un un exercițiu pentru naivi, ca să nu zică pentru proști, i se pare acum Vaneșsei ceva mai degrabă credibil. Prea s-au potrivit multe dintre cele spuse de Victor Cridan despre ea însăși. Coincidențele nu pot să meargă atât de departe. Nu se miră deloc atunci când aude că Emilia s-a născut taman în aceeași zi cu ea, adică spre sfârșitul lunii septembrie, atunci când au apărut pe lume și alte mari curtezane.

Se interesează:

— Bine, dar de ce n-ai apelat la bărbați? Că ei sunt mai darnici, după câte știu eu.

Emilia are un surâs de inițiată:

— Așa am crezut și eu la început. Am observat însă că femeile sunt mult mai comode pentru mine.

— Și bărbați nu ai?

Emilia, cu un surâs crud:

— Ba da, din când în când. Îi taxează cu cinci sute de euro.

Vanessa are o mică ieșire din rolul său de doamnă blazată. Se miră cu naivitate:

— Ești nemaipomenită! Și? Cum...?

Emilia este o fată deșteaptă. Pricepe numaidecât la ce se referă:

— Cum îmi găsesc clientele? Este foarte simplu. Află una de la alta. O vreme am avut un *site* cu oferte de masaj, dar acum nu mai este cazul. Am clientela mea stabilă.

Vanessa, de-a dreptul bine dispusă:

— Și cu mine cum rămâne? Trebuie să-ți plătesc?

Emilia are un zâmbet vinovat:

— Da. Am făcut atunci o excepție, dar nu-mi pot permite să mă îndrăgostesc. Cred că mă înțelegi.

S-au despărțit în cei mai buni termeni, nu înainte ca Vanessa să-i facă o confidență. I-a spus că ea de fapt nu moare de dorința de-a face sex. Înțeleapta Emilia i-a spus, reușind s-o mai surprindă o dată:

— Așa se întâmplă cu fetele atașate de masturbare. Sunt autonome, la drept vorbind!

Vanessa, incapabilă să-și reprime uimirea:

— Cum, și tu!?

— Da, dragă, da!

După ce Marta pleacă, destul de întristată de faptul că n-a fost solicitată, deși condițiile parcă ar fi cerut așa ceva, Vanessa vorbește la telefon cu Emilia și îi cere s-o lase la ea cu un bărbat.

— Doar trei ore, scumpa! Te rog frumos!

Nu se jenează să-i spună la telefon despre cine este vorba.

Este un mic moment de glorie pentru ea, la urma urmelor. *Ea are noroc la bani, eu la personalități culturale. Ha, ha!*

Emilia acceptă imediat, cu o precizare:

— Să știi că nu am mai făcut așa ceva cu nimeni. Nu este stilul meu. Presupun că o să recunoști, este destulă promiscuitate în povestea asta. Îl știu însă pe domnul respectiv, te știu și pe tine. Tu, cel, puțin, este clar că ai mania curățeniei. În fine, te rog să vii până la mine, pentru a-ți explica niște lucruri. Aș putea să te rog să-ți aduci așternuturi, dar n-o fac. Îmi rămâi datorare, să nu uiți asta. *Da, îi rămân datorare. O s-o masturbez și eu o dată pe ea, că n-o să-mi cadă galoanele din cauza asta.* De altfel, cred că știu de ce ai apelat.

— De ce?

— Așternuturi de mătase nu sunt chiar pe toate drumurile. La noi nici nu se găsesc, după câte știu eu.

Vanessa recunoaște că a fost citită, încă o dată. Desigur, cugetă ea, niște intelectuali elevați n-ar agreea o asemenea discuție meschină. Cu toate acestea, viața reală este făcută din acumularea unor amănunte neînsemnate, chiar josnice, pentru niște aristocrați ai spiritului. A învățat acest adevăr important.

Astfel se face că într-o dimineață cu cer senin, doamna Porcescu și idolul său apar la Emilia. Palid, Paduc, cu un aer lucrativ, Vanessa.

În filmele mediocre și în existențele reale de duzină, în astfel de secvențe gazda este absentă, iar invitații au cheia. Pentru rafinamentul Emiliei, o asemenea procedare este primitivă. Îi așteaptă pe cei doi îmbrăcată într-un *kimono* autentic, adus de o iubită a ei tocmai de la Osaka! Văzându-i stilul desăvârșit, Vanessa simte mai întâi o împunsătură de invidie, dar imediat firea ei regală îi cere să admire necondiționat.

— Știind că vine un mare actor, spune Emilia cu o sfiiciune adorabilă, m-am gândit la o primire mai deosebită.

— Ai și *saké*? întreabă Vanessa, neutru.

Cu o mică plecăciune, Emilia arată înspre o măsuță prea puțin înaltă spre a avea o proveniență europeană. Acolo se află niște recipiente tradiționale, mate, de un alb lăptos. Pe cele două sticle, ideograme japoneze și cuvinte englezești echivalente: *longevity* și *fortune*. Dacă, printr-un miracol, Victor Cridan, amărâțul teoretician al iubirii, ar fi de față, ar întreba poate de ce conceptul lui preferat lipsește. Cei trei ar ridica, desigur, din umeri. N-ar intra în amănunte. Ce-i aia iubire? Să fim serioși!

Și pe pahare se află inscripții: *good luck, health, comfort*. Niciunul dintre cei prezenți nu are curiozități sociologice și, drept urmare, a treia urare nu li se pare chiar deloc ciudată.

Așezați pe scaune (totuși!) europene, sorb licoarea exotică. Schimbă replici despre unii români recent călători în Japonia. Pe unii dintre ei, fetele îi știu. Surprinzătoarea gazdă poate că i-a cunoscut chiar îndeaproape.

După vreo jumătate de oră, Emilia dispare din raza vizuală a celor doi și se schimbă. Apare în ținută de oraș, iar musafirii ei constată, fiecare în registrul său sexual specific, că este mai apetisantă decât oricând.

— Vă las, copii, spune ea cu naturalețe.

Pleacă, iar Vanessa fără să mai facă vreun comentariu trage somptuoasele draperii. În încăpere se instalează o penumbră favorabilă mai ales pentru bărbat. Din anumite semne, un observator ar conchide că el nu este tocmai sigur de sine. Fata, femeia, dimpotrivă. Deși nu este, desigur, o „stricăță”, are dezinvoltura unei profesioniste. Totul vine de la complexul ei de superioritate și nu de la vreo abrutizare.

Scena ar cere un sărut prelungit, dacă este să ne luăm după serialele și filmele romantice de la televizor. Cu siguranță, actorul cel copt așteaptă așa ceva. Vanessa detestă însă sărutările pe gură. Nu s-a sărutat nici măcar cu angelica Emilia mai mult decât o dată sau de două ori. Cum o s-o facă acum, cu acest bărbat bătrân? Din fericire, are strategia ei infailibilă. Se dezbracă

foarte liniștită și scoate de pe ea tot ce se poate scoate. Corpul ei magnific strălucește în lumina slabă. Prima reacție a domnului este să înghită în sec, cam așa cum face șoricelul din desenele animate, atunci când gluma se îngroașă. Ești frumoasă ca Luna, ar putea să-i spună, folosind o replică din *Cartea celor o mie și una de nopți*. N-o face însă. Se uită hipnotizat la ea.

Nu degeaba Vanessa s-a născut șefă și devoratoare de bărbați. Fără un zâmbet dă cuvertura la o parte și se strecoară în așternutul de mătase. Cum el nu se mișcă din loc, îi ordonă:

— Vino!

Paduc se conformează, iar Vanessa nu știe cum să facă. Să-l folosească, așa cum a procedat de mai multe ori cu Florin? Sau să se lase mângâiată în modul savant folosit de Victor? Ceva nu-i este pe plac în toată conjunctura, dar încă n-ar putea să spună ce. Actorul a folosit un parfum scump, este bine ras. O ușoară halenă i se pare Vanessei a fi în firea lucrurilor. Gurile bărbaților miros a vișine doar în filme, dacă respectivii au depășit o anumită vârstă. Ce să-i faci!? Că doar și norocosul Daniel, soțul său... Atunci? Ce o deranjează, ba chiar o indispuce în mod discret? Până la urmă, după ce s-a asigurat că un prezervativ a fost „montat”, acceptă să fie ea cea posedată, ca să spună așa. Pe la spate. Actorul face ce trebuie, ce-i drept mai scurt decât s-ar cere, iar ceva destul de neplăcut se întâmplă. Vanessa, regina orgasmelor rapide și repetate, nu reușește să ajungă la liman. Într-adevăr, secvența când s-a ferit cu mișcări smucite de sărutările lui pe gură a fost nu tocmai reușită, dar asta nu înseamnă prea mult. Nu se inhibă ea dintr-atât. I s-a mai întâmplat așa ceva și treburile au mers foarte bine, în ceea ce o privește.

După ce se extrage din ea și se întinde istovit alături, actorul îi pune întrebarea fatidică:

— Cum a fost? Te-ai simțit bine?

— Da, desigur, răspunde ea evaziv.

El nu este un specialist în orgasme feminine, este prea plin de sine pentru așa ceva. Consideră, cugetă în trecut Vanessa, că simpla lui prezență le face pe femei să se scape pe ele de plăcere.

Cum nu mai poate fi vorba despre un al doilea act, fiind în mod evident o piesă scurtă, iar tandrețea *post coitum* nu face parte din text, cei doi mai stau o vreme unul lângă celălalt, tăcuți. Într-un film, bărbatul ar aprinde probabil o țigară. Nu, nici unul dintre ei nu fumează.

Vanessa este destul de frustrată. *Cum, eu să nu am orgasm? Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată.* Iar apoi, brusc, își amintește ce îi tot spunea Victor despre simțul pipăitului. Cum îi spunea? Ce zicea că are el, mortul din Nepal? *Hiperestezie tactilă.* Adică simțul pipăitului este mai dezvoltat la el decât la un om normal. Vanessa se dumirește. *Eu am un simț al pipăitului normal, dar nu-mi place să-l ating pe omul acesta de lângă mine! Dacă Victor, de pe lumea cealaltă, ar citi gândurile mele, ar exclama: Cât de simple sunt toate!*

Despărțindu-se de fostul ei idol, Vanessa știe cu certitudine că niciodată nu se va mai întâlni cu el în vreun pat. *Poate doar într-o altă existență! Ha, ha!*

14 Despre întinerire

În primele zile, maestrul Tsering a apărut doar pentru scurte perioade de vreme, spre a mă întreba cum mă descurc și dacă am nevoie de ceva. M-am înțeles cu el fără probleme într-o frangleză amuzantă. S-a dovedit curând că omul are un bun simț al umorului, în ciuda ascetismului său. Sau ca urmare a acestuia? Oamenii spiritualizați nu sunt niște tragezieni, cum ar putea să creadă cineva. Din primele minute mi-a cerut să-i

spun pe nume. A încălcat astfel tradiția franceză a lui *vous* și s-a aliniat la cea americană, a familiarității.

Veselia lui interioară m-a intrigat, mai ales atunci când am privit-o în legătură cu aspectul lui de ins bine antrenat, cu o impecabilă sănătate trupească și mintală. Câți ani să aibă? Șai-zeci? Sau chiar cincizeci? I-am studiat mâinile, știind că la aspectul acestora nu se poate trișa altfel decât, eventual, prin cine mai știe ce operații estetice sofisticate. Mâinile sale arată bine, nu sunt deformate deloc, iar pielea nu este mototolită, ca să spun așa. Nedumerirea mea a venit din contradicția între veselia tipică a unui bătrân sănătos și înfățișarea de ins aflat mai degrabă la vârsta de mijloc.

L-am întrebat câți ani are.

În anumite culturi este nepoliticoasă o asemenea curiozitate. De exemplu, la București, oamenii manierați te întreabă când ai terminat facultatea. O întrebare inocentă! Nimeni nu se poate supăra. Cel interesat nu are apoi decât să facă o scădere. Asta dacă nu cumva ți-a aflat deja vârsta de pe Internet.

Evident, omul nu s-a supărat. Mi-a răspuns, fără ca zâmbetul lui de budist binevoitor să se schimbe:

— Nouăzeci.

Nu m-am grăbit să emit niscaiva exclamații de uimire.

— Înseamnă că numele tău este potrivit, am spus.

— Da, inițial numele meu monastic a fost Norbu.

— Ce înseamnă?

Amintirea respectivă l-a amuzat vizibil:

— Bijuterie. Sau piatră scumpă, dacă preferi.

I-am cerut amănunte despre viața lui, dar a spus că le păstrează pentru mai târziu. A venit, în schimb, cu unele detalii tehnice, mai importante probabil pentru un european obișnuit cu viața comodă, într-o locuință civilizată. Nu este cazul meu. Niciodată n-am făcut caz de mine însumi. Nu m-am considerat buricul pământului, iar anumite incomodități, ivite uneori, le-am

considerat mai degrabă amuzante decât exasperante. Unde trebuie să mă prezint pentru a mânca, cum trebuie să-mi păstreze vesela și tacâmurile personale. Iată ce am aflat.

O mănăstire este o închisoare sau o cazarmă, la urma urmelor. Tsering mi-a mai spus că nu trebuie să mă tem de faptul că voi dormi pe jos, pe niște obiecte asemănătoare pernelor. Am declarat că este OK și chiar am crezut că este așa. Dacă omul are un scop clar, foarte multe amănunte supărătoare pentru alții trec realmente neobservate. Eu am avut și am un asemenea țel. Ce-i drept, unul ridicol, demn de milă, reprobabil, stupid, ba chiar demential. S-o mai văd pe Vanessa goală, în fața mea și s-o pot atinge. Idolatru nenorocit! Da, fără îndoială, da! Starea de spirit a idolatrului este însă, după cum am băgat eu de seamă, foarte bună. Eu, cel puțin, doar când mă aflu în această stare reușesc anumite performanțe. În rest, în perioadele de acalmie, ca să zic așa, am la dispoziție doar o existență vegetativă, de consumator cumsecade și amorf.

În zilele când maestrul Tsering s-a limitat la scurte vizite, am avut timp să mă gândesc la tot felul de lucruri. Printre altele, la artificialitatea extremă a situației mele. Ca autor de literatură, ideea de verosimilitate m-a preocupat întotdeauna. Am imaginat multe năzbâtii sefiste la viața mea, dar am avut grijă ca acestea să se înscrie într-un fel de logică a fantasticului, dacă admitem că există așa ceva. Altfel spus, să nu fie prea gogonate.

Atunci când am cunoscut-o pe Vanessa, am intrat în literatură, adică am început să trăiesc ca și cum aș fi fost un personaj și nu un om real. Se pare că una dintre funcțiile literaturii de ficțiune este să-i ofere omului scenarii fanteziste, pentru ca acesta să scape de tentația de-a le trăi pe viu, în realitate. La mine lucrurile s-au petrecut taman invers. În loc să trăiesc literatura, ea m-a trăit pe mine. Peripețiile mele au avut un pronunțat caracter livresc.

Și? Ce-i cu asta? Cam așa m-ar întreba un ins preocupat de comoditate, străin de iubirea erotică și de starea de preaplin.

Este, nene, i-aș răspunde. Spre regret, am constatat că această literatură trăită de mine începe să semene tot mai mult cu o confecție suspectă, nu mai are stil. Cel mai tare mă deranjează numitul Wagner. Omnipotența lui combinată cu un mod modest de a se înfățișa este păguboasă. Un autor serios de sefeuri n-ar imagina așa ceva. Cum? Nu apare și un alt extraterestru, pus pe distrugerea lui Wagner? Nu este amenințată civilizația terestră într-un mod brutal, altfel decât prin degradarea mentalităților? Modul discret al lui Wagner de-a se concentra asupra unui singur om este inadmisibil. Și apoi, am raționat, de ce acesta este atât de puțin spectaculos? Performanțele lui lingvistice nu sunt suficiente. Cui îi pasă că „omul” este o enciclopedie? Eu vreau aventuri, nene, spune cititorul standard de sefeuri. Dă-mi o abducție sau, și mai bine, mai multe abducții. Dă-mi descrieri ale unei rase insectiforme, cum a făcut Orson Scott Card! Dă-mi niște forme ciudate de ființe raționale! Imaginează niște conflicte mai fizice, dă-o naibii de treabă!

În cazul meu, realitatea s-a dovedit foarte plată, dacă privim astfel lucrurile. Wagner! Ce să mai discutăm... Un ins eminamente neliterar prin modestia sa, având însă ambiția de a-i apărea unui pământean ca un zeu, omnipotent. Așa ceva nu poate decât să-l indispuină pe un cititor cumsecade de sefeuri. Acesta va remarca lipsa totală a tehnologiei. Cum domnule, asta le face pe toate numai așa, prin puterea gândului? Asta înseamnă că ne întoarcem la poveștile pur fantastice, la basme. Mai este ceva, ar adăuga sefistul cârcotaș. Să admitem că acest Wagner este un zeu. Atunci, de ce nu are o strălucire oarecare? De ce se comportă ca vecinul meu de scară? Hm? De ce?

— Cum să te caut, când am nevoie de tine? l-am întrebat pe Wagner, după ce m-am instalat în încăperea întunecoasă, unde roșul purpuriu al draperiilor, al pernelor înșirate pe jos, al robei agățate într-un cuier de formă bizară reușea să mă binedispună.

M-am gândit că va fi suficient să-i rostesc numele sau să îndeplinesc vreun ritual de felul celor din basme. Nu. Wagner s-a dovedit prozaic până la capăt.

— Îmi vei da telefon, mi-a spus, întinzându-mi un celular.

Da, nici în Tibet omul nu poate scăpa de această sculă.

Blazat, am luat obiectul, constatând că incapacitatea de-a mă mai mira profund de ceva este iremediabil instalată în creierul meu.

— Tu unde o să stai? l-am întrebat.

— La hotel.

Am clătinat din cap, a aprobare. Evident, la hotel. Unde altundeva? În Olimp, poate? Într-o altă dimensiune? Nu, domnilor, mentorul meu este un „om” eminent prozaic.

— Cei de la hotel nu te suspectează?

— De ce anume să mă suspecteze? s-a interesat neutru Wagner.

— De spionaj, să spunem.

Oricât m-aș fi străduit, era imposibil să-i smulg un zâmbet. Cândva, zâmbea. Acea etapă s-a sfârșit, se pare. Mi-a explicat răbdător:

— M-am prezentat drept un sinolog german. Sunt tratat cu multă considerație.

— Aha, sinolog!

Când m-a lăsat singur, nici gând să se volatilizeze, ca în filme. A plecat foarte simplu, după ce mi-a urat mult succes, în cel mai plat stil cu putință.

15

Mica revoltă a lui Daniel

Viața Vanessei Porcescu a căpătat un stil și un ritm. Spre surprinderea palidă a frumoasei doamne, evenimentele nodale ale acesteia nu sunt micile victorii profesionale, ci futaiurile.

Te pomenești că Victor a avut dreptate, iar eu mă simt bine doar în rolul seducătoarei. Adică am o atracție morbidă pentru sexul feminin și nu pot păstra o relație stabilă! Cum adică pentru sexul feminin? Păi, eu sunt femeie! Vanessa râde de una singură.

Și pe-asta i-a explicat-o maniacul Victor Cridan, cândva. În sufletul tău ești bărbat, așa i-a spus. De altfel, zodia ta este masculină. Vei sfârâma inimile unor bărbați aflați în zodii feminine. Este logic. Atunci, în pat, unde au avut loc toate discuțiile lor „filozofice”, Vanessa n-a dat o atenție specială afirmației. Acum, discutând cu devotata ei Marta, o fată realmente inteligentă, Vanessa este destul de nedumerită.

— Ai auzit de donjuanism? Victor zicea că sufăr de așa ceva și că este nevoie de ceva timp pentru ca boala să se manifeste din plin. Folosea chiar cuvintele astea! Ce prostie!

Marta, cu un surâs de inițiată, păstrat doar pentru ocazii speciale, când o partidă de sex cu Vanessa este posibilă, aproape probabilă:

— Te-ai uitat în dicționar?

Cu ușoară agasare:

— Da, dragă m-am uitat. Victor m-a învățat chestia asta. Când ai cea mai mică îndoială asupra unui cuvânt, te uiți în dicționar. Așa-mi spunea. L-am ascultat. Donjuanismul este o boală a bărbaților. După aia am văzut pe Internet că și femeile pot s-o aibă.

— Nu este ceva legat de mamă?

— Ba da, chiar așa este, confirmă Vanessa, în continuare prost dispusă. Dacă individa respectivă a avut o mamă nereceptivă la iubirea ei, atunci... În fiecare femeie se caută o mamă și se încearcă cucerirea ei...

— O mamă nereceptivă la iubirea fetei pe vremuri...

— Corect.

Marta o privește cu ochii cafenii ai unui câine devotat. O imploră, o conjură... Lasă-mă să te fac, iubita mea! Aceste cu-

vinte i le transmite telepatic. Dacă Victor Cridan, mortul din Nepal, ar putea comenta ce se petrece în creierul Marteii, ar zice cam așa: *Spui foarte bine să te fac, fiindcă ce realizezi tu nu este decât un trist surogat. Speranțele Marteii nu sunt mici. Aș conso-la-o, în fond. O văd destul de tensionată. S-ar liniști, pun pariu că da.*

Nu iese nimic sexual de această dată. Vanessa are doar chef de puțină psihanaliză, nu vrea să treacă la fapte.

Peste câteva zile de la această discuție despre donjuanismul femeilor, Daniel primește un email destul de curios. Un necunoscut îi scrie că nevastă-sa este „o curvă ordinară”, și-o pune cu mai multe persoane, inclusiv cu femei. Grobianul corespondent are un stil lipsit de orice elevație intelectuală. Zice, de exemplu, cam așa: *Tu te duci la facultate să faci bani, iar ea o face cu Marta. Sunt menționate și alte câteva mici aventuri ale Vanessei. Numai Cel de Sus știe de unde individul respectiv (individa?) le știe pe toate.*

Bunul Daniel cugetă ce să facă. În niciun caz nu va realiza marea scenă a geloziei, deși un diavol ascuns în el îl îmboldește în acest sens. O va invita să examineze împreună situația, să vadă cum trebuie rezolvată această mică defecțiune. *Fiindcă mică și este. De altfel, poate că totul este o invenție. Oamenii sunt răi, iar fericirea noastră poate să deranjeze pe vreun invidios.*

Există niște stereotipuri de comportament, cel puțin în România, ar putea spune Victor Cridan, apărut printr-o scamatorie în mintea bunului Daniel. În Tibet, de exemplu, problema fidelității este necunoscută. Nimeni nu se frământă pentru că partenerul lui o pune și cu alții. De altfel, poliandria și poligamia sunt ceva cu totul obișnuit. Poate și pentru că acolo se trăiește greu, iar oamenii nu mai au energie pentru mofturi cum ar fi dragostea, pentru acest lux suspect.

Daniel nu este însă budist și nici nu bea imperturbabil ceai cu unt de *yak*, atunci când nevastă-sa și-o pune cu altcineva în încăperea alăturată. Gelozia îl împunge. Și mai este încă un as-

pect al problemei. *Dacă n-a conceput-o pe Eliana cu mine? Ce mă fac?* Își răspunde imediat: *O s-o cresc, ce altceva?*

În căsătoria lor lucrurile s-au clarificat tot mai mult cu trecerea timpului. Cum Vanessa nu putea în niciun caz să devină o ființă supusă, rolul servantului a fost luat de bunul Daniel. Poporul spune că acest fel de bărbați sunt „sub papuc” și nu se înșală prea mult. Este o alegere a răului cel mai mic, ar putea spune Daniel. *Ce să fac, să mă despart? Să las o asemenea femeie superbă? Este destul să mă uit la ea și încep să-mi vină ideile pentru cine știe ce text... Darămite atunci când sunt în pat alături de ea... Este un noroc porcesc...* Bunul Daniel face haz de necaz.

Un înțelept din neamul lui i-a povestit odată o întâmplare foarte interesantă. Un bărbat avea o nevastă frumoasă. Aceasta îl cam înșela, fiindcă așa este firea omenească. Bărbatul a prins de veste și a divorțat. Nevastă-sa i-a cerut iertare, a plâns, ba chiar i-a căzut și în genunchi. Nimic. Omul s-a arătat inflexibil, cretin de inflexibil. După divorț, respectivul și-a luat o altă nevastă. De data aceasta, una foc de urâtă și, evident, extrem de devotată. Numai vreunui ins nemaipomenit de sucit i-ar fi trecut prin minte să-i facă avansuri unei asemenea femei. După o vreme, a încheiat înțeleptul parabola sa, omul a venit din nou la mine. Ei, cum merg treburile cu noua nevastă? Aș avea o zicătoare pentru dumneavoastră, a zis omul, renunțând pentru o clipă la rolul de om setos de sfaturi. Să auzim! Decât să mă-nânci un rahat singur, mai bine un tort împreună cu alții!

Bunul Daniel ține cont de poveste și se gândește bine. Nu se grăbește. În noaptea următoare, alături de frumoasa Vanessa, el are ocazia să constate încă o dată că firea omenească este foarte ciudată. Ar trebui poate să simtă repulsie față de soția sa, să nu se mai poată atinge de ea decât cu eforturi de voință. Nici vorbă de așa ceva. După primirea emailului referitor la infidelitățile ei, o dorește mai tare decât oricând! Știe că unul numit René Girard a scris despre dorința triumfiulară. Cică

nu putem dori pe cineva cu adevărat decât dacă a fost ales de altcineva înainte! Așa o fi, domnule, cugetă bunul Daniel, înainte de a beneficia de serviciile sexuale ale binevoitoarei Vanessa. Opintindu-se conștiincios, uită de necazuri. Ce-i aia infi-delitate? Prostii! Contează doar clipa de față!

Noaptea aduce sfaturi, spune proverbul. Dimineața, conferențiarul decide să-și țină gura. Nu va spune nimic despre email. Îl va șterge și va încerca să uite cât mai repede de el.

16 Subtilități tibetane

Am laptopul primit în Nepal. Nu s-a pus problema să renunț la el. După câte am înțeles, unii călugări au recurs la minunile erei digitale, fără să fie muștrați prea tare de superiorii lor. Religiozitatea, ce-i drept, nu se prea potrivește cu așa ceva, dar... Cine are vocația credinței nu poate fi deturnat de imaginile unor femei goale. În mod curios, un noroc pentru credincioșii duri este interzicerea de către autoritățile laice a accesului la anumite *site-uri*. Asta dacă nu cumva am fost greșit informat.

Nu țin să verific în ce măsură pot fi accesate *site-uri* de tip XXX. Nu mă interesează acuplările realizate de alții și nici femeile superbe de cine mai știe unde. Am zeița mea personală, iar atunci când am impulsuri „murdare” vizualizez secvențe trăite alături de ea. Dumnezeu sau Brahman mi-au dat această calitate de-a revedea în amănunt anumite scene din trecut. În aceste retrairi, Vanessa apare concomitent ca o zeiță, demnă de-a fi adorată, dar și ca femeie foarte pământeană, cerând a fi atinsă. În asemenea momente constat că atunci când ești cuprins de preaplinul numit iubire, ești totodată pur și nerușinat.

Aceste gânduri se află în legătură cu însemnările unei doamne din România, citite pe laptop. Aflată la un templu din

Lhasa, ea cunoaște un călugăr tânăr și simte nevoia să și-o pună cu el! Iată singura însemnare demnă de interes din acel text plat. De ce? Fiindcă este adevărată psihologic, nu doar o banalitate accesibilă oricui are ochi și știe să scrie. La femeia respectivă se produce un transfer credibil. Religiozitatea se exprimă prin dorință sexuală! *Ecco!*

Repede vine și dimineța când Tsering îmi spune că vom trece la fapte. Mi se pare că citesc o vagă emoție pe figura lui de om viguros, între două vârste.

— Cred că perioada ta de aclimatizare s-a încheiat, zice.

— Da, desigur, sunt numaidecât de acord.

Stăm în postura zisă a meditației, pe două perne destul de tari. Ne-am așezat turcește, cum s-ar spune pe la noi. Bem ceai verde, preparat de mine, fără unt. Atunci când Tsering se lasă în jos, îmi ascut auzul. Nu cumva aud vreun icnet de neputință sau vreun pocnet de oase bătrâne? Un scârțâit de cartilagiu calcificat? Nimic de acest gen. Omul este iremediabil elastic și bine antrenat.

Sunt un ins curios de felul meu, iată de ce m-a interesat caracterologia. Îmi place să știu cum sunt oamenii pe dinăuntru, ca să zic așa. Nu mă pot abține și ies puțin din rolul învățăcelului intimidat:

— Cum de-ai acceptat să mă inițiezi? Cum de te-a convins Wagner?

— Din cauza zilei tale de naștere. Te-ai născut în aceeași zi cu Dalai Lama. Se numește ziua atracției magnetice pentru un scop anumit. Ai și o înclinație spre religiozitate. Chiar o vocație, s-ar putea spune.

— Ai nevoie de așa ceva pentru a face niște exerciții fizice?

Tsering îmi explică, cu răbdarea cuvenită unui copil cam greu de cap:

— Nu sunt numai exerciții fizice. Va trebui să înveți și anumite tehnici de meditație. Numai așa vei putea obține rezultate.

— Da, pricep, spun. Mă întreb însă doar dacă potrivirea zilei de naștere este suficientă. Parcă văd că mi-ai făcut horoscopol.

— Da, desigur. Noi credem în așa ceva. Ca și tine, de altfel. Domnul Wagner mi-a dat toate datele necesare.

Nu știu bine de ce, dar formularea „domnul Wagner” mi se pare de un umor nebun. Este ca și cum te-ai adresa unui arhanghel cu „domnule Gabriel”. Nu prea merge. Și apoi, de unde știe Wagner ora când m-am născut? O întrebare prostescă, fără îndoială. Mi-a trecut prin minte fiindcă îmi este greu să admit că un omniscient, un zeu cu păr pieptănat în stil retro, umblă printre oameni îmbrăcat în costum maro și face figura insului modest, rezervat.

Tsering îmi spune apoi niște lucruri din horoscopolul meu. L-a alcătuit folosind zodiacul chinezesc. Nu prea sunt noutăți, mai șocantă putând fi socotită eventual vocația religioasă, mai mare decât o consideram eu până acum. Te-ai îndrăgostit tocmai din cauza acestei înclinații spre supranatural, îmi spune lama. Și pentru că sunt un ins excesiv și nerezonabil, adaug eu.

Maestrul îmi Tsering îmi mai vorbește despre afinitățile oamenilor cu o anumită religie sau cu alta. Ideea îmi place și ciulesc urechea.

— Nu oricine se apropie de budism. Trebuie să ai de la bun început o anumită seninătate.

— Crezi că am așa ceva?

— Se pare că da. Așa rezultă din horoscop și din spusele domnului Wagner.

Intervin, nu înainte de a face un gest ceremonios, învățat de la el. Semnalez astfel că vreau să vorbesc:

— Ce spui despre Wagner? Lui i-ai făcut horoscopol?

— Nu mi-a cerut așa ceva. Oricum, nu pot avea decât o părere foarte bună despre un cunoscător atât de profund al limbii tibetane. Și al francezei, evident.

Insist:

— Nu ți s-a părut cam ciudat?

O mică grimasă de agasare pe fața bine rasă a lui Tsering? Poate doar mi s-a părut.

Nu primesc niciun răspuns. În schimb, îmi vorbește despre emoții! Îmi spune, cu patos reținut, că acestea sunt darul primit de oameni, cel mai prețios. În clipa morții, nu ne amintim de bunurile câștigate, ci de emoțiile trăite. În existențele următoare vom fi ghidați de emoțiile noastre anterioare.

Curioase afirmații ale unui budist, propovăduitor al renunțării la emoții, al obținerii vacuității psihice! Oamenii sunt însă contradictorii, am știut asta cu mult înainte de-a ajunge pe acoperișul lumii. Cum Tsering nu trage gloanțe în vânt, sunt sigur că spusele lui au un rost și o legătură cu ceea ce urmăresc eu, cu frumoasa mea himeră. Modul lui întortocheat de a gândi are totuși o logică de netăgăduit: Nu te poți angrena într-o tentativă dificilă numai din rațiune, cel puțin atunci când este vorba despre performanțe fizice. Or, eu urmăresc dementul vis al întoarcerii la tinerețe. Cea mai fizică performanță cu putință... Tinerețe de spirit... Ce-i aia? Pot să mă prezint în fața Vanessei și să-i spun că sunt tânăr pe dinăuntru? Că am inima tânără? Eu aș sesiza cel dintâi cruntul ridicol al unor asemenea declarații.

Este vorba de niște exerciții, îmi spune lama Tsering. El le face de mulți ani. Iar rezultatele se văd foarte bine. Asta dacă nu cumva mă minte cu privire la vârsta lui.

— Eu am făcut gimnastică toată viața, îi spun. Printre exercițiile mele s-au strecurat și unele ținând de yoga.

— Ce ai făcut?

— Mai ales Salutul Soarelui. Mi s-a părut bun pentru coloana vertebrală. După câte am citit, inițiații îl fac cu retenția respirației. M-am abținut de la așa ceva. Mi s-a părut periculos.

— Unele dintre exercițiile recomandate pentru tine seamănă cu niște secvențe din Salutul Soarelui. Nu sunt greu de

făcut. Este favorabil că nu ești anchilozat. Încheieturile tale mi se par destul de elastice.

Îmi vorbește apoi despre chakre. Îi spun că am citit despre aceste centre energetice ale corpului uman, echivalente ezoterice ale glandelor. Acestea au formă circulară și se rotesc neîn-cetat, supunându-se astfel unui model generalizat în natură.

— Pe măsură ce omul înaintează în vârstă, spune Tsering viteza de rotire a chakrelor se încetinește. Ritualurile recomandate pentru tine au ca efect întărirea treptată a rotirii. Dacă chakrele își recapătă viteza pierdută, omul întinerește.

Nu se ferește de formulări riscante, amicul meu. Eu unul aș fi căutat un cuvânt mai prudent, de tip revitalizare sau revigo-rare. Ceva în acest gen.

Îmi arată cele cinci exerciții. Al șaselea ar urma să-l încep mai târziu, după ce voi atinge un anumit nivel. Par foarte ușor de executat. În cariera mea de maniac al pregătirii fizice am în-tâlnit exerciții mult mai grele. Îmi amintesc de unele asane im-posibil de executat chiar și de către yoginii europeni cei mai experimentați. Acestea presupun o răsucire de neconceput la prima vedere a coloanei vertebrale. Probabil că Tsering reali-zează asemenea lucruri în joacă. Vom vedea.

Primul exercițiu constă în rotirea corpului, cu brațele întinse, în sensul acelor ce ceasornic, adică de la stânga la dreapta. Nu-mărul rotațiilor se mărește progresiv, pe măsură ce senzația de amețeală este suportată tot mai ușor. Ușor ca o pasăre, de-a drep-tul grațios! Așa mi s-a părut surprinzătorul Tsering. Mi-am amintit de dervișii rotitori, inițial mahomedani, apoi, prin adoptarea ideilor sufiste, deveniți niște disidenți oarecum apropiați de creștinism, dar și de budism. Aceștia cred că doar prin iubire se pot apropia de divinitate. Ei trec dincolo de po-ziția mahomedană standard, de frică și de supunere absolută față de Allah. Pentru a atinge starea de extaz și de unire spiri-tuală cu divinitatea, ei se rotesc la nesfârșit și reușesc în cele din urmă să-și separe corpul astral de trupul material.

Înainte de a-și începe al doilea exercițiu, îl întreb pe Tsering ce părere are despre dervișii rotitori.

— Aceștia trec dincolo de anumite limite și ating poate extazul, îmi spune. Tu nu urmărești așa ceva. De altfel, poate fi și periculos. După o vreme, vei simți nevoia să mergi tot mai departe cu rotirile, să faci din ce în ce mai multe. Va trebui să te stăpânești. Atunci când ajungi la douăzeci și unu de rotiri, trebuie să te oprești. Atâtea sunt suficiente pentru ce dorim noi.

Următoarele patru exerciții sunt mai puțin șocante, amintind de yoga, dar și de sistemul Pilates, la modă printre europenii doriți de trupuri sculpturale. Nu văd nicio dificultate în executarea lor. Mi se pare chiar prea ușor. Ca și cum mi-ar citi gândurile, Tsering îmi temperează scepticismul:

— Pare simplu, dar este nevoie de o implicare deosebită, pentru ca să funcționeze. Trebuie să crezi că sunt eficace, să lași la o parte scepticismul și să le execuți cu devotament, ca și cum ar face parte dintr-un ritual religios. Dacă nu crezi că au efectul dorit de tine, nu vei avea succes.

Este el, maestrul Tsering, lama Tsering, un inițiat și un longeviv, dar în mintea mea nu poate totuși să privească, precum neverosimilul Wagner. Prin urmare, nu știe că atunci când îmi vorbește despre credința în valoarea miraculoasă a exercițiilor, în mintea mea apare cu o claritate deplină imaginea glorios de frumoasei Vanessa, goală, splendidă. Pentru a putea atinge din nou această faptură sunt gata la orice și mă agăț cu disperare de posibilitatea unui miracol, precum bolnavul incurabil de un tratament alternativ, nerecunoscut de medicina științifică, dar plauzibil, la urma urmelor.

Spun, constatând că vocea mi-a răgușit fără veste, de emoție:

— Sunt implicat, pe cât poate fi un om obișnuit ca mine. Cred din tot sufletul că voi putea obține rezultate. Voi respecta indicațiile tale cu sfințenie.

— Foarte bine. În caz contrar, beneficiile vor fi numai cele aduse de orice gimnastică practică de un om sănătos.

Îl rog să-mi arate și al șaselea exercițiu. N-are nimic împotrivă. Este ceva mult asemănător cu niște proceduri din hatha-yoga, bazate pe reținerea îndelungată a respirației. În studenție am practicat ceva în acest gen, la indicațiile unui coleg și bun prieten. Acesta, o spun cu regret, dar și cu bizara seninătate apărută în noi atunci când ne amintim de vechi dispăruți, a murit tânăr, după ce în prealabil și-a pierdut mințile. S-a sinucis, bietul de el, aruncându-se în gol de la nu mai știu ce etaj. Spre deosebire de mine, întotdeauna atent să nu împing practicile de tip yoga dincolo de niște limite prudent stabilite, el a riscat, adoptând exerciții riscante fără să ceară avizul unui cunoscător autentic. Nu mă îndoiesc că a atins o stare de bine necunoscută omului de pe stradă. Plata a fost însă o tot mai accentuată însingurare, o des-socializare. A venit o zi când omul n-a mai avut nevoie de absolut nimeni în afară de el însuși. Iar în final, poate în chip logic, nici sinele lui nu i-a mai fost necesar.

Al șaselea exercițiu are ca rezultat transmutarea impulsului sexual în energie spirituală și biologică. Condiția reușitei lui, oarecum comică, este ca omul să aibă dorință sexuală. Cu alte cuvinte, poți să obții înfățișarea și vigoarea necesare pentru cucerirea unei femei frumoase, cu condiția să nu dorești chiar deloc acea femeie. Acest *salto mortale* este destul de greu de priceput. Tsering, cu intuiția lui de inițiat, îmi spune cum stau lucrurile:

— Dacă ai venit aici pentru ca apoi să te duci în Europa și te să apuci de femei, nu este bine. Nici în sinea ta nu trebuie să păstrezi vreo dorință sexuală, este necesar să-ți închei pentru totdeauna socotelile cu sexualitatea ta proprie.

Lui îi este ușor să vorbească așa. Are vocația ascetismului. Nu cumva o am și eu!? Tsering continuă:

— Pe de altă parte, dacă un ins fără energie sexuală face al șaselea exercițiu, va fi un eșec. Primele cinci îl ajută însă s-o obțină, dacă n-o are de la început. Energia sexuală este esențială.

Adică libidoul, în termeni mai europeni, dacă bine înțeleg. Cum să fac pentru a nu trișa? Cred că acest om merită toată

sinceritatea din partea mea. În plus, ar fi o pură prostie să mă transform într-un înșelător tocmai acum, când m-am întors din morți și trăiesc un capitol de viață mai mult decât pasionant. Îi povestesc lui Tsering despre întâlnirile mele cu Vanessa și despre ejacularea interioară, deprinsă după atât de chinuitoare și îndelungate exerciții taoiste. Vorbindu-I despre felul cum am savurat tăcutele orgasme ale curtezanei mele oneste, frumoasa fată-femeie, devin poetic, recurg la formulări cât mai sugestive, desigur condiționate de limitele amestecului meu de franceză și engleză. Din învățăcelul intimidat și sfios de la începutul convorbirii a ieșit pe negândite un menestrel pornit să-și laude ditirambic iubita.

Lama Tsering este detașat de cele lumești, prin evoluție spirituală, dar și datorită vârstei sale. Când ai nouăzeci de ani, o poveste de iubire profană nu poate să ți se pară decât o curiozitate, dacă nu cumva chiar o boală a copilăriei. Îngăduința bu-distă îl îndeamnă însă să mă asculte cu atenție și să ceară câteva lămuriri:

— Aceasta este o dilemă, spune. Doctrina nu este perfect lămuritoare în această privință. Pentru a clarifica lucrurile, ar trebui să discutăm cu un cunoscător al tantrismului. Femeia este o mare forță a naturii, spun tantricii.

Se oprește, pare a nu mai avea chef să continue această discuție. Spun:

— Aș vrea să știu părerea ta despre ce ți-am spus.

Arborează zâmbetul lui de om cu adevărat binevoitor:

— Fiecare cale are adevărurile ei. Eu am ales-o pe cea cunoscută de tine. Nu spun și nu cred că este mai bună decât altele. Unora le este dat să atingă iluminarea în feluri de neînțeles pentru alții.

— Dacă ești bun, te rog să-mi luminezi creierul meu de european naiv!

Politețea asiatică mi-a plăcut întotdeauna.

Tsering zâmbește, dovedindu-mi încă o dată că are un excelent simț a umorului. Spune:

— Tu ai practicat un fel de tantrism primitiv. Te-a ajutat simțul tău religios nativ. Poate și vârsta. După câte îmi spui, starea ta generală a fost foarte bună în perioada respectivă. În loc să faci un infarct de miocard, tu ai prosperat.

Intervin, nedumerit:

— Vârsta m-a ajutat, spui? Oare așa se comportă toți bărbații vârstnici? Nu devin niște porci bătrâni, doritori să mai ejaculeze o dată și încă o dată? Își idolatrizează partenera și se îmbată de plăcerea ei? Așa o fi. Nu-mi amintesc cum a fost în altă existență, atunci când am fost un alt vârstnic îndrăgostit de o altă preafrumoasă fată.

Bunăvoința lui Tsering este nesfârșită. Acest om, o știu, nu se va enerva niciodată, chiar dacă vom vorbi o zi și o noapte, fără întrerupere. Spune:

— Hans, calea aleasă de mine nu este cea mai bună, este una dintre cele posibile. Tu nu te afli aici spre a dezbate diferite doctrine, ci pentru a atinge o anumită performanță. Eu mă pronunț doar atunci când știu despre ce este vorba, nu sunt un teoretician. În situația noastră actuală, cea mai favorabilă atitudine a ta este de ascultare totală.

— Da, desigur. Ascult și mă supun. Asta este formula dintr-o carte veche citită de mine. O voi adopta.

După plecarea lui Tsering, cuget la limitele minciunii omenesti. Cred că un ins mincinos de felul lui are o mie de căi pentru a minți în continuare, indiferent cât de nete sunt declarațiile și chiar intențiile lui. Probabil că sinceritatea totală este o utopie, ca și iubirea. În ceea ce mă privește, ar urma să renunț la Vanessa în sufletul meu și apoi, urmând această cale de neconceput în momentul actual, s-o obțin din nou!

17

Femeia stearpă

O fostă colegă de facultate a Vanessei, devenită de asemenea cadru universitar în urma *boom*-ului din învățământul universitar românesc, generează o scenă interesantă, o secvență când omul simte că destinul îi dă un brânci, iar lucrurile nu vor mai fi cum au fost. La un moment dat, Vanessei i-a trecut prin minte că această femeie o cam antipatizează. A dorit ea însăși să pună mâna pe excelentul Daniel? Timpul a trecut, iar cele două au acum relații normale, chiar amicale.

Această femeie elegantă, arătoasă, dar fără carisma Vanessei, Veronica numită, are o inițiativă surprinzătoare chiar și pentru ea însăși. Se pare că Marta, confidenta și amanta ocazională a Vanessei, nu și-a ținut gura, iar la o întâlnire între femei, lăsată cu nițică băutură bună, a vorbit despre niște episoade picante. Drept urmare, mintea elegantei Veronica a început să lucreze și să țeară scenarii colorate.

Într-o dimineață, când amândouă au vreo oră disponibilă, Veronica o invită pe Vanessa la o cafea, undeva în apropiere de facultate. Aceasta acceptă. De ce nu?

Instalate la măsuta joasă, cele două au astfel ocazia să se afle, pentru prima oară de la terminarea facultății, fără oameni cunoscuți în jurul lor. Poartă un dialog amical, cu zâmbete controlate, telegenice, ca și cum vreun producător de spectacole s-ar afla prin preajma lor. Discută despre niște cunoștințe comune, produc niște bârfe elegante, atente ca nu cumva să adopte tonalitatea de mahala. Din senin, când a venit vorba despre un cuplu pe cale de a se forma la facultatea lor, Veronica o apucă pe Vanessa de mână și în același timp o privește în ochi, languros și rugător.

Doamna Porcescu are deja o experiență destul de mare în materie de relații sexuale între femei. Drept urmare, apreciază

foarte corect demersul celeilalte. Are impulsul de a accepta, pe loc, așa cum se procedează în ziua de azi, când tergiversările sunt bune poate la niscaiva negocieri comerciale, dar nu în materie de pat. O deranjează însă postura de cuceritoare a celeilalte. Sufletul ei de bărbat se revoltă. Își trage mâna cu oarecare brutalitate și are o replică de un umor nebun, spusă fără nicio ridicare a vocii, aproape cu blândețe:

— Drept cine mă iei? Ia vezi!

Se pare că s-au întâlnit două orgolioase. În loc să se milogească un pic și probabil să obțină astfel ceea ce dorește, Veronica se șifonează. Fără să părăsească totul urban, rămânând în continuare așezată, ba chiar zâmbitoare, „schimbă foaia”:

— Am auzit eu bine despre tine. Te comporți ca o femeie stearpă!

Vanessei nu-i pică bine vorbele acestea, dar nu-și pierde simțul umorului:

— Ei, bravo! Doar știi că am o fetiță. Ce glumă o mai fi și asta...

Îndârjirea celeilalte nu scade:

— Ai suflet de femeie stearpă! Adică n-ai suflet. În loc de inimă, ai un mecanism rece.

Cerebrala Vanessa analizează această afirmație, ca și cum ar fi la un seminar:

— Fiindcă nu vreau s-o pun cu tine, n-am inimă? Asta-i bună! Poate că nu-mi place de tine.

Veronica începe să plângă, fără să-i pese că o vede lumea din cafenea. Spune, cu vocea întretăiată de suspine:

— Te-am iubit din prima clipă. O să mă omor, asta o să fac. Ți face plăcere să distrugi psihicul oamenilor. Ești o sadică.

Nimeni nu le dă nicio atenție, în buna tradiție a marelui oraș. Un eventual martor mai puțin blazat ar avea de ce să se mire. Este posibil ca o femeie atât de elegantă și de stăpânită să cadă psihic de la un minut la altul? Se pare că da.

O mare doamnă, așa cum Vanessa se crede și poate chiar și este, s-ar ridica și ar pleca în mod demn. Ea însă rămâne ținută pe scaunul incomod și o privește cu mare atenție pe cealaltă femeie. Aparent autentică suferință a acesteia o fascinează și, mai mult decât atât, îi satisface o așteptare intimă, parcă doar atunci descoperită. Simte chiar, cu mare și tulbure plăcere, că se excită. *Aș vrea s-o pun, chiar acum. Să merg undeva și s-o fac. Nu cu ființa asta din fața mea, cu altcineva. Cu unul de-abia cunoscut. Sau cu o femeie, neapărat cu una nouă.*

Din șoaptele devenite incoerente ale fostei sale colege de facultate, la Vanessa ajunge o formulare ieșită din comun:

— Ai putea s-o faci de milă! Ca să salvezi viața cuiva!

Are dreptate, la urma urmelor. Ce m-ar costa? Aș pune-o pe ea să facă toată treaba. Sunt convinsă că ar accepta orice, absolut orice. S-ar târî ca un vierme la picioarele mele. Cugetă una, dar spune alta:

— Nici să nu te gândești la așa ceva! Nu mă interesezi chiar deloc. Nu mă inspiri, scumpa mea! Ce pot să fac, dacă nu mă inspiri?

Cealaltă reușește cumva să iasă din criza ei de isterie sau ce-o fi fost. Își dregă machiajul, redevine, de la o clipă la alta, rezonabilă. Scena se încheie, cele două pleacă împreună, ca și cum totul ar fi OK.

Dacă Victor Cridan ar fi de față, nevăzut, dematerializat de Wagner al lui, ar putea spune cam așa: Femeile astea! Cât de puternice sunt! Cât de minunate, la urma urmelor! Este o plăcere să le privești și, dacă ai ceva noroc, să le servești.

Vanessa nu este genul de femeie chinuită de trecut. Etapa când s-a gândit ani de zile la iubita ei din adolescență a trecut iremediabil. Totuși, în următoarele zile cuvintele amare rostite de nefericita Veronica la cafenea îi revin de mai multe ori în minte. De fiecare dată când și le amintește, revede fața descompusă, cu fardurile alunecând la vale, a celei îndrăgostite de ea, refuzată atât de net. *Poate că are dreptate. Mie îmi place să-i*

fac pe oameni să sufere!? Bine, dar Daniel se simte foarte bine cu mine. Nu l-am refuzat niciodată și nici n-o voi face. Atunci?

Într-o noapte, în patul conjugal, după un orgasm bizar de neplăcut, livrat de conștiinciosul ei soț, ascultând cu îngăduință sforăitul discret al partenerului său de viață, Vanessa își amintește de teoria cum că ea, doamna Porcescu, ar fi o sadică, cu plăcere pentru cauzarea unor suferințe psihice. Așa să fie? Două episoade recente i-ar da dreptate criticului său cu fese atât de frumos reliefate prin pantalonii săi mulați, Veronica.

Mai întâi, a fost Emilia. Cu nu prea multă vreme în urmă, aceasta i-a spus Vanesei cum stau lucrurile cu tarifele și cu iubirea. I-a mai zis că ea nu le cheamă la telefon pe clientele ei, din principiu. Eu sunt cea sunată. Așa a spus. Amuzată, dar fără a fi mai puțin orgolioasă din această pricină, Vanessa a fost de acord. A apelat la ea pentru a se întâlni cu necăjitul acela „elocvent”, dar a făcut-o ca între femei. Când s-au întâlnit în oraș pentru a-i restitui cheia de la apartamentul ei, Emilia, cu geniul ei pentru tot ce ține de sex, a sărutat-o pe obraz atât de senzual! După ce s-a jucat câteva minute cu posibilitatea de a-i deveni clientă, pe euroi, treisute, Vanessa a avut un mic surâs crud. *Nu, doamnelor, n-o s-o mai caut. Mi-a fost destul ce-am pățit cu actorul acela. Ce naiba, dacă vreunul sau vreuna a apărut la televizor, eu trebuie să găsesc unde s-o pun cu el? Sau cu ea? Nicidecum. Să mă caute ea pe mine!* Ceea ce s-a și întâmplat. Într-o seară, a auzit glăsciorul de fetiță perversă al Emiliei.

— Mi-e dor de tine, Vanessa! Ai vrea să ne vedem? Așa cum ne-am întâlnit prima oară!

Adică pe gratis, a raționat Vanessa. Uite că marea profesionistă a lăsat-o mai moale! Și-a amintit de felul cum Emilia a servit-o până peste marginile servirii (expresie auzită la Victor Cridan). A revăzut așternuturile de mătase, chimonoul, sticlele de *saké*, șevaletul, fața pură a Emiliei. Doar mișcările buzelor ei pline pot trimite gândul la perversitate și minciună. A simțit

nevoia imperioasă de a spune da. S-a auzit însă folosindu-și vocea ei de serviciu, rece, politicoasă, fără niciun angajament afectiv:

— Îmi pare foarte rău, scumpa. Nu am chiar deloc timp pentru așa ceva. Am mult de lucru pentru facultate.

Da, deși a dorit mult s-o vadă și s-o atingă, a refuzat-o. Când Emilia a spus cu glas tremurat că regretă mult, Vanessa s-a simțit foarte bine, mai mult decât confortabil.

Înainte de acest episod, ceva asemănător s-a petrecut atunci când instalatorul cu studii superioare, domnul George numit, a căutat-o cu un scop foarte clar. Acesta i-a dat un telefon, într-o dimineață, atunci când femeile măritate își rezolvă cel mai adesea treburile de un anumit fel. Ți-am găsit numărul pe Facebook, i-a spus.

Auzindu-i vocea, Vanessa a simțit o plăcută căldură în partea de jos a pântecelui, precum și nevoia imperioasă de a-l vedea cât mai repede posibil pe acel individ atât de priceput. Prin nu se știe ce scamatorie a memoriei, i-a simțit mâinile puternice pe coapsele ei, iar ceva din vechea plăcere, obținută cu prilejul primei sale relații extraconjugale, a reînviat. În chiar clipa când era gata să-l cheme la ea, a intervenit însă a doua Vanessa, cea pitită undeva adânc în subconștient. Cu o voce rece, potrivită pentru a conversa cu un necunoscut nimerit din greșeală pe fir, i-a spus că este ocupată. Sunt foarte prinsă, așa s-a exprimat. Priceput în ale femeilor, domnul George nici măcar n-a întrebat-o dacă este cazul s-o mai sune în viitor. Vă rog să nu mă uitați, dacă mai apare vreo defecțiune, i-a zis în încheiere, trecând brusc la dumneavoastră, uitându-l pe acel tu atât de comod. Orice defecțiune. Vanessa a înțeles că omul se referă și la probleme psihice, compatibile cu un tratament tradițional, făcut în pat. Refuzul a hrănit-o literalmente, nu numai că a ridicat-o în proprii ochi, dar i-a dat și o plăcere irațională, o pură și simplă satisfacție.

Deși nu este o analistă a propriilor trăiri, Vanessa a realizat că Victor Cridan a avut dreptate, atunci când a spus că marea

ei plăcere apare atunci când părăsește și refuză. Aici este spiritul tău masculin, scumpa, a zis el. Femeia simte plăcere atunci când acceptă, bărbatul atunci când posedă și părăsește.

18 Ca un derviş rotitor

Deși am avut întotdeauna ceea ce se cheamă curiozitate lingvistică, acum nu țin să aflu cum numesc tibetanii lucrurile din jurul meu. Așa că voi folosi o terminologie dedusă din viața monastică ortodoxă.

Voi spune deci că în unul dintre schiturile mănăstirii Sera, în apropiere de Lhasa, mă simt din ce în ce mai bine. În mod evident, exercițiile îmi priesc. Poate că-mi face bine și apa. Am am citit cândva că omul norocos dă peste o apă compatibilă cu nu știu ce fibre ascunse ale corpului său. Cu siguranță favorabil este și noul meu stil de a mânca. Un singur fel, fără amestecuri.

Într-una dintre primele zile mi-am amintit de mesele unui rege al Franței. După aperitive, acesta primește *consommé* în treizeci de variante distincte. Gustă din câteva. Sau, pofticios, poate chiar din toate? Urmează apoi alte feluri de mâncare. Doar o ciugulire permite, presupun, ca suveranul să le afle gustul tuturor. Asta dacă nu cumva este un mâncău. După câte știu, regii Franței nu prea erau, cel puțin în vremurile mai apropiate de noi. Ideea de aristocrație presupune și alinierea la un cod estetic, ca să spun așa. Aristocratul standard este suplu, iar plebeul, gras. Cazul clasic este cel al cuplului Don Quijote – Sancho Panza.

La obținerea unei bune cenestezii participă și trucurile psihologice propuse de maestrul Tsering.

— Să nu te gândești niciodată la tine însuși ca la un om bătrân, mi-a spus. Trebuie să uiți de vârsta ta cronologică și să te

simți tânăr. Dacă faci așa, cei din jurul tău vor începe să te perceapă ca un om tânăr. Să consideri tot timpul că ești un bărbat în floarea vârstei, vei sfârși prin a fi astfel. De la o vârstă, din niște motive mai degrabă subiective, omul începe să intre în pielea unui personaj ramolit, gata să se plângă tot timpul de neajunsurile vârstei sale. Tu să nu faci așa!

— Parcă am mai auzit despre ceva similar, în Europa, i-am spus. Știi metoda Émile Coué? Autosugestie optimistă?

— O cunosc. Există niște adevăruri despre firea omenească. Nu țin de o anumită cultură. În cazul nostru este însă ceva deosebit.

— Da, corect. N-au auzit ca vreun adept al lui Coué să se sugestioneze că este tânăr. Printre altele și fiindcă această pretenție este ridicolă. Cunoașteți cuvântul pe aici? Nu prea cred...

— Nu uita că eu provin din Europa. Într-adevăr, cine percepe ridicolul nu este un om prea potrivit pentru experiențe religioase. Cât privește metoda Coué... Ai dreptate în privința ei. Sunt cerute lucruri mai rezonabile, cum ar fi de exemplu însănătoșirea, inclusiv cea psihică. Îmi amintesc că rezultate bune se obțin în cazul depresiilor.

Cea mai ciudată și mai greu de urmat sugestie a lui Tsering s-a referit la un fel de convertire religioasă. Ceva în acest gen.

— Trebuie să ai realmente intenția de a întineri și să crezi din toată ființa ta că această operație este posibilă, nu este o fabulație senilă. Această intenție trebuie să fie puternică, să-ți cuprindă toată ființa. Vei obține astfel un surplus energetic, furnizat de propriul tău mental.

Mi s-a părut potrivit să-l citez pe Tertulian, din *De carne Christi*: *"Et mortuus est Dei Filius : credibile est quia ineptum est; et sepultus resurrexit ; certum est quia impossibile est."* De regulă, nu țin minte citate. De data aceasta însă memoria mea a avut o zvâcnire, ceva în genul unui galop început din senin de o gloabă. Credința nu are nevoie de justificări raționale, aceasta

este ideea. Iată cam ce ar trebui să realizez eu. Să cred în ceva tocmai fiindcă este imposibil de realizat. De ce nu? Întotdeauna am avut convingerea, desigur irațională, că omul poate trece dincolo de posibilitățile sale rezonabile.

Am început treptat exercițiile. Fiecare dintre ele trebuie repetat de douăzeci și unu de ori. Aș fi putut de la bun început să ating această cifră, dar Tsering mi-a spus că n-ar fi bine. L-am ascultat, căutând să obțin psihicul unui convertit pătimăș, devotat până la manie față de mentorul său. Se știe că atunci când îl privești pe maestrul tău cu maxim devotament atingi cele mai bune rezultate. Asta se știe și din sporturile mult mai puțin ezoterice, cum ar fi fotbalul. Nimeni nu deține niște formule miraculoase de antrenament, dar unii au darul de a-i mobiliza pe jucători mai mult decât alții.

Am mai făcut exerciții fizice la viața mea, dar niciodată n-am fost atât de conștiincios și de pătruns de importanța respectivelor momente. Pentru a obține starea de fervoare, dacă mi se permite această expresie, n-am avut decât să chem imaginea Vanesei. Din motive necunoscute, întotdeauna am revăzut-o goală, iluminând miraculos camera modestă de la Hotel Astoria.

Singurul exercițiu oarecum dificil sunt rotirile, în sensul acelor de ceasornic, imitate de mine după cele ale dervișilor extatici văzuți pe ecranul laptopului. Mentorul meu zice că acestea fi capabile să iuțească mișcările circulare ale chakrelor, ca și celelalte exerciții, de altfel. La cererea mea, fără să arate că se miră, el mi-a adus o fustanelă lungă și largă, făcută dintr-un material greu. Dervișii poartă așa ceva și nu greșesc. După câteva rotiri fustanela se umflă și cred că realizează un fel de portanță.

— Să nu depășești numărul de rotiri prescris, mi-a spus Tsering. În caz contrar, vei obține performanțe spectaculoase, în genul celor reușite la circ de unii inițiați pervertiți. Acestea îți vor consuma vitalitatea și nu vei mai ajunge unde dorești.

În firea omului este însă să dorească tocmai ce îi este interzis. Așa s-a făcut că după câteva luni de antrenamente, când

am ajuns fără probleme la nivelul prescris, douăzeci și una de rotiri, am dorit să aflu ce înseamnă de fapt extazul atins de către dervișii rotitori. Așa că nu m-am oprit când trebuia și am continuat, fără să mai țin socoteala învățirilor. Când am fost cuprins de o bizară amețală, nu neapărat neplăcută, simțind că nu peste multă vreme îmi voi pierde luciditatea, am avut doar gândul că s-ar putea să mor, de data acesta chiar de-a binelea, ratând ocazia de-a o mai atinge pe Vanessa în această existență. Acesta a fost ultimul meu gând prozaic, înainte de a intra în imperiul viziunilor.

După o vreme, nu știu cât de lungă, m-am trezit întins pe podeaua rece. M-am târât, acesta este cuvântul potrivit, la culcușul meu și am stat o vreme privind tavanul afumat, grinzile lui masive, de un maro închis, ornamentele ciudate, multicolore, amuletele menite să mă păzească de spiritele rele, agățate din loc în loc. Mi-am amintit foarte bine ce am trăit înainte de trezire. A fost un vis sau o călătorie a corpului meu astral?

Mai degrabă ceva în genul unei experiențe de tipul *Near Death Experience* sau *Live After Death*. Poate că am intrat în moarte clinică după ce m-am prăbușit, iar apoi mi-am revenit printr-o minune. Rememorând, am reușit să glumesc cu mine însumi. Mi-am spus că devin treptat un ins specializat în învieri.

Cândva am fost interesat de asemenea reveniri la viața pământească. Prin 1980, am citit cartea lui Raymond Moody, găsită cu mare greutate, în copie xerox. Ulterior, când relatările unor oameni întorși din moarte clinică s-au înmulțit, am aflat și altele despre fenomen. Memoria mea funcționează foarte bine în ultima vreme. Îmi reamintesc cartea respectivă și conchid că am trăit așa ceva. Cu deosebirea că secvența plutirii deasupra propriului corp fizic a lipsit. Nu m-am văzut din afară și mai bine că a fost așa. Nu știm cum arătăm de fapt, iar când privim poze neretușate ne gândim că este ceva în neregulă cu aparatul respectiv. Nu se poate să arăt atât de descompus, îmi spun în ultima vreme, când văd o asemenea imagine.

Am trăit, în schimb, secvența devenită clișeu atunci când se descriu viziunile muribunzilor. Mi-am revăzut viața, în momentele ei esențiale. Nu a fost atât un film, o succesiune de scene, ci mai degrabă ceva asemănător simultaneității fascinante și imposibile descrise de Borges în povestirea *El Aleph*. Creierul nostru nu este făcut să ia notă de prea multe imagini dintr-odată, iar ce descrie Borges este doar o realitate a cuvintelor și o minunată metaforă a omnipotenței vizuale, calitate a lui Dumnezeu. Am văzut, într-o succesiune amețitoare, mult asemănătoare simultaneității, întâmplări din viața mea și, mult mai important, mi-am re trăit anumite emoții. Acestea m-au tulburat mai mult decât imaginile. Acum, când rememorez, sunt obligat să-i dau dreptate lui Tsering. El mi-a spus că în clipa morții luăm cu noi doar emoțiile trăite cândva, câteva dintre ele. Cele intrate în rezonanță cu sinele nostru profund, într-un fel așteptate, adaug eu.

Îmi amintesc bine ce am văzut în acel moment al recapitulării finale, al satisfacțiilor și al regretelor re trăite. Cu jenă recunosc, am văzut femei cunoscute și poate iubite de mine. Le-am văzut chipurile foarte clar, ca printr-o magie, în momentele orgasmelor lor, schimonosite de dulcea durere, patetice (în sensul european al termenului, nu în cel american), atât de convingătoare pe cât poate să fie o față omenească. Orgasmele unei zeițe sunt poate mai expresive, arată mai convingător că în acele momente răcirea inexorabilă a universului este învinsă. Pentru mine, cele ale muritoarelor au fost cele mai grăitoare cu puțință, deși nu se auzea niciun sunet de pe buzele lor mărite de excitație. Visele sunt însă mute, ca filmele de epocă, iar eu numai un vis prelungit am putut să trăiesc în acea împrejurare. Când visele devin sonore, înseamnă că omul a trecut înspre o stare de semiconștiență, are o viziune, precum sfintele intrate în transă și capabile să audă vocea divinității lor.

Privind cu plăcere transformată în extaz trecătoarele expresii scrise pe fețele unor femei din trecut, unele dintre ele poate

aflate azi dincolo de granița morții fizice, am înțeles treptat un imposibil adevăr. Toate aceste femei seamănă întrucâtva cu Vanessa, sunt poate chiar ea! Le recunosc, îmi amintesc numele fiecăreia dintre ele, dar trăsăturile lor se tremură și se modifică, pentru a scoate la iveală chipul Vanessei.

Redevenit rezonabil, îmi spun că totul se explică prin lucrarea subconștientului. Te-ai sugestionat că ai căutat-o pe fata aceasta în toate femeile tale, mi-ar spune Tsering, dacă ar afla mica mea pățanie. L-aș întreba de ce în clipa morții mi-am amintit numai de iubitele mele. Nu cumva acesta este un semn de iremediabilă inferioritate umană? Un om superior, maestru Tsering, își aduce aminte de lucruri înălțătoare, nu de orgasme, nu? Acte de caritate, ajutor dezinteresat acordat cuiva aflat la ananghie, blândețe arătată unui bătrân, ajutorul dat unui copil, un sacrificiu în favoarea unui necunoscut, poate chiar clipa când, în apropiere de Kathmandu, am decis să-mi risc viața pentru o problemă influențare a mentalității globale. Cred că știu cum m-ar apăra el de mine însumi, cum m-ar justifica. Victor, ar începe el, cu straniul său accent exotic, dorința sexuală este motorul lucrurilor. Cine n-o are nu poate obține performanțe spirituale. Ți-am mai spus-o, această dorință trebuie convertită în opusul ei, performanță dificilă. Tu ai acest impuls, nu ai decât să-l folosești și să obții transformarea.

În ce să-l transform, maestru Tsering? aș putea să-l întreb, exasperat. Eu vreau tinerețea, pentru numele lui Dumnezeu, nu înțelepciunea! Vreau ca Vanessa să nu mai vadă în mine un bătrân, ci un bărbat, pur și simplu! Ce să fac cu spiritualitatea?

Niciodată nu-i voi putea spune asemenea vorbe bunului Tsering, bătrânului cu înfățișare de om între două vârste. Va trebui să practic față de el așa-numita minciună pioasă. Îi voi spune, i-am spus-o deja: mă supun programului de întinerire nu fiindcă aș vrea să obțin la pat o anumită femeie din Europa, ci pentru că sper ca astfel să obțin energia necesară meditației

eficiente. În fine... Zeitățile generoase mă vor scuza poate pentru această minciună copilărească.

Revenind la experiența mea de tip *Live After Death*, spun că după ce sarabanda de chipuri feminine a încetat, a urmat un episod cunoscut de mine din citite, dar infinit mai impresionant atunci când l-am trăit. Am parcurs culoarul luminat difuz, am înaintat către lumina supraomenească vizibilă la capătul acestuia. Unii spun că în realitate este vorba despre retrăirea propriei nașteri. După întunericul intrauterin, copilul ar vedea lumina din lumea exterioară. În momentul morții, el ar scoate din subconștientul său acele imagini, pentru simetrie. De ce muribundul simte însă că lumina respectivă, de la capătul tunelului, emană iubire? Nașterea pare mai degrabă un moment dureros. De altfel, se și spune că omul regretă toată viața sa confortul intrauterin, iar paradisul n-ar fi decât o metaforă pentru acel confort. Nașterea ar fi deci echivalentul izgonirii din paradis. Ideea este atât de frumoasă, încât aproape nici nu mai contează dacă este adevărată sau falsă.

Într-adevăr, lumina a fost foarte plăcută de privit, în niciun caz agresivă pentru ochi, capabilă să nască în cel mișcător prin tunel o emoție lină, curată, de felul celei trăite de un ins aflat lângă leagănul unui copil sănătos și zâmbitor. Pentru mine, așa a vrut Dumnezeu și geniul speciei, orice emoție este un dar tot mai puțin așteptat. Reușesc tot mai greu să mă emoționez, iată adevărul. Cu recunoștință, am constatat că privirea luminii îmi împrumută o stare intensă, de genul preaplinului simțit în timpul relației cu Vanessa. N-a fost puțin lucru. Doar cine apreciază atât de incertul preaplin, senzația inefabilă că trăiești cu adevărat, poate să priceapă și să nu ridice din umeri a plictiseală.

La capătul tunelului, în plină lumină albă, neomenesc de blândă, cum ar trebui să fie în rai, m-a așteptat un alt episod al aventurilor mele de sefist nefericit, damnat de împrejurări să nu nimerească nota potrivită, să trăiască tot felul de întâmplări

unde tehnologia pământeană sau cea extraterestră, formată exclusiv din cuvinte, să lipsească.

Am nimerit într-o lume a fantasmelor luminoase, am fost întâmpinat de făpturi antropomorfe. O altă planetă? Sau doar o altă dimensiune, independentă de sisteme solare și de planete? Ființele n-au făcut gesturile tradiționale ale ospitalității, nu și-au mișcat mâinile, iar zâmbetele vagi de pe fețele lor nu s-au amplificat. Am simțit însă venind dinspre ele o certă emanație de simpatie și de compasiune. Cuvântul iubire mi-a apărut în conștiință ca singurul potrivit pentru a prinde ceva din situația dată. Am spus compasiune. De ce să le fie milă de mine acelor ființe, indiferent ce vor fi fost ele? Au fost, sunt cumva niște îngeri de felul mesagerilor divini din anumite mitologii? Deși am fost emoționat, mintea mea a făcut unele conexiuni, chiar atunci, în timpul întâlnirii de gradul al treilea. Un păcătos sceptic, iată ce sunt. Am decis să-i numesc îngeri.

Ființele de lumină s-au strâns în jurul meu, apropiindu-se lent, fără să-și miște picioarele, plutind pe deasupra unui sol incert, inconsistent precum un decor de vis. Pentru un ins emotiv cum am fost la viața mea și cum mai sunt din ce în ce mai rar, scena mi s-a părut mai mult decât satisfăcătoare. N-am avut nevoie de explicații și nici de mesaje telepatice formate din cuvinte. Ce importanță are numele lumii unde am ajuns și „regnul” ființelor de lumină? O asemenea întrebare retorică a apărut în conștiința mea. Important a fost însă faptul că dinspre îngeri a sosit la mine un flux de simpatie și de milă, cum am mai spus-o. Are nevoie omul de milă? Iată o întrebare de orgolios, eventual de adept al ideilor *New Age*. Răspunsul meu este afirmativ. Are nevoie de o infinită milă, din partea lui Dumnezeu, a semenilor săi și chiar a întâmplării, dacă mi se permite o asemenea aparentă blasfemie.

Dinspre îngeri a sosit așa ceva și pentru mine a fost suficient. Am trăit din plin reușita secvență, spunându-mi că sunt destul de norocos de felul meu.

În cele din urmă, silueta unuia dintre îngeri a început să devină mai puțin neclară. Trăsăturile lui Wagner s-au precizat lent. Am tresărit, deși ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Pentru prima oară, pe fața lui s-a lățit ceva asemănător unui zâmbet blând, mult deosebit de surâsurile mecanice arborate de el în prima parte a relației noastre și apoi abandonate. *Surprise!* De data aceasta, Wagner a părut că a luat forma lui originală și n-o mai face pe omul. N-a mai folosit cuvintele. Mi-a vorbit pe calea emoțiilor. Se poate așa ceva? Se pare că da, din moment ce așa comunicăm cu pruncii și cu animalele. Mi-a transmis că totul este în ordine și o voi revedea pe Vanessa, nu pe stradă, pe vreun bulevard din București, ci într-o încăpăre. O voi vedea goală, magnifică, perfectă. Mai mult decât atât, ea va constata că arăt foarte bine și, *horribile dictu!*, am întinerit... Poate chiar o voi putea atinge și (re)cunoaște, în sensul biblic al cuvântului... Ascultând acest mesaj încurajator al lui Wagner, bunul meu simț s-a estompat, chiar a dispărut. Am fost dispus să cred în miracole, ca un jucător la loterie, cu șanse de unu la treisprezece milioane de a câștiga premiul cel mare. Mi-am amintit de o metaforă a jocului la loterie, spusă unei doamne cumsecade. Imaginează-ți că în jurul blocului tău s-ar aduna o imensă cantitate de mici bile, uniform colorate. Pe o distanță de vreo câteva zeci de metri le-ai descoperi într-o bună dimineață, așezate într-un strat destul de gros, capabil să te împiedice să mergi. O imensă cantitate de bile identice una cu cealaltă. Din acest noian de bine ai avea libertatea să alegi una. Aceasta ar trebui să fie cea câștigătoare... Un om rezonabil nici nu se gândește să încerce măcar. Spune că șansele statistice sunt practic nule și păstrează banii respectivi. Unul cu o înclinație pentru religiozitate, în schimb, va juca la loterie, iarăși și iarăși, punând între paranteze raționamentul statistic. Un om cu credință în miracole este și subsemnatul.

Wagner, iluminatul, angelicul, mi-a spus că un miracol este posibil. L-am crezut, iar a doua zi, Tsering a observat că am o față de om fericit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Simți cumva un salt calitativ? Ai căpătat o ceneștezie atât de bună?

M-am ferit să-i spun adevărul. Am recurs la cea mai la îndemână minciună:

— Am avut un vis foarte frumos.

Tsering este un inițiat și un om pătrunzător. Totuși, doar miticul Wagner este capabil să privească în mințile oamenilor la fel de ușor pe cât mă uit eu la ecranul laptopului. Așa se face că discuția noastră alunecă pe o pistă deja cunoscută de mine. Tsering mă privește binevoitor și-și repetă sfaturile. Ochii lui vii, aproape neverosimili la un om atât de bătrân, îmi transmit un mesaj suplimentar, mai convingător decât cuvintele. Este posibil, mi se sugerează, nu este totul o fantasmă de om cu simțul realității pierdut, un lamentabil plan utopic, o tentativă jalnică. Privindu-l, mi se pare că metoda mea de viață, cu renunțarea uneori ostentativă la prudență și plonjarea în variante disperate, de felul relației cu Vanessa, forma mea de viață, zic, a fost bună, chiar optimă. Ce-ar fi dacă ce spune el nu sunt niște elucubrații, ci o variantă posibilă? Chiar dacă se îndreaptă împotriva bunului simț?

În aceeași zi, pe seară, precum mesagerii funești, apare Wagner, cu o vestimentație de turist atent ca nu cumva să fie ofensat de frigul marilor înălțimi. Nimic din atitudinea lui nu probează că-și amintește de vreo întâlnire cu mine, într-o altă dimensiune. Are stilul său standard, ca să zic așa.

Se interesează, politicos:

— Cum merge?

— Bine, chiar foarte bine. Eu cred în miracole și asta mă ajută să nu mor de râs.

Conform tradiției, nu gustă chiar deloc mica mea glumă. Și nici nu marșează la o discuție speculativă despre minuni și despre posibilitatea ca ele să se petreacă în prozaica lume de azi.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu. Totul este în regulă aici, pe gustul meu.

— Foarte bine, spune. Dacă se ivește ceva, îmi dai telefon.

Înainte de a pleca, realizează o mică plecăciune în stil asiatic, la fel de absurdă ca și întreaga lui ființă.

Adevărul este că într-adevăr nu am nevoie de nimic în afară de mine însumi. Ideea că spusele lui Tsering s-ar putea adevăra mă fascinează într-un asemenea hal, încât am devenit un fanatic adevărat. Niciodată n-am făcut niște exerciții fizice atât de conștiincios, cu un asemenea devotament, atent până și la ce gânduri îmi trec prin minte, ca nu cumva acestea să mă perturbe... Condiția fanaticului autentic este foarte ciudată. Degeaba spun iubitorii unei oarecare echipe de fotbal că ei sunt fanatici. Nu, domnilor! Îndrăznesc să vă contrazic. Voi aveți și alte resurse existențiale. Eu însă nu am. Iată marea deosebire dintre noi. Eu depind în întregime de aceste exerciții. Oricât de teatral ar suna, este o chestiune de viață și de moarte. Nu știu să renunț, asta este adevărata mea problemă.

19 Alte aventuri

Una dintre ciudăteniile citadine contemporane este schimbarea rapidă a secvențelor de viață cotidiană. Lucrurile se întâmplă ca și cum realitatea ar imita ceea ce se petrece pe ecranul televizorului. Nu este timp pentru aprofundare, iar oamenii sensibili, în sensul tradițional al acestei noțiuni, se trezesc că au devenit desueți, chiar ridicoli. Trebuie să ne schimbăm, își spun ei. Sau să crăpăm.

Adaptata Vanessa nu are asemenea probleme. Pentru ea, Bucureștiul este terenul unui marș triumfal către succes. *Sensibilitățile și ezităările sunt pentru altele. Eu iau ce mi se cuvine.*

Și-a dat seama destul de repede că are nevoie de victime umane, precum zeitățile aztece. Din fericire, celor sacrificați, bărbați sau femei, nu li se scot inimile din piepturi decât în mod metaforic. Rămân în viață și li se oferă ocazia de-a cugeta pe îndelete la șansa de-a fi pus-o cu o femeie frumoasă. Fiecare cucerire o hrănește psihic pe Vanessa. Orgoliul ei hipertrofiat are nevoie de victorii efective, nu se poate mulțumi doar cu succese obișnuite, de felul celor oferite de viața cotidiană unei femei din clasa de mijloc.

Vanessa nu este o ninfomană, o femeie numită mai pe șleau „curvă ordinară”. Nu, domnilor și doamnelor! Înainte de orice, ea este o doamnă. Mahalaua unde a crescut n-a influențat-o absolut deloc în materie de mentalitate. Își alege efemerii parteneri cu grijă, criteriul principal, curios lucru, nefiind situarea socială, ci curățenia corporală. În această privință, privirea ei are acuratețea unui aparat roentgen. Nu este de mirare că are un asemenea criteriu, cunoscând faptul că ea însăși este aproape o suferindă de ablutomanie, adică de mania spălatului excesiv.

Dacă nemaipomenit de îngăduitorul Daniel Porcescu și-ar extinde înțelepciunea dincolo de toate limitele cunoscute, ajungând să discute cu soția lui despre pățaniile extraconjugale ale acesteia, Vanessa i-ar putea spune, cu adorabila ei candoare, cam așa. *Dragul meu, tu ești deasupra unor asemenea chestii mărunte. Iar eu, pentru a mă simți bine, inclusiv în calitate de soție, am nevoie să produc durere altora și anume unor parteneri de pat ai mei. Nu vreau să-i bat cu biciul, o nu! În schimb, suferința trăită de ei atunci când îi părăsesc îmi priește. Ți face bine la rânză, ar comenta în stil frust Victor Cridan, dacă prin absurd au auzi-o.*

Atunci când „calcă strâmb”, Vanessa, cu modul ei analitic și pragmatic de-a privi lucrurile, urmează de fapt cursurile

unei a doua facultăți, cea a vieții. Ea începe să priceapă cum se obține succesul real, nu cel iluzoriu, disponibil pentru oricine. Printre altele, află că oamenii de succes nu apreciază prea mult fidelitatea sexuală și își schimbă partenerii de pat în mod curent. Un demnitar la vreo șaizeci de ani, cunoscut întâmplător și ajuns în intimitatea ei după o scurtă negociere, îi deschide ochii asupra unor amănunte importante. Episodul se desfășoară într-un mod devenit rutină la Vanessa. În apartamentul unui hotel de lux, după ce respectivul, un ins cu o înfățișare acceptabilă, străin de obezitatea și cuperoza unui mâncău banal, are o prestație sexuală mulțumitoare, se discută. Omul se arată deștept. Nu de pomană a devenit un om politic influent. Când Vanessa îi spune că nu se vor mai putea întâlni și nu are niciun rost să insiste, omul are o replică menită s-o surprindă puțin pe dura consumatoare de bărbați și femei:

— Bine, dar nici n-am de gând să insist!

O clipă, Vanessa simte că o atacă vechea ei nesiguranță de sine, atât de eficient tratată de Victor Cridan.

— Dacă vreodată pot să-ți fiu de folos, continuă omul, te rog să mă suni. Acum suntem apropiați, altfel se pune problema.

Demnitarul chiar are stil. După consumarea micii lor băătăii sexuale, dispare în camera alăturată, nu înainte de a schița ceea ce se recomandă de către teoreticienii postludiului: câteva gesturi de tandrețe. Apoi, redevenit un domn elegant, îmbrăcat într-un costum scump, respectând moda fără cravată, face o plăcută conversație. Vanessa, pricepe că are ceva de învățat și se transformă într-o fetiță relativ naivă, dispusă să absoarbă niscaiva sfaturi bune.

— Este important, spune omul, să existe intimitate. Sau să fi existat. Când doi oameni stau în aceleași cearșafuri, se eliberează de multe inhibiții. Este bine să știi asta. Relațiile ulterioare sunt mult înlesnite.

Vanessa are o replică de o crudă ingenuitate:

— Adică se recomandă să rezolv oameni importanți? Pentru ca să pot apela la ei după aceea?

Bărbatul zâmbește îngăduitor:

— Cu mine merge să vorbești așa... Cu alții, nu te sfătuiesc. Nu toată lumea are mult simț al umorului. Da, așa ceva se recomandă. Evident, nu poți să mitraliezi tot Bucureștiul... Să fii selectivă, desigur! Nu uita nici promisiunile, adică oameni aflați în ascensiune. Pe ăștia trebuie să-i ghicești.

Îi povestește apoi despre o cunoscută a lui, ajunsă într-o poziție socială foarte bună. Ea a aplicat tocmai formula recomandată de el mai înainte.

— Această doamnă poate apela la diferiți bărbați aflați în poziții importante. Este cu totul altceva dacă a avut cu ei niște relații intime cândva. Așa ceva nu se uită.

Vanessa ține minte acest precept important și acționează în funcție de el. Evoluând către poziția dorită, aceea de femeie puternică, capabilă să dea ordine și să fie ascultată, ea mai observă că oamenii din categoria ei socială își cam schimbă soții și soțiile între ei. Este frapată și de frecvența divorțurilor. Pe vremuri, așa cum îi povestea bunica ei, oamenii nu se despărteau decât cu mare greutate. Familia era sfântă. Oamenii de azi văd altfel lucrurile. Fidelitatea sexuală (și cea de alte feluri) nu le este prea simpatică. Este un semn de imobilism, la urma urmelor. Or, în lumea de azi, mobilitatea este cheia succesului. Agresiva doamna Porcescu mai bagă de seamă că interșanjabilitatea partenerilor sexuali, opusul preferinței durabile, este o regulă de aur a vieții cotidiene și implicit a succesului.

Vanessa nu este omul teoretizărilor despre viață și nici despre altceva. Totuși, nu poate să nu constate niște lucruri și să-și ajusteze comportamentul în funcție de ele. Se felicită pentru că a intuit un adevăr esențial: iubirea tradițională și succesul sunt antagonice, se exclud reciproc.

— Ia să mai fi rămas cu amărâtul ăla de Victor! Praful s-ar fi ales de toate planurile mele! Deșteaptă am mai fost, Doamne!

Aceste cuvinte memorabile i le spune bunei ei prietene, Marta. Aceasta o privește cu adorație fățișă și dă din cap cum că este cu totul de acord.

— Victor mi-a scris niște scrisori, ți-am mai povestit. Le-am găsit după moartea lui. Acolo face tot felul de speculații despre iubire. Era un om deștept, ăsta este adevărat.

Vanessa cade pe gânduri. Marta plasează o replică:

— În profesia lui, este destul de ușor să pari deștept. Citești tot felul de lucruri și-ți pregătești replici spirituale.

Femela dominantă are un râs scurt:

— Îl bârfești! Cine știe!? În chestiile astea nu se pot trage concluzii. De altfel, în scrisori, nu spune că iubirea ar fi superioară lipsei de iubire.

Filozofia de viață a Vanesei se precizează. Important este succesul, cel de stimă, dar mai ales cel material. Acuplarea, realizată de unii prostănaci cu necondiționată iubire, este un ingredient secundar. Dulce, ce-i drept, dar nu mai mult decât atât.

— Proteinele nu ți le iei din dulciuri, își încheie doamna Porcescu mica ei dizertație, rostită în beneficiul Martei.

Marta, cu sânii ei mari, grei și tari pururi prezenți la datorie, se gudură realmente de plăcere. Da, este de acord din toată inima. Nu cere decât privilegiul de a gusta, la propriu, plăcerea împreună cu Vanessa. De data aceasta, nu se poate. Nu îndrăznește să insiste.

20 Gimnastică

Pentru mine, timpul trece foarte repede. Se spune că este un fenomen obiectiv. Cu cât omul este mai bătrân, cu atât vremea se scurge mai iute pentru el.

A trecut destul de multă vreme de când am ajuns să fac primele cinci exerciții de câte douăzeci și unu de ori, conform

prescripției. Îl fac și pe al șaselea, cu devotament de fanatic. Asta se întâmplă dimineața. Seara, cu îngăduința lui Tsering, încă un ciclu de exerciții. Respect regimul alimentar socotit optim. În fiecare seară, mai întâi împreună cu Tsering, apoi singur, fac o plimbare destul de lungă în împrejurimile schitului. Totul este OK, dacă este să mă iau după felul cum mă simt în mine însumi și cum mă mișc.

O recomandare ciudată a maestrului meu nonagenar:

— Să nu te uiți în nicio oglindă! Nici măcar în luciul unei ape liniștite! Este important să respecti această regulă. O să te uiți atunci când îți voi îngădui eu.

— Foarte bine! Nu țin să-mi văd mutra cu buze de cal bătrân și privire stinsă.

Cel de al șaselea exercițiu, cel cu retenție de aer, este periculos pentru inimă, în principiu. Tsering m-a mai îndoctrinat încă o dată cu privire la el. Mi-a spus că este necesar ca omul să aibă o energie sexuală suficient de mare, doar astfel va avea succes. Respectiva energie se va transforma în forță spirituală, iar respectivul va reuși să realizeze niște meditații de cea mai bună calitate. Să nu uit! Mi-a mai spus că tot ce poate păți mai rău un executant al exercițiului al șaselea ar fi să nu se poată curăța de dorința sexuală! În schimb, dacă reușește saltul de pe o orbită pe alta, ca un electron, este perfect. Pe limba mea, a unui ignorant de la Dunăre și Carpați, lucrurile ar fi cam așa. Omul iubește o femeie și face exerciții cu disperare calmă (există așa ceva, vă asigur) pentru a-și recăpăta o înfățișare mai tinerească. Când obține ce a dorit, se angajează solemn să nu mai ridice ochii către o femeie, necum s-o atingă! Aferim!

Cântărind spusele lui Tsering, referitoare la nașterea energiei în chakra răspunzătoare de sexualitate și la ridicarea ei către nivele superioare, prin eforturi susținute, pricep că starea de preaplin este motorul oricărei performanțe, indiferent de natura acesteia.

Oricum ar fi, nu mă frământă aspectele filozofice ale problemei. Eu trebuie să fac exerciții și să mă sugestionez. Să-mi repet la nesfârșit, în gând sau chiar cu glas tare, că lupta pentru întinerire nu este o prostie, o fantasmă penibilă, bună pentru autori atinși deocamdată discret de maladia Alzheimer. Să mă mențin într-o stare de euforie, să cred în minuni, precum un proaspăt convertit la o credință religioasă, dispus să-l roage ceva pe zeul său, iarăși și iarăși, fără a se impacienta de tăcerea impasibilă a celui implorat.

Cu zâmbetul său budist, apărut mai degrabă ca efect al unei depline relaxări a feței, mai puțin ca semn de înveselire, Tsering mi-a spus că ar fi de dorit ca mintea mea să fie curățată de dorințe și, mai mult decât atât, chiar de gânduri.

O minte curățată de gânduri!? Hm! Nu mi-am arătat scepticismul atunci când a venit vorba de spălarea, din interior, a creierului meu. În definitiv, orice credință se bazează pe așa ceva. Mintea devine un palimpsest. Vechiul „text” este ras, dar dispare cu totul doar în sefeuri. În realitate așa ceva nu prea este posibil. Cred că și practicanții cei mai feroce ai budismului mai păstrează amintiri din vremea când mai aveau gânduri de oameni obișnuiți. Iar subsemnatul... Cum să mi-o scot pe Vanessa din minte? Deocamdată nu reușesc o asemenea performanță.

Îmi dau seama că sunt ridicol, atunci când mă declar îndrăgostit, iar trăirile mele n-ar putea decât să-l agaseze pe un om cumsecade, aflat la o vârstă mai convenabilă decât a mea. Renunță, tataie! mi-ar spune acesta. Asta este soluția pentru tine. Au renunțat și alții, fii liniștit! Nu vei fi primul și nici ultimul. Scoate-ți-o din minte pe fata aceea. Fă plimbări lungi și uită-te la televizor! Să vezi ce bine o să te simți!

Damnat la consecvență, fac gimnastică tibetană cu fanatism. În ultimele zile mi s-a părut că văd în privirea lui Tsering respectul autentic, apărut dincolo de politețea asiatică, devenită a doua natură, pare-se. În definitiv, i-am spus mentorului meu,

este plăcut să ai un scop important de îndeplinit și să fii absorbit de atingerea lui. A afirmat-o și Goethe, prototipul meu literar în materie de iubiri discordante.

Deși nu este recomandabil, m-am gândit la recente aventuri amoroase ale Vanessei. Cum am mai spus-o, Wagner a avut grijă ca eu să știu cum merg treburile fostei mele prietene, la București. De ce? Omul numit Victor Cridan va fi mai îndârjit, atunci când va afla că ea a devenit o consumatoare sexuală. Poate că așa a gândit. Sau, dimpotrivă, a dorit să mă descurajeze. Acest străin este atât de complicat încât ar fi ridicol să încerc o explicare a purtării lui. Oricum, din punctul meu de vedere, cu adevărat interesant este faptul că gelozia îmi lipsește cu desăvârșire. Probabil din naivitate, mă gândesc că partenerii ei sunt ca niște lăutari încercând să cânte la o vioară neprețuită. Doar eu știu să folosesc acest instrument cum se cuvine! Drept urmare, nu sunt chiar deloc gelos! Gândind în aceste cuvinte și fiind realmente sincer, mă întrerup pentru a șopti:

— Idiot!

21 Corabia și vaporul

În conștiința Vanessei Porcescu există o contradicție interesantă între vocația de curtezană și cea de intelectuală. Ne așteptăm ca o tânără doamnă preparator universitar, cu postul obținut prin concurs, conform legii, cu articole publicate și o carte în curs de redactare, să fie o femeie cu ochelari, cu niște cute verticale pe fruntea ei încă puțin atinsă de trecerea timpului. Ea poate să arate bine, să fie chiar frumoasă, nu este interzis, dar asocierea ei cu o devoratoare de bărbați (și ocazional de femei) este de-a dreptul improbabilă. Nici un ins cu fler de

sociolog n-o va credita cu un libido exacerbat pe o femeie intrată în lupta dură a universitarilor. Există niște excluziuni reciproce în viața reală, iar aceasta este una dintre ele.

Realitatea cuprinde însă și paradoxuri, fiindcă altfel am muri cu toții de plictiseală. Vanessa îl ilustrează pe unul dintre cele posibile. Întocmai ca un vapor modern, având cala împărțită în compartimente etanșe, forma ei de viață implică niște preocupări nemaipomenit de deosebite între ele. Grație unei vitalități de neconceput pentru o femeie obișnuită, ea reușește să fie în același timp mamă bună, soție impecabilă, curtezană feroce și cadru universitar cu prestații onorabile! Se poate așa ceva? Da, domnilor, se poate! Trebuie însă să ai o energie foarte mare, iar psihicul tău să nu semene cu o corabie, să nu aibă o cală continuă. Vine o torpilă și sparge un compartiment? Începe să intre apă acolo? Atâta pagubă! Vaporul nu se scufundă!

Pe vremuri, Victor Cridan i-a spus admirativ:

— Ești un energumen! Îl ai pe dracul în tine!

În primul moment, ea n-a știut dacă este cazul să se supere sau să fie flatată. A așteptat explicații. S-a dovedit că nu este cazul să se șifoneze.

— Energumen înseamnă și agitat, a continuat el. Tu reușești să-ți transformi această agitație în energie pură! Ești tare de tot!

Unii ar putea să considere că atitudinea Vanessei este amorală. Ar greși, fără îndoială. Într-o lume cu prioritățile schimbate, un apetit sexual situat dincolo de standardele omului obișnuit nu mai deranjează pe nimeni. De ce? Fiindcă actul sexual este socotit un fel de prăjitură bună la gust, dar în niciun caz la fel de vitală precum proteinele animale, să zicem. Și apoi, ceea ce face Vanessa este și foarte obositor. Un om înconjurat de comoditățile vieții de azi nu invidiază așa ceva.

În ce-l privește pe bunul Daniel... În șoaptă, vorbind singur în timp ce se bărbierește în baie, el își spune că în definitiv este o chestiune de timp. *Nu va trece prea multă vreme și se va liniști.*

Iată avantajele unei căsătorii cu mare diferență de vârstă! Soțul este dispus să închidă ochii. Pentru o cauză nobilă!

Vanessa nu suferă de nimfomanie. După cum Cridan a observat, cu păgubosul lui interes pentru trăirile altora, mai mult decât dulcele amar al orgasmelor cu noi și noi parteneri, Vanessa savurează plăcerea de a părăsi, de a „sfărâma inimi”. De fiecare dată când are ocazia să-i spună nu unui partener recent, ea simte amețeala plăcută a viciosului, imposibil de înțeles pentru cine n-are afinități cu așa ceva.

Defecțiunea se produce atunci când începe să-l refuze pe bunul Daniel, propriul ei soț. Momentul când rămâne cu picioarele lipite unul de celălalt, în patul conjugal, este o fatalitate și trebuie să se producă. Vine un moment când frumoasa din Cotroceni nu-și poate reprima plăcerea de a spune nu, de a se refuza.

La început, Daniel, înțelepciunea întruchipată, se arată nepus de concesiv:

— Desigur, draga mea, desigur. Cum spui tu!

Să stai într-un pat cu o femeie atât de atrăgătoare ca Vanessa și să nu te poți atinge de ea... Nu-i ușor, domnilor! Bunul Daniel simte pe pielea lui această realitate. El este mai degrabă un hiposexual, dar...

Cum Vanessa este cumplit de orgolioasă, nu se coboară să dea explicații fictive și liniștitoare. Adopta atitudinea cea mai ofensatoare cu putință. Țeapănă, cu buzele ei magnifice strânse într-un rictus al dezgustului, spune:

— N-am niciun chef! Sper că nu te superi.

O dată, merge. Și a doua oară. Poate și a treia. Când vede că practic a fost lăsat de căruță, debarcat, pentru a folosi o expresie mai titirită, bunul Daniel se revoltă un pic, dincolo de înțelepciunea lui. După ce a primit mesajul neplăcut pe Internet despre activitățile extraconjugale ale Vanessei, a înghițit în sec și și-a ținut gura. Dar în noua situație... *Cum dom'le o face cu cine mai știe cine, iar cu mine nu?*

Nu se grăbește cu deciziile și nici cu reproșurile. Îi cere sfatul mamei sale, psihologul familiei, ultracivilizata persoană din cartierul Drumul Taberei. Când află de isprăvile Vanesei, doamna Rebeca rămâne tablou, dar repede își revine și începe să calculeze oportunitățile. *Ce rost ar avea să facă scandal și să divorțeze? Lucrurile acestea sunt destul de neimportante, la urma urmelor.* Îi recomandă fiului ei o strategie a tergiversării, deja decisă de el:

— Ea este o fată cu totul deosebită. Cred că merită să-ți ții firea o vreme. S-ar putea ca totul să înceapă să funcționeze de la sine.

El se conformează. Își păstrează amabilitatea față de Vanessa, dar n-o mai solicită sexual. Lucrurile de acest fel au însă darul de a se amplifica. Poate că niște castelani ar „gestiona” mai bine o asemenea situație. Ei ar ațipi în dormitoare separate și ar mânca la capetele unei mese lungi. Vilișoara din Cotroceni nu permite, evident, așa ceva. Secvențele cele mai dificile sunt nopțile. Cei doi continuă să doarmă în același pat conjugal, foarte lat, iar înainte de a adormi schimbă doar niște replici amabile, de regulă despre micuța Eliana, aproape mutată la bunica ei dinspre tată.

Vanessa, capabilă să pună la treabă și un muribund, atunci când dorește, este de gheață. Îl tratează pe bunul Daniel ca și cum acesta ar fi unul dintre amanții ei părăsiți! Foarte ciudat, doamnelor și domnilor! *Datorie conjugală? Un concept depășit. Dacă n-am chef, ce pot să fac?*

Se intră astfel într-o etapă curioasă. Cu instinctul ei de curtezană, Vanessa pricepe că îndrăgostitul Daniel s-ar mulțumi și cu niște surogate de sex. Drept urmare, îl sărută pe obraz, atunci când pleacă de acasă, ba chiar și în pat, înainte de a cădea în somnul ei bântuit de spaima și de tahicardii. Asemenea gesturi nu sunt niște semne de ipocrizie plebeiană, ci mai degrabă un mod de exprimare a fraternității. *Ce să-ți fac? Ai dat peste o curte-*

zană! Ai avut clipe foarte reușite cu mine, dar acestea nu pot să dureze. Ceva în acest gen îi transmite ea, telepatic, atunci când îl sărută cast pe obrazul lui pururi bine bărbierit.

În mod previzibil, adevărata revoltă a lui Daniel se produce atunci când ea dă semne că nu mai vrea să-l atingă în niciun fel. Picătura umple paharul atunci când și sărutările ei copilărești, ușoare ca niște păreri, sunt scoase din meniul conjugal. Daniel nu spune nimic, este prea civilizat pentru a face vreo scenă, în stil mahalagesc. Nu sparge nicio farfurie și nici nu iese din vreo încăpere trântind ușa. Trăiește însă din plin etapa de tranziție spre ură. Așa este firea omenească, ar spune Victor Cridan, dacă ar participa la o improbabilă conversație cu soții Porcescu, ura se naște din iubire, la fel cum omida dezgustătoare apare din oul lăsat de grațiosul fluture.

22 Progrese

Asemenea conflicte de alcov sunt inerente în viețile cuplurilor căsătorite și nu merită să intre în literatură, cu atât mai puțin în sefeuri. Există însă și excepții. De la distanță, decid că așa stau lucrurile. Printre ciudățeniile din ultima vreme ale vieții mele se numără și aceasta. Omnipotentul Wagner, îngerul sau monstrul, la alegere, a decis că eu, Cridan, este bine să știu ce se petrece cu Vanessa în București. În perioadele mele de reverie, între ședințele tot mai lungi de gimnastică și meditație, cu o lipsă stranie de emoție, vizualizez ce se petrece la București cu adorata mea de cândva. Nu mă întreb de ce Wagner îmi livrează asemenea imagini (false, adevărate?).

Apatia mea de spectator blazat dispare brusc atunci când îmi dau seama, într-o dimineață, în timp ce mă plimb în împrejurimile schitului, savurând aerul tare, că parcurg un fel origi-

nal de literatură. *Vanessa evoluează sub ochii mei, așa cum nu se poate întâmpla decât atunci când citesc o carte sau văd un film. Din nou, pentru uzul meu, literatura invadează realitatea. Ea este un personaj vizibil.*

Vis? Lucrurile acestea chiar se întâmplă în București? Am trăit cândva acolo, am trecut poate pe lângă mica vilă a familiei Porcescu? Asemenea întrebări mă tulbură prea puțin, în ultima vreme. De vină este Wagner, întruchiparea ficțiunii devenită realitate, dar poate și psihicul meu transformat de trecerea timpului. Incapacitatea de a mai trăi sentimentul de mirare nu este o vorbă goală, domnilor!

Spectator la alunecarea mariajului Porcescu înspre ținuturile banalizate ale divorțului, ajung, după mai bine de scurgerea unui an de la începutul exercițiilor (*Cum de a trecut atât de repede timpul, Doamne?*) la anumite rezultate vizibile, menite să îmi procure niște rudimente de emoții.

Măinile!

Dacă nu cumva trăiesc un vis prelungit de maleficul-benefic Wagner (*Goethe, Faust: „Eu sunt o parte din acea forță / care mereu dorește răul și totuși mereu bine face”*.), dacă simțurile mele nu sunt pervertite, dacă nu sunt sub hipnoză, mâinile mi se modifică, arată altfel decât atunci când m-am trezit din comă, la Kathmandu!

Un ins de vârsta mea poate să facă gimnastică cu dispe-rare, iar corpul lui să arate bine. Se poate întâmpla și ca fața lui să fie relativ lipsită de riduri. Unii vârstnici, mai ales asia-tici, reușesc să prezinte asemenea fețe, iar despre ei se spune că sunt „fără vârstă”. Două lucruri sunt însă foarte greu, dacă nu imposibil de ascuns: mâinile și deshidratarea pielii. În anii trecuți l-am văzut la televizor pe celebrul Jack LaLanne, nutriționist, promotor al exercițiilor fizice și *motivational speaker*. Un om foarte convingător. Pe la nouăzeci de ani ară-ta bine, era suplu, se vedea pe el că se canonește zilnic în sala de

gimnastică. În mod vădit, optimismul lui era autentic și justificat. Ei bine, mâinile lui puternice de culturist erau iremediabil bătrâne, patetic atinse de trecerea timpului. Omul recomanda sucuri de fructe și de legume, gimnastică zilnică, încredere în posibilitățile proprii ale fiecăruia, dar cu mâinile nu găsisese nicio soluție, semn că nicio operație estetică nu este posibilă în privința lor.

Problema lui Jack LaLanne o am și eu, desigur nu într-o măsură atât de mare. Anumite semne de decrepitudine au apărut. Pielea s-a uscat și s-a subțiat, venele au devenit mai proeminente, iar culoarea lor albăstruie parcă s-a accentuat. În plus, se văd anumite semne de artroză. Articulațiile sunt deocamdată abia perceptibil îngroșate, iar degetele dau semne că ar vrea să se curbeze unul către celălalt. Se pare că o moștenesc pe centenara mea mamă, în această privință. La ea, spre sfârșitul vieții, aceste modificări erau foarte vizibile.

Ei bine, cum nu am voie să mă privesc în vreo oglindă și respect cu o seriozitate superstițioasă această interdicție, mă uit cu atenție la mâini. Dacă nu cumva m-am scrântit și am halucinații, arată mult mai bine! Parcă pielea s-a mai îngroșat și a devenit mai elastică, iar culoarea venelor s-a schimbat. Durerile date de artroză aproape au dispărut, iar mobilitatea degetelor s-a îmbunătățit. În plus, curbura anormală a degetelor a dispărut aproape cu totul.

Îi vorbesc lui Tsering despre aceste observații ale mele. Îmi arată mâinile lui de nonagenar. Nu sunt deloc deformate, iar pielea lor pare elastică, absolut OK. Sunt sigur că nu-și dă cu cine mai știe ce creme nutritive! Nici nu-i vorbesc despre așa ceva. Mi-a spus-o de mai multe ori. Doar energia ascunsă, chakrele, în rotirea lor de planete invizibile, dar providențiale, pot să intervină în înfățișarea noastră, aceasta este ideea de bază.

— Trucurile europene de înfrumusețare sunt zădărnicii, îmi spune Tsering. Problema nu este să pari tânăr, ci să fii tânăr!

Nu am niciun comentariu de făcut la acest aforism. *Sună bine, înțeleptule, dar au aceste cuvinte vreo legătură cu viața reală? Iată întrebarea.*

Anumite semne promițătoare văd și la alte părți ale corpului. Cât privește musculatura... N-am stat niciodată prea rău la acest capitol. Când ai făcut atâta gimnastică la viața ta, anumite modificări ale corpului sunt pe viață.

Asemenea referiri la plebeiana cultură fizică sunt probabil deranjante, dacă nu cumva chiar „vexatorii” pentru un om spiritualizat, membru al elitei culturale. Îmi amintesc că într-un roman am descris ce simte un participant la o cursă de maraton. În comentariul său, un critic a deplâns introducerea unei asemenea scene în literatură. De ce? Fiindcă performanțele mușchilor sunt bune doar pentru ziarele specializate în așa ceva sau pentru emisiunile sportive de televiziune. Respectivul, un ins cu o înfățișare de babă sfătoasă, având darul neprețuit de a scrie în articolele sale tot ce-i trece prin minte în clipa respectivă, a spus că scena unde personajul meu, om cu preocupări destul de „elevate”, aleargă maratonul de unul singur nu este autentică! Nu cred că așa stau lucrurile. De altfel, scena respectivă este aproape un reportaj. Am trăit personal respectiva secvență cu vreo douăzeci de ani în urmă și pot spune că suferința apărută atunci când spiritul obligă trupul să nu abandoneze și să încheie ceea ce a început este foarte compatibilă cu literatura autentică.

Revenind la ce trăiesc acum, în neverosimilul Tibet, declar că sunt frapat de felul cum mă simt în mine însumi, de ceneștezia mea. Oamenii spun adesea că se simt bine, dar în realitate ceneștezia lor încetează de-a mai fi perfectă după o anumită vârstă. Acel bine este relativ, dar oamenii n-au timp pentru subtilități și detalieri. Binele integral, dacă se poate spune astfel, este cunoscut doar de oamenii foarte tineri. Aceștia nici măcar nu știu că îl posedă, fiindcă n-au termen de

comparație, iar suferințele lor se află deocamdată în viitor. Partea tristă este că cenestezia perfectă a tinereții nici măcar nu poate fi rememorată, atunci când a dispărut.

Ei bine, doamnelor și domnilor, grație bunăvoinței prelungite arătate de Wagner (înger, diavol?) și de Tsering, precum și voinței mele demente de-a o atinge din nou, măcar o singură dată, pe iubita mea Vanessa, am început să am o cenes-tezie foarte bună. Știți zicala despre felul cum se simte omul bătrân în sine însuși. Dacă te trezești într-o dimineață și nu te doare nimic, înseamnă că ai murit. Așa sună. Pot să depun mărturie: este corectă.

Diminețile mele reușite se înmulțesc, iată adevărul. În schimb, nu știu ce se va întâmpla atunci când voi pleca din Tibet și voi începe demersul juridic pentru recăpătarea identității mele de român. Această incertitudine mă cam indispoze.

Tsering mă asigură că totul va fi OK, în ceea ce privește scopul urmărit de mine. *Trebuie doar să-ți faci în continuare exercițiile, cu sfințenie*, îmi spune. *Pentru o perioadă destul de lungă vei avea condiția fizică și mentală a unui bărbat în floarea vârstei.*

În perioada mea tibetană, recunosc, am trăit și o anumită reducere poate catastrofală a preocupărilor. Doar cu totul întâmplător m-am mai interesat de noutăți. Un exemplu. În Tibet, efectele încălzirii globale sunt foarte neplăcute. Se produce o degradare accelerată a pășunilor, are loc un fenomen de deșertificare, iar ghețarii din Himalaya se topesc mult mai rapid decât ar fi de dorit. Lucrurile acestea nu mă lasă rece, evident, dar am considerat, mai mult decât altădată, că șirul micilor îngrijorări detonate metodic, zi de zi, de mass-media, nu trebuie să mă atingă. Nu fără o anumită umilință, am recunoscut că un demers ca al meu presupune un angajament total. În același sens mi-am scuzat și dezinteresul aproape patologic pentru latura turistică și a prelungitei mele vizitei, precum și

pentru amănuntele materiale de tot felul. În mine însumi, de exemplu, am ignorat clima dură, nu fiindcă aş fi vreun spiritualizat ridicat deasupra celor lumești, ci pentru că așa s-a întâmplat. Anotimpurile au venit și au trecut, unchiul Victor n-a dat nicio atenție gerului năpraznic sau uscăciunii, atunci când acestea s-au manifestat, s-a concentrat maniacal asupra exercițiilor sale.

Ce înseamnă toate acestea? Că sunt un vierme meschin, preocupat de atingerea unui scop cu totul neinteresant și mărunț pentru un om serios? Nu prea știu ce să răspund la aceste întrebări. Un călugăr claustrat într-o peșteră și lipsit de orice contact uman este inferior unui jurnalist pus zilnic la curent cu toate problemele globale? În opinia mea, legitimarea formelor de viață se face în funcție de autenticitate și de intensitate, cu condiția ca paragrafele codului penal să nu fie încălcate. Pe tema aceasta aş putea să-i scriu Vanesei o scrisoare lungă.

23 Finale: Presto

Boléro de Ravel ilustrează un act sexual îndeplinit de un cuplu obișnuit. O prostituată calificată sau un gigolo păstrează un tempo moderat pe întreg parcursul acțiunii, oamenii obișnuiți, amatorii, nu. Aceștia din urmă își întetesc mișcările spre final, iar paroxismul lor este spectaculos. Simfoniile se termină de asemenea, mai totdeauna, printr-o mișcare rapidă (*presto*). Această regulă pare a fi un ecou al faptului că evoluția organismelor vii se încheie într-un tempo rapid. Începuturile sunt încete, finalurile sunt prăpăstios de repezi, altfel spus.

Vanessa Porcescu ar accepta cu rezerve asemenea speculații, dacă ar putea discuta, telepatic, cu Victor Cridan. La mine treburile sau pus în mișcare foarte repede, i-ar spune. L-am

ales pe acest om și l-am luat. Da, scumpo, ar răspunde el, nu-mai că finalul este parcă și mai rapid decât începutul.

Se întâmplat așa din cauza tehnicii digitale. Curios lucru! Fotografiile tradiționale ale unor infidelități sunt desigur neplăcute pentru ochii unui soț, dar niște filmulețe cu sonor sunt și mai și... Astea ar putea foarte bine să apară pe Internet și-a spus bunul Daniel, atunci când le-a văzut prima oară.

Atunci când Vanessa începe să nu-și mai atingă în niciun fel soțul, începe o etapă de sine stătătoare. Daniel Porcescu este un ins foarte inteligent și, mai mult decât atât, are o înțelepciune specifică, moștenită de la mama sa. Cu toate acestea, ia o decizie nu prea elegantă. Nici nu-i spune mamei sale despre ea, fiind sigur că ea l-ar dezaproba. Ia decizia de-a o urmări pe soția sa și se adresează unei agenții de detectivi particulari. Cridan, de la distanță, informat de omnipotentul Wagner, nu are comentarii prea favorabile la această idee. *Asta nu mai este iubire, domnule profesor. Când iubești o femeie și ea nu te iubește, suferi, slăbești, dai în darul beției, dar nu te apuci să-i montezi camere de luat vederi, pentru a o surprinde în flagrant delict.*

Cei de la agenție sunt niște oameni foarte politicoși. Cum realitatea imită filmul, cu toții au lucrat în diferite rețele informative de stat. Firma lor are atestări și certificări, totul se petrece în deplină legalitate. Tarifele nu sunt mici, dar bunul Daniel nu ține cont de asemenea amănunte. Tot ce vrea este confidențialitate, adică mai mult decât discreție. De ce o urmărește? Nici el nu știe prea bine de ce. Pentru un divorț nu sunt necesare probe de infidelitate, ba chiar, dacă nu cumva se înșală, instanța nici nu mai ține cont de așa ceva. Soții pot să se despartă și în fața notarului, de comun acord. Lucrurile s-au simplificat.

Primește toate asigurările de la detectivi. De acum înainte, n-are decât să aștepte. Mici măcar nu-i vor telefona, nu cumva să asculte cine mai știe cine. Un reprezentant al agenției va veni personal cu rezultatele investigației. Să fie chiar deloc „în-

doit", totul se va desfășura în cel mai deplin secret. Deși întreaga poveste i se pare destul de dizgrațioasă, bunul Daniel intră în joc, gândindu-se cu o excitație nesănătoasă la clipa când o va putea vedea pe Vanessa lui făcând-o cu un alt bărbat.

O vreme, nu se întâmplă nimic, iar angajații agenției își consumă timpul în pânde zadarnice. Apoi intervine o întâmplare dintre cele improbabile, dar nu și imposibile. Detectivii află de amiciția Vanessei cu Emilia, prostituata de lux de pe Bulevardul Ana Ipătescu. În locuința acesteia din urmă, în „atelierul” ei, există deja niște camere de luat vederi, profesionist ascunse. O clientă a cerut așa ceva, în ideea de a-și prinde soțul cu ocaua mică. S-a întâmplat ca filmulețele respective să rămână în umbră, pentru simplul motiv că soția cu pricina, fire schimbătoare și, aspect important, femeie bogată, a preferat așa. Drept urmare, nici soțul infidel și nici profesionista suavă, Emilia, n-au aflat nimic.

Operațiunea s-a încheiat în coadă de pește, așa zicând, rămânând un exercițiu de profesionalism al detectivilor. Camerele ascunse au rămas acolo, urmând a fi ridicate mai târziu. Firma prosperă și drept urmare își poate permite să țină în inactivitate niște *gadgets*. Când băieții aflați în siajul Vanessei află că Emilia este o amică a acesteia, apare un motiv în plus pentru ca micile camere de luat vederi să rămână pe loc. Bucureștiul nu este totuși Tokyo, iar cercul celor cu bani și în același timp interesați în mod deosebit de sex nu este prea larg. Drept urmare, băieții presupun că în acel apartament elegant se vor petrece relativ curând scene interesante pentru ei.

Nu se înșală. Vanessa primește un telefon de la Emilia, adorabila profesionistă cu tarif mare. Aceasta o invită la ea, pentru ceva special.

Vanessa se bucură, dar n-o arată.

— Ce-ar putea fi atât de special? întreabă ea, destul de rece. Droguri?

Râsul cristalin al Emiliei este în stare să topească și un aisberg:

— O, nu! Cum îți închipui așa ceva?

— Atunci ce? Un grup sexual?

— Într-o oarecare măsură, da. O să-ți placă, sunt sigură de asta.

Emilia este o fată deșteaptă. În plus, meseria ei, *part-time*, i-a înlesnit cunoașterea oamenilor. Ea știe, printre altele, că Vanessa este patologic de orgolioasă. Drept urmare, îi propune ceva menit să-i gâdile vanitatea.

Acțiunile sexuale cu participarea unor femei măritate au loc de regulă dimineața. Nu se face excepție nici de această dată. Vanessa apare pe la ora zece, fiind întâmpinată de o Emilie mai nevinovată decât oricând. *Iată ce înseamnă cu adevărat o meseriașă!* Ea i-l prezintă Vanesei pe „un bun prieten”, Eduard, Edi. Acesta pare un elev de liceu, dar noua venită află repede că este major, prilej pentru a trăi un scurt frison de teamă în fața trecerii prea rapide a timpului. *Cum, acest băiat este mai tânăr decât mine cu aproape cinci ani? Și totuși este un bărbat în toată regula?*

După ce a cunoscut ce va să zică sexul cu niște bărbați în vârstă, Vanessa are prilejul să afle cum arată lucrurile atunci când raportul se inversează, iar ea, eterna fetiță perversă, devine un fel de matroană nerușinată, dedulcită la adolescenți. Edi este de o frăgezime uimitoare, îți vine să-l mănânci! Vanessa nu zice, precum vecina ei grobiană din Cotroceni, „Mâncă-l-ar mama!”, dar atunci când situația o permite (sau chiar o cere), îi apucă mădularul cu o mână fermă și îi execută o felație ca la carte. Uită că așa ceva contravine convingerilor ei anterioare. Regulile se schimbă, doamnelor și domnilor! Principiile, la fel! Aruncând priviri oblice dintre picioarele magnifice ale Vanesei, unde se dedă unei activități anumite, Emilia înregistrează cu satisfacție alinierea prietenei ei la niște reguli ale epocii. *Cine știe, poate vom deveni parteneri de afaceri! O femeie superbă ca ea n-ar avea nicio problemă. Dacă mai și slăbește puțin, o să fie cu totul OK.*

În jocurile sexuale, se merge foarte repede de la simplu la complex. Vanessa nu mai are de făcut decât un singur pas pentru a deveni o actriță porno cu public restrâns. Să se manifeste vocal. Cu mari menajamente, Emilia o consiliază în acest sens. Chiar o conjură:

— Fă-o pentru mine, draga mea! O singură dată, nu mai mult!

În timp ce Edi, remarcabil prin calitatea sa de a nu ejacula decât într-un târziu, precum un gigolo autentic, o rezolvă *more canino*, iar ea îi execută Emiliei un *cunilingus* de cea mai bună speță, Vanessa începe să emită niște sunete înalte, de pasăre exotică aflată în perioada împerecherii. Constată numaidecât că plăcerea ei proprie crește. Continuă, cu tot mai multă convingere. Glasul ei se amestecă cu acelea ale partenerilor ei într-un mod inconștient armonios. Cor polifonic?

Bunul Daniel are parte de întreaga scenă, cu sonor. În mod curios, cel mai tare îl supără, îl mâhnesc mai degrabă, sunetele emise de soția sa cea mult iubită, de îngerul lui personal. *Se poate așa ceva? Nu cumva am halucinații?* Telepatic, Cridan ar putea să-i spună că se poate și încă foarte bine. *Cum să mai dorm cu ea în același pat? Cum să mai stăm în aceeași casă?*

Ca în *Boléro* de Ravel, finalul este abrupt. Divorț. Pe cale amiabilă, la notar. Doamna Rebeca se dovedește, a câta oară?, providențială. Un apartament de două camere pentru Vanessa și ocazional pentru Eliana. În Piața Palatului. Mai mult decât decent. Toți participanții la acest final se dovedesc nespuse de civilizați. Nu va fi nicio luptă pentru custodia fetei. Aceasta va sta cu tatăl ei, de fapt cu bunica. Relațiile celor trei adulți vor rămâne foarte bune. Lucrurile nu se vor petrece așa cum se poate vedea adesea la televizor, unde sensibili îndrăgostiți devin, atunci când începe divorțul, niște mahalații agitați. Daniel Porcescu se dovedește realmente un domn. La facultate nu se află nimic despre aventurile Vanesei.

În sinea ei, Vanessa recunoaște că vocația de seducătoare nemiloasă și modul calm, așezat al unei mame devotate sunt

incompatibile. Oricum, o va vedea pe fetița ei foarte des, de fapt oricând va dori. Nu are nimic împotriva ca aceasta să stea lungi perioade de vreme la bunica ei dinspre tată. Lucrurile vor rămâne ca înainte, la drept vorbind. Binevoitoare, Vanessa cugetă: *Cu deosebirea că nu va mai trebui să-l suport pe omul acesta cumsecade, cu halena lui cu tot.*

24 Plecarea din Tibet

În toamna lui 2015, simt că șederea mea la Lhasa se apropie de sfârșit. Tsering nu mi-a dat voie încă să mă uit în oglindă, dar pot vedea alte părți ale corpului meu. Se pare că miracolul clamat de mine prin repetări maniacale s-a împlinit. Arăt bine. Albul nesănătos al pielii a dispărut. La fel, venele albastre proeminente, dezgustătoare, tipice pentru epiderma bătrânilor. De necrezut, dar aspectul de sac mototolit al pielii nu se mai vede, iar musculatura a redevenit destul de tonică.

Cum nu pot să mă uit în oglindă, îmi pipăi pungile de sub ochi, edemele suborbitale. S-ar părea că s-au retras. Cred că și în privința gâtului, lucrurile stau mai bine. Faldurile „de curcan”, s-ar spune, au dispărut sau s-au atenuat.

Fac pregătire fizică în mod fanatic. La drept vorbind cu asta mă ocup. Nu-mi permit nici să mă gândesc la altceva. Iată avantajele unui temperament religios. Îmi spun că am nimerit bine la o mănăstire. Am temperamentul potrivit pentru așa ceva.

Din când în când, îmi permit totuși câte-o derogare de la obsesiva mea pregătire fizică. Un exemplu. Mă gândesc la povestea de dragoste târzie a lui Goethe și mă documentez puțin pe Internet. În 1823, la Marienbad, Goethe, 74, o cere în căsătorie pe baronesa Ulrike von Levetzow, 19. Karl August, Mare Duce de Saxa-Weimar-Eisenach, importantul prieten al lui Goethe,

este înaltul emisar al poetului. Acesta își sprijină cererea cu un certificat medical, unde se atestă că Goethe este capabil, la o adică, să-și îndeplinească îndatoririle intime de soț! Goethe este refuzat sau, după unii comentatori, o decizie referitoare la cererea sa este amânată într-un mod umilitor. Dezamăgit, el pleacă spre Weimar și scrie celebra *Marienbader Elegie*, transformându-și trăirea în literatură. Ulrike, născută la 4 februarie 1804, în zodia Vărsătorului și a Mistrețului de Apă, face parte din categoria femeilor mult iubitoare de sine, cu plăcere viscerală a refuzului. Evident, nu spun că ar fi trebuit să accepte cererea în căsătorie. Din scrisorile ei se vede însă că suferințele bătrânului poet n-au stârnit în ea nici cel mai mic ecou. Cruzimea vârstei? Da. Probabil că da. Campioană a lipsei de imaginație, Ulrike duce reticența față de bărbați la perfecțiune, rămânând domnișoară până la moarte. Dumnezeu o ține mult pe lumea aceasta. În cei 95 de ani ai vieții sale are numeroase ocazii să vadă cât de jalnici sunt bărbații, ca specie.

Apropo de astrologie, o formă de caracterologie și de divinație suspectă pentru mulți. Goethe nu este deteriorat mental în momentul respectiv. Există dovezi suficiente în acest sens. Are însă o ingenuitate de artist, garantată de zodia Fecioarei, precum și un mod pasionat de a fi, justificat de ascendentul său în Scorpion. Eu însumi am acest ascendent și știu ce înseamnă să mergi până la capăt într-o întreprindere oarecare, mai ales într-una amoroasă. De asemenea, trebuie să-l credi-tăm pe Goethe cu o mare vitalitate. A murit de pneumonie, la 83 de ani, ce-i drept, dar să nu uităm că pe atunci nu existau antibiotice. La 74 de ani, omul putea fi zdravăn, pur și simplu. De altfel, Eckermann scrie că *post mortem* corpul lui Goethe arăta foarte bine, sculptural. Ar fi o prostie să respingem automat asemenea afirmații și să le plasăm în capitolul mitologie literară. O asemenea vitalitate este posibilă.

Îmi imaginez o ucronie. Aș însăila o variantă contrară. Fata, baronesa Ulrike, ar accepta, admițând că poetul și omul de

curte poate fi iubit pentru el însuși, în ciuda vârstei lui înaintate. Ideea ar fi că iubirea discordantă poate exista, cu condiția ca destinul să dorească așa ceva, iar fata să nu aibă prejudecăți, să nu refuze din principiu. Din moment ce iubirea este un sentiment paradoxal și independent de logica supraviețuirii comode, poate să apară și dincolo de instinctul reproducerii speciei. Abominabila gerontofilie arată că o atracție sexuală poate exista chiar atunci când cuplul format nu asigură teoretic nașterea unor copii reușiți.

Tsering află ce planuri am și mă ascultă cu bunăvoință. El se află dincolo de dorințele oamenilor obișnuiți și nu uită să îmi reamintească cum se numește resortul esențial aflat într-un bărbat. Dorință sexuală, așa se cheamă. Fără acest impuls transformat în forță spirituală, performanța nu este posibilă.

— Au trecut mai bine de doi ani de la sosirea ta în Tibet, mă anunță el, la fel de calm ca atunci când îmi dă informații despre vreme.

Știu că timpul s-a scurs, dar nu-mi vine să cred. Parcă ieri am venit cu ciudatul Wagner dinspre Nepal, pe *Autostrada Prieteniei*. Anotimpurile au trecut implacabil, lent și rapid în același timp, iar eu, stăpânit de mania mea perfecționistă, nu le-am băgat de seamă. N-a fost deloc rău pentru mine în Tibet, pot spune că această perioadă a fost reușită, la fel cum au fost cele când am lucrat la vreun roman. Goethe, eroul și prototipul meu, a spus-o mi se pare: fericirea constă în aprofundare. Am avut și norocul de a fi la curent cu viața aventuroasă a Vanessei. Ce-aș fi putut să-mi mai doresc?

— A venit clipa să te uiți în oglindă, continuă Tsering, scoțând din faldurile roșii ale robei sale un obiect oval și plat.

Din argint? O oglindă de vrăjitoare.

— Ce notă îmi dai? îl întreb.

Zâmbește cu bunăvoință:

— Nu pot să-ți acord un calificativ, fiindcă nu știu ce este în mintea ta. Oricum, se poate spune că ți-ai atins scopul. Arăți destul de bine.

Îmi întinde oglinda. Destul de bine este un eufemism invers, dacă admitem că există și așa ceva. De fapt, arăt minunat de bine, dacă țin cont de vârsta mea. Obrajii mei, pur și simplu, s-au înălțat de parcă aș fi făcut un *lifting*. La fel, sprâncenele. De unde înainte aveau tendința de a se lăsa tot mai mult peste ochi, acum și-au reluat locul inițial și parcă s-au mai subțiat. Privirea s-a limpezit și nu mai are nimic comun cu o ușoară expresie de rătăcire, pururi prezentă în ultimii ani. În fine, fruntea și-a pierdut ridurile adânci, precum și aerul de lucru vechi, ponosit.

Tsering mă privește foarte amuzat. Probabil că stupefacția scrisă pe fața mea este grozav de comică. Pentru el, asemenea performanțe sunt ceva în firea lucrurilor, presupun. Așa să fie? Senzația sâcâitoare, deși vagă, că trăiesc o ficțiune îmi apare pe neașteptate în conștiință. O alung cu dispreț. Nu-mi pasă chiar deloc dacă sunt victima unei scamatorii a lui Wagner sau toate aceste minuni neverosimile se întâmplă aieva. Nu doresc decât să duc lucrurile până la capăt și să mă aflu în fața Vanesei, la București. Să nu mă recunoască în prima clipă, iar apoi să coboare din înălțimea trufiei ei și să admită că arăt bine, că pot fi dorit pentru mine însumi.

— Acum, spune Tsering, trebuie să ai grijă cum trăiești mai departe. Să te ții cu dinții de aceste exerciții. Ai reușit să ajungi la un anumit nivel, dar trebuie să rămâi acolo. Dacă abandonezi, vei aluneca acolo de unde ai plecat, ba chiar și mai jos.

Dacă nu reușesc s-o recuperez pe Vanessa, chiar că nu-mi pasă unde voi aluneca.

Cum spuneam, episoadele din viața mea încep să se deruleze foarte repede. Wagner apare după ce programul meu de „rejuvenare”, neverosimil și eficace, s-a încheiat. Misiunea lui

este să mă scoată din Tibet și să mă depună la Brașov sau, mai bine, în București. Crede că este oportun să-mi păstrez noua mea identitate și să încep formalitățile de redobândire a celei vechi doar după ce am ajuns în România. N-am nimic împotriva.

Oarecum buimac, primesc biletul de avion, destul de mulți bani și niște sfaturi ciudate:

— Să nu uiți că efemeritatea face parte din joc, îmi spune Wagner, foarte serios. Să nu te aștepți ca această regulă să se schimbe pentru tine.

— Ai început să filozofezi! Îmi place.

Nu dă niciun semn că s-ar amuza. Îmbrăcat ca un turist oarecare, pare un ins de serie mare, eventual un european. Știu foarte bine că așa stau lucrurile, nu trebuie să mi-o amintească el.

— Unde să nu uit de efemeritate? În avion?

— Nici în avion și mai ales atunci când te vei întâlni cu Vanessa. Să nu sperii la cine știe ce miracol.

Îl privesc pieziș, scos pentru o clipă din blazarea mea uzuală. Exercițiile, mi-au dres bine de tot înfățișarea, dar nu mi-au influențat prea mult psihicul. Spun:

— Nici nu sper. Tu știi prea bine ce vreau eu. Să mai ating o dată preaplinul alături de Vanessa. Apoi nu mă mai interesează ce se întâmplă cu mine.

— Da. Înțeleg. Doar atât?

— Ar mai fi ceva. Amănuntul esențial. Aș vrea ca Vanessa să mă iubească, fie și numai pentru o jumătate de oră.

— Nu ești deloc modest. Un bărbat ar trebui să fie mulțumit dacă reușește un contact sexual cu femeie iubită. Unii autori spun chiar că iubirea este o formă de autosugestie.

Cumva a făcut o glumă? Nu. Este la fel de impasibil ca întotdeauna.

— Nea Wagner! apelez eu la o formulă cu totul suprarrealistă în schitul mănăstirii Sera, unde ne găsim. Nea Wagnere! Cred că în privința iubirii, eu pot să-ți dau lecții ție.

Voi zbura cu LUFTHANSA. Vor fi escale la Beijing și Frankfurt. Durata zborului, cu escale cu tot: aproape 27 de ore. Cu niște ani în urmă, perspectiva unei asemenea călătorii lungi m-ar fi speriat, iar în avion mica mea claustrofobie ar fi ieșit la iveală, mai întâi sfioasă, apoi din ce în ce mai îndrăzneată, sfârșind prin a pune stăpânire pe mine, fără nicio rușine.

Nu se întâmplă nimic de acest gen, în timpul zborului. În viața mea n-am fost mai calm. Cu frivolitate, flirtez un pic cu una dintre stewardese, doar pentru a-mi testa noua înfățișare. Este o metisă superbă, sângele ei chinez pare să fi fost în chip fericit amestecat cu acela al unei tată nordic. O blondă autentică având trăsături asiatice! Ceva frumos, domnilor!

Se pare că nu se simte chiar deloc ofuscată la flateriile mele. În privirea ei văd ceva esențial pentru mine. Nu-mi acordă bunăvoința standard rezervată unui bătrân, ci mă consideră un bărbat! Bună treabă! Desigur, amabilitatea mestecată cu o cochetărie automată fac parte din comportamentul profesional al acestor fete curajoase. Cu toate acestea, cred că știu când o femeie mă găsește atrăgător și când mă socotește un bătrân demn de simpatia condescendentă cuvenită bunicilor plini de elan.

Cândva, un drum atât de lung mi s-ar fi părut nesfârșit. M-aș fi uitat la ceas de multe ori și de fiecare dată aș fi constatat că timpul se târăște exasperant de încet. Acum, altfel stau lucrurile. O oră este o perioadă destul de scurtă. O reverie, o rememorare a unor episoade destul de cețoase petrecute alături de Vanessa, un vag plan de acțiune legală pentru redobândirea identității. Când mă uit la ceas, constat fără mirare că a trecut mai bine de o oră.

Ajung în București pe la ora prânzului. Este o toamnă splendidă. Și pentru spectacolul acestui anotimp m-am străduit ani de zile să revin în București într-o vreme când stabilirea într-un oraș mare era ceva aproape imposibil, dacă nu cumva erai vreun favorizat politic sau, prozaic, te însurai cu o riverană (în

sensul de dâmbovițeană). O împunsătură din vechea emoție trăită întotdeauna de mine atunci când intru în București. Aha! Mai pot să am emoții! Este totuși bine ca acestea să nu fie prea mari. Să nu cumva să mă apuce damblaua atunci când o voi vedea pe Vanessa! Și-a pierdut aerul de fetiță, știu asta, dar încă este „letală”.

Autobuzul pornit de la Otopeni mă lasă la Gara de Nord. Hotelul Astoria este la locul lui. Să mă cazez acolo, în semn de omagiu adus unor ore perfecte? Da, iată o idee bună. Când sunt aproape de hotel, mă lovește însă un crunt sentiment de jale. Renunț la orice simetrie fără sens și mă duc, pe jos, înspre Centru. Altul va fi hotelul menit să-l găzduiască pe prostăna-cul nea Victor, cel angrenat în acțiuni fără nicio legătură cu îmbogățirea și nici cu idolatrizarea vreunui fotbalist sau a vreunei vedete de la televizor.

Noaptea trece ca un vis scurt, ivit atunci când ațipești puțin. A doua zi de dimineață, pe la ora nouă, mă duc la apartamen-tul Vanessei, în Piața Palatului. O fi acasă? Când dau să formez numărul ei la interfon, se ivește o doamnă amabilă. Voi intra împreună cu ea. Nu se teme că aş putea fi un răufăcător, ba chiar îmi aruncă o privire de-a dreptul languroasă. Adevărul este că în timpul lungilor mele plimbări soarele Tibetului m-a bronzat, iar aerul meu de bărbat energic pare a nu fi doar o poveste. Îmi amintesc, în contratimp cu tonalitatea situației, de un amic, tot Victor numit, celibatar până pe la cincizeci de ani. Acesta mergea să agațe femei măritate numai dimineața, la piață. Atunci sunt ele foarte deschise pentru noutăți, zicea el.

Sun la ușa Vanessei. Este imposibil să nu fie acasă. Simt asta. La București nu se prea vine așa, ca la țară. În prealabil, se dă telefon. Cu toate acestea...

Vanessa apare.

— Da?

Nu m-a recunoscut. Am o înfățișare mai deosebită, prin cro-iala ușor neobișnuită a hainelor și fața foarte bronzată, dar arăt

civilizat. Privirile pofticioase ale doamnei de la intrare mi-au confirmat-o.

Mă uit țință la Vanessa. S-a împlinit, este acum o cucoană tânără. Pe fața ei rasată, un cunoscător ar avea ce citi. Poftă nemăsurată de succes material, adică lăcomie fără hotare, libido remarcabil. Buzele ei cămoase, mult admirate cândva de mine, au căpătat o expresie nouă. Perversitate? Cinism? Înclinație de a trece peste regulile și sfielile oamenilor obișnuiți.

Privile ei verzi întârzie asupra mea. Nu știi câte secunde trec, în timp ce stăm față în față. Apoi Vanessa tresare violent. Privirile i se măresc, buzele i se întredeschid. Fața ei este o mască a mirării, chiar a stupefacției. Niciodată n-am mai văzut-o atât de surprinsă. Vocea i se schimbă și lasă să se audă, printr-o scamatorie bizară, vechiul ei glas de fetiță:

— Tu ești?

Nu spun nimic. Mă mulțumesc să-mi clatin capul, a confirma.

— Nu mă inviți înăuntru? o întreb.

— Ba da. Vino!

În apartament, lumina este mai puternică decât pe hol. Vanessa se uită la mine cu atenție. De data aceasta n-am nimic de ascuns. Nu mai este cazul să mă așez *à contre-jour*, pentru ca ea să nu-mi vadă prea bine fața.

— Cum de arăți așa de bine? Te-ai operat?

Fac semne că nu și apoi întind mâinile către ea. Se apropie de mine fără ezitare. În ochii ei citesc iubirea imposibilă, devenită posibilă. Sunt subiectiv și de fapt este doar milă pentru un ins în vârstă? Nu-mi bat capul. Ne îmbrățișăm și simt preaplinul. Dacă aș muri în chiar această clipă, nu m-aș supăra. Aș spune: *Mi-a plăcut!*

25
Wagner dixit

Noi suntem entități imposibil de cunoscut de către pământeni, altfel decât prin credință de tip religios. Am fost martorii întregii lor evoluții, după ce mai întâi i-am creat. Nu sunt marionetele noastre, de la un punct evoluția lor a început să fie imprevizibilă și pentru noi. La început, am crezut că le vom putea imprima o linie de dezvoltare conformă cu principiile noastre. De la un punct încolo însă noi am fost reduși la rolul unor martori cu posibilități relativ limitate de intervenție. Doar oamenii înșiși pot să se salveze și să-și continue aventura cosmică. Acesta este principiul nostru. Am acționat în acest sens.

Victor Cridan s-a nimerit să fie unul dintre oamenii cu vocație de salvatori și a acceptat să-și riște viața pentru un proiect aparent utopic. Psihicul lui are o structură bizară, iar valorile prețuite de el sunt inexistente pentru cei mai mulți oameni. Iubirea erotică, așa cum o trăiește el, nu este decât o formă de alienare pentru cei mai mulți oameni. Cu toate acestea, oameni cu structuri religioase, de felul lui, reușesc adesea ceea ce persoanele foarte raționale nu pot atinge, datorită unei intensități emoționale explicate de oamenii de știință pământeni printr-o creștere semnificativă a nivelului de adrenalină în sânge.

Noi i-am influențat pe pământeni, creându-i după chipul și asemănarea noastră. S-a întâmplat însă să apară de la o vreme și un proces invers. Pământenii au dezvoltat calități neanticipate de noi și ne-au influențat într-un domeniu aproximativ numit prin cuvântul mentalități. În unele privințe am început să semănăm cu ei și chiar să-i imităm. Se pare că facultatea imitației este comună tuturor formelor de viață din Univers. Printre altele, am învățat ce înseamnă să fii recunoscător, să acorzi recompense din motive numite de oameni sentimentale. Am considerat că Victor Cridan merită un fel de premiu pentru

spiritul lui de sacrificiu și pentru capacitatea lui de a prefera o valoare îndoielnică pentru mulți alți oameni, dar reală.

Oamenii înregistrează durata în mod subiectiv, nu sunt niște ceasornice cosmice. Un autor argentinian numit Borges a intuit acest adevăr, atunci când a scris povestirea *Miracolul secret*. Acolo, un condamnat la moarte îi cere divinității să-i dilate clipa din urmă, astfel încât să-și poată duce la bun sfârșit proiectele literare neterminate. Dorința i se îndeplinește. Momentul de dinaintea morții devine un an. În perioada obținută, condamnatul își încheie toate textele aflate în lucru. Ceva asemănător a trăit protejatul meu, scriitorul menit să intre în propria literatură. În ficțiunea devenită realitate pentru el, a reușit să întinerească și s-o îmbrățișeze pe iubita lui Vanessa.

În fapt, Victor Cridan a murit la Kathmandu, în 7 martie 2010.

Partea a treia

Explicarea curtezanei

(*Scrisorile lui Victor Cridan
către Vanessa Necola, 2010*)

1

Dissoi logoi

Nu te speria de titlul acestui text, dragă Vanessa. Înseamnă, în greacă, „cuvinte diferite”. Sensul ar fi de „raționamente diferite”. În Grecia antică, sofistii se antrenau susținând teze contrarii în legătură cu aceeași ipoteză. În cazul iubirii, acest procedeu pare cel mai potrivit.

Am de gând să scriu un eseu despre dragostea erotică, iubirea pasiune, descrisă atât de frumos de către Stendhal, în *De l'amour*. Am citit tot felul de comentarii, de la spuse ale filozofilor, la opinii ale unor anonimi de pe stradă, intervievați de sociologi. Am observat că există două mari curente de opinie. Pe de o parte, unii spun că iubirea este un fel de rătăcire a minții sau, și mai trist, de slăbiciune a intelectului, de prostie, în cele din urmă. Campionul acestei atitudini este Schopenhauer. El spune că omul îndrăgostit este manipulat de geniul speciei, pentru a se asigura reproducerea. În cele din urmă, respectivul „constată că n-a fost nimic altceva decât un biet neghiob ce a

fost dus de nas de voința speciilor.” Mai zice Schopenhauer: „La ce bun tot acest zgomot? Toate aceste complicații, furtuni, suferințe și dorințe? De ce ar trebui ca aceste nimicuri să joace o parte atât de importantă, să creeze atâta dezordine și confuzie în viața ordonată a umanității?” Orice om străin de iubire îi va da dreptate. Până și cineva aflat în etapa curioasă de după încetarea unei iubiri, savurând o senzație de eliberare, va înclina să-și asume aceste afirmații, ca și cum i s-ar fi șters în mod radical din amintire fabuloasa satisfacție, senzația de plenitudine și de împlinire, atât de persistentă, de definitivă. În treacăt fie spus, Schopenhauer ne amintește și de o realitate încă nelămurită de genetică, dar sesizabilă în mod empiric. În popor se spune, probabil pe bună dreptate: copiii din flori sunt cei mai reușiți, fiindcă au fost concepuți cu dragoste. Uniunile de conveniență ar corespunde intereselor individuale, ale prezentului, cele din dragoste ar fi dictate de geniul speciei, asigurând descendenți mai reușiți.

Nici Nietzsche n-are o părere mai bună despre iubire. O consideră „o viclenie creștină” și implicit o vocație a sclavilor. Evident, supraomul lui trebuie să aibă alte trăiri, dominantă fiind dorința de putere.

Dintre clasicii celebri, cântitori la adresa iubirii, l-aș mai evoca doar pe Stendhal. El acceptă că trăirea dragostei este o senzație covârșitoare, dar consideră că subiectul respectiv este victimă unei mistificări, a unei ironii generate de natura umană. Banala ramură de copac acoperită cu cristale de sare și transformată într-o bijuterie diamantină este o metaforă pentru ideea de înșelătorie, de truc.

Și cercetători mai recentți au o părere rea despre dragostea pasiune. De această dată, nota slabă vine dinspre psihanaliză. Jacques-Marie Lacan consideră că starea îndrăgostitului este un fel de catastrofă psihologică. Iubirea ar fi un fenomen petrecut la nivelul imaginarului, capabil să provoace o pertur-

bare, chiar o primejdioasă anulare a „idealului de sine”. Folosește chiar expresia „psihoză amoroasă”, considerând că sentimentul amoros implică aspirația constantă și niciodată realizată spre atingerea fericirii absolute. Această aspirație se poate termina prin moarte sau nebunie. Cum vom vedea, apărătorii iubirii consideră că tocmai ieșirea individului din sine este marea realizare a acesteia.

Am văzut ce spun câțiva „procurori”. Există și „avocați”, la fel de iluștri. Fără să capete accentele pătimase ale unor moderni, atunci când vorbesc despre iubire, anticii o găsesc de la sine înțeleasă, în niciun caz un semn de inferioritate umană sau de eclipsă a inteligenței. Mitul androgenului, imaginat de Platon în „Banchetul” este o pledoarie implicită, de nedepășit, în favoarea iubirii dintre bărbat și femeie. Și în „Întâia epistola către Corinteni”, a apostolului Pavel, găsim cuvinte foarte frumoase despre existența unei forțe imanente a iubirii. Nu este vorba, ce-i drept, despre iubirea erotică, dar în mod implicit este elogiată și aceasta: „Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se umflă de mândrie. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.”

În deceniul al treilea al secolului trecut, Ortega y Gasset scrie frumos despre iubire. Cel mai mare elogiu formulat de el este ideea că iubirea are un efect de remanență: „O dragoste deplină, care s-a născut în adâncul unei persoane, nu poate probabil să moară. Rămâne grefată pentru totdeauna în sufle-

tul senzitiv. Circumstanțele – bunăoară depărtarea – îi vor putea împiedica nutrirea necesară, și atunci iubirea aceasta va pierde din volum, se va preface într-un firisor sentimental, scurta vână de emoție ce va continua să izvorască în subsolul conștiinței. Iubirea nu va muri, calitatea ei sentimentală dăinuie intactă. În acea profunzime radicală, persoana care a iubit continuă să se simtă absolut atașată de ființa iubită.”

Cel mai pătimăș dintre „avocați” este Julius Evola. Pornind, printre altele, de la mitul androginului și de la poeticele idei sufiste ale lui Rumi, acesta a scris o carte întreagă (apărută în 1958), pentru a argumenta că Schopenhauer s-a înșelat. Evola vede în actul sexual realizat cu iubire o experiență inițiatică și magică, esențială pentru împlinirea omului. Unui îndrăgostit, cartea lui îi sună foarte plauzibil. În schimb, atunci când respectivul nu mai iubește, textul lui Schopenhauer îi pare rezonabil, iar cel al lui Evola, o elucubrație.

Cum se vede, prima argumentație socotește iubirea o rățacire psihică, iar a doua se situează pe poziția simetric opusă, considerând-o o cale către plenitudine. Ciudățenia este că ambele pot fi susținute la fel de coerent. Când cineva este îndrăgostit, cum sunt eu, consideră că modul exaltat al lui Evola este justificat, iar iubirea este o cale către Dumnezeu. Când nu mai iubește, cum mi s-a întâmplat și mie în câteva rușinoase, scurte episoade interioare, spusele lui Schopenhauer îi par cu totul rezonabile.

Aș vrea să scriu o carte neutră, în niciun caz o pledoarie pentru iubire, așa cum sunt tentat. În următoarele scrisori vei vedea că diatribele împotriva timpurilor de azi, când relația erotică a devenit un sport, nu sunt potrivite.

2 Vocația iubirii

O anumită structură psihică favorizează apariția spontană a iubirii erotice. Erich Fromm spune însă că iubirea se poate și învăța, fiind astfel la dispoziția oricui. Opinia lui este paradoxală și greu de admis. Voi rămâne deci la convingerea că te îndrăgostești fiindcă genetic ți-e dat să trăiești așa ceva.

Repet, nu-i voi critica pe cei străini de iubire (de altfel, scumpo, tu însăși faci parte din această categorie). Le voi analiza neutru orientarea, pornind de la ideea că alegerea efemerului agreabil și a comodității exclud dragostea-pasiune. „Iubirea nu înseamnă plăcere”, spune Confucius. Cum nu mai acceptă nimic incomod, omul postmodern refuză și suferința fără amărăciune, dulce, a iubirii.

Emisfera dreaptă. Vocația pentru iubirea erotică ține de intuiție, imaginație, sensibilitate, creativitate. Omul cu asemenea calități folosește în mod preponderent emisfera dreaptă a creierului său. Are o fire de artist. Preferă imaginile, în locul limbajului verbal. Are o înclinare către misticism și spiritualitate. Tradiția atribuie această orientare mai ales femeilor.

Omul cu preferință pentru analize logice și abstracțiuni are atitudinea cugetată a unui om de știință, iar îndrăgostirea i se pare o atitudine illogică și inacceptabilă. El își folosește mai ales emisfera cerebrală stângă. În cele mai multe cazuri, este vorba despre bărbați.

Astrologul, „micuța mea”, nu ignoră aceste subtilități. Nu se referă la funcțiile celor două emisfere cerebrale, dar cunoaște specializările acestora. El mai știe că oamenii pot să aibă o personalitate aflată în contradicție cu sexul lor. De exemplu, tu ai un suflet de bărbat, iar eu am probabil unul de femeie.

Sentimentul religios. Unii oameni sunt nativ compatibili cu subordonarea psihologică presupusă de asumarea unei religii.

Alții, atei înnăscuți, sunt structural refractari față de ideea unei forțe supranaturale. Se spune că disponibilitatea religioasă ar ține de o anumită zonă din creier și ar putea fi stimulată. Nu m-aș mira să aflu într-o zi că și aptitudinea de a iubi ar putea fi trezită prin niște impulsuri electrice.

Modul de-a fi al celor din prima categorie este favorabil iubirii. Atunci când te îndrăgostești, îi atribui ființei alese calitățile superlative ale unei divinități. Când te-am văzut prima oară, Vanessa, am avut foarte clar acest sentiment. Te-am văzut ca pe o zeiță coborâtă printre muritori. A fost și n-a fost o metaforă.

Probabil că o asemenea atitudine interioară oarecum dramatizată este mai frecventă la cei cu afinități pentru o religie monoteistă. Ființa iubită este asociată cu divinitatea unică. Religiiile politeiste, în schimb, ar favoriza o atitudine mai relaxată față de iubire, așa cum rezultă și din dialogurile lui Platon. Socrate și convivii săi teoretizează iubirea în mod detașat, nu fac o tragedie din ea, o iau mai *à la légère*. Dacă un zeu nu te ajută, par a sugera ei, te adresezi altuia. În cazul asumării unei religii monoteiste, precum și în cel al iubirii absolute, romantice, de tipul Romeo și Julieta, așa ceva nu este posibil. O fervoare cvasireligioasă îl ținutuește pe subiect în preajma uneia și aceleiași persoane, aparent pentru tot restul vieții sale. Ideea de efemeritate a lucrurilor omenești dispare din conștiința îndrăgostitului. El găsește în realitate perfecțiunea din viața de apoi, promisă de creștinism. Pentru Platon, iubirea este „mania divină”, iar Ortega y Gasset se referă la „o mare similitudine între îndrăgostire și entuziasmul mistic”. Textele marilor mistici sunt revelatoare în acest sens. Pe fețele unor femei sfinte, cum ar fi unele dintre cele pictate de Hans Baldung Grien, observi că extazul mistic seamănă cu extazul adus de plăcerile cărnii.

Aceste idei sunt admise și de alți teoreticieni. În 1956, Erich Fromm scrie că roboții nu se pot iubi unul pe altul și prin urmare ei nu-l pot iubi nici pe Dumnezeu. „Dezintegrarea iubirii

de Dumnezeu a ajuns la aceleași proporții ca dezintegrarea iubirii de oameni.”

Creștinismul pare a fi în mod special compatibil cu iubirea, datorită și modului iertător de a fi al Mântuitorului, spre deosebire de religiile unde credinciosul este dominat de sentimentul de teamă, de frica de-a nu fi pedepsit de o divinitate severă.

Simțul estetic. Îndrăgostitul potențial este un ins cu simțul frumosului, capabil de emoție estetică. Nu întâmplător, cel capabil de iubire este adesea artist sau om cu fire de artist. Spre a susține psihologic o dragoste-pasiune, pentru a întreține focul ei subiectiv, ai nevoie de imaginație și sensibilitate. Marii îndrăgostiți sunt niște poeți potențiali, capabili să dezvolte emoții mai mari decât simțul comun consideră că ar fi rezonabil. Iată de ce un tânăr capabil să se îndrăgostească profund se va îndrepta probabil către o profesie legată de artă și nu spre o carieră de expert contabil.

Ca urmare, referirile artiștilor la iubire sunt mai totdeauna foarte avizate, psihologii fiind obligați să le ratifice. Scriind despre iubire, diferiți autori de ficțiune nu fac decât să privească în ei înșiși. Exemplul clasic este Stendhal. Îndrăgostit fiind, el reușește *De l'amour*, un text fermecător, dar și psihologic corect, unde analizele sunt convingătoare. Iubirea și arta se cheamă și se stimulează reciproc.

Un elan spre literaturizare pare a apărea de altfel în orice îndrăgostit. Mulți adulți instalați solid în proza vieții își amintesc că pe vremuri, în prima lor tinerețe, au scris un număr de poezii, pentru iubita lor. Voi reveni la acest interesant raport între iubire și literatură.

Simț muzical. Între preferințele artistice ale omului cu vocația iubirii, cred că muzica se află pe primul loc. Frumoasa expresie *to have a soul for music* sugerează existența unei predispoziții anumite, de o natură destul de enigmatică. Nu orice ins sensibil este un meloman, dar niciodată un ins fără „organ” pentru

muzică nu va iubi cu pasiune și nici nu se va identifica afectiv cu un îndrăgostit, nu va fi capabil de empatie erotică. El va fi în stare cel mult de o atitudine de condescendență binevoitoare, nu mai mult. De ce se întâmplă așa? Nu prea știu de ce, dragă Vanessa. Nici Stendhal n-o știe. El constată doar că „...muzica, atunci când e perfectă, pune inima exact în aceeași situație în care se găsește atunci când se bucură de prezența ființei iubite...”.

O explicație ar ține de predominanța unui anumit canal de comunicare, cel auditiv în cazul de față. Cel predestinat să se îndrăgostească are o relație specială cu lumea sunetelor. El este un interiorizat, iar preferința lui pentru muzică este accentuată. În mod curios, dar nu illogic, îl paște pericolul de a se rupe de realitate.

Iubirea ca simptom al asteniei. Predispoziția pentru iubire ar fi legată de o anumită slăbiciune a psihicului. Morfopsihologia descrie tipul facial astenic, caracterizat de forme rotunjite și moi, constatând că oamenii respectivi, temători și indeciși de felul lor, sunt înclinați spre toleranță, non-violență și iubire.

Vorbind despre personalitățile depresive, Fritz Riemann spune: „Cel mai mult i-ar plăcea depresivului să se dizolve complet în celălalt sau «să fie devorat complet de iubire», să fie conținut de celălalt...”. Respectivul se teme să devină el însuși.

Și alți autori leagă iubirea de o slăbire a forței vitale, ba chiar de tentație a morții. Julius Evola, de exemplu, amintește poezia lui Leopardi, *Amore e morte* și spune, că „o dorință de moarte” este „primul efect al unei iubiri adevărate și puternice”. Pro-perțiu: „Numai îndrăgostitul cunoaște (*solus amans novit*) ceasul și chipul morții”.

Aici trebuie amintită strania teorie a lui Freud. Acesta spune că „scopul spre care tinde tot ceea ce este viu este moartea”. Materia organică ar tânji după repaosul oferit de stadiul anorganic, iar dincolo de principiul plăcerii s-ar afla pulsionea mor-

ții. Poate că are dreptate. Cine a iubit a simțit că moartea îi face semne, ca să spun așa. I-a simțit vecinătatea, dar nu cu groază. Mai degrabă cu o seninătate inedită.

Poate că anticii au anticipat această teorie. *Post coitum omne animal triste est, sive gallus et mulier*. Galen din Pergamon ar fi spus-o. După actul sexual orice animal este trist, cu excepția cocoșului și a femeii. Nu trebuie să-l acuzi pe Galen de sexism. El nu știa că și femeia, poate și cocoșul, pot să sufere de disforie (tristețe) postcoitală. Nu știu dacă această întristare ascunde dorința subconștientă de moarte. Oricum indicarea morții drept partener al iubirii este nu numai poetică, ci și realistă. De ce adesea marile iubiri sfârșesc rău? În literatură și chiar în realitate? Fiindcă intensitatea iubirii amplifică și primejdia morții. Cu cât cei doi se iubesc mai tare, cu atât pulsiunea morții este mai puternică în ei.

Hiperstezie tactilă. Adică o dezvoltare peste normal a simțului tactil, al pipăitului. Nu există iubire erotică fără atingere repetată și fără capacitatea subiecților de a trăi foarte profund plăcerea tactilă. În această privință, nu mai trebuie să vin cu argumente. Viața cotidiană ne arată că așa stau lucrurile. Îndrăgostiții simt nevoia imperioasă de a se atinge cât mai mult. În ziua de azi ei pot „socializa” fără atingere, cu mijloace digitale. Deocamdată însă omul nu se poate lipsi de atingere. Îndrăgostiții merg ținându-se de mână sau de braț. Atunci când nu mai țin să se atingă, înseamnă că iubirea este de domeniul trecutului, iar relația continuă să funcționeze din alte motive.

Atingerea joacă un rol esențial și în iubirea maternă. Mama simte nevoia să-și țină copilul cât mai mult în brațe. Se știe că sugarul are nevoie de aceste atingeri. Dacă nu le obține, apar probleme de sănătate.

Semnificativ este și comportamentul mamiferelor, în general. Nevoie de atingere este reală. Dacă reușești să te împriete-nești cu un animal, acesta va veni lângă tine, te va atinge. Nu

există excepții în această privință. Dragostea platonică, fără atingere, este o construcție pur mentală. Și aici există exemple din viața cotidiană. Uneori îți place un om, eventual cineva văzut la televizor. Când ajungi să-l atingi îți dai însă seama că îți va rămâne pentru totdeauna un străin. Asta chiar și dacă vei ajunge cu el într-un pat. Testul adevăratei preferințe rămâne atingerea. Dacă mamiferele vor dispărea de pe Terra și se va dezvolta o civilizație reptiliană, altfel vor sta lucrurile.

Îmi vei spune că hiperestezia tactilă este o boală, la urma urmelor. Dacă este așa, înseamnă că omul normal nu are acces la iubire? Nu știi ce să zic. Poate că iubirea este mania divină, așa cum a spus Platon. În acest caz, îndrăgostitul este un om bolnav. Cred că mai degrabă ar trebui să convenim că hiperestezia tactilă, ascuțirea neobișnuit de mare a simțului tactil, este în același timp și un efect al iubirii, nu numai o cauză.

Gust pentru literatură. Îndrăgostitul este și un autor potențial de ficțiuni literare. De altfel, se spune că fiecare om este poet la douăzeci de ani. Amintește-ți, te rog, de Romeo și Julieta, cuplul-prototip. Cât de frumos își vorbesc acești copii tragici! Vorbele lor meșteșugite nu ni se par deloc nefirești sau născocite în mod abuziv de autor. Ele sunt psihologic justificate. Cu fiecare imagine găsită sub impulsul unei muze imperioase, starea lor interioară se modifică. Ei se montează și înclină să spui că o pasiune tăcută, animalică, între vorbitori de limbi diferite, n-ar fi dus la tragedie.

Iubirea se nutrește din cuvinte, nu numai din senzații și emoții. Imaginativii îndrăgostiți au nevoie de vorbe, pentru a-și conserva și potența iubirea. Într-una dintre scrisorile următoare voi reveni la această ciudată realitate.

Modele fictive. Îndrăgostitul este și un ins cu înclinația de a trata literatura de imaginație ca și cum ar fi vorba despre niște reportaje, de-a o lua în serios, cu alte cuvinte. Mai mult, o consideră o sursă de modele demne de a fi imitate. El nu studiază

realitatea obiectivă, pentru a-i înțelege regulile și oportunitățile, așa cum face omul realist, ci își construiește un comportament inspirat din literatură (sau din filme). Oamenii din respectiva categorie, femei sau bărbați, acuză un mimetism inexistent la personalitățile pragmatice, cu un nivel relativ scăzut al afectivității și preferință pentru abordările raționale.

Personaje celebre de roman, precum Emma Bovary, Anna Karenina sau Lady Chatterley le-au sugestionat probabil pe multe femei din această categorie a imaginativelor emotive, dominate de afectivitate, la fel cum tânărul Wether, personajul lui Goethe dintr-o epocă anterioară, i-a determinat pe unii dintre cititorii romanului respectiv să devină niște sinucigași.

Acest tip psihologic este ideal ilustrat de Don Quijote, personajul lui Cervantes, pornit să introducă în realitate modelul fictiv aflat din romanele cavalești. Naivul suferind de donchiotism are simțul realității alterat. Printre actele lui inadecvate unui stil realist de viață se numără și îndrăgostirea.

Această tipologie umană n-a dispărut în ziua de azi. Dacă vrei s-o studiezi, trebuie însă neapărat să introduci în ecuație mass-media. Îndrăgostiții de azi se uită la televizor și „intră” pe Internet. Ei nu prea mai citesc cărți, deși ficțiunile romantice mai apar și în forma tradițională. O anumită dualitate poate fi întrevăzută. Pe de o parte, industria divertismentului, cu vedete bine preparate fizic și fotbaliști mult mai bogați și mai mediatizați decât premianții Nobel, oferă prototipul insului fără șanse de-a cădea vreodată în vreo iubire romantică. Pe de altă parte, filmele romantice, drame sau comedii, cu personaje dominate de afectivitate. Din a doua categorie fac parte și romanele comerciale despre iubire, înrudite cu telenovelele, producții siropoase, unde cel puțin unul dintre parteneri este bogat sau în curs de a se îmbogăți. Este de presupus că tinerii își aleg una dintre aceste două posibilități, cu nuanțările necesare.

De semnalat ceva interesant. Americanii folosesc tot mai mult *romance* și nu *love*, atunci când se referă la iubirea pasiune.

Schimbarera respectivă se poate ghici și în înlocuirea sintagmei *love story* prin *love affair*. A trăi o *love story* este ceva păgubos, oricum riscant, ni se sugerează. A avea o *love affair* este ceva de înțeles. Respectiva situație vine și trece, nu amenință pe nimeni.

Înclinația spre dramatizare. Karl Leonhard vorbește despre firea demonstrativă (o formă atenuată a firii isterice). Reținem că demonstrativii mint fără să-și dea seama că o fac, sunt exagerați în manifestările lor afective, au un mod teatral de-a se comporta. Lipsa lor de autenticitate este cel mai adesea bine mascată. Dețin talent actoricesc, au fantezie și înclinare spre profesii artistice. Îndrăgostirea, după cum observi, este favorizată de o asemenea formulă psihică. Un demonstrativ înclină să-și exagereze sentimentele, să facă teatru și să se confunde cu rolul respectiv.

Fritz Riemann consideră că istericul dorește să-și sporească intensitatea propriei existențe și apelează la iubire în acest scop. În esență, el este însă un simulant al iubirii. Din acest motiv, el este cel mai bun amant. Să conchidem că există îndrăgostiți falși? Persoane foarte convinse de atașamentul lor afectiv, dar de fapt victime ale unui mod exagerat de-a interpreta un anumit rol? N-ar fi exclus.

3 Idei răzlețe

Dragă Vanessa, însemnările din această scrisoare sunt scrise în epoci diferite. Astfel se explică eventualele contradicții. Le-am adunat, presupunând că te vor interesa.

Iubirea dispare o dată cu atrofierea instinctului religios.

Adler: „Toxicomanii sunt foarte sentimentali.”

Iubirea tinde să treacă pe un plan secundar, în ziua de azi. Prea multe relații, prea multe ocazii, prea multe presiuni și atacuri psihologice asupra insului.

Industrie și artizanat. Îndrăgostitul este un artizan, adică aproape un artist. El lucrează destul de mult timp, pentru a produce un unicat. Cel cu preferință pentru sexul sportiv activează într-o uzină și este angajat în realizarea pe bandă rulantă a unor produse de serie.

Referitor la relațiile umane (de orice fel). Unul dintre parteneri trebuie să fie cel înșelat. Situația aceasta poate fi depășită doar prin fanatism (iubirea este o variantă a acestuia). Unor fanatici nu li se va părea niciodată că au dat prea mult.

Așa-numitul „futai în dușmănie” este real. Oamenii continuă să se împreuneze și după ce au început să se urască. Senzația adusă de actul respectiv este oribilă, provenind din amestecul dezgustului cu plăcerea.

Iubirea este un lucru primejdios. Este o devorare reciprocă. O căsătorie din dragoste este cel mai periculos lucru. Doar două inteligențe nemaipomenite s-ar putea salva într-o asemenea căsătorie.

O mică teorie despre relația dintre iubire și actul sexual. S-ar zice că într-o iubire încapе un anumit număr de acte sexuale. Când acesta este atins, iubirea este terminată. Cei tineri își consumă furibund iubirile, cei maturi parcă le economisesc. Există deci o tehnică a păstrării și a întreținerii iubirii. A-ți menaja iubita, a o „lăsa” chiar să se culce și cu alții înseamnă a dori să o iubești cât mai mult timp.

În cazul iubirii, limbajul pare în mod special paralel cu trăirea.

Iubirea este o desprindere de carne. Este calea de spiritualizare aflată la îndemâna oricui. Este vorba însă doar de iubirea cu tentă mistică. Curios este cum aceasta se înrudește cu asceza, se confundă oarecum cu ea.

Într-o singură viață încapе o activitate ingenioasă de ziarist și o muncă „simțită”, profundă, de scriitor? Echivalentul ar fi prostituarea și iubirea. Mai întâi, ca profesionistă, înveți bine un comportament anumit, fiind în stare să-l aplici de cât mai

multe ori posibil, apoi, cu aproape aceleași mișcări și vorbe, faci amor (sex) de plăcere cu un iubit! Iată o performanță reușită de ambele sexe destul de bine.

De fapt, iubirea romanească are întotdeauna structura unui eșec. Dacă iubiții sunt fericiți până la adânci bătrâneți, nu intră în literatură.

La radio, o stupidă melodie de muzică ușoară. O voce de bărbat zice că nu are nevoie de iubire. Astfel va obține tihna. Intervine o voce de femeie și spune că iubirea este necesară. În final cei doi repetă „te iubesc”. Nimic de zis. De aici decurge aforismul următor. Fericirea rezonabilă este direct proporțională cu numărul locurilor comune admise și trăite.

Senzualitatea, oricât de profundă, este de înțeles, iubirea și devotamentul nu sunt de înțeles. Sunt de simțit. Trebuie să crezi în ele, fără motiv, fără argumente.

Aforism spus de L. C. Iubirea este ca beția, îți arată adevărata fire.

Mulți oameni de azi consideră că raporturile sexuale țin de igienă, ca și spălatul dinților. Iubirea li se pare doar o teatralizare, iar pasiunea, un simptom de nevroză, de boală, efectul unei deteriorări a personalității. Eu spun că iubirea este practică doar de persoanele puternice, este un mare lux, ceva riscant, dezavantajos, aducător de turmentare, distrugător de seninătate.

Intensitate sau durată. Iubirile crepusculare sunt mai scurte și, cu siguranță, mai intense, mai disperate. Se pare că amorul final are o asemănare de esență cu prima iubire. Amândouă au în perspectivă absolutul. Amândouă sunt atemporale, cu totul antisociale. Iubirea discordantă a vârstnicului ar trebui deci să fie scurtă, violentă, intensă, o luptă de ariergardă cu moartea.

În însemnarea de mai sus, datând de prin 1980, analizez destul de corect iubirea de senectute trăită de mine peste treizeci de ani. Poate că, într-adevăr, ne presimțim simultan toate vârstele.

Disponibilitatea sexuală exprimată în poeziile unei tinere autoare ar putea fi definită ca un contrariu al stării de iubire.

Un film despre iubirea dintre un infirm și o femeie normală, posibilă la nivelul platonice, ca apropiere între suflete. Problemele încep în legătură cu contactul fizic. Multe drame moderne pot fi explicate pornind de la această schemă. Se pare că în multe cupluri de azi există un partener cu o infirmitate oarecare (cel mai adesea, una psihică). În acest caz, actul sexual capătă un gust amarui. Pe de altă parte, s-ar zice că infirmitatea îl aruncă pe individ în sus, spre absolut. De altfel, lucru evident, cei mai mulți dintre inșii „spiritualizați” sunt oameni bolnavi, handicapați.

Să citesc straniul tratat pentru cei părăsiți de parteneri. Titlul este *Letting Go*, 1979. Autorul propune tehnici jalnice, dar eficiente. Omul îndrăgostit nu ține cont de efemeritatea lucrurilor omenești și se plasează în absolut. Greșit, spune autorul respectiv. Când ești părăsită, trebuie să te masturbezi, nu să te sinucizi.

Stimulentul ideal în lupta vieții este iubirea. Orgoliul este sminteală, dar și un surogat de iubire. Te ajută și el să nu renunți.

Iubirea este umilință și acceptare a propriei morți. Orgoliul este ură și neacceptare.

Iubirea pentru exemplarele umane nereușite ar trebui să fie mai intensă decât cea pentru oamenii frumoși. De ce? Se pare că frumusețea este resimțită ca o conformitate cu un arhetip anume. Ea este deci cumva impersonală, nu este simțită ca un merit al persoanei respective. În schimb, urâtenia are un marcat aer de originalitate (deși simțul comun are un cod și în privința ei). Cred că față de oamenii frumoși se manifestă, mai degrabă decât o alegere, un fel de adorație (mistică), exprimând poate nevoia oamenilor de divinitate. Pe urât poți să-l alegi și să zici că este doar al tău. Cine iubește un om frumos este posedat, cine iubește un urât posedă. În discuție ar trebui introdus și conceptul de interesant, uzurpator al frumosului.

Iubirea (căsătoria), ca solidaritate de generație (de specie).

Iubirea nu este suficientă, trebuie și retorică!

Iubirea de mamă, sentimentul cel mai profund, este în mod esențial unul al slujirii cuiva. Mama ar fi o slugă sublimă. Ea realizează maxima performanță a unui om în materie de iubire.

Privind un film la televizor, mă gândesc că logica n-are ce căuta de fapt în viața cotidiană. Trebuie să produci bucurii, chiar dacă ucizi prin asta. Se explică astfel de ce oamenii raționali nu sunt iubiți. Iubirea crește pe absurditate, se nutrește din aceasta.

Iubirea între doi oameni bolnavi trebuie să fie ceva de spaimă.

La îndrăgostit, apariția unei dorințe de a muri de mâna cuiva anume, o abandonare, o încetare, în fond, a instinctului de conservare. Curios și tragic lucru, iubirile au mai totdeauna o desfășurare în contratimp.

Iubirea ca admitere a entropiei, adică a morții. Demersul rațional – negare a entropiei.

Iubirea exagerată a unor băieți pentru mamele lor ar fi un semn de hiposexualitate. Dacă este așa, înseamnă că spre bătrânețe acest sentiment se intensifică.

Dacă am fi cinstiți, am recunoaște că actele sexuale între soți ar trebui să înceteze la câțiva ani după căsătorie, odată cu iubirea. Nu se întâmplă însă așa. Amorul conjugal devine astfel o lecție de umilință mult repetată. Pe unii îi înseninează (îi spiritualizează), pe alții îi face cinici, răi.

Căsătoriile din dragoste, de regulă, nu sfârșesc bine. Iubirea se transformă în ură. Indiferența nu trece în nimic altceva.

Citesc un roman de Iris Murdoch, „Marea, marea”. Despre iubirea unor oameni în vârstă. Englezii se comportă ca și cum încă ar fi cel mai bogat popor din lume, vârsta nu contează. La populațiile sărace, tinerețea este singura avere.

Zilele trecute un băiat mi-a zis „Moșule!”, deși arăt cam ca el. Nu m-am supărat, am înțeles că tinerețea este tot ce are.

Fidelitatea este ceva miraculos, ca și iubirea. O fidelitate dispărută nu mai înseamnă nimic, la fel ca și un om mort. La fel, viața. Din cel mai valoros lucru, ea se transformă brusc într-un nimic. Pentru unele persoane, actul sexual nu înseamnă prea mult. Fidelitatea acestora este nesemnificativă. Oricum, fidelitatea nu este o problemă de morală, ci una de psihologie.

Tema zeiței îndrăgostite. Ea renunță la nemurire, pentru a se căsători cu un muritor. Întâlnire cu tema SF a iubirii ca vis al dizolvării entropice. Anihilarea sistemului prin iubire, adică prin moarte. „Dulcea moarte” a poetului. Ar fi o stricare a unui sistem individual, dar poate pătrunderea într-un sistem binar (format din doi oameni). La tema morții prin iubire se adaugă cea a participării prin entropia proprie la moartea Universului.

Iubirea dintre un bolnav și o sănătoasă ar fi echivalentul amorului crepuscular dintre un bătrân și o tânără.

Iubirea este afrodiziacul divin.

Lecturi dintr-o antologie Roland Barthes. Interesant. Impresia este că o mare inteligență luptă pentru a motiva un viciu, ceva împotriva naturii. Iubirea trebuie însă respectată, chiar și atunci când obiectul ei este ciudat. Poate că are dreptate. Din moment ce scrisul, literatura sunt ceva împotriva naturii, de ce să nu duci la extrem rafinamentul?

Iubirea nu este înțelegerea unui punct de vedere străin, ci resemnare tandră în fața neînțelegerii acestuia. Este iertarea cuiva pentru vina de a fi atât de neinteligibil și de absurd.

Referitor la abisul dintre generații. O cauză importantă a acestuia este subiectivă. Respectivii nu reușesc să se considere reciproc niște ființe întregi, fiecare îl vede pe celălalt ca pe un handicapat de un fel special, un infirm. Iubirea dintre părinți și copii arată însă că este posibilă o armonizare de mentalități între generații diferite. Mai există și racordarea strict intelectuală dintre mentor și discipol.

A abandona un partener cu tandrețe, fără nici o moleculă de resentiment. A intona senin mica melodie a renunțării.

Iubirea este o fixare, o alegere profundă. Cine nu se poate concentra nu poate iubi. Niciun om, nicio activitate, nicio idee. Practicarea adaptabilității este ca un drog, devine indispensabilă, lovindu-te în adânc.

Girard spune că prin scrierea romanului omul se vindecă de maladia ontologică. În sensul că poate reuși iubirea fără agent intermediar, fără mediator. Ce fel de iubire? Probabil în sensul de alegere decisivă, de preferință irevocabilă.

Minciunile nu mai contează după ce prin ele ai obținut iubirea sau ura cuiva. Nu mai are importanță adevărul, după ce preferința subiectivă a fost fixată. Revelațiile ulterioare nu mai au nicio valoare.

Scrisul satanicului Cioran este extraordinar de atrăgător. Este asemenea unei profesioniste de prim rang. Aceasta te face să nu mai dorești iubirea, să uiți chiar că există așa ceva. Visul durează însă puțin. După stingerea freneziei rămâne doar admirația cuvenită marelui profesionist al cuvântului, nimic mai mult.

Comerțul literar ar fi o curvășărie. Iubirea te omoară, prostituarea te ajută să supraviețuiești.

Să iubești o femeie fără s-o înțelegi. Așa este iubirea de tip mistic. Este greu să iubești astfel un om. Nu imposibil. Așa ceva se potrivește bine cu o iubire platonice. Când vine vorba și despre acuplări, lucrurile se complică grozav. De exemplu, femeia iubită de tine nu știe niciodată ce va face peste o jumătate de oră. Te poți adapta la asta, dar stresul este enorm.

Atitudinea postmodernistă, amintită mai sus, implică autonomia sexuală a individului. Mai pe scurt spus, partenerul este considerat doar un instrument pentru masturbare, nu mai mult. Iubirea romantică, unde preferința pentru un altul atinge intensitatea unei opțiuni religioase, este de domeniul trecutului.

Iubirea naște ura. Așa spun orientalii. Indiferența rămâne egală cu ea însăși.

Este mai ușor să păstrezi o femeie când o urăști, decât atunci când o iubești. Iubirea te face vulnerabil și îți micșorează luciditatea. Banalități.

Bag de seamă că iubirea este periculoasă. Oamenii de azi fac mare caz de ea (americani și-o declară tot timpul), dar o cultivă în formele ei derizorii, caricaturale.

O formă fricii de iubire pare a fi retransșarea în ură și resentiment. Fricosul se simte mai în siguranță atunci când are resentimente. Iubirea îl face, probabil, să se simtă vulnerabil, expus.

Cu cât iubești mai mult o femeie, cu atât relația cu ea este mai primejduită. Iubirea este ceva foarte greu de suportat de către obiectul ei.

Din povestea cu doamna M., atât de chinuitoare, înțeleg că iubirea-pasiune este mai degrabă un ghinion. În plus, ceva provincial.

Scrierea unui roman este o (încercare de) eliberare. În cazul meu, o luptă cu neputința de a iubi pe față, fără reticențe. Între iubire și scris există o legătură. Nu poți să iubești, nu poți nici să scrii. Doamna M. mi-a făcut, dacă așa stau lucrurile, un bine. Ea mi-a stârnit iubirea de senectute și apoi mi-a călcat-o în picioare. Terfelită și umilită, aceasta s-a scurs în roman, „frăgezindu-l”.

Doar iubirea cu o puternică nuanță mistică este lipsită de ură.

De ce repetă obsesiv americanii „*I love you!*” și „*I love you too!*”? Fiindcă în realitatea lor socială, în cultura lor, iubirea în sens european a dispărut. Ei se sugestionează la nesfârșit că iubesc.

Iubirea îți dă prezentul. Lipsa ei îți dă viitorul, o abstracțiune.

Fetele, inclusiv V., vor să păstreze intact un anumit domeniu intim al lor. Nu vor să iubească, de fapt. Iubirea este considerată incomodă și chiar periculoasă.

Iubirea ar trebui să fie contagioasă, dar nu este.

Iubirea este jalnică, atunci când o privești din afară.

Iubirea încetează la fel de brusc precum apare. Când ieși din ea, este ca și cum n-ar fi existat.

Iubirea mea disperată (și în același timp minunat de senină) pentru V. a trecut în îndeletnicirea de romancier. Niciodată n-am mai fost atât de aproape de literatură ca acum, la spartul târgului!

Iubirea mea să nu fie patetică, ci senină. Vanessa fiind un fel de divinitate pentru mine, să nu mă supăr când nu mai pot s-o ating. S-o iubesc în mod cvasimistic.

Din toată povestea, am învățat că iubirea este necondiționată sau nu este deloc. Cum doar iubirea mistică poate fi astfel, se pare că iubirea pentru o femeie este imposibilă.

Când nu mai iubești pe nimeni, iubirea ți se pare un concept de prost gust sau un mit pueril.

Iubirea este legată de atingere. Fără atingere reciprocă nu există iubire. Rectific. Nu există decât iubire mistică.

Cei morți din dragoste au trăit o etapă intermediară, nu au atins iubirea ca sentiment de tip religios. Când absolutul a fost atins, dorința de posesie cu orice preț dispare, fiind înlocuită de seninătate.

La televizor ți se arată ce trebuie să preferi și de ce să te emoționezi. Din această sursă se inspiră adepții religiilor populare. Religiile tradiționale (între ele, iubirea) implică opțiuni personale.

Oamenii din perioada actuală se întorc la mentalitatea precreștină, în privința relațiilor sexuale. În perioada creștină, iubirea este un act mistic, cerut de un monoteism întemeiat pe emotivitate. Pentru cei de azi, iubirea pentru o altă persoană

își pierde semnificația. Omul *New Age*, postcreștin, se iubește pe sine.

Iubirea întrerupe cacofonia vieții reale.

Pelerinaj la moaștele Sf. Parascheva. Oamenii au nevoie să atingă racla. Credița lor nu este doar abstractă. Atingerea este necesară. La fel este în iubirea dintre oameni.

Iubirea ar ascunde frica de moarte, ar decurge din aceasta.

Despre șah. Dr. Tarrasch, medic de profesie, mare maestru de la începutul secolului trecut și candidat la titlul de campion mondial, a scris următoarele: „*Das Schachspiel hat wie die Liebe, die Musik, die Fähigkeit, den Menschen glücklich zu machen.*” La fel ca iubirea și muzica, jocul de șah are capacitatea de a-i face pe oameni fericiți.

Mi-ar plăcea să scriu o carte axată pe ideea că iubirea este în esență o convertire de tip religios.

4 În oceanul cuvintelor

Drog trivial sau stimulent divin? Această întrebare ar fi poate în stare să surprindă polii problemei. Cum ai văzut, pozițiile extreme sunt exprimate de Schopenhauer și Julius Evola. Primul spune că iubirea este inventată de geniul speciei, pentru a-i obliga pe oameni să se reproducă și să procreeze copii reușiți. Evola afirmă că sexul, desigur îndeplinit cu dragoste, este „cea mai mare forță magică a naturii”. Unde este adevărul? În 1958, când a apărut cartea lui Evola, părea OK să spui că bărbatul îndrăgostit întrevede în femeia respectivă o zeiță. Era o ipoteză foarte frumoasă, dacă nu cumva și plauzibilă, una printre altele. În fața avântului evolian, Schopenhauer apărea ca un misogin ursuz. Astăzi însă, când la televizor vedem că potențialii îndrăgostiți sunt personaje eminamente

palpabile, fără nimic sfânt, prozaic obsedate de condiția lor fizică, iar iubirile sunt niște episoade mai degrabă scurte, afirmațiile lui Evola par naive sau chiar mai grav decât atât. Mentalitățile s-au schimbat.

Îți voi evoca acum alte câteva interesante ziceri despre dragoste. În oceanul cuvintelor există vietăți (idei) ciudate.

Abraham Maslow propune, în 1943, o piramidă a nevoilor umane. În vârful acesteia s-ar afla nevoia de dezvoltare personală. Ei bine, discipolii lui Maslow au constatat că iubirea joacă un rol esențial în atingerea acestei ultime trepte. Omul iubit are mai multă energie și inspirație în lupta vieții. De altfel, la o asemenea concluzie ajunge oricine, fără să fie psiholog, doar uitându-se în jurul lui. Ce ne facem însă cu ariviștii contemporani? Aceștia consideră iubirea un balast nu numai inutil, dar și dăunător. Cred că în acest domeniu ești cea mai îndreptățită să dai explicații.

Erich Fromm scrie despre iubirea idolatră, privind-o de sus, dinspre bizara lui teorie despre dragostea cugetată. M-a atras în mod special această idee, fiindcă mi s-a părut că mi se adresează în mod special. Îndrăgostitul idolatru ar fi un fel de handicapat psihic, incapabil să ajungă la dezvoltarea deplină a personalității sale, înstrăinat de propriile sale puteri. Respectivul proiectează toate calitățile posibile asupra persoanei iubite. Se pierde în aceasta, în loc să se regăsească în sine. El consideră că omul iubit este un *summum bonum*, „purtător al întregii iubiri, al întregii lumini, al întregii străluciri”. Până aici mi se pare corect zis. Am simțit așa ceva când m-am gândit la tine. În continuare însă Fromm spune că iubirea idolatră demonstrează doar setea de iubire și disperarea adoratorului. Nu se mai potrivește. N-am fost și nu voi fi disperat, nici în legătură cu tine și nici cu vreo altă situație de viață. Ba chiar dimpotrivă. Iubirea pentru tine mi-a consolidat o stare de seninătate, existentă și mai înainte, reală și astăzi. Sursa acestei

seninătăți ar fi o preferință cvasimaniacală pentru literatura artistică, pentru frumos, în general. Când te urmărește zi și noapte ideea de a scrie cât mai bine posibil, nu mai ai timp pentru suferință, iar atunci când îți este dat să înduri chinurile iubirii (fie acestea apărute în chip ridicol, la bătrânețe), în tine răsare o reacție interesantă. Suferințele tale, datorită unei alchimii misterioase, dar reale, se transformă în ceva frumos, armonios. Masochism mascat? Poate.

În siajul lui Erich Fromm pare a se afla Morgan Scott Peck. În cunoscuta lui carte din 1978, *The Road Less Traveled*, el consideră că iubirea nu este un sentiment, ci rezultatul unui demers rațional. O consideră o activitate și o investiție. Când iubești, dorești ca omul iubit să se dezvolte spiritual. De asemenea, ții ca tu însuși să evoluezi în spirit. Cei doi parteneri nu trebuie să devină dependenți unul de celălalt. Doar având statutul de oameni independenți, pot evolua. Iubirea pentru cineva presupune dorința profundă de a-l cunoaște și a-l ajuta să evolueze spiritual.

Detectăm în aceste puncte de vedere și ecouri din ideile platoniciene despre iubire. Nu suntem departe de relațiile dintre Socrate și Alciabiade, unde discipolul este gata să-i ofere favori sexuale maestrului, în schimbul inițierii spirituale, dar acesta din urmă îl refuză, preferând să rămână între limitele iubirii zise ulterior platonice. În viziunea lui Scott Peck, miracolul atingerii reciproce este menționat, dar nu i se acordă un rol principal. Cei doi îndrăgostiți, s-ar zice, nici nu este necesar să ajungă în același pat.

Știu, stimată Vanessa, că în relația cu mine ai trăit contradicția dintre dorință sexuală și repulsie pentru un ins nepotrivit ca vârstă cu tine. N-a fost o silă motivată obiectiv, bazată pe realități materiale, ci expresia unei mentalități de oțel. Când primul ei amant este un ins în vârstă, o fată poate eventual să treacă peste toate prejudecățile și să-l iubească. Asemenea ca-

zuri se întâlnesc în realitate, iar oamenii cumsecade îi disprețuiesc pe respectivii bătrâni desfrânați. Nu este însă demonstrat că relațiile respective le fac rău fetelor, pe termen lung. Iubirea, fie și discordantă, face bine, asta este părerea mea. Și a lui Ortega y Gasset. În ceea ce te privește pe tine, nu poți nega că în timpul relației cu mine ai evoluat spiritual, de parcă ai fi făcut o a doua facultate, în doar șase luni de zile. Fără să fi citit cartea lui Peck, am urmat preceptele lui.

O frumoasă teorie, nu știi și cât de adevărată, a fost susținută de psihanalista Melanie Klein. În anii '60 ai secolului trecut, ea a studiat psihologia sugarului și a conchis că dominantele acesteia sunt agresivitatea și invidia. Aceste note se păstrează pe tot parcursul vieții, fiind componente ale naturii umane. Ei bine, depășirea invidiei este posibilă doar prin iubire. În acest punct, Melanie Klein se întâlnește cu Mircea Eliade: „Libertatea absolută se câștigă prin dragoste. Doar dragostea îl eliberează pe om de natura sa.” Această teorie face parte dintre cele luminoase, optimiste.

Sper că este încă intactă curiozitatea ta intelectuală. Cândva, goală, superbă, perfectă, mângâiată de mine cu distilată aviditate, reușeai performanța de-a te excita și în același timp de-a asculta cu interes speculațiile mele pe teme de psihologie. Nădăjduiesc că ai rămas aceeași, chiar dacă decorul s-a schimbat, iar tu citești aceste rânduri în chip de fată rațională, cugețând la rece, căutând metodic oportunitățile vieții.

Să vedem acum un alt mod de abordare, cel prozaic. Pe măsură de ne apropiem de vremurile noastre, despre iubire se vorbește tot mai mult în termeni sociologici și biologici. Iubirea romantică, așa cum o știm dintr-un noian de comentarii și opere literare, aparține tot mai mult trecutului. Cercetătorii au conchis că nu inima este sediul iubirii, ci creierul. Inefabilă până mai ieri, preferința pătimașă pentru cineva a devenit un proces descriabil în termeni chimici.

În primii ani ai acestui secol, antropologul Helen Fisher a arătat că iubirea romantică este un drog printre altele. Creierul uman percepe dragostea ca pe o recompensă, ca pe o răsplată generatoare de plăcere. Când ne îndrăgostim, reacționează aceleași arii cerebrale ca atunci când urmează să primim o mâncare gustoasă, o bucată de ciocolata sau o doză de drog. Dragostea, spune Helen Fisher, este un imbold tot atât de puternic precum senzația de foame sau sete. „Oamenii trăiesc pentru dragoste, ucid din dragoste, mor pentru dragoste.” Simptomele celui părăsit înainte de vreme seamănă foarte bine cu sevrajul îndurat de orice drogat privat de „iarba” lui. Există deci o dependență față de iubire. Nu este neapărat necesar să se ajungă la acte sexuale, spune Fisher, pentru ca iubirea să fie întreținută. Are dreptate, dacă ne gândim la iubirile unilaterale, neconcretizate, foarte rezistente de felul lor.

Interesant, ce să zic. Rămâne însă să ni se explice de ce numeroși oameni nu cunosc plăcerile și suferințele oferite de iubire, fără a fi handicapați în vreun fel. Observăm că opiniile doamnei Fisher sunt întrucâtva în stil retro. Chiar dacă este vorba despre chimie și substanțe secretate de creier într-o situație sau în alta, se pornește de la ideea că iubirea romantică este un dat al naturii umane. În realitatea zilelor noastre, lucrurile nu stau așa. Când vei citi ce-ți voi scrie despre teoriile *New Age* referitoare la iubire, îmi vei da dreptate. Oamenii de azi au găsit niște metode foarte simple de ocolire a neplăcerilor aduse de savuros-dureroasa iubire romantică.

În anii de după 2000, orientarea ilustrată de Julius Evola a supraviețuit într-un mod oarecum surprinzător, fiind continuată de câțiva ideologi creștini. Printre aceștia, un mare succes de public a înregistrat Anselm Grün, călugăr benedictin din Germania. Dacă Evola, pledând pentru virtuțile magice ale iubirii și ale actului sexual, susține mai degrabă o orientare mistică de nuanță orientală, Grün afirmă direct înrudirea din-

tre iubirea profană și cea creștină, pentru Hristos. El spune că în mistică, dar și în contactele sexuale obiectivul este atingerea extazului și uitarea de sine. În iubirea pentru un alt om, propriul eu este abandonat. În această experiență se poate presimți iubirea infinită a lui Dumnezeu.

Grün amintește că limbajul mysticilor creștini a folosit întotdeauna expresii erotice. Limbajul erotic ar fi cel mai capabil să descrie revelația divină, a unirii cu Dumnezeu.

Aici ar fi poate momentul să-ți amintesc de celebrele scrisori ale Mariane Alcoforado, călugărița portugheză din secolul al XVII-lea, sedusă și abandonată de iubitul ei. Aceste texte, considerate a fi printre cele mai frumoase scrisori de dragoste unilaterale scrise vreodată, provin de la o persoană foarte credincioasă. Când le vei citi, ceea ce îți recomand, vei constata că autoarea îl idolatrizează pe seducătorul ei, îl tratează ca o divinitate, într-un mod blasfematoriu, fără îndoială. Succesul imens al scrisorilor s-a născut nu doar din autenticitatea mărturisirilor, ci și pentru că Mariana Alcoforado a reușit să ridice la rang estetic o trădare implicită a credinței sale. Modul dulce-amăru al unei iubiri profane de călugăriță a plăcut.

5

Mici comentarii

Pe Internet, unde tot românul a devenit eseist, se află numeroase pagini cu reflecții despre dragoste. Foarte mulți bloggeri consideră de datoria lor să adune ce au spus oameni celebri despre această trăire la fel de instabilă, în realitate, nu și în literatură, precum norii de pe cer. Se pare că omenii din generația ta au o anumită nostalgie pentru dragostea tradițională, demodată. În viața reală, cei mai mulți dintre voi practică relațiile sexuale sportive, condimentate cu mult umor, fără în-

vechita dramatizare patetică. Pe planul imaginației însă ideea unei relații de tipul vechii „iubiri adevărate” rămâne atrăgătoare. O probă ar fi filmele și seriialele de televiziune numite romantice, amintite de mine într-o scrisoare anterioară.

Presupun că și țiie îți plac vorbele spuse de oameni celebri despre iubire. Mai jos, îți înșir câteva, adăugându-le nște comentarii.

„Iubirea este cauza lumii.” (Mahabharata) „Iubirea este arhitectul universului.” (Hesiod) „Iubirea este tot ceea ce avem, este singura modalitate în care ne putem ajuta unul pe celălalt.” (Euripide) „Iubirea e cea mai înțeleaptă nebunie, amărăciunea care ne sufocă, dulceața care ne mântuie.” (William Shakespeare) „Iubirea este chintesența vieții.” (Friedrich Ruckert) „Singura mângâiere a neamului omenesc și singura posibilitate de a-i îndrepta greșelile.” (Voltaire) „Iubirea este cea mai înaltă fericire la care poate ajunge omul, căci numai prin ea cunoaște că el e mai mult decât el însuși, că e una cu totul.” (Rabindranath Tagore) „Iubirea este atunci când sufletul începe să cânte și florile vieții tale înfloresc singure.” (Rabindranath Tagore) „Dragostea este singura floare care crește și înfloresce fără ajutorul anotimpurilor.” (Kahlil Gibran)

Vei binevoi să observi că aceste formulări memorabile sunt poetice, privesc iubirea ca pe un fenomen inefabil, imposibil de prins în cuvinte, putând a fi doar sugerat. Ca orice poezie adevărată, ele se cer a fi recitite, iar adevărul lor este în același timp vag și cert. Unii oameni (tu nu faci parte dintre ei) înclină să le dea dreptate acestor apologeți exaltați și să admită că iubirea este ceva foarte important, chiar vital. Pentru aceștia, citatele de mai sus sună foarte bine, ba chiar sunt capabile să sugereze forța misterioasă a iubirii. Tu și cei din categoria tale privești cu oarecare condescendență, reproșându-le două cusururi esențiale: nu apelează la argumente logice și nu vin cu dovezi palpabile.

Citatele din următoarea categorie îți vor fi probabil mai pe plac, fiindcă se referă, uneori indirect, la aspecte legate de psihologia iubirii. De această dată, nu mai țin cont de principiul cronologic. În materie de cunoaștere a naturii umane, în aspectele ei esențiale, cei vechi erau la fel de competenți precum psihologii de azi.

„Patosul erotic conține în miezul lui dorința omului de a trăi”. (Shakespeare) Autorul lui „Romeo și Julieta” era un bun psiholog. Altfel n-ar fi avut cum să fie un mare scriitor. El sugerează că iubirea exprimă și frica de moarte, ceea ce mi se pare corect. Să înțelegem de aici că oamenii foarte curajoși nu au acces la iubire? Poate că nu au. Curajul presupune o oarecare lipsă de sensibilitate și de imaginație. Sensibilul și imaginativul stă acasă și scrie poezii, nu face parte dintr-o trupă de comando.

„Ceea ce noi numim iubire este în esență venerația vieții.” (Albert Schweitzer) Aici pare a fi exprimată aceeași idee. În plus, sugestia că îndrăgostitul venerează în iubita lui un principiu situat deasupra umanului.

„Ce sublimă copilărie este și amorul!” (Al. Dumas fiul) Citatul este interesant fiindcă sugerează caracterul contradictoriu al iubirii. Aceasta ar fi performanța unei ființe puțin evolute (copilul), dar și calea spre o stare foarte evoluată (perceperea sublimului).

Îți amintești ce a spus Confucius despre iubire. O probă că aspectul dulce-amăru al acestei trăiri a fost sesizat de multă vreme. Explicația stă în suferința provocată de renunțarea subiectului la ideea că este centrul universului, adusă de iubire. Îndrăgostitul este un convertit la o religie descoperită de el însuși. Oamenilor religioși le este probabil mai ușor să fie consecvenți, fiindcă îi sprijină o colectivitate, formată din indivizi cu aceleași convingeri. Îndrăgostitul este singur cu iubirea lui. Până când atinge nivelul preferinței absolute (o performanță dificilă), este normal să sufere.

“Iubirea este ceea ce rămâne într-o relație după ce înlăturăm interesul personal. „ (Cullen Hightower) Este exprimată ideea că iubirea presupune renunțarea la sine, convertirea.

“Dragostea poate uneori să fie magie. Dar magia poate fi uneori... doar o iluzie.” (Ali Mortimer Javan) Aici este sugerată o idee întâlnită și la Ortega y Gasset. Anume că starea psihică a îndrăgostitului este asemănătoare cu a individului aflat sub hipnoză.

“Dragostea este misterul dintre doi oameni, nu asemănarea dintre ei.” (John Fowles) O probabilă referire la ideea că resortul ascuns al iubirii este o forță enigmatică, aflată în exteriorul oamenilor.

“Iubirea este doar un vis fără de rost.” (Mihail Iurievici Lermontov) Poetul se arată a fi un adept al lui Shopenhauer. Poate chiar a citit cartea acestuia. El face parte din tabăra scepticilor, a acriștilor, așa spune eu.

“Iubirea este numele a o mie de himere. „(Voltaire) La anticreștinul filozof, o asemenea poziție este de înțeles.

“Iubirea este strălucirea care preschimbă praful vieții cotidiene într-o ceață aurie.” (Elinor Glyn) În siajul lui Stendhal, această autoare de proze romantice găsește o metaforă reușită pentru transfigurarea adusă de iubire.

“Dragostea este o încercare de a transforma ceva dintr-o lume de vis în realitate.” (Theodor Reik) Este opinia unui psihanalist reputat. Recunoaștem ideea lui Freud referitoare la esența nevrotică a iubirii.

“Amorul e un castel clădit pe iluzii. Orice vorbă spusă mai cu putere îl cutremură sau îl dărmă. Tinerii trebuie să urce în tăcere aceste trepte, căci altfel sunt expuși să-și ucidă sufletul și fără el nu există fericire.” (Vasile Conta) Un sceptic capabil de subtilități psihologice. Observatorii empirici au constatat că multe dintre certurile purtate de îndrăgostiți pornesc de niște vorbe socotite nepotrivite. Noi suntem însă datori să precizăm

că aceste certuri intervin doar atunci când ceva s-a defectat în profunzime. În perioada de înflorire a dragostei, obiectul iubirii tale ți se pare încântător, orice ar spune. Poate să te și înjure de mamă, nu te superi.

„Iubirea înseamnă să te descoperi în alții și să fii încântat de această descoperire.” (Alexander Smith) Ideea rezonabilă că nu ne îndrăgostim decât de oameni compatibili cu noi, în virtutea unui fel contract prealabil de potrivire. Voi reveni la această idee esențială într-o altă scrisoare.

Dincolo de toate speculațiile se află niște adevăruri sociologice. La drept vorbind, iubirile cele mai tari ar trebui să fie cele discordante, între oameni nepotrivii social. În realitate, nu se întâmplă așa. Romeo se îndrăgostește de o fată de rangul său și nu de vreo servitoare cu tenul minunat de proaspăt, de la palatul părinților săi. Acesteia din urmă îi face eventual un copil, nu mai mult.

„Iubirea e prețul iubirii.” (Schiller) După cum vezi, cei din secolul al XVIII-lea făceau paradoxuri. Există totuși și un înțeles univoc. Anume ideea că pentru a dobândi iubirea cuiva, trebuie să-l iubești la rândul tău. În practică, după cum știi, iubirea se obține adesea printr-un teatru mincinos. Seducătorii sunt în ultimul rând niște sinceri. Ei respectă niște reguli retorice. Uite cazul tău. Ești îndrăgostită, după câte mi-ai spus, de un actor, un cabotin agitat și patetic, capabil însă să țină conferințe unde se dă drept învățător al neamului. Ce să mai discutăm...

„Existența lui Dumnezeu nu se dovedește, se trăiește.” (Nae Ionescu) Tot astfel iubirea. Când încercăm s-o trecem în cuvinte, dintr-o dată, ne trezim fără argumente, ba chiar loviți de lamentabila superbie a ateilor.

Unii colegi de facultate ai tăi, după câte mi-ai spus, te consideră cam prostuță. Cred că se înșală. Tu suferi de o lipsă a încrederii în sine și de frică, ești însă departe de-a fi săracă

cu duhul. Iată de ce-mi permit să aduc vorba despre „Tratat de metafizică” de Nae Ionescu. Ideile înșirate mai jos s-ar putea să te surprindă și să te pună pe gânduri. În câteva dintre conferințele sale, Nae Ionescu vorbește despre trăirile credinciosului ortodox. M-au interesat aceste afirmații, fiindcă au coincis într-un mod uimitor de exact cu ceea ce am simțit eu în perioada relației cu tine și după încheierea acestei relații. Mai întâi, suferința. O numește „un component armonic constitutiv al existenței”. În bucurie este închisă suferința, mai spune Nae Ionescu. Mintoasă cum ești, o să te grăbești să mă combați, spunându-mi că ai auzit la facultate despre sadomasochism și că amestecul de suferință și plăcere din sexualitate este ceva banal, de multă vreme constatat. Da, desigur, numai că aici este vorba despre suferința menită să spiritualizeze.

Când aud de acest filozof al trăirii, mort în 1940, la cincizeci de ani, unii strâmbă din nas. Parțial, pe bună dreptate, fiindcă Nae Ionescu a fost un ideolog al legionarilor, iar multe dintre ideile lui politice sunt dubioase. Pe noi ne interesează însă spusese lui despre extazul mistic și starea de grație adusă de acesta. Extazul, adică atingerea transcendentului, este atins doar prin obținerea unei stări de plinătate, de preaplin (opusul acestuia ar fi depresia!). În această situație, omul se ridică deasupra condiției lui. Extazul nu poate dura, dar are darul de a aduce starea de grație, „un fel de lumină”, capabilă să-ți transfigureze viața, să te plaseze, adaug eu, într-un vis trăit, sfârșit doar la moartea ta. Trăirile mele de ins îndrăgostit la o vârstă nepotrivită au fost în mod minuțios analoage celor de mai sus. Blasfemie? O fată n-ar fi meritat trăiri rezervate doar divinității? Fără îndoială că nu. Ce să fac însă dacă așa s-a întâmplat? În orice caz, pot spune că nu este vorba despre o halucinație menită să mă scoată din circulația vieții reale, să mă transforme într-un ins țicnit. Cred că am rămas un om normal. Am doar o stare de euforie moderată, proprie, presupun, inșilor optimiști din naștere.

Îți amintești poate ce-ți relatam despre magia iubirii. Nae Ionescu, universitarul-jurnalist, spune ceva asemănător, atunci când constată că insul ajuns în starea de grație reușește foarte bine în orice întreprinde, indiferent de domeniu. Lucrurile nu sunt diferite nici în ceea ce privește muncile fizice. Profesorul nu ezită să se refere și la acestea! De altfel, *ma petite*, poetul o spune: „Nevasta dacă nu ți-o plăci, / Le dai în trăsnit toate!” Sunt aspecte banale, vei spune. Da, dar esențiale.

Poate că la facultate vi s-a spus câte ceva despre trăirism, echivalentul românesc al ceea ce se numește *Lebensphilosophie*, filozofia trăirii. Nae Ionescu a fost promotorul lui. Vi s-a vorbit despre marile defecte ale acestei orientări filozofice, străine de opțiuni raționale, bazate pe instinct, cultivând, în ultimă instanță, gustul pentru moarte. Poate că la cursul respectiv, scumpo, ai ridicat din umeri cu repulsie. Cum, o viață bazată pe implsuri iraționale, pe instincte, străină ce calculele raționale? *No sir!* Așa ceva nu este pentru mine! Sunt de acord, spun eu. Iacătă însă că pentru alții este.

Menționez că nu sunt vreun propovăduitor al trăirismului. Ca autor de literatură însă n-am putut să nu constat că tu, aroganta Vanessa, comoara ascunsă de senzualitate, ai trezit în mine o vocație trăiristă! Poți să râzi cât vrei, nu este interzis.

Într-un roman mai vechi, din 1990, fac teoria preaplinului, fără să fi citit măcar un singur rând scris sau vorbit de Nae Ionescu sau de vreun alt gânditor ținând de *Lebensphilosophie*. Scriu acolo că existența omului este justificată doar de puținele momente de preaplin trăite. Mai spun că există două tipuri de existențe omenești: jurnalistice și romanești. În „Explicarea Curtezanei”, dacă voi mai apuca să scriu acest roman, nu am decât să preiau aceste idei. Iubirea ar fi caracteristică pentru oamenii înclinați spre trăirea unor romane, iar lipsa iubirii, pentru cei cu vocația de a realiza/trăi multe articole de ziar. Mie mi se pare că sună destul de interesant. Ce spui?

“O înaltă exigență, o ambiție fără limite, ce face din cel ce iubește un ales ce cheamă zările.” (Rainer Maria Rilke) În aceste afirmații ale poetului există o componentă prozaică, psiho-sociologică.

„Iubirea este unul dintre cele mai puternice motoare ale activităților omenești. Ne-o reprezentăm ca fiind Divină, și pe bună dreptate îi dăm acest nume, căci puterea absolută a psihismului a fost denumită, dintotdeauna, Dumnezeu.” (Carl Gustav Jung) Cea mai fascinantă teorie din toată psihologia.

O mică digresiune. Pe „National Geographic”, un film documentar despre poliamor, o formă alternativă la monogamia tradițională din spațiul creștin. O femeie are doi soți, pe față. Cei doi au și relații homosexuale între ei! Acest trio are prieteni, bărbați și femei, de asemenea deschiși unor acuplări ocazionale. În respectivul grup, oricine și-o poate pune cu oricine, oricând, fără ca vreun partener anterior să se supere. Ei declară tot timpul, în stil american, că se iubesc unul pe celălalt. Se sărută fără încetare. Un amănunt esențial explică situația. Toți membrii grupului respectiv sunt supraponderali, chiar obezi. Femeia poliandă este un monstru cu posterior de rinocer. Este evident că libidoul acestor oameni sociabili este scăzut. Nu prea le arde lor de acte sexuale, își găsesc fericirea în mâncare. Iubirea, în sensul admis de mine, adică alegerea pătimașă, nu le este accesibilă unor asemenea anesteziați afectiv. Ei sunt în esență niște handicapați, desigur demni de tot respectul datorat unor oameni aflați în bune relații cu codul penal. Să fie sănătoși!

“Un lux social, ca dantelele și diamantele.” (Honoré de Balzac) În aceste câteva cuvinte referitoare la dragoste, este rezumată o realitate esențială. Anume că iubirea dintre bărbat și femeie (și cea homosexuală, probabil) nu este haotică. Există niște compatibilități sociale, niște reguli de comoditate, ca să zic așa. În viață și mai ales în literatură avem totuși și exemple

de iubiri discordante, cum îți spuneam. Ele duc aproape matematic la tragedie.

“Iubirea este singura datorie pe care o cunosc.” (Albert Camus) Iată o afirmație interesantă. Revoltatul Camus nu consideră că are și datorii morale, aliniindu-se astfel la o tradiție culturală destul de suspectă. Vei binevoi să constăți că acest autor este un postmodernist *avant la lettre*.

6

Ce se întâmplă azi

Altfel se scrie azi despre iubire. Altele sunt conexiunile amoroase. Relații tradiționale mai există. Se petrece însă o alunecare înspre situații unde familia tradițională tinde să devină ceva de domeniul trecutului.

Într-un interviu relativ recent, Helen Fisher vorbește despre *dating scene* în lumea de azi. Sunt convins că îi vei da dreptate. Filozofia ta spontană coincide cu modul ei de-a vedea lucrurile. Doamna Fisher spune că *dating scene*, modul oamenilor de a se întâlni în vederea unor relații sexuale, s-a schimbat mai mult în ultimii cincizeci de ani decât în precedenții cinci mii de ani. De ce? În principal, din cauza pătrunderii masive a femeii pe piața muncii.

Încercând să înțeleg ce s-a întâmplat între noi, dincolo de banalitățile de tip „bătrân nebun” și „fată naivă”, am citit multe texte interesante. În general, am putut constata, după cum îți spuneam, că teoreticieni sincer încrezători în puterile magice, inexplicabile logic, ale iubirii tradiționale între bărbat și femeie, de tipul Ortega y Gasset și Julius Evola, nu mai pot să apară în ziua de azi. Nu spun chiar că ar râde și curcile de ei, dar este evident că realitățile nu mai îngăduie așa ceva. Vreun scenarist de film sau vreo romancieră specializată în

texte comerciale pot să încerce ceva retro, în sensul știut, dar atât. Așa stând lucrurile, era firesc ca locul teoreticienilor să fie luat de sociologi. Da, aceștia au ce să scrie și încă din plin.

Ai văzut deja cum Helen Fisher despoaie iubirea de orice aură magică și o transformă într-un fenomen psihic printre altele. Iată alte câteva referiri la situația de azi. Mi-ar plăcea să ți le spun ca pe vremuri, când stăteam alături de tine în pat și te mângâiam, abia atingându-te, serafic, la nesfârșit, simțind cum în mine pătrunde o vibrație subtilă, capabilă să-mi sugereze că trăiesc un episod esențial, un fel de revelație religioasă. Astăzi, în zadar încerc să re trăiesc senzațiile copleșitoare de atunci. Am la dispoziție doar cuvintele evocatoare și amintirile palide, tot mai estompate. Ba chiar trebuie să lupt cu tentația de a-mi spune că totul a fost un imens semn de prostie din partea mea...

În 2003, Zygmunt Bauman, filozof și sociolog născut în 1925, a publicat *Iubirea lichidă. Despre fragilitatea legăturilor afective*. Încă din titlu, observăm că Bauman face parte din ultima generație de avocați ai iubirii tradiționale. Schimbările aduse de tehnologizarea lumii, în special de informatizare, i se par criticabile, inclusiv pentru stavilele puse în calea apropierii afectuoase dintre oameni. O altă piedică în calea iubirii i se pare a fi economia de piață, cu tendința ei de a-l transforma pe individ într-un cumpărător, aflat în posesia unei posibilități necunoscute mai înainte: aceea de a testa diferitele mărfuri, înainte de a le achiziționa. În asemenea condiții, spune Bauman, în jocul alegerii amoroase intervin legile pieței. Omul dorește să cumpere ceea ce i se pare mai avantajos, iar înainte de a lua acasă obiectul respectiv, are tendința de a încerca o serie de obiecte similare. Dacă te uiți la filme americane contemporane, poți vedea aproape didactic de clar cum se manifestă această tendință. Iubirile unice sunt ilustrate doar în pelicule specializate, în mod vădit nerealiste. Filmele inspi-

rate din realitatea cotidiană prezintă lucrurile cam cum se petrec în societatea americană de azi și, datorită fenomenului de globalizare, din ce în ce mai mult, în alte culturi, inclusiv a noastră, românească.

Bauman mai scrie, cu un reproș discret, că iubirea „este un împrumut ipotecar asupra unui viitor nesigur și enigmatic”. Dacă așa stau lucrurile, se întreabă, pe bună dreptate, omul tânăr de azi, de ce să mai iau acest împrumut și să nu cheltuiesc ce am, adică prezentul repede trecător? Asemenea întrebări îți pui și tu. Iată de ce subsemnatul, trogloditul venit din trecut, dinozaurul ivit din secolul încheiat, anchilozatul psihic, insul iremediabil expirat, ți-am apărut ca un scandal. Nu din motive fizice, să fim serioși! Știm amândoi că problema a fost frica ta cvasipatologică de atașare, de dependență. După șase luni de zile, când relația noastră mergea din ce în ce mai bine, în ciuda oricărei logici a bunului simț, ai apelat la raționamente sociale, te-ai gândit că acuplările nu trebuie să fie doar ceva plăcut în sine, ci și niște pârghe în lupta vieții. Corect, ce să zic. De altfel, dacă n-ai fi gândit așa, m-aș fi grăbit să te trag de mânecă și să-ți spun că o fată face sex doar din plăcere numai atunci când este prostuță sau/și bogată. Sau, adaug, când are suflet de artistă și este înclinată în mod profund să savureze clipa, să acorde trăirii cel mai important rol din viața sa.

Cum ai văzut, bătrânul Zygmunt Bauman are un dinte împotriva celor pătruși în lumea relațiilor sexuale cu o mentalitate de cumpărători. El face o paralelă între stilul amoros (spre a folosi o expresie desuetă, poate amuzantă) și maniera indivizilor de a consuma diferitele bunuri materiale oferite azi.

O altă piedică în calea iubirii tradiționale și a relațiilor aprofundate este descoperită în „marele rău” al lumii de azi: comunicarea. Prin *Facebook*, *Twitter*, *Messenger* și altele de-astea, oamenii pot comunica instantaneu. Rețelele de socializare au

ajuns astfel să înlocuiască relațiile nemijlocite. În plasa deasă de posibilități (să nu uităm telefoanele mobile) iubirea tradițională a ajuns a cincea roată de la căruță. Bauman declară că „*les vraies relations entre les personnes étaient de plus en plus rares*” și riscă să se rarefiece și mai mult. Ce vrea să spună cu „adevăratele relații”? Adică numai cele tradiționale, de pe vremea lui, sunt valabile? Dacă unul face sex pe căi digitale, cum mi-a povestit un amic, nu este bine? În fine...

Acum, te rog să-mi dai voie să fac o digresiune. La naiba cu speculațiile sociologice! Un cunoscut de-al meu, om la aproape șaptezeci de ani (vârsta fatidică!), nu prea sănătos de felul lui, arătând totuși că pe vremuri a fost un bărbat arătos, are o înclinație pentru prostituate, cât mai tinere posibil. Chestia asta li se mai întâmplă și altora... Pentru a-și satisface patima, un cuvânt poate prea „tare” pentru realitățile lui psihologice, mai corect ar fi să zic relativ slaba dorință, citește asiduu oferte sexuale apărute în ziare, la mica publicitate. Într-o bună zi, vorbește la telefon cu o fată de nouăsprezece ani, nemaipomenit de dezghețată, gata la orice pentru două sute. De lei. În spate n-o iau, declară ea, din capul locului. Oriunde, dar nu în spate! Bine, copilă dragă, bine. Am înțeles. Zis și făcut. Va merge la ea acasă. Stă la bloc, la etajul al optulea. Când? Și acum poți să vii, deși este dimineață. Eu nu merg la serviciu, are fata o vagă sclipire de umor. El, fără preget, se pune în mișcare. Mai întâi bea ceva, niște vin roșu, face bine în asemenea ocazii. Merge cu oarecare dificultate, datorită unei maladii insidioase și perseverente numită borelioză, dar în alte privințe este funcțional, după câte spune. Fata îl așteaptă cu un aer expeditiv, îmbrăcată într-un *négligé* înflorat. Snob de felul lui, amicul constată că materialul vaporozității „anvelope” e ieftin. Nevastă-mea are unul din mătase naturală, chinezească, își spune el, bizar de satisfăcut la această constatare. Ai băut! îi spune fata cu o scârbă „conținută”, ca răspuns la salutul lui ceremonios. L-a mirosit!

Apartamentul este modest. Se pare că micul comerț al fetei nu merge tocmai bine. O fi concurența prea mare, își spune amicul, fost om de afaceri trecut printr-un faliment nu prea contondent, din moment ce frumoasa sa locuință a rămas în posesia sa și a soției sale. Cum arată fata? Destul de prezentabilă, dacă trecem peste aerul ei de ființă cumva ponosită, uzată.

Urmează scena plății anticipate. Amicul cunoaște regula clasică. Banii înainte, ca la curve. O expresie populară, foarte exactă. Două bancnote albastre. Nu că ar avea cine știe ce valoare de cumpărare, dar orișicât... Prin semne, fata îi cere să-și coboare pantalonii. Nu-i da jos! îi ordonă. Și chiloții! Întinde-te pe dormeză! Omul se conformează, cam buimac. În sinea lui, recunoaște că nu prea înțelege ce caută acolo. Cum să nu? se redresează el. Am venit să fut și eu ceva. Reușește acest raționament interior, salvator.

Fata îl încalecă, precum faci tu cu iubiții tăi (nu și cu mine). Amicul reușește o intromisie. Câteva mișcări de du-te-vino, clasice și astea. Nu trece nici un minut și sună telefonul ei mobil. Fata, Gabi numită, „se scoate” brusc și vorbește. Cum? Acum? Ești la colț? Te apropii de bloc? Foarte bine. Te aștept. Ce? Bineînțeles că sunt singură. Dă-te jos! îi spune amicului. Trage-ți pantalonii! Vine frate-meu. Ne omoară pe amândoi, dacă ne găsește aici. Lasă că mai vorbim noi. Îl ajută să-și încheie cureaua, lăsându-se pe vine în fața lui, de parcă ar vrea să-i facă o felație. Apoi îl împinge ferm, aproape brutal, către ieșire. Îl însoțește câțiva pași. Amicul se trezește în lift, coborând și auzind ca prin vis zgomotul unei uși trântite.

După ce mi-a povestit cele de mai sus, l-am întrebat dacă i-a cerut banii înapoi. Cum să-i cer? s-a crucit el. Am și uitat de așa ceva. Voiam să ajung afară cât mai repede. La aer curat. Acum o să fac plângere la poliție. Nu-i merge ei cu mine așa de ușor. Plângere penală? Așa îi zice? Da, plângere penală. Mă, i-am zis, nu fi prost. Nu mai spune la nimeni de chestia asta,

dacă nu vrei ca lumea să râdă de tine. Plasezi banii la capitolul pierderi și vezi pe viitor cum faci. Acuma, dacă aș fi în locul tău, i-aș mai da fetei niște bani. De ce să-i mai dau? Ca ajutor, mă, ca ajutor. Dacă ea face chestii de-astea, înseamnă că nu prea are clienți. Prinde câte unul și-l belește, atât. Totuși, am filozofat eu, fata este și cumva cinstită. De ce? Alta nu te-ar fi lăsat să intri acolo, știm noi unde. Ăla este un loc deosebit, mă. Cel mai important dintre toate, după unii autori. Una mai dură ți-ar fi luat banii și după aia ți-ar fi dat și vreun picior în cur. Nici vorbă să-ți permită... Mă-nțelegi... Că doar nu te-ai fi luat la bătaie cu ea. Nu, asta nu, a recunoscut amicul. I-aș fi dat alți bani și ca premiu, am continuat eu, căutând să prelungesc o conversație atât de amuzantă. Ce fel de premiu? Pentru ce? Pentru originalitate. Cred că procedura are ceva autentic. Așa ceva nu se prea face.

La urmă, am avut o nedumerire. Cum de-a sunat telefonul mobil tocmai la fix? Nu uita că eu am scris și romane polițiste... Păi, a raționat amicul, că prost nu este, fata a deschis o anumită fereastră. „Handralăul”, peștele, a așteptat în fața blocului și când a văzut semnul, a sunat. Da, este destul de logic.

Mi-am amintit de acest episod în legătură cu discuția de mai sus despre ușurința comunicării de la distanță între oameni. Sper că nu l-ai găsit prea frust pentru gusturile tale elevate. Realitatea este însă prea puțin stilizată. Dacă dorești ca lucrurile să fie frumoase până la capăt, trebuie să apelezi la literatură, fie aceasta și numai gândită de tine, sub forma unor fantasme sexuale sau ținând doar de iubirea zisă platonică.

Îți voi mai scrie despre legăturile foarte strânse ale iubirii cu literatura. Deocamdată, te rog să mai citești câteva idei ținând de etologie, știința moravurilor. În ultimii ani s-au înmulțit cercetările de tip anchetă. Se doresc opiniile unor practicieni ai iubirii sau ai lipsei de iubire în viața de zi cu zi. În definitiv, de ce un filozof bătrân ar ști mai multe despre relațiile dintre

sexe decât niște tineri dezghețați, fără patalamale universitare, angrenați în relații sexuale de un fel sau altul?

Dintr-o asemenea cercetare aflăm că în relațiile amoroase există mai multe faze. Prima ține de idealizarea intensă a obiectului adorat. Îndrăgostiții doresc să atingă absolutul prin iubire și trăiesc o autocombustie intensă. Ei simt că prin iubire se poate atinge nivelul maxim în materie de trăire. Vine însă destul de repede o fază a deziluziei și obiectul iubirii nu mai apare ca o întruchipare a perfecțiunii. Este firesc să se întâmple așa. Oricine știe că pentru a rezista într-o iubire trebuie să atingi o viteză de croazieră, ca un avion de pasageri, nu poți să te ridici la infinit. Se pare că nu suntem construiți pentru mari și prelungite tensiuni psihice. Această primă defecțiune a fost numită „*le deuil originaire*”. Ne luăm libertatea să traducem această expresie prin „prima întristare” și observăm că le va suna familiar tututor îndrăgostiților. Întâia ceartă se produce mai devreme sau mai târziu în toate cuplurile, iar absența ei ține mai degrabă de literatură decât de viața reală. În cazul nostru, curios lucru, această etapă n-a fost atinsă. Urma să se producă, fără nicio îndoială, dar ne-am despărțit înainte de acest moment. Bine, rău? Asta nu mai interesează pe nimeni.

Disputa respectivă, întristarea menită să le arate celor doi că n-au ajuns chiar în rai, pare a fi o reacție de autoapărare. Cine a fost îndrăgostit știe că starea de maximă intensitate adusă de iubire este foarte „consumptivă”. Aș spune că nu este pentru oameni, ci mai degrabă pentru zeii cei infinit de rezistenți, nemuritori. Eu am trăit din plin această realitate. Am supraviețuit doar fiindcă sunt un ins destul de sănătos. Totuși, după cum știi, ceva mi-a dat de înțeles că nu sunt prea grozav. Deslipirea de retină, cauzată de tensiunea emoțională, a fost însă oricum mai bună decât vreun infarct de miocard, radical precum un revoluționar de profesie, aducător de liniște eternă...

Ce urmează după episodul dezamăgirii reciproce? Cei doi coboară pe pământ și au două posibilități, ni se spune. Cea mai la îndemână este să se departă. Există și calea fericită, a consolidării obținute prin atingerea unei seninătăți a renunțării la situarea propriului eu în centrul universului. După cum observi, înțelepciunea cotidiană nu spune altceva.

Încă o idee interesantă. Practica arată că fiecare flirt întâmplător tinde prin energia lui immanentă să devină o relație amoroasă. O asemenea teorie, cu importante argumente în viața reală, se opune mitului Marii Iubiri, atât de rezistent în cultura occidentală. În acest fel se încearcă aducerea iubirii pe terenul prozaic al întâmplării. Ce sunt alea suflete-pereche ? Basme. Asta ni se sugerează. O iubire autentică poate apărea oricând și în orice împrejurări, cu condiția, adaug eu, să fie întrunite anumite condiții sociale și biologice. Personal, nu cred că este așa. Părerea mea însă nu contează.

7

Idei New Age

Nu insist în legătură cu ideile *New Age* despre iubire. Nu intenționez „să-ți umflu capul”, dragă Vanessa.

Expresia de mai sus era folosită de un amic al meu, mort destul de tânăr. Am pus-o aici în memoria lui. Sper că nu te vei supăra. Amicul cu pricina, posesor al unei întristătoare me-tehne numită *ejaculatio ante portas*, avea un dar de povestitor. Cum îi plăceau femeile până la obsesie, când discutam cu el, repede ajungea, iarăși și iarăși, la ele. Când l-am întrebat odată cum face de le obține atât de ușor, a avut o replică antologică. Este foarte simplu, nu trebuie decât să le umfli capul. Adică să le vorbești.

Ideile *New Age* pot fi înțelese cel mai bine dacă le compari cu recomandările creștinismului. Nu cred că teoreticienii au

decis, într-un congres ocult, să modifice în mod sistematic mentalitățile, dar cam așa ceva a ieșit. Dumnezeu a devenit Natura, Mama Natură. Zilele trecute am văzut la televizor o reclamă unde se spunea că unii au fost binecuvântați de Natură. Așa ceva nu se poate. Natura nu binecuvântează, fiindcă nu are la dispoziție cuvintele. Ea tace și face. Doar Dumnezeu binecuvântează. În acest context, menționez spusele unora cu privire la o trecere spre matriarhat a lumii contemporane. Dumnezeu, Tatăl, ar lăsa locul unei femei, *Mother Nature*. Și aici vedem o tendință de întoarcerea la o mentalitate precreștină. Multe dintre vechile divinități omnipotente erau femei.

Adeptul ideilor *New Age* este receptiv la practicile ezoterice interzise de Biblie, cum ar fi prezicerea viitorului, astrologia, diferitele forme de divinație. Crede că Dumnezeu este de fapt el însuși. Acesta este aspectul esențial, menit să transforma mișcarea *New Age* într-o reacție anticreștină. Bună, rea? Nu este treaba mea să răspund la asemenea întrebări.

Iubirea ocupă un loc central în doctrinele *New Age*. Numai că nu mai este vorba despre adorarea unei divinități aflate în exteriorul subiectului, ci de un soi de narcisism sofisticat. Adepții respectivi se pun pe ei înșiși în centrul universului. Ei sunt pașnici, au convingeri ecologiste, dar le pasă foarte tare în special de propriile persoane. În acest fel îți vei putea explica de unde vine preocuparea aproape maniacală a multor oameni de azi pentru starea lor de sănătate și pentru alinierea fizicului lor la standardele epocii.

În acest context, iubirea tradițională tinde să devină o trăire desuetă. Precum ți-am mai scris, încercând să vin cu argumente și exemple, iubirea pasională pentru un om, de preferință având alt sex decât tine, este o formă derivată (n-aș zice degradată) a iubirii pentru o divinitate, pentru o forță transcendentă, adică situată în exteriorul tău și în afara realității perceptibile prin simțuri. În clipa când ideea și sentimentul că

există un Dumnezeu îți devine străină și începi să trăiești ca și cum ai fi buricul pământului, iubirea în sensul tradițional, adică preferința necondiționată pentru o altă persoană, devine imposibilă. Nu mai ești disponibil pentru iubire, ci pentru o adorare de sine, teoretizată copios și călduros recomandată de maeștrii spirituali ai *New Age*. De îndată ce constăți că lucrurile stau chiar așa, înțelegi de ce s-a schimbat paradigma atât de drastic în domeniul sexualității. Interesante, din acest punct de vedere, sunt situațiile bisericilor creștine. După ce, pe urmele celor din Statele Unite, diferitele instanțe laice, inclusiv parlamente naționale, au legalizat homosexualitatea, bisericile devin tot mai mai tolerante în această privință. Majoritatea catolicilor de rând declară că homosexualii sunt OK, iar îndrumătorii lor spirituali păstrează o atitudine elastică față de problemă, părând a fi gata să declare public că păcatul făptuit de cei din cetatea Sodomei este în fond scuzabil.

Se pare că musulmanii au o atitudine tolerantă față de homosexuali. Cei mai intransigenți sunt creștinii ortodocși. Ei consideră că este vorba despre imoralitate și chiar de o boală. Fii liniștită, se vor alinia și ei. Este o chestiune de timp.

În acuzele aduse de reprezentanții ortodoxiei, pe noi ne interesează conotațiile psihologice. Astfel, homosexualitatea este dezvoltarea mândriei, egocentrismul, aroganței și dragostei de sine. De asemenea, amintirea unei teorii vechi, cea referitoare la legătura dintre homosexualitate și narcisism, înțeles ca dragoste excesivă față de sine. Cu cât această dragoste este mai mare, cu atât este mai mare posibilitatea ca individul să își exprime dragostea sexuală față de cineva asemenea lui, de același sex cu el! Legătura dintre trufie și homosexualitate este interesantă, orice ai zice. Iar dacă vei binevoi să-ți amintești de legătura propusă de mine între orientările *New Age* și narcisism, vei constata că lucrurile se leagă. Ceva asemănător se poate spune și despre masturbare, alt domeniu de exprimare al iu-

birii de sine. În mod indirect, maestrul *New Age* o încurajează. Din moment ce suntem obsedați de trupul nostru și de felul cum arată, dacă ne iubim pe noi înșine la nemurire (cf. Caragiale), ei bine, într-un asemenea caz, ideal este să folosim partenerul sexual ca pe un vibrator însuflețit sau, și mai bine, să ne-o punem singure. La televizor sau pe Internet, unde m-am uitat pentru a pipăi pulsul lucrurilor, am obținut confirmări. Apar în mod copios lesbiene și masturbatoare, iar fericirea citibilă pe fețele lor nu este mică. Curios lucru, n-am văzut homosexuali în acțiune, slavă Domnului! Probabil că regizorilor de specialitate li s-a părut că mecanica respectivă, atât de dizgrațioasă, orice ai spune, este bine să rămână doar la dispoziția publicului de părăcitanți și să nu fie făcută publică.

Dă-mi voie să precizez, nu sunt critic și nici ironic. Constat doar schimbarea paradigmei. A face dragoste a fost înlocuit cu a face sex. Asta spune totul. Fără să vrei, chiar declarând preferințe religioase ortodoxe, tu ești o adeptă a doctrinelor *New Age*. Noua paradigmă în privința iubirii te-a influențat precum o radiație, te-a modificat. Nu știi cine are mai multă dreptate. Cei de modă veche, ca mine, cu ideile lor ciudate despre înrădăcirea apropiată dintre religiozitate și iubire sau cei din „partidul” tău, cu modul lor practic de a-și urmări interesele materiale.

Câte ceva, acum, despre un reprezentant de frunte al paradigmei *New Age*, Don Miguel Ruiz (născut în 1952). Acesta este autorul unor cărți de succes, unde se prezintă drept un mare cunoscător al iubirii. El este și un reprezentant al neoșamanismului! În treacăt fie spus, la tehnicile lui atât de perfecționate de obținere a fericirii și a echilibrului interior, acest maestru a adăugat o procedură foarte străină de legăturile cu spiritele strămoșilor: un prozaic transplant de cord.

În *Arta de a iubi*, Ruiz oferă sfaturi în mod riguros opuse celor produse de creștinism. Astfel, el recomandă o iubire de

sine cât mai intensă posibil. Dacă așa ceva este realizat, ni se spune, totul se aranjează de minune. Ne aflăm pe această lume, adaugă Ruiz, pentru a ne juca și a ne amuza. Avem prin naștere dreptul de a fi fericiți și a ne bucura de viață. Iertarea nu apare, cum spune creștinismul, în urma unui efort moral, ci ca un derivat al iubirii de sine. Supăratul sau nedreptățitul se gândește că ranchiuna i-ar strica starea de spirit și iartă. Este o chestiune de confort interior. Ruiz mai recomandă ca omul să facă întotdeauna cum este mai bine pentru el însuși, să nu se judece și să nu se culpabilizeze.

Aceste idei *New Age* trebuie privite în corelație cu poziția femeii în lumea contemporană, aflată într-o rapidă evoluție. Știu că ești cam feministă de felul tău, așa că de data acesta cel puțin îmi vei da dreptate. Asediarea femeii de către bărbatul îndrăgostit de ea este tot mai puțin de actualitate. Vedem, inclusiv în filmele comerciale, în aceste comori de sociologie, nu și de artă, că tot mai des inițiativa aparține sexului până nu demult considerat slab. Tu, bravă reprezentantă a generației tale, nu faci excepție. Vei binevoi să-ți amintești cum am mers lucrurile între noi doi, cel mai discordant cuplu îngăduit de Mama Natură vreodată. Eu, paralizat de iubire, aflat într-un extaz al adorației demodate, ți-am tot scris cuvinte bine găsite, fără să mint chiar deloc atunci când te asemănam cu o zeiță și cu o regină. Nu mi-a trecut însă prin minte că aș putea să te invit la mine, pentru a ajunge în pat, acolo unde încep și se termină toate iubirile pasionale. Tu, fragila, imateriala, regala făptură ai luat inițiativa. Vin la tine pentru câteva zile, mi-ai scris. Ceea ce ai și făcut. Da, micuța mea, ești o ilustratoare a ideilor *New Age*, cel puțin în materie de transformare a femeii într-o șefă, în dauna bărbaților. A urmat ce a urmat.

Un cuvânt despre felul practic cum ideile noii ere sunt aplicate în mod intuitiv de oamenii tineri de azi. Mai întâi, cum să facem pentru a nu ne îndrăgosti de cineva și a ne bate astfel

cuie în talpă, periclitându-ne lupta noastră pentru succes social? Cum procedăm pentru a evita un asemenea accident nedorit, cunoscând faptul că omul este o ființă subiectivă? O metodă, uimitoare pentru mine, este umorul și varianta lui agravată, bătaia de joc. Iubirea tradițională este de fapt luată în râs, iar îndrăgostiții sunt considerați niște handicapați de un fel special. Ieri am auzit pe stradă conversația unor adolescenți, elevi. O fată de vreo paisprezece ani, cu o înfățișare de înger imaculat, spunea râzând: „Ce pula mea! Nu-mi pasă cu cine se fute ea!” Ceilalți, o fată și doi băieți de vârsta ei, o ascultau, cu niște expresii de oameni blazați, trecuți prin toate ciudăteniile vieții. O să-mi spui că fata brava, simula doar că este o desfrânată, pentru a-și epata prietenii. Posibil. Oricum ar fi, fata pare să-l fi citit pe Don Miguel Ruiz, autorul citat de mine mai sus. Acesta spune că ne aflăm aici, în această lume, pentru a ne juca și a ne amuza. De ce nu ne-am bate joc un pic, în acest caz, de serioșii, cvasitragicii adepți ai iubirii tradiționale? De altfel, în treacăt îți spun că verbul a (se) fute vine din latinescul *confuturare*. Sub raport etimologic este deci OK.

O altă metodă este, desigur, sexul comis în mod sportiv, fără nicio dramatizare. Partenerii se folosesc reciproc, pentru a obține niște descărcări hormonale. Un rol important îl joacă și banalul, utilul prezervativ, aparent atât de neînsemnat. Actul sexual îndeplinit cu iubire înseamnă, printre altele, așa cum noi doi am convenit într-una dintre discuțiile noastre neverosimile, purtate în patul de la Hotel Astoria, un paroxism al simțului tactil. Prezervativul anulează esențialul actului sexual, transformând acuplarea într-o masturbare reciprocă. Îți amintești ce spune Julius Evola despre homosexuali? Aceștia, zice el, se masturbează unul pe celălalt. Ceva asemănător se petrece atunci când se folosește prezervativul.

Să menționăm și felul cum este prezentat actul sexual în comediiile americane, omniprezente, ca niște invadatori nemiloși,

pe ecranele televizoarelor noastre. Este o evidentă bătaie de joc la adresa relațiilor intime. Importanți sunt banii, iar în absența acestora, contează simțul umorului, calea omului sărac de a le dovedi celorlalți că este deștept.

În fine, *ma belle*, un cuvânt despre legătura dintre iubirea tradițională (combinație miraculoasă între religiozitate și hiperestezie tactilă) și lumea digitalizată unde am ajuns să trăim. Nicole Krauss, născută în 1974, este autoarea unui roman cu titlu frumos: *Istoria iubirii*. Într-un interviu, ea remarcă o realitate evidentă pentru oricine are o minimă curiozitate sociologică. Observă că digitalizarea distruge posibilitatea omului de a se concentra sau, oricum, o scade în mod semnificativ. De ce? Fiindcă insul are la dispoziție o abundență de informații și le poate obține fără efort. Concentrarea asupra sinelui, implicată de iubirea tradițională, nu mai este posibilă, în aceste condiții. Și nici cea asupra unei singure alte persoane. Mentalitatea omului din lumea digitală este una a navigării rapide de la un domeniu la altul, de la un corespondent la altul. Nu este ușor să trăiești așa ceva, ba poate fi chiar foarte obositor. Pentru a-mi da dreptate, este suficient să te uiți la fețele chinuite ale unor oameni tineri de pe stradă, femei și bărbați. Fiecare dintre ei ține în mână unul sau chiar două telefoane mobile și pare a fi terorizat de așteptare, de dorința acaparantă de-a auzi sone-ria telefonului. Sunt cumva jucători la bursa din Londra? Sau la cea din New York? Așteaptă vești de la brokerii lor? Nici vorbă de așa ceva. Sunt oameni obișnuiți, simpli trecători. Doar că au fost atinși de nevinovata maladie indusă de lumea digitalizată: dorința de a participa cât mai intens la viața unui grup unde se discută și toată lumea se pronunță despre indiferent ce, cât mai des și cât mai mult posibil. Mai încape iubirea tradițională alături de aceste contacte întreținute cu disperare? Poate că da. Tu o să mi-o spui. Poate atunci când vom discuta sau mai degrabă eu voi monologa despre asemănarea între o

iubire și scrierea unui roman. Și apoi despre felul cum un articol de ziar este analog unei legături sexuale pasagere, neangajante.

Nu spun că un roman este superior prin ceva unui articol de ziar, după cum nu afirm că un îndrăgostit în sens tradițional este superior unui adept al sexului sportiv sau al celui mercantil. Sunt lucruri diferite, nimic mai mult. În viața reală, îndrăgostiții sunt mai degrabă niște excepții, lor fiindu-le rezervată din ce în ce mai vizibil lumea ficțiunilor cinematografice sau literare.

8 Un gen literar

Ortega lansează, în treacăt, ideea vizionară că iubirea ar fi un gen literar. Cu vreo nouăzeci de ani în urmă, când își scria el eseurile despre dragoste, această ipoteză era mai degrabă un enunț paradoxal, menit să-i șocheze pe cei impermeabili la ideile modernismului. Astăzi, această ipoteză pare foarte rezonabilă. Am plăcerea să o dezvolt pentru uzul tău.

În acești ani ai digitalizării și ai serialelor de televiziune, literatura și scriitorul suferă un proces de degradare. Folosesc acest termen în sens militar, referindu-mă la faptul că ficțiunile literare și producătorii lor au fost coborâte din poziția socială relativ proeminentă avută cândva. Dezvoltarea mass-mediei și a culturii populare i-au împins pe scriitori spre statutul neînviabil al unor inși cu o profesie desuetă, fără căutare. Ei au fost siliți să încerce acomodarea la cerințele pieței. Puțini au reușit, celor mai mulți rămânându-le anonimatul sau gloria locală, victoriile iluzorii, menite să satisfacă vanitățile, fără nicio legătură cu succesul literar real. Câțiva, reconvertiți la cererile mass-mediei și ale cinematografiei, au reușit să producă sce-

narii vandabile. Cazurile lor sunt extrem de rare. O categorie de autori fără legături cu așa-zisa „mare literatură” s-au impus și sunt în măsură să producă textele necesare. Un caz special, fără vreo ilustrare notabilă la noi, este cel al autorului de romane-fluviu, destinate lecturii populare, lipsit de ifose estetice, dar imaginativ, apelând fără complexe la locurile comune ale literaturii senzaționale: moartea tragică, complotul, animalul fabulos, copilul dotat cu puteri supranaturale, lupta pentru putere dusă de diferite facțiuni, iubirea sfârșită cu o căsătorie. În ultimii ani s-a impus tot mai mult o recuzită precreștină sau paracreștină. Diavolii au fost înlocuiți de dragoni, iar vrăjitoarele cândva arse pe rug de Inchiziție, au devenit niște personaje agreabile. În fine, minunile sfinților creștini au fost înlocuite prin eficiente trucuri magice. Magicianul, până nu demult socotit un eretic, a devenit un ins acceptabil. La fel, astrologul, numerologul, ghicitorul în cărți de tarot și alții din aceeași categorie. Cum vezi, lucrurile se schimbă pe lumea aceasta, stimată Vanessa.

Ar mai fi ceva. Faptul că, la drept vorbind, calificarea de scriitor nu prea mai este recunoscută. Ce-i aia scriitor? Oricine este școlarizat, adică știe să scrie, poate să spună cam așa: *Și eu produc literatură pe blogul meu și nu mai fac atâta caz de meșteșugul literar și de alte prostii.*

De ce ți-am înșirat cele de mai sus, probabil plictisindu-te? Fiindcă îndrăgostitul, personajul meu, s-a aflat și se află într-o situație similară. El nu prea mai are ocazia să-și trăiască romanul vieții, după cum scriitorul nu mai poate să și-l scrie pe al său, din lipsă de editori și de succes prezumabil. În schimb, alte texte cvasiliterare, de felul celor amintite mai sus, se caută (scenarii de film și de televiziune, mai ales). De asemenea, foarte bine cotate sunt textele folosibile în clipuri publicitare. Pentru o găselniță verbală de douăzeci de cuvinte poți să fii plătit cât pentru un roman! Ei bine, în piața mai mult sau puțin

ocultă a ofertelor sexuale lucrurile stau într-un fel analog. Ca și romanul în piața literară, în piața sexuală iubirea tradițională nu prea se mai vinde. În schimb, se dovedesc profitabile aventurile scurte, echivalente trăite ale textelor scurte și ingenioase.

Ajunsa aici cu lectura, vei ridica agasată din umerii tăi de fetiță, situați pentru mine într-o altă galaxie. Ei și? vei întreba. Ce mă privesc pe mine chestiile astea? Ce treabă am eu cu scriitorii, ratați sau nu? Ai, îți voi răspunde. Fiindcă folosim cuvintele și avem memorie, toți suntem niște autori potențiali de literatură. Și, în aceeași măsură, suntem niște îndrăgostiți virtuali. Unii ajungem să ne îndrăgostim sau să scriem un roman autentic. Sau și una și alta. Alții, nu. Așa a lăsat Dumnezeu, să fim diferiți unul de celălalt.

Îți scriu aceste modeste idei, fiindcă știu că speculația intelectuală te atrage. Nu trăiești o simplă lăcomie de lux, dublată de dorința viscerală de-a fi văzută la televizor. Dacă vrei să înțelegi iubirea, ai nevoie de comparații. Orice trăire are ceva inefabil, refuză să se lase descrisă. Metaforele sunt singura cale de-a o sugera. Altfel nu se poate. Iată de ce ideea lui Ortega este atât de interesantă. În vorbele și acțiunile îndrăgostiților există ceva livresc, în sensul că se înscriu într-un tipar. În același timp însă respectivii trăiesc ceva absolut original, merit să-i arate indiferentului cosmos că în anumite secvențe ale vieții omenești entropia este învinsă, iar moartea biologică se transformă într-un accident banal. Ceva asemănător trăiesc, se pare, autorii unor romane autentice.

Scrierea unui roman se încheie la un moment dat, este drept. La fel, iubirea. Așa este omenește să fie. Cu toate acestea, există autori ai unul singur roman și oameni ai unei singure iubiri. Le sunt aceștia superiori celorlalți? În niciun caz. De altfel, după cum ți-am mai spus, nu sunt sigur că absența iubirii dintr-o existență omenească este un semn de inferioritate sau de eșec. Trăirea preaplinului poate fi relizată pe câteva căi.

Printre acestea, iubirea pățimașă pentru o persoană de sex opus. Sau pentru una de același sex. Tu poți să concepi această ultimă posibilitate, după câte știi. Eu, nu. Preferințele fiecăruia nu se discută.

Să revenim însă pentru câteva fraze la specificul literar al iubirii. În ce măsură orice dragoste este un roman trăit? Ce rol are ficțiunea? Este interesantă expresia „poveste de iubire”, apărută în limbajul cotidian și devenită clișeu jurnalistic în forma „o frumoasă poveste de iubire”. Observăm că specificul livresc al iubirii a fost sesizat și la nivel empiric, de oameni fără veleități de sociologi sau de psihologi. Ce-i drept, în expresia cu pricina, noi întrezărim și o ironie venită dinspre cei străini de iubire și deloc incomodați de această calitate a lor. Celor îndrăgostiți li se sugerează că de fapt sunt niște lunatici, că sunt sau au fost angrenați într-un șir de întâmplări copiate din cărți, și-au pierdut sănătosul simț al realității, merit să-i ferească de decădere și eșec. Noi nu ținem însă seama de aceste nuanțe ironice și constatăm doar că, într-adevăr, omul îndrăgostit pătrunde în bună măsură în ficțiune, părăsește terenul realității și al simțului comun. Personajele literare sunt îngroșate, altfel nu se poate, calitățile lor depășesc media, iar întâmplările trăite de ele au ceva excesiv. Dacă n-ar fi așa, iar literatura n-ar fi o însumare de exagerări, n-ar mai exista romane și filme de ficțiune, fiindcă viața de zi cu zi ar fi egala lor. Iubirea ar fi deci o ficțiune trăită. Hm! Nu sună prea flatant pentru mine. În fine...

Ar fi de discutat, încă o dată, în ce măsură îndrăgostiții sunt niște handicapați, cum sugerează simțul comun. Introducerea literaturii în viața reală este ceva rău? Cumva un semn de suferință psihică? Există argumente pro și contra. Până acum nici acuzarea și nici apărarea iubirii n-au reușit să producă suficiente argumente. Drept urmare, iubirea a rămas în stadiul de învinuit perpetuu. Astăzi însă lucrurile par a se îndrepta spre

o soluționare. Instanța mentalităților (alta nu există în această privință) va decide că iubirea este o trăire desuetă și își are locul printre miturile culturii populare, nu în lumea reală.

Închei această scrisoare prin relatarea visului meu din noaptea trecută. Într-un staul se află o oaie și un berbec. Femela este agresivă, încearcă să-l muște pe colocatarul ei. Reușește să-i smulgă smocuri de lână și să-i facă niște răni pe bot. Dinții ei mici sunt potriviți doar pentru păscut. Devine totuși tot mai agresivă, iar privitorul, cu o strângere de inimă, simte că în cele urmă va reuși să-l omoare. În ultima secvență, oaia agresivă are un rânet, arătând că dinții i s-au mărit și seamănă cu ai unui carnivor. Atitudinea berbecului, în ciuda tuturor tradițiilor din oierit, este de resemnare totală. Nu face nici un gest de apărare, ba chiar se așază într-o rână, spre a putea fi atacat mai ușor. La scenă există și un alt privitor uman, un bărbat necunoscut. Acesta îmi spune că oaia agresivă nu-l mai suportă pe berbec. Apoi se apropie de berbecul culcat pe-o parte și-l mângâie, patern. Simbolistica visului mi s-a părut foarte străvezie. Cuplul ovin reprezintă o pereche de foști îndrăgostiți ajunși în faza atroce când iubirea s-a transformat în ură și dorință de distrugere. O mare ură nu poate ieși decât dintr-o mare iubire. Așa scrie în *Mahabharata*. Probabil așa și este.

În acest vis mai este sugerat și paradoxul iubirii pasionale. Oaia, simbolul blândeții, se transformă într-o ființă agresivă, feroce. Ei bine, în iubirile pătimase lucrurile se petrec adesea la fel. Tu însăși, trăiești așa ceva față de mine. Calineriile tale fabuloase s-au transformat în violențe verbale. Îmi trimiți mesaje ofensatoare! Asta-i viața.

Ar mai fi ceva, în legătură cu visul meu. Mi s-a sugerat cât de incompatibile sunt iubirea și lipsa iubirii. Cât de infinit deosebite între ele sunt aceste stări. Niciodată un îndrăgostit nu va putea măcar să spere că un nonîndrăgostit va pricepe sau va intuit trăirile sale. Este o antinomie fără cusur. Așa stând lu-

crurile, te vei gândi poate o clipă la iubirile unilaterale, de un tragism pur, adus la maxima rafinare posibilă. Marile iubiri împărtășite sunt tragice adesea. O știm din literatură, dar și din viața reală. Cu adevărat tragice însă sunt sau mai degrabă au fost iubirile pentru persoane străine de sentimentul respectiv sau, cum se întâmplă adesea, îndrăgostite de altcineva. Unii spun că neconcordanța aceasta este mai degrabă regula, decât excepția. Un argument în plus pentru cei neîncrezători în existența iubirii ca dimensiune a omului și plasarea ei în sfera deviațiilor psihice.

9

Literatură trăită

Un text de Ioan Petru Culianu, numit *Un corpus pentru corp*. Atunci când ni se spune că specia umană este neofilă (doritoare de noutate) și neotenică (obsedată de tinerețe), se vorbește, în mod indirect, despre iubire. Dacă nu cumva curiozitatea ta intelectuală este o invenție a mea, iar tu ești de fapt o fată frumoasă cu creier de porumbel, vei citi acest text, unde am găsit cea mai șocantă afirmație despre femei. Anume că sânii sunt „duplicate ale feselor adaptate la poziția coitală”!!! Tare de tot! Nu știu dacă este și adevărat, în ciuda faptului că autorul, un universitar foarte respectat, ne asigură că așa stau lucrurile. Cu tot respectul și modestia, aș intercala aici, pentru încheiere, un aforism inventat de Victor Cridan: „Adevărata față a femeii este curul”. Observi cum se leagă lucrurile? Atunci când bărbatul se află deasupra partenerei sale sexuale, adoptând poziția tradițională în Europa, nu are sub ochi fesele ei divine. Ei bine, natura îi oferă niște simulacre ale acestora, minunat de reușite, sânii. Încă o chestie interesantă. Părul ar fi dispărut de pe corpul femeii fiindcă asociem tinerețea cu pielea netedă și curată a copiilor!

Cum vezi, spectacolul ideilor poate fi uneori cel puțin la fel de pasionant ca un film de acțiune plin de clișee sau ca o bârfă despre aventura amoroasă a unei vedete de televiziune.

În fine, să revenim la ce ni s-a întâmplat nouă. Îți atrag atenția asupra cuvintelor. Rolul lor a fost hotărâtor. Noi am corespondat pe *Messenger*, iarăși și iarăși. Cuvintele au curs fără încetare, în cantități uriașe. Și dintr-o parte și din cealaltă. Înainte de a le șterge, am dat un *recount*. Erau vreun milion și jumătate. Un roman de mari dimensiuni are circa 150.000 de mii de cuvinte. S-au adunat foarte multe vorbe. Vei binevoi să observi, în acest context, că orice practică religioasă implică vorbele. Nu există cult fără un predicator, iar acesta, fără excepții, este un bun vorbitor, nu numai un ins carismatic.

Am folosit două fire narrative, ca să spun așa. Mai întâi, cu deplină sinceritate, ți-am scris cât de reușită ești, sub toate raporturile. Am găsit, cred, formulări mai frapante decât cele ale prietenilor tăi. Apoi, ca un psihoterapeut, te-am convins că ești mai deșteaptă decât crezi, iar problema ta este încrederea în sine. O să-mi spui că așa ceva face orice adult binevoitor, atunci când discută cu un adolescent. Nu-i așa. Eu n-am recurs la flaterii grosolane, suficiente pentru a te face să-ți desfaci picioarele. Am căutat să te înțeleg cu adevărat. Faptul că am reușit este probat de evoluția ta ulterioară. Deși acum mă înjuri de mamă și te declari jefuită de intimitatea ta, lucrurile au mers din bine înspre și mai bine, pentru tine. A fost magie? Sau psihoterapie reușită? Sunt singurul interesat de răspunsurile la aceste întrebări.

Spui că relația cu mine a fost un accident nefericit. Bărbații sunt niște porci, vor doar să ți-o bage etc. Părerea mea este alta. Eu cred că asupra ta a acționat psihoterapia binefăcătoare a încrederii, dar și inefabila magie a iubirii. Atunci când trăim intensificările aduse de dragostea pătimasă, se pare că în noi se petrec niște schimbări importante. Sau, oricum, în unii dintre

noi are loc așa ceva. Intervine o mutație. Sau mai multe. Literatura intră în viață și o modifică. La început tu erai doar în mod virtual o fată de succes, un personaj într-un roman trăit, inventat de mine. Poate că și îndrăgostirea mea nu era atât de virulentă pe cât a devenit. Cuvintele ne-au transformat însă. Amândoi am intrat într-un roman trăit și am început să ne comportăm precum ne ghida un fel de autor ocult, un zeu al limbajului. Tu te-ai transformat tot mai deplin într-o zeiță, iar eu am devenit de-a binelea un adorator al tău. Autosugestie? Autohipnoză? Miracol al iubirii? Naivitate sau chiar prostie, de-a dreptul? Disperarea idolatrului? Nu mă pronunț. Te las pe tine să-mi arunci, de la distanță, înjurături de mamă. Tu crezi acum că agresivitatea rezolvă totul. Peste câțiva ani, vom vedea ce și cum.

10 Disociații de idei (I)

Scrisorile mele, stimată Vanessa, nu sunt niște eseuri riguroase. Astfel se explică unele repetări și reveniri la idei deja exprimate. Cândva, dacă destinul va permite, le voi folosi pentru a scrie un roman despre tine. Atunci voi elimina repetările. Acum nu poate fi însă vorba despre așa ceva. Voi călători undeva departe, într-un loc unde ideea europeană de literatură pare ceva ciudat, chiar caraghios. Cum plecarea mea se apropie repede, îți voi propune în aceste ultime scrisori niște mici disociații de idei. Cum vezi, ai dezlânatul tău eseist personal. Nu este cine știe ce, dar nici ceva de aruncat.

Femeia tatuată. Prin tatuaj, femeia se îndepărtează de arhetip și tinde să-și accentueze unicitatea. Machiajul, o expresie a dorinței de întinerire, înseamnă același lucru doar atunci când capătă forme extreme, de felul celor promovate de Lady Gaga,

cântăreața extravagantă. Tatuajul exprimă și o tendință spre artificialitate, socotită a fi o formă de exprimare a libertății. În mod curios, modificări ale înfățișării ducând până la mutilare se găsesc la populațiile primitive. Nimic nu este nou sub soare. Cele de mai sus sunt probabil adevărate și în privința bărbatului tatuat. Întrebarea este în ce măsură insul tatuat este compatibil cu iubirea tradițională. De ce n-ar fi? mă vei întreba. Insul tatuat este un om obișnuit, deși mai original. Nu contează înfățișarea. Da, desigur. Numai că... Noi ne imaginăm iubirea pasională, cea trăită de Romea și Julieta sau de Tristan și Isolda, ca pe un sentiment intens apărut la niște oameni naturali, reprezentanți puri ai speciei, străini de orice corupție. Sunt poate subiectiv, dar tatuajul este un simbol puternic al opțiunii pentru artificial. Sensul lui paracreștin este evident, deși cu siguranță oamenii tutați nici nu se gândesc la așa ceva, fiind urmăriți doar de ideea de-a se distinge cât mai pregnant de semenii lor.

Vei binevoi să observi din nou, stimată Vanessa, cât de evidente asemănări există între iubirea pasională de „rit” european și iubirea creștină pentru divinitate. Omul tatuat este un idolatru potențial, vocația lui creștină pare mult redusă, dacă nu cumva este absentă. Iubirea lui de sine, în sensul doctrinei *New Age* pare evidentă. El nu se mulțumește cu trupul primit de la Dumnezeu, se recrează. Evident, te rog ca nu cumva să înțelegi că le critic pe femeile tutaate sau machiate. Este o chestiune de opțiune. Cât timp omul, bărbat sau femeie, nu încalcă legea penală, totul este OK, din punctul meu de vedere. Nu sunt un moralist. Vreau însă să duc mai departe aproximările cu privire la iubirea pasiune.

Lipsa de iubire ca efect al lăcomiei. În scrisorile de față, după cum ai observat, iubirii îi este opusă lipsa de iubire. Se sugerează ideea că orice om se află într-una dintre aceste stări sau, eventual, într-o tranziție de la una la cealaltă. După cum știm

însă sentimentele oamenilor au întotdeauna niște replici simetrice contrare. Iubirii i s-ar opune ura, conform unui clișeu banalizat, dar nu și corect, cel puțin în cazul discutat de noi. Lipsa iubirii pasionale nu înseamnă ură, ci mai degrabă indiferență față de altul, preocupare accentuată față de sine însuși. În această privință, este interesantă afirmația lui Erich Fromm. Acesta spune că egoismul nu înseamnă iubire de sine, ci lăcomie exagerată. Ideea, suficientă pentru a-l desemna pe Fromm drept un gânditor important, aruncă o lumină vie asupra problemei noastre. Într-adevăr, omul îndrăgostit își pierde patima achizitivă, atât de caracteristică pentru societatea de consum. Or, resortul dorinței arzătoare de-a cumpăra tot mai multe bunuri pare a fi chiar lăcomia. Societatea occidentală, cu reguli impuse tot mai vizibil și la noi, este una a oamenilor lacomi. Cazul cel mai patetic ilustrativ este al supraponderalilor, victime evidente ale avidității alimentare. Îl vezi pe un ins elefantin îndrăgostindu-se și chiar gândindu-se la o sinucidere din dragoste? Nu, în niciun caz. De asemenea, este relativ improbabil ca o femeie să se îndrăgostească pătimaș de un ins bulimic. Dragostea este și în același timp nu este oarbă. Într-adevăr, poate că este vorba despre un spirit al epocii, iar teoria mea n-ar fi valabilă în vremea lui Rubens. Noi putem însă să ne pronunțăm cu mai multă îndreptățire doar în legătură cu vremurile noastre. În rest, nu ne rămâne decât să le dăm credit unor autori mai mult sau mai puțin subiectivi.

O mică digresiune, acum. Ți amintești de perioada de dinaintea primei noastre întâlniri de la Hotel Astoria? În vreo două luni de zile ai reușit să câștigi în greutate șapte kilograme. Nu pricepeai cum de s-a întâmplat una ca asta. Nedumerită și candidă, cu sprâncenele ridicate, îmi ziceai că n-ai îngurgitat mai mult decât de obicei. Ți spun eu ce-a fost. Ai mâncat de frică, *ma chère*. Te-a îngrozit ideea că s-ar putea să te îndrăgostești de un ins atât de bătrân. În mod intuitiv, ți-ai

aplicat un tratament fără greș. Pe măsură ce câștigai în greutate, transformându-te dintr-o adolescentă grațioasă și angelică într-o frumoasă femeie tânără, psihicul tău se dregea, ca să zic așa. Ai operat o anestezie afectivă. Nu puțini oameni de azi fac la fel, cu rezultate poate nu grozave pentru fizic, dar evident bune în materie de psihic.

Revin la ideea că practicarea lăcomiei induce o imunizare în fața bolii divine. Nu toți lacomii sunt supraponderali, evident. Bulimia este doar forma cea mai primitivă. Există însă destule manifestări mai sofisticate. Nu este nevoie să ți le enumăr. Le vezi singură în lumea din jurul tău. Actul de a cumpăra este cel mai semnificativ. Cultura de tip american îl încurajează din răspuțeri și-l consideră pivotul unui mod de viață recomandat. Abstenența comercială, dacă admiți că poate exista așa ceva, este dictată doar de lipsa banilor. Ai bani? Dacă da, te vei arunca în beția achizițiilor. S-a constatat științific că actul cumpărării este euforizant. Există, se pare, satisfacția misterioasă a cumpărării dintr-un supermarket. Imensa hală ar avea darul de a anula temporar micile depresii și nesiguranțe de sine, precum un templu.

Îți amintești ce spune Bauman: iubirea a fost înlocuită de negocierea și obținerea unor partide de sex avantajoase, inclusiv din punct de vedere social. Menționez aici așa-numitul comportament complex de cumpărare. El presupune o aprofundare de tip comparatist. Respectivii devin niște cunoscători în materie de prețuri, precum și de diferențe între mărci comerciale. Ceva în acest gen practică o fată de azi, atunci când studiază, la rece, oferta sexuală a timpului ei. Tu însăși nu procedezi altfel. Îndrăgostirea fulgerătoare, șocul emoțional numit cândva *coup de foudre*, a devenit ceva bun mai degrabă pentru filmele de gen. În realitatea socială este preferată opțiunea calculată, asemănătoare cu atitudinea cugetată a insului aflat într-un supermarket. Există și un hedonism al actului de a

cumpăra. Insul aflat în curs de-a încheia o tranzacție amoroasă trăiește plăcerea complicată a achiziționării. Să nu uităm a-l menționa în acest context, pe consumatorul sexual intensiv, echivalent al bulimicilor deveniți supraponderali. Tot mai mulți oameni de azi, în special femei, declară că doresc foarte multe experiențe sexuale înainte de căsătorie. Și se țin de cuvânt. Probabil că idealul fetelor din generația ta, luat fără îndoială de la televizor și alte forme de mass-media, este o combinație între un arătos gigolo bine dotat, un universitar spiritual și un domn serios, cu un cont bancar semnificativ.

Mai pe scurt spus, *My Little One*, în materie de alegeri sexuale, lumea este pentru tine un imens supermarket. Rămâne ca să stabilești câtă lăcomie se află în sufletul tău atunci când te uiți în jur și te gândești cum ar fi mai bine să manevrezi pentru ca lucrurile să evolueze cum ai dori. Câtă lăcomie, atâta lipsă de iubire.

Din nou, precizez că nu sunt un moralist. Nu-i condamna pe cei lacomi și nici nu-i laud pe cei generoși (nebuni sau, *semplice*, proști?), în stare să-și piardă un ochi doar pentru plăcerea inefabilă de-a mângâia o fată și de-a o penetra. Pentru uzul tău, stimată Vanessa, înfățișez doar, în mod neutru, două posibilități antinomice. Fără una dintre ele, probabil că lumea n-ar putea funcționa.

A nu avea nimic sfânt. Această expresie populară se referă la moralitate și doar în mod implicit la simțul religios. Echivalentul ei cult ar fi amoralitatea, adică ignorarea legii morale. Un amoral extrem ar fi sociopatul, insul incapabil să trăiască după regulile conviețuirii stabilite de semenii săi. Imoralul încalcă regulile morale cu perversitate, știind că greșește. Insul fără nimic sfânt nu iubește și nici măcar nu știe că există dragoste. Iată de ce-l asemăn cu amoralul.

Semn al lipsei de maturitate. Dacă admitem că maturitatea înseamnă și o preponderență a raționalității asupra afectivității,

observăm că dragostea pățimașă le este destinată oamenilor foarte tineri, „necopti”. Literatura și observațiile empirice confirmă. Marile iubiri, unele dintre ele intrate în legendă, sunt trăite de persoane naturale, încă străine de conveniențe, cel mai adesea având în spate niște prozaici sprijinitori bogați. În viața cotidiană, cunoscută fragmentar de noi, mai ales din faptele diverse prezentate de mass-media, poveștile de dragoste pățimașă nu lipsesc. O crimă pasională, o răpire urmată de o neașteptată manifestare a sindromului Stockholm (atașamentul victimei față de agresorul său), o dragoste nepotrivită pentru o persoană totalmente inadecvată social – iată câteva exemple.

O mică digresiune, dacă-mi permiți. Pe vremuri am fost grefier de ședință și am asistat la tot felul de procese bizare. Îmi amintesc acum despre un caz de viol. Un bărbat de 62 de ani abuzase o fetiță de 12 ani și ajunsese în cătușe. Viol și atentat la pudoare. (Termenul de pedofilie nu se folosea la noi în acea vreme, după câte îmi amintesc.) Minorii nu pot depune mărturie, dar instanța îi poate totuși asculta. Am asistat la discuția judecătorului cu fetița și am consemnat spusele ei. Era un copil dezghețat, dar fără aplombul nefericit al unor micuțe deja dedulcite la plăceri vinovate. Ea a spus că omul n-a violat-o. Au acționat cu consimțământul ei. A adăugat că îl iubește și dorește să se mărite cu el! Declarația ei n-a mai ajuns la dosar, iar omul a fost condamnat. De ce-ți povestesc o asemenea întâmplare abominabilă? Pentru a-ți ilustra situația când omul acționează doar sub impulsurile naturale, străin de regulile vieții sociale, cu instinctul de conservare (supraviețuire) suspendat. Julieta lui Shakespeare avea 14 ani. Evident, acești copii n-au discernământ în sensul uzanțelor juridice. În schimb, li se poate atribui un geniu al speciei, să zicem. În contextul nostru, maturitatea este tocmai o „tundere” a impulsurilor, o adecvare a lor la necesitățile conviețuirii sociale. Îndrăgostitul

autentic, în schimb, este ca o efemeridă, doritoare să se reproducă, să-și împlinească astfel destinul și apoi să dispară.

Un caz de estompare a maturității este și cel al bătrânilor îndrăgostiți, mai frecvent decât ai crede. Prototipul ilustru al acestei categorii este Goethe. Eu însumi am făcut parte din tagma celor desemnați de popor prin eticheta „bătrân și nebun”. Acum, *post festum*, pot descrie mecanismul psihologic respectiv. Nu mi-am pierdut discernământul, dar am renunțat la atitudinea de prudență caracteristică pentru insul matur. Am trăit ceva în genul unei beții prelungite, niște bariere interioare au căzut, am adoptat atitudini și comportamente ținute până atunci în frâu. Cu riscul de-a fi patetic (în sensul american al termenului) îți voi spune că a fost cea mai delirant prostiească și în același timp cea mai frumoasă decizie din viața mea. Tu, rațională încă din leagăn, n-ai îndrăznit, dovedindu-mi că faci parte din categoria celor străini de iubire, dar dispuși să guste plăcerile aduse de sex.

Se spune că în viitor, dacă va mai exista așa ceva, oamenii vor renunța definitiv la iubirea tradițională, dar și la zeități transcendente. Vor apela la idolii religiei populare.

Târfă sau inger? Simplific lucrurile un pic, dar altfel, dacă tot relativizăm din rațiuni dialectice, ajungem să nu mai spunem nimic.

Cred că bărbații heterosexuali se împart în două categorii, mari și late. Cei predestinați să se îndrăgostească au o vocație a idealizării și o predispoziție pentru religiozitate. Ei le numesc îngeri, pe iubitorii lor. Ceilalți, atei înăscuți, nu au o părere prea grozavă despre femei sau, dacă sunt persoane civilizate, le consideră niște animale superbe, nu mai mult. Evident, există între aceste extreme, numeroase nuanțe și combinații. Cu toate acestea, împărțirea nu este lipsită de teme psihologice.

Naturalețe și artificialitate. Gustul meu cvasipatologic pentru aprofundare m-a îndemnat să privesc cu atenție emisiunile

unui post de televiziune specializat în filme erotice, porno, altfel spus. Acolo există trei secțiuni, aurifere pentru un sociolog al raporturilor sexuale. Mai întâi, grupul sexual. Trei bărbați mulțumesc o singură femeie, ilustrând toate variantele tehnice posibile. A doua categorie: lesbienele, două câte două. Ele sunt în mod special interesante, fiindcă duc artificialitatea la extrem, prin folosirea unui număr mare de dildouri. În fine, a treia categorie o formează practicantele viciului solitar. Câte o fată frumoasă cade în extaz folosind propriile degete, penisul artificial, dar și tot felul de scule curioase, cum nu se poate mai deosebite de ceea ce un bărbat a primit de la tatăl său. Provoacă un orgasm prin asemenea metode este mai presus de orice îndoială. După cum la fel de evident este faptul că iubirea n-are ce căuta în asemenea combinații. Nu punem în discuție acum autenticitatea trăirilor respective. Probabil că fetele respective, niște actrițe *second hand*, își economisesc orgasmele autentice, păstrându-le eventual pentru amanții lor de inimă. Cine știe? Pe mine mă interesează dacă actul sexual îndeplinit cu un gigolo, cu o parteneră rutinată sau doar cu niște scule ingenioase este mai bun sau mai rău decât cel cu un ins iubit. Ei, ce spui? Aici este cheia întregii discuții.

Parcă văd că vei fi de acord cu următorul banc. Două fete discută între ele. Dragă, ce e cu iubirea asta? Ce-o fi? Că eu nu știu. Scumpa, au inventat iubirea ca să nu le plătească pe fete.

Zelul neofitului. Iubirea pasiune este înrudită cu devoțiunea religioasă. O probă este și comportamentul prospătului convertit, al neofitului. Se știe că devotamentul și dedicația unui recent aderat la o religie sunt mai mari decât cele ale unui vechi credincios. Se întâmplă cam la fel și în amor: îndrăgostitul recent atinge de la bun început paroxismul pasiunii sale, iar ce poate urma este doar o treptată depreciere a trăirilor sale.

Iubirea și simțurile de rangul al doilea. Ți-am scris despre rolul simțului tactil în iubire. Ceva asemănător se poate spune și

despre simțul olfactiv. Pipăitul și mirosul au rolurile lor importante, este evident. Iată însă că în actualitate, prin televiziune, internet, rețele de socializare, telefoane mobile, oamenii iau cunoștință unul de celălalt mai mult prin văz și auz. Iubirea sau mai degrabă succesoarea acesteia, nici nu știu cum s-o numesc, se dispensează în bună măsură de miros și de păipăit. Evident, actul sexual presupune încă atingere reciprocă. Observăm însă că tendința este spre performanța funambulescă de a te "acupla" prin Internet. După cum știi prea bine, așa ceva este posibil, cu un mic efort...

Femeia tăcută. Cum se explică tăcerea ta desăvârșită în timpul actelor sexuale și al orgasmelor? De ce partenerul nu aude nici măcar o accelerare a respirației tale? Până și ritmul respirator al unei femei violate se mărește în mod audibil. Atunci? Am încercat să-mi explic performanța ta aproape yoginică și m-am gândit la deprinderile tale din copilărie. Atunci te masturbai în pătucul tău virginal și, evident, nu doreai ca părinții să prindă de veste. De atunci ai fi păstrat acest obicei al tăcerii. Doar recent mi-am dat seama că mai este ceva. În timpul actului sexual, între parteneri apare o comunicare profundă. Sunetele sunt o parte importantă a mesajelor schimbate de cei doi. Tăcerea ta totală are darul de a produce o adâncă frustrare în partener sau în parteneră. Acesta este adevărul, de abia acum intuit de mine! Este o agresiune, o tentativă de mortificare, de anulare psihică a celuilalt. S-ar putea vorbi de sindromul „văduva neagră”; femela din această specie de păianjen își devorează partenerul după împerechere. În tăcerea ta din timpul împreunării, respectată Vanessa, se vede didactic de clar dorința ta profundă de a-i face pe bărbați să sufere. Poate și pe femeile ajunse în patul tău. Dacă bine îmi amintesc, în timpul acuplării tale cu Emilia, văzută de mine grație abilităților lui Wagner, ai fost tăcută ca o lebădă.

Preaplinul iubirii și preaplinul posesiei. În scrisorile mele, ți-am amintit de mai multe ori despre starea de preaplin, miza

iubirii. Se pare că deținerea unor importante bunuri materiale generează ceva asemănător. O anumită beatitudine discretă a oamenilor bogați ar proba că lucrurile stau așa. Succesul fiind euforizant, omul bogat ar trăi o satisfacție cronicizată, permanent alimentată de conștiința posesiei. Succesul de tip sportiv, inclusiv cel obținut în pat, ar avea un efect asemănător. La fel, sentimentul de plenitudine trăit, zice-se, de cei dependenți de muncă, *the workalcoholics*. În șirul stărilor de preaplin posibile ar putea fi incluse cele date de accesul la o viață luxuoasă, de deținerea puterii și de accesul la tehnologia de vârf. În general vorbind, cred că practicarea intensă a cel puțin unui păcat capital, dintre cele enumerate în Biblie, aduce o stare de preaplin. În fine, probabil că trăirea oricărei dependențe induce euforia stării de preaplin.

Mici trăiri ale preaplinului adus de posesie ar fi la îndemâna oricui, prin actul cumpărării, esențial în ziua de azi. Achiziționarea unui bun material, fie el și cu o valoare spirituală, ca o pictură, provoacă o satisfacție intensă, spun psihologii.

Rămâne să decizi dacă celelalte specii de preaplin nu sunt cumva mai umane decât cel al iubirii. Eu nu fac asemenea clasificări.

Amantul de inimă. Curioasa instituție a amantului de inimă a dispărut. Pe Internet, respectiva sintagmă nici nu mai poate fi găsită! Într-o anumită epocă însă a făcut parte din limbajul cotidian și a desemnat partenerul cu statut special al unei femei întreținute de unul sau mai mulți alți bărbați. Cazul clasic este cel al unei prostituate îndrăgostite. Aceasta a face pe gratis cu un student frumuseț, iar în rest numai pe bani.

Azi nu se mai folosește expresia respectivă, dar obiceiul n-a dispărut. Cred că ține de natura umană. Probează el sau nu realitatea iubirii pasionale? Am discutat în decursul timpului cu câteva fete aflate într-o asemenea situație. Ele mi-au spus

cam același lucru: orgasmele obținute cu amantul de inimă sunt mai profunde. Ce interesant! Conchid nu numai că iubirea este cel mai tare afrosisiac, dar și că doar ea reușește să inducă starea prețioasă de preaplin (cea autentică).

Și, *pour la bonne bouche*, o întâmplare adevărată din anii '60, nu mai puțin pilduitoare din cauza vechimii. O fată din Brașov are un amant bătrân. Acesta îi oferă un surogat și o plătește generos. Amantul de inimă al fetei, un băiat de vârsta ei, știe aranjamentul și marșează. Cei doi tineri închiriază o cameră în apropiere de domiciliul plătitorului, iar fata intră într-un rol realmente dificil. Dovedind stăpânirea de sine a unui yoghin, ea simulează unul sau mai multe orgasme, cu multă acuratețe, satisfăcându-l astfel pe amantul plătitor și înșelându-i vigilența de om experimentat. Orgasmul autentic îl ține în rezervă. Nebună de excitație pleacă în fugă de la bătrân, nu înainte de a-i fi luat banii, desigur, și merge glonț la camera închiriată. Acolo o așteaptă amantul de inimă. O fac rapid, iar fata își dă drumul, dacă-mi permiți această expresie, realizează orgasmul cel adevărat. Pornit din iubire? Întâmplarea este atât de stranie încât înclin să cred că nu este o fabulație.

Cum vezi, realitatea este mult mai tare decât literatura.

11 Disociații de idei (II)

Zei religiiilor populare. Am convenit că iubirea erotică este înrudită cu sentimentul religios. Asta dacă nu cumva este chiar o varietate de idolatrie. Ce se întâmplă atunci când religiile tradiționale intră în declin, precum în zilele noastre, fiind înlocuite de doctrinele unei mulțimi de secte, dar și de manifestările diverse ale religiilor populare? În mod corelativ,

iubirea erotică se modifică.

Religiile populare sau implicite sunt interesante, stimată Vanessa. În lumea noastră, distanța dintre sacru și lumesc s-a micșorat, iar diferențele sociale dintre religie și alte manifestări culturale (artă, divertisment, comerț) nu mai sunt foarte nete. Între o apariție publică a Papei și un concert rock nu mai există deosebiri esențiale. Nimeni nu poate garanta că extazul trăit de participanții la cele două mari concentrări umane este de două feluri distincte. Drept urmare, religia este percepută tot mai mult ca un capitol cultural, printre altele. Când privești astfel lucrurile, începi să întrevezi niște mecanisme simpatice. Înțelegi, de pildă, că nu numai supermarketul și sala de concert rock sunt resimțite ca niște temple, ci și stadionul de fotbal, ba chiar și propria cameră dotată cu televizor.

Discuțiile despre rolul televiziunii în îndepărtarea de religie a omului contemporan sunt numeroase. Mai ales ideologii creștinismului aruncă anatema asupra micilor ecrane. Aceștia constată că televiziunea influențează, unifică și omogenizează. Numai biserica creștină a mai avut cândva, în spațiul nostru cultural cel puțin, o asemenea forță, spun ei. Cu asemenea posibilități, televiziunea ar fi capabilă să resusciteze idolatria păgână, învinsă cândva de creștinism, să repună lumea sub dominația vrăjii, a magiei. Este cumva vorba despre o conspirație de nivel mondial, îndreptată împotriva creștinismului? Ei spun că da. Eu nu cred una ca asta. De fapt, cred că este o schimbare de paradigmă.

Ce legătură are iubirea tradițională cu televizorul? Are. Privitorul la televizor trăiește o sută de îndrăgostiri superficiale. El ajunge curând să aibă o psihologie de fan sau chiar una de fanatic. Se atașează afectiv de cine mai știe ce vedetă de televiziune sau de film. Sau de un fotbalist. Aceste preferințe, prin forța lucrurilor, sunt superficiale. Fotbalistul iese din formă și adoratorul său începe să strâmbe din nas, la vederea lui. Ve-

deta de televiziune omoară niște copii pe șosea. Cum să-l mai iubești pe un astfel de om? Aceste preferințe efemere n-au cum să fie niște iubiri necondiționate, precum tradiționalele opțiuni de tip religios pentru una și aceeași divinitate sau pentru o trinitate, ca în creștinism. În plus, iubirile pentru personaje impuse de mass-media au o inerentă nuanță isterică, teatrală. Uite, pentru exemplificare, comportamentul spectatorului de fotbal împătimit sau a celui de la un concert rock. Respectivii au o atitudine cum nu se poate mai puțin reculeasă. Ei sunt participanți la niște spectacole și performeri în sens fizic. Agitația lor nu este mică. Emoțiile lor sunt incontestabile, dar atitudinile lor excesive, de actori nu tocmai talentați, ne determină să credem că doresc în primul rând, în mod aparent absurd, să fie surprinși de vreo cameră de luat vederi și să apară la televizor, măcar pentru câteva secunde. Performanțele lor, ca și ale idolilor lor, sunt în primul rând fizice și, în opinia mea, poartă pecetea unei dorințe paroxistice de notorietate.

Cultul celebrității, constatat de sociologi, se naște atunci când practicantul religiei populare îi transformă pe oamenii notorii de la televizor în obiecte de adorație cvasireligioasă. Cum vezi, „cult” este folosit în sensul lui propriu.

O mică paranteză. Cum ți-am mai scris, nu cred că un spectator de fotbal este în mod automat inferior față de practicantul unei religii tradiționale oarecare. Nu fac prozelitism aici, ci psiho-sociologie pentru uzul tău.

Revin. Atitudinea unui practicant de religie populară este una relaxată, de consumator bine dispus, obsedat de propriul trup, deloc înclinat să guste din suferința vieții. Este evident că iubirea erotică tradițională, cu abandonarea sinelui și a lăcomiei achizitive, este în mod esențial altceva. Nu mai bun și nici mai rău. Doar altceva.

Un cuvânt despre ceva amuzant și neliniștitor. Reclamele, atât de obsedant prezente la televizor, pot genera o religie

populară interesantă. Privitorii lor, naivi sau mai puțin naivi, ajung să le considere un fel de rai al prosperității materiale și al comodității. Aceștia ajung să-și construiască un ideal de viață pornind de la acele clipuri aparent modeste și mecanic alcătuite, în realitate având calitatea de a-l influența subliminal până și pe cel mai lucid ins. Consumatorul de reclame devine dependent de televizor. Chiar dacă n-are bani pentru toate înlesnirile oferite, el are satisfacția platonicească de-a lua cunoștință de ele. *Bref*, cu timpul începe să le iubească într-un mod cvasireligios.

Autorul citit de mine sfârșește prin a argumenta de parcă ar fi un sprijinitor al bisericii ortodoxe. El conchide că privitorii la televizor, luați în stăpânire de retorica „diabolică” practică în lumea publicității și de facilitățile promise de aceasta, par a se închina, fie și implicit, zeului bogăției, Mammona. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mammona” (Matei 6: 24). Afirmatia biblică pare destul de valabilă și în zilele noastre, cel puțin în ceea ce privește iubirea erotică. Pentru omul preocupat de bani, sexul, da, este foarte bun. Iubirea romantică pare însă mai degrabă o ciudățenie rezervată rataților. Aceștia din urmă cred că femeile sunt frumoase și de abia apoi sexy. Drept urmare, le adoră și nu sunt obsedați de ideea de-a le poseda cât mai repede. Durii, în schimb, stăpâniți de convingerea că banii sunt esența, le selecționează pe femeile sexy și țin să „le-o pună”, cât mai degrabă.

Tehnologia își bagă și ea coada. Există atașamente profunde, adevărate surrogate de iubire, pentru obiecte complexe, cum ar fi mașina, calculatorul sau telefonul mobil... Respectivii nu prea mai au disponibilitate pentru iubirea tradițională. Și probabil nici nu mai sunt în stare s-o trăiască. De aici și până la preferința sexuală a unei femei pentru un android nu este

decât un pas. În definitiv, androidul este un dildo ultraperfecționat.

Nu știi cât de mult te interesează aceste idei despre lumea noastră. Mie-mi plac...

Iubire, umor și bucătărie. Nu abandonăm încă discuția despre televizor, acest membru inanimat al familiei. Cred că ai observat în ultima vreme niște noi dominante. Mai întâi, înmulțirea serialelor umoristice. Umorelul își bagă coada chiar și atunci când este vorba despre crime în serie, devenind negru. S-au înmulțit vizibil și comediele de lung metraj. Atitudinea de detașare, denotând mult simț al umorului, se vede și în alte domenii. Cele mai multe reclame au nuanțe comice, prezentatorii de știri, inclusiv sportive sau meteo, țin să ne convingă că sunt oameni inteligenți, știu de glumă. Pentru contrast, te sfătuiesc să te uiți puțin la un serial indian contemporan. Există un post specializat în așa ceva. Vei vedea niște actori foarte serioși, părând aproape tragici, deși conflictele lor sunt cel mai adesea minore. Arareaori, dau și ei niște mici semne că ar avea simțul umorului. Este însă un umor fără rezonanță în culturile dominate de religiile iudeo-creștine.

Lucrurile acestea ne interesează. În calitate de sociologi ai iubirii erotice de azi, constatăm că umorul generalizat de la posturile noastre de televiziune ne inculcă reconfortanta convingere că noi, privitorii anonimi, suntem niște oameni deștepți, din moment ce pricepem poantele de pe sticlă. Aici este clenciul, *ma belle*. Privitorii la televizor ajung să-și piardă seriozitatea, asta în cazul că au avut-o. Încep să ia lucrurile mai în ușor, *à la légère*, așa cum se cuvine unor postmoderni, dispuși să flaneze prin viață, dar nu să se și fixeze. Ei au o ironie sau măcar o glumiță pentru orice situație umană, inclusiv pentru propriile lor existențe. Sunt incapabili să se implice pe deplin într-o relație interumană și se mândresc cu asta. Pare evidentă incompatibilitatea lor cu preferința univocă pretinsă

de credința religioasă monoteistă, dar și de iubirea erotică tradițională din spațiul iudeo creștin. Iubirea lui Romeo și a Julietei sale implică o seriozitate vecină cu tragismul. Nu este nimic de râs în întâlnirea și în moartea lor. Prototipul acestei atitudini îl găsim în Biblie. Poate că nu sunt suficient de informat, dar nu-mi amintesc de vreo glumiță în acest text. Admit că un ins vesel, pus pe șotii, deștept peste măsură, poate să și iubească. El trebuie să fie însă extrem de puternic în spirit pentru ca umorul să nu-i invadeze existența și să-i interzică accesul la concentrarea necesară iubirii erotice tradiționale.

În schimb, sexul fără iubire se potrivește perfect cu simțul umorului. Exemplul extrem, poate „vexatoriu” pentru o mare doamnă ca tine, este cel al profesioniștilor. La televizor și pe Internet pot fi văzuți oameni, bărbați și femei, specializați în obținerea unor numeroase orgasme succesive, în văzul tuturor. Ei bine, actrița respectivă, personajul principal al episodului „fierbinte”, zâmbește și face cu ochiul către spectatori! Naivul ar putea crede că o mulțime de orgasme, chiar și simulate, ar trebui să întretină o atmosferă de seriozitate fanatică. Nu, doamnelor! Fata respectivă, cu o intuiție de actriță autentică, ne sugerează că îndeplinește o activitate oarecare, deși cu totul specială în formă. Prioritățile vieții sunt altele, încearcă să ne convingă fata, în mod implicit.

O vorbă despre emisiunile culinare, înmulțite straniu de mult în ultima vreme, prin imitarea situației din occident, pare-se. Ce-ar putea să însemne preocuparea pentru mâncare și gătit, dusă dincolo de niște limite? Mâncatul este una dintre plăcerile vieții, dar apologeții creștini tună și fulgeră împotriva celor robiți pântecelei. Eu, stimată Vanessa, declarând încă o dată că sunt neutru, constat doar că scoaterea măștrilor bucătari din bucătării și plasarea lor pe micile ecrane este o tendință indirect Nex Age și implicit paracreștină. Plăcerea gătitului și a mâncatului este păgână, fiindcă ține de celebrarea

propriului trup. Nu se vede nicio legătură între iubirea având o componentă spirituală și cultul mâncării bine gătite. În schimb, între mâncare și sex există o relație strânsă și evidentă. După o masă copioasă, o reușită partidă de sex vine ca o mănășă, în chip de desert mai special. Cândva, actul sexual îndeplinit după o ghiftuire se numea amor burghez... Astăzi, este un clișeu omniprezent în filmele comerciale americane.

Virginitate, poligamie, poliandrie. În cultura americană de azi, aflată în curs de transplantare și la noi, virginitatea adolescenților s-a transformat în ceva asemănător unui guturai sâcăitor. Cu cât scapi de el mai repede, cu atât mai bine. Din motive tehnice, simptomul este mai semnificativ la fete. „Lepădarea” fetelor de propria virginitate pare a ține de mentalitatea feministă, dar și de o tendința spre adoptarea unor valori specifice matriarhatului.

Aici, stimată Vanessa, îți citez o vorbă populară. Sper că nu va suna prea neplăcut pentru urechile tale aristocratice. „Una este să bagi cizma în căcat și alta să bagi căcatul în cizmă.” Ideea este că poți ușor să speli cizma pe dinafară, dar mult mai greu pe dinăuntru. O să-mi spui că sunt grobian, parcă te aud. Cu toate acestea, zicala este corectă. Pentru femei, actul sexual tradițional, cu intromisia penisului în vagin, are consecințe psihologice mai mari decât pentru bărbat.

Despre intensă și diversificată activitate sexuală a fetelor înainte de a concepe primul copil, iată ce spune Samuel P. Huntington, important politolog. Bazându-se pe statistici, Huntington constată că în lumea islamică de la sfârșitul secolului al XX-lea, copii sunt mai sănătoși decât cei din occident, în ciuda faptului că femeile nu au drepturi egale cu bărbații și li se pretinde să se prezinte virgine în patul conjugal. Nu cumva este avantajos pentru progenitură ca tânăra mamă să fie virgină? În condițiile dezvoltării actuale a medicinei, o insuficiență moștenită este adesea compensată. Așa ceva se și

întâmplă în țările dezvoltate, unde copiii cu defecțiuni congenitale sunt numeroși.

Înmulțirea relațiilor pare în mod evident incompatibilă cu iubirea tradițională. Omul, bărbat sau femeie, angrenat în multe relații amoroase este ca un închinător la un întreg sobor de zei. Cel îndrăgostit are un singur obiect de adorație. De aici, o continuare logică, dar și de bun simț. Se pare că femeia „emancipată” va fi o mamă mai puțin iubitoare, dar poate mai înțeleaptă decât una aflată la primul ei bărbat. Se spune că bebelușii iubiți sunt mai sănătoși... Cine mai știe adevărul...

Poligamia și poliandria nu sunt ilustrate doar de mahomedanii cu harem și de femeile din Tibet, cu mai mulți soți legiuți. Nu știu dacă acest politeism sexual, contrar moralei creștine, este bun sau rău. Și nici nu țin să aflu. Constat doar faptul că este potrivnic iubirii tradiționale.

Despre muze. Personajul mitologic cu darul de a declanșa inspirația artiștilor apare în orice femeie iubită. Poetul scrie un poem autentic, profitând de intensificarea inclusiv intelectuală adusă de iubire, omul obișnuit scrie sau vorbește un poem mai puțin reușit, sub imperiul aceleiași stări. Muzele dovedesc că iubirea pasională este un catalizator. Sau să-l numesc drog? Oricum ar fi, pare evident că sub influența persoanei iubite ne schimbăm. În fiecare relație de iubire erotică, devenim alți oameni. Relațiile de sex sportiv, în schimb, ne lasă intacti.

Muza este minunată, dar dacă nu vrea să te omoare trebuie să se transforme într-o nevastă sau să dispară. Și în acest caz, poezia trebuie neapărat să devină proză, spre a nu fi letală. Deci doza de iubire trebuie să nu devină o *overdose*.

De ce nu există și muze bărbați? În realitate, există, în mitologie, nu. Explicația este poziția femeii, până mai ieri una de subordonată.

Teatralitate și autenticitate. Televiziunea comercială reușește să-și transforme privitorii în inși preocupați superficial de do-

menii fără legătură cu interesele lor reale. Ziarele nu fac altceva, relatând știri de ultimă oră și consemnând la nesfârșit fapte diverse șocante. Ți-am scris anterior despre psihologia de postmodern superficial (deloc condamabil) a privitorului la televizor. Acum îți atrag atenția asupra nevoii curioase a cuplurilor de azi de-a fi văzute în public. Apariția la televizor este nivelul superlativ al împlinirii, din acest punct de vedere. Pe vremuri, îndrăgostiții se ascundeau de ochii lumii, doreau intimitate. Azi vor publicitate, poftesc cu ardoare ca dragostea lor să se consume sub privirile avide ale telespectatorilor sau măcar a unui public oarecare, cum ar fi oamenii de pe stradă. Emisiunile de tip *reality TV* par a răspunde dorinței de notorietate a omului obișnuit, dar și unei înclinații spre exhibiționism și voierism ținând de natura umană. Ar fi vorba despre niște variante domesticite ale acestor aberații psihice, fără tentă sexuală, dar exprimând sociabilitatea omului și înclinarea lui naturală spre teatralitate. În viața cotidiană, facultatea noastră de a ne observa cu interes semenii, pururi prezentă, se află la un nivel moderat. Atunci când îi vedem pe ecranul televizorului, intervine o intensificare. Lumea reală se transformă într-o sală de teatru, cu regulile specifice ale acesteia. Participantul la un *show* de tip *reality TV* trăiește emoțiile actorului, iar cel de acasă, de pe canapeaua din fața televizorului, pe cele ale spectatorului.

Una dintre cele două situații schițate mai sus sunt trăite de oricine se uită relativ mult la televizor. Ei și? mă vei întreba. Îți răspund că artificialitatea fundamentală a acestei teatralități trăite exclude iubirea tradițională, favorizând în schimb sexul sportiv, cu parteneri repede schimbați, cu adorarea propriului corp și așa mai departe. Dacă ar exista apărători publici ai iubirii, precum există avocați ai creștinismului, aceștia ar tuna și ar fulgera împotriva televiziunii. Argumente ar avea, după cum vezi.

Femeia fatală. Sau sfărâmătoarea de inimi. După cum observi, terminologia mea este învechită. În ziua de azi, femeia fatală este doar un personaj vizibil prin filme de epocă. O platinată mai coaptă, cu un țigaret lung și priviri languroase, capabilă să-și schimbe partenerii sexuali ca pe chiloți și să le determine părăsiților mici sau mari depresii psihice. Probabil că respectivul personaj se găsea și în realitate, cândva. Și azi există, nu mă îndoiesc, dar numai ca virtualitate și sub alte înfățișări. Este femeia înclinată spre schimbarea rapidă a partenerilor, nu neapărat din lipsă de caracter și cupiditate, cum s-ar putea crede, ci ca urmare a unei vocații interesante pentru ceea ce aș numi anti iubire. Schimbă semnul caracteristicilor înșirate de mine în scrisorile precedente în dreptul insului predispus pentru iubire și vei găsi cum este o asemenea femeie pe dinătru. Femeia îndrăgostită tinde spre contopirea androginică, cea fatală preferă despărțirile, le savurează chiar, extrage din ele un fluid euforizant, necunoscut pentru omul obișnuit.

Mă refer numai la femeie fatală, nu și la bărbatul fatal (existent în realitate), fiindcă tu însăși faci parte din respectiva categorie. Dacă scrisorile mele se vor transforma într-un roman numit „Explicarea curtezanei”, cum am de gând, voi veni cu amănunte. Printre altele, voi insista asupra atitudinii tale contradictorii față de relațiile sexuale. O parte din tine tinde să se îndrăgostească, o alta, mai puternică, disprețuiește iubirea și o consideră semnul unei infirmități psihice. După cum merg lucrurile, curând vei începe să resimți plăcerea amară a negării, a refuzului. Atunci îți vei fi îndeplinit vocația de femeie fatală, prezisă de horoscop și de numerologie, atunci te vei livra pe deplin destinului tău de femeie cu inima rece, merită să aibă succes plus bani mulți și să dispună de un dispreț înghețat față de cei fără așa ceva. Iubirea este un mijloc și nu un scop. Iată deviza ta.

Vei fi superioară unei femei în stare să iubească fără nicio condiție? Sau inferioară? Nu mă interesează răspunsul. De altfel, cine ar încerca să-l dea ar fi un naiv sau un ipocrit.

Iubirea unilaterală. Sau dragostea neîmpărtășită. Intensitatea trăirii este rareori aceeași la cei doi parteneri. O coincidență deplină există mai ales în literatură. Acolo, autorul retușează faptele și apar cunoscutele povești cu sfârșit tragic. În lumea reală, atunci când un partener a ajuns la apogeul pasiunii, celălalt trăiește deja declinul acesteia. O lipsă ciudată de sincronizare pare a fi demonul înclinat să distrugă iubirile pătimășe. Există și cazuri frecvente de discordanță absolută, când o persoană iubește cu pasiune, iar celălalt este indiferentă sau chiar cuprinsă de repulsie. Să nu uităm replica devenită clișeu verbal: „Țin la tine ca la un prieten”.

Aici ar fi de discutat trăirile cuiva conștient de faptul că este iubit, dar el nu iubește. Mi-ai spus odată că sentimentul de-a fi iubită îi dă femeii un deosebit confort psihic, o face să se simtă foarte bine în propria sa piele, cu alte cuvinte. Spunându-mi aceste vorbe, cred că ai fost complezentă, ai dorit să nu mă indispui. În realitate, pentru femeile ca tine iubirea cuiva este ca un pantof incomod, deranjează tot timpul, strică sistematic cenestezia. Femeia autentică din tine (am numit-o onestă) apreciază iubirea, ba chiar se emoționează atunci când o detectează la cineva. Curtezana, în schimb, o respinge și o disprețuiește, socotind-o ceva de-a dreptul degradant, bun pentru sclavi. În acest fel, frumoasa Vanessa este o adeptă a lui Nietzsche, înainte de a ști cine o mai fi și acela!

Frumusețea iubirii. Când este reușită o relație, o iubire? Când este frumoasă. Nu cunosc un alt criteriu de apreciere. Cât privește atât de zadarnica latură teoretică a problemei... N-am reușit să aflu ce înseamnă iubirea, doar am trăit-o.

martie 2013

CUPRINS

Partea întâi	
CURTEZANA	5

Partea a doua	
ASTROLOGUL	207

Partea a treia	
EXPLICAREA CURTEZANEI	333

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

